

majd egy nap

david levithan

Dream
válogatás

david levithan

majd
egy
nap

Dream
válogatás

Írta: David Levithan

A mű eredeti címe: Someday

Fordította: Vince Judit Andrea

Szerkesztő: Vajna Gyöngyi
Nyelvi korrektor: Fodor Zsuzsa
Műszaki szerkesztő: Varga Tünde

© David Levithan
© Vince Judit Andrea
© Maxim Könyvkiadó Kft.

A kiadvány az Alfred A. Knopf engedélyével készült, amely a Random House Children's Books,
Penguin Random House LLC, New York része.

A fordítás az AJA Anna Jarota Agency és a The Clegg Agency, Inc., USA engedélyével készült.

Borító: Botos Tamás (vintezis creative studio)

ISSN 2063-6989

ISBN 978-963-499-093-2

Kiadói kód: MX-1091

Kiadja: Maxim Könyvkiadó Kft.

Cím: 6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H

Tel.: (62) 548-444, fax: (62) 548-443, e-mail: info@maxim.co.hu

Felelős kiadó: Puskás Norbert

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített változata kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Az elektronikus verziót készítette
eKönyv Magyarország Kft.

www.ekonyv.hu

*Hailey-nek
(Találd meg a boldogságod minden napban)*

RHIANNON

Valahányszor megszólal az ajtócsengő, arra gondolkodom, talán A lesz az. Amikor valaki egy szempillantásnyival tovább felejt rajtam a tekintetét. Valahányszor új e-mailem érkezik. Minden egyes alkalommal, amikor a telefonom ismeretlen számot jelez. Néhány másodpercig ezzel áltatom magam.

Nehéz felidézni valakit, ha azt sem tudjuk, hogy néz ki valójában. A ugyanis naponta új külsőt ölt, ezért lehetetlen kiválasztani egyetlen emlékképet, és azt több napra vonatkoztatni. Nem számít, miként képzelem el őt, mert már nem úgy néz ki. Lehet, hogy fiú, de az is lehet, hogy lány, talán magas, talán alacsony és a bőrszínében sem lehetek biztos, mint ahogyan a hajszínében sem. Egy nagy, homályos folt az egész. Ám ez a folt felveszi azt az alakot, ahogy mellette éreztem magam, és ez a legpontosabb forma.

A egy hónappal ezelőtt ment el. Igazán hozzászokhattam volna már a hiányához. Mégis hogyan szakadjak el tőle, ha folyton ő jár az eszemben? És nem úgy kerülhetünk valakihez a legközelebb, ha állandóan csak rá gondolunk?

Amint mindezeket sorjába veszem, miközben át is érzem, rájövök, hogy semmit sem mutathatok ki belőlük. Bárki, aki csupán egyetlen pillantást vet is rám, mit lát? Íme a lány, akinek végre sikerült eltemetnie a legutóbbi, rossz kapcsolatának maradványait. Ennek a lánynak most egy klassz új barátja van. A baráti köre széles, támogatják is őt, és a családja sem kellemetlenebb, mint bárki másé. A kép kerek egész, senki sem veszi észre azt a hiányzó részt, amit valakiben ott hagyott. Talán ha elég kitartóan keresed a tekintetében és tudod is, hogy mi után kutatsz. Habár a lényeg pont ez: az illető, aki tudja, hogyan kell rám nézni, elment.

A barátom, Alexander, tisztában van vele, hogy valamit elhallgatok előle, ám ő nem az a fajta fickó, aki tudni akar mindenről. Bőven hagy nekem teret. Azt mondja, nincs azzal semmi baj, ha szép lassan haladunk előre. Látom rajta, mennyire belém van zúgva, mennyire akarja, hogy működjön a kapcsolatunk. Én is ezt akarom.

Viszont A-t is akarom.

Még akkor is, ha nem lehetünk együtt. Még ha többé már nem is vagyunk egymás közelében. Ha csak a távolból üdvözlne, akkor is tudni szeretném, hol van és gondol-e rám néha. Még ha ez ma már nem jelent semmit, muszáj megbizonyosodnom, hogy igenis sokat jelentett a múltban.

Csengetnek. Egyedül vagyok itthon. A gondolataim rögtön A felé száguldanak, és már látom is magam előtt az ajtóban álló idegent, aki nem is annyira idegen. Elképzelem a fényt a fiú szemében, vagy talán a lányéban. Arról ábrándozom, A közli velem, talált végre egy megoldást, egy módot arra, hogy egyetlen napnál tovább maradjon ugyanabban a testben anélkül, hogy bárkinek bántódása esne.

– Jövök! – kiáltom. Nevetséges, mennyire izgatott vagyok; odaérek az ajtóhoz és felrántom.

A fiú, akit a küszöbön találok ismerős, mégsem ugrik be rögtön a neve.

– Te vagy Rhiannon? – kérdezi.

Bólintok és hirtelen ráébredek, ki is ő.

– Nathan? – tudakolom.

Meglepődik.

– Vagy úgy, tehát ismerjük egymást.

– Attól függ, mire emlékszel – mondom kertelés nélkül.

Tudom, hogy veszélyes terepre tévedtem. Nathan ugyanis nem feltétlenül emlékszik a napra, amikor A kölcsönvette a testét és az életét. Nem biztos, hogy emlékszik rá, ahogyan az alagsorban táncoltunk, vagy bármire, ami utána történt.

– A neved – feleli. – Folyton a neved járt a fejemben. Mint, amikor felébredsz egy álomból, de csak egyetlen dolgot tudsz felidézni belőle. És ez a neved volt. Úgyhogy online felkutattam az összes Rhiannont, aki a közelemben él. Amikor megláttam a fényképedet... tudtam, hogy korábban már láttalak. Csak azt nem tudtam, hol vagy mikor. – Megremegtek a kezei. – Mi ez az egész? Ha van róla fogalmad, miről beszélek, kérlek, mondd el, mi történt! Nekem csak emléktöredékeim vannak...

Ugyan melyik épeszű ember hinné el az igazságot? Ki nem mulatna azon, ha valaki azt állítaná, lehetséges egyik testből a másikba költözni? Hiszen én is így reagáltam először.

Az egyetlen ok, amiért az észszerűtlenség győzött a racionalitás felett az volt, hogy előbbi megtörtént velem. Tudom.

És látom Nathanen, hogy ő is tudja. Ennek ellenére figyelmeztetem:

– Nem fogsz hinni nekem.

– Csodálkoznál rajta, mennyi mindent elhiszek már ezen a ponton – feleli.

Tudom, hogy óvatosnak kellene lennem. Ha egyszer kitudódik ez a történet, nincs visszaút. És vajon megbízhatom-e Nathanben?

De A már nincs itt, elment. Nem okozunk kárt neki. Különben is... muszáj elmondanom valakinek. Meg kell osztanom a sztorit valakivel, aki legalább részben megérdemli, hogy tudjon róla.

Ezért aztán beengedem Nathant. Leültetem.

Majd olyan pontosan számolok be a történetekről, amennyire csak tudok.

NATHAN

Számításaim szerint, ha megérjük a nyolcvanadik életévünket, 29220 napon át leszünk életben. Éppenséggel még ennél is jóval hosszabb ideig élhetünk.

Úgyhogy egyetlen nap igazán nem számít.

Különösen, ha nem is emlékszem rá. Valójában rengeteg olyan nap van, amelyre nem emlékszem. A legtöbb napra egyáltalán nem tudok visszaemlékezni, amint eltelik egy-két hónap.

Mégis mit csinálhattam október 29-én? Vagy szeptember 7-én? Nos, valószínűleg otthon aludtam, és miután felébredtem, suliba mentem. Találkoztam a barátaimmal. Feltehetően reggeliztem, ebédeltem és vacsoráztam, ám ennél részletesebben képtelen vagyok felidézni a történéseket.

A memóriánk nagyrészt logikus következtetéseken alapul. Amúgy pedig folyamatosan potyognak ki belőle egész napok.

Ám ennél furcsább és ijesztőbb, ha azalatt törlődik egy nap, amíg tart. Amikor másnap reggel felébredsz, és fogalmaid sincs, hol voltál és mit tettél korábban. Egy nap, ami totál kiesett az emlékezetedből.

Ha már egyszer így jártál, keletkezik egy lyuk életed folytonosságán, amit képtelen vagy észrevenni, és állandóan piszkálsz, gyötröd. Mert bár üres, érzed, hogy van ott valami, amikor kitapogatsz a határait.

Az országút mentén ébredtem.

Elájult, mondták a rendőrök.

Részeg, gondolták. Aztán a szonda kimutatta, hogy mégsem.

Sokáig kimaradt, mondták ekkor. Amikor hazahoztak, tettek egy megjegyzést a szüleimnek, hogy ezentúl vigyázzak jobban magamra.

De hát én nem iszom. Nem szoktam kimaradozni.

Nem volt semmi értelme az egésznek.

Mintha megszállt volna valami. És hamarosan ebből pattant ki a sztori.

Az ördög vett rá, hogy megtegyem.

Csak épp, esetünkben az ördögnek volt e-mail-címe. És amikor e-maileztem neki, válaszában megesküdött, hogy ő nem az ördög.

Egyre furcsább lett az ügy. Belekeveredett az a tiszteletes is. Arról prédikált a szüleimnek, hogy meg kell szabadítani engem a démonaimtól. Hinni akartam neki, mert könnyebb elhinni egy ilyen emlékezetkiesésről, hogy a gonosz mesterkedése. Nem akarunk tehetetlennek tűnni, ezért kitalálunk mindenfélét, hogy aztán harcoljunk ellene. Csakhogy az én küzdelmem el sem kezdődött. Képtelen voltam hitelt adni a továbbiakban a tiszteletes szavainak; elkezdett valóban ördögien viselkedni, odacsalta ezt a lányt a házunkba, aztán letámadta. Ráadásul magyarázatot sem adott az egészre, miután segítettem a lánynak elmenekülni. Elintézte annyival, hogy beszélnie kellett vele. Azután lelépett.

Eközben az illető, aki kölcsönvette az életemet egy napra, azt magyarázta, hogy más és más testben köt ki naponta. Mégis hogyan higgyem el ezt neki? Lett volna hozzá még jó pár kérdésem.

Ám ő is eltűnt. Én pedig ott maradtam egy nagy űrrel, amit amúgy a hiányzó napomnak kellett volna betöltenie.

Az űr viszont sohasem igazán üres. Vegyünk például egy üres lapot. Jó-jó, írás valóban nincs rajta. Ezért olvasnivaló sem. De ha egész közel tartjuk a szemünkhöz, és hosszasan meredünk rá, egyszer csak mintákat látunk rajta kirajzolódni. Különböző alakzatokat, átmeneteket és torz formákat. Ha pedig a fény felé tartjuk a lapot, még többet fogunk látni. Teljes helyszínrajzokat az ürességen belül. És néha, ha valóban figyelmesen nézzük, megjelenik a szemünk előtt egy szó.

Nekem a *Rhiannon* jelent meg.

Fogalmam sem volt, miért. Nem értettem, miért pont erre emlékszem. De ott volt, mélyen a légüres térben.

A következő lépés nem volt nehéz. Ötven mérföldes körzetben mindössze három *Rhiannon*-t találtam, és csak egyikük volt velem egykorú. Azonkívül ismerősnek tűnt, bár nem tudtam az okát.

A nehézséget inkább az jelentette, hogy mit kezdjek ezzel az információval. Fogalmam sem volt, mit mondhatnék neki. *Figyelj csak, emlékszem rád, de azt már nem tudom, miért!* Furán vette volna ki magát. Nekem pedig addigra már elegendő lett abból, hogy mindenki örültnek néz.

Most mégis itt vagyok. Átjöttem hozzá, mert nem bírtam tovább. Becsengettem az ajtajukon. Amint meglátott, pontosan tudta, kivel áll szemben.

Alaposan meglepett vele.

Nem készültem fel arra sem, amit aztán elmondott, és amilyen készségesen

elmondta. Mintha én tennék neki szívességet, mert végighallgatom, és ő tartozna nekem ezért hálával. Pedig én is hálás vagyok. Mindvégig és mindketten részesei voltunk ennek a kirakósjátéknak, és csak most kezdünk rájönni, hogyan illeszkednek egymáshoz a darabkák. A lány elmondja, hogy az illető, aki beszélt velem, aki elvette tőlem azt a napot, aki az én életemet élte, mielőtt otthagyt az út szélén, nem más, mint A. Erre azt felelem, hogy igen, találkoztam is vele két egymást követő napon, amikor is Andrew-nak nevezte magát, holott két különböző lány testében volt, két egymás utáni napon. Rhiannon nincs különösebben meglepve. Én viszont rohadtul meg vagyok, amiért végre valaki végighallgat, és még hisz is nekem. Rhiannon közli velem, hogy A igazán sajnálja, ami velem történt – és abból, ahogyan A nevében mentegetőzik, rájövök, hogy teljesen bele van esve ebbe a valakibe, aki egyik testből a másikba vándorol. Az úr, amit A maga után hagyott ebben a lányban, nagyobb, mint ami bennem tátong. Én egy napot vesztettem el. Ő ennél jóval többet.

– Most biztosan azt gondolod, hogy megőrültem – mondja a beszámolója végén. Hogyan adhatnám a tudtára, hogy ez a gondolat milliószor megfordult az én fejemben is az elmúlt néhány hónapban? Hogyan értessem meg vele, hogy amikor furcsa dolgok történnek velünk – *igazán* furcsa dolgok –, akkor hirtelen az összes többi fura dolog is hihetővé válik?

– Szerintem örület, ami velünk történt – mondom neki. – De nem csak velünk.

További részleteket is megosztok Rhiannonnal: miként fejtette ki Poole tiszteletes, hogy megszállt az ördög, és azt is, hogy hasonló esetek előfordulnak a világ számos pontján. A férfi azt mondta nekem, hogy nem én vagyok az egyetlen, és ettől totál megnyugodtam. Egész idő alatt manipulált ugyan, és mikor erre rájöttem, nekem támadt. Azt állította, hogy fogalmam sincs, mibe keveredtem. Azt mondta, tönkretettem az egyetlen esélyemet arra, hogy megtudjam, mi a baj velem. Nincs jövőm, mert a lényem egy része örökre benne ragadt a múltban.

Tizenhat éves vagyok. Ha egy felnőtt ilyeneket ordít a képembe, nehezen viselem, és tudom is, hogy helytelenül cselekszik. Mert ő volt az egyetlen, aki hitt nekem, én pedig viszonzásul hittem benne. De már nem tudok. Mert azzal, amit tett, megátkozott engem.

Nem tudtam, mit mondjak. Azt hiszem, abban bíztam, hogy lesz még alkalmunk átbeszélni a dolgokat. Azt gondoltam, előhozakodik valamivel, ami segít rajtam. De, ahogyan az imént mondtam, csak kihasználta. Aztán meg

lelépett.

Mindezt elmondtam Rhiannonnak, ahogy ott üldögéltünk a konyhaasztalnál.

– Azóta nem is hallottál felőle? – kérdezi.

Megrázom a fejemet, és visszakérdezek:

– És te A-ról?

Látom, mennyire fáj neki, hogy nemmel kell válaszolnia. Nem fogok hazudni – sohasem volt barátnőm, és szerelmes sem voltam még. Viszont épp elég szerelmes embert láttam életemben, hogy meg tudjam állapítani: hiába tűnt el A, ez a lány még mindig szereti.

– Pedig A itt van valahol – mondom neki.

– Belebetegszem a várakozásba – feleli.

– Akkor nézzünk körül – javaslom.

Kell lennie valamilyen módnak.

X

Ahhoz, hogy be tudj költözni egy testbe, át kell venned felette a hatalmat.

Hogy átvedd a hatalmat felette, el kell pusztítanod a személyt, aki ott lakozik.

Nem könnyű feladat a saját énedet érvényesíteni a másik ellenében egészen addig, míg az megszűnik létezni. De nem lehetetlen.

Lebámulok az ágyban fekvő testre. Ritkán teszek ekkora kárt, ezért izgatottan szemlélem az eredményt. A holttestek szemét általában lezárják, én azonban jobban szeretem, ha nyitva vannak. Így tanulmányozni tudom, mi az, ami hiányzik.

Íme az arc, amely visszanézett rám a tükörben az elmúlt néhány hónapban. Anderson Poole, kora: ötvennyolc év. Amikor a szemébe nézek, nem látok benne semmi különöset; semmivel sem kifejezőbbek a halott ujjainál, vagy akár a halott orránál. Legelső alkalommal még azt hittem, hogy lesz valamiféle utólagos megnyilvánulása az életnek – egy alkotórész lehetővé teszi a gyengéknek és a kétségbeesetteknek, hogy elhiggyék: a lélek, ami valaha ott volt belül, most valahol másutt van, nem semmisült meg teljesen. Ám mindaz, amit látok nem más, mint az abszolút üresség.

Nincs rá okom, hogy tovább maradjak. A NE ZAVARJANAK tábla dacára bármelyik pillanatban megjelenhet a szállodai menedzsmet – igaz, a tiszteletest már semmiképp sem zavarhatják a teendőiben. *Természetes halált halt*, áll majd a halottkém jelentésében. *Az agyműködése leállt. A test többi része követte a parancsot.*

Senki sem fogja tudni, hogy itt jártam. Nem sejtik, hogy az elme azért állt le, mert én elvágтам a „drótokat”. Ideje továbbállni. Kezdtem unni magamat. Anderson Poole érdektelenné vált számomra.

Most egy fiatalabb testben vagyok. Egy egyetemistáéban, aki már csak rövid ideig fog bejárni az órákra. Erősebbnek érzem magamat ebben a testben. Vonzóbbnak. Ez tetszik. Anderson Poole-t a kutya sem vette észre, amint végigment az utcán. Tisztelendő úr volt – kizárólag emiatt tisztelték az emberek. Ezért figyeltek és hallgattak rá.

– Túl közel jutottál – mondom neki; az új kezemmel lezárom a bal szemét, majd újból kinyitom. – Majdnem elkaptad őt. De aztán elriasztottad.

Poole nem válaszol, igaz, nem is számítok rá.

Kint – mintegy vészjelzőként – megszólal a telefon.

Hamarosan mennem kell. Nem lehetek itt, amikor a bejárónő megtalálja. Sikoltozni fog, meg fohászcodni, aztán kihívja a rendőrséget.

Ezt az embert nem fogják meggyászolni. A családjából már nem él senki. Volt ugyan néhány barátja, de ahogy szortíroztam az emlékeit, egyszersmind leépítettem valamennyit. A halála nem fog felfordulást okozni senki más életében. Ezt már az elejétől fogva tudtam. Végül is, nem vagyok egy szívtelen dög.

Számomra fontos, hogy visszatérjek és lássam a testet. Valójában nem kell megtennem, és néha nem is tudom. De megpróbálom. Nem a tiszteletadás miatt. A testnek az már nem számít, hiszen halott. Viszont az élettelen test látványa arról informál, ki is vagyok én, és mi az, amit hordozok.

Szeretném megosztani a tapasztalataimat egy hozzám hasonlóval. Le kellene ülnünk megvitatni, milyen is az: élünk ugyan, de test nélkül. Meg akarom értetni a hittestvéreimmel, miféle hatalommal bírunk, és hogyan használjuk a hatalmunkat. Be akarom vésni a történetemet valaki más elméjébe.

Szegény Anderson Poole. Amikor vele kezdtem, minden fontosabb dolgot kiderítettem róla. Mert szükségem volt rá. Azután fokozatosan lebontottam az egészet. Többé már nem a saját emlékeivel rendelkezett, hanem csupán azokkal, amelyek nekem voltak róla. Most pedig, hogy különváltunk, nem szándékozom megtartani őket. Az élete gyakorlatilag elszállt, ő maga megszűnt létezni.

Ha most köszönetet mondanék neki, azzal csak a saját gyengeségemet bizonyítanám. Vetek egy utolsó pillantást a szemeibe, de ő mereven, kiürült tekintettel néz a semmibe.

Milyen sebezhető lesz valaki, ha egy testtől függ.

Mennyivel jobb, ha nem bízunk rá magunkat soha, egyikre sem.

A 6065. nap

Az életed egyből nehezebbé válik, ha hiányzik belőle valaki.

Denver egyik külvárosában ébredek, és mintha a saját életem is hasonló parkolópályán lenne. Az ébresztő megszólal, de én aludni akarok tovább.

És mégis... elintézni valóm van. Egy kötelezettségem. Így aztán felkelek. Közben megállapítom, hogy ma egy Danielle nevű lány testében vagyok. Felöltözöm. Megpróbálok nem gondolni rá, mit csinálhat most Rhiannon. Kétórányi távolság van közöttünk. És egy egész világ.

Úgy tűnik, igazam volt, csak hogy mire jutottam vele? Mindig tudtam, hogy egy kapcsolat veszélyes, mert lehúzó, és hosszú távon lehetetlen fenntartanom. Persze, lehetséges bármely két pontot összekötni egy vonallal... de nem úgy, ha az egyik pont naponta semmissé válik.

Egyetlen vigaszom, hogy rosszabbul is végződhetett volna, ha hosszabb kifutást adunk a kapcsolatunknak. Több fájdalommal járt volna. Muszáj reménykednem benne, hogy boldog, mert ha valóban boldog, akkor a saját boldogtalanságom értelmet nyert.

Sohasem akartam ilyeneken gondolkodni, így tekinteni vissza az eseményekre. Azelőtt képes voltam továbblépni. Azelőtt nem éreztem, hogy egy részem ott maradt, miután letelt a nap. Azelőtt elfogadtam, hogy az életem csupán az adott napra szól, egy adott helyen.

Megpróbálok a mai napra kölcsönvett életemre összpontosítani. Megpróbálok belemerülni a teendőimbe, a házi feladatba, a civódásokba, az álmokba.

Csak hát nem megy.

Danielle ma igencsak hallgatag. Alig válaszol, amikor az anyja kérdezőgeti iskolába menet. Odabíccent a barátainak, ám ha reagálnia kellene a megjegyzéseikre, bajban lenne, mert fogalma sincs, ki, mit mondott. A legjobb barátnője kuncogni kezd, amint egy bizonyos srác elmegy

mellettünk, de Danielle (vagyis én) még arra sem veszi a fáradságot, hogy felidézze az illető nevét.

Végigmegyek a folyosókon. Megpróbálok minél kevesebbet befogadni a környezetemből, nem olvasni az egyes arcokon tükröződő történetekben, a gesztusokban megnyilvánuló poézisban és az egyedül ballagók balladáiban. Nem mintha unalmasnak találnám bármelyiküket is. Épp ellenkezőleg – most túlságosan is érdekes mindenki, mert többet tudok róluk; arról, miként éreznek, és milyen is foglalkozni az élet dolgaival, meg az emberekkel körülöttünk.

Két nappal ezelőtt otthon maradtam, és a nap legnagyobb részében videójátékokkal játszottam. Mintegy hat óra kellett hozzá, hogy a legmagasabb szintre jussak. Aztán, ahogy a játék végére értem, pillanatnyi vidámságot éreztem. Majd... szomorúságot. Mert befejeztem. Persze visszamehetnék az elejére, és kezdeném újból az egészet. Olyan dolgokra is rábukkanhatnék, amelyeket az első körben figyelmen kívül hagytam. De egyszer az is véget ér. Újra elérném a pontot, ahonnan nem mehetnék tovább.

Erről szól most az életem is. Újra és újrajátszom egy játékot, amit már megnyertem, és az egésznek nincs is más értelme, mint hogy a következő szintre juttasson. Csupán időtöltésnek jó, de még annak sem, mert holtidő.

Tisztában vagyok vele, hogy Danielle nem ezt érdemli. Állandóan bocsánatot is kérek tőle, míg ő végigszenvedi az órákat, mert nemigen figyelek oda a tanárok magyarázatára. Irodalomórán aztán összeszedem magam, ugyanis dolgozatot írnak a *Jane Eyre* 7-10. fejezeteiből. Nem akarom, hogy miattam kapjon egyest.

Mégis a legnehezebb számomra az, amikor egy számítógép közelébe kerülök. Kemény próbatétel, mivel tudom, ha akarnám, bármikor találkozhatnék Rhiannonnal. Bármikor felvehetném vele a kapcsolatot. Talán nem azonnal, de végül összejönne. Ismerem azt a vigaszt adó érzést, amit nyújtani tud nekem. Viszont azzal is tisztában vagyok, hogy így kihasználnám őt. Hiába ígérnék bármit, üresen hangozna, hiába hitelt érdemlőek a szavaim. Ha csupán a legcsekélyebb figyelemmel fordulna is felém, azzal a saját élete valóságától fordulna el.

Nem tehetem ezt vele. Nem verhetem át, nem ébreszthetek benne reményt. Én folyton változom. Így lehetetlen szeretni valakit.

Nincs senki, akivel erről beszélhetnék. Nem vonhatom félre Danielle legjobb barátját, Hyacinth-et – becenevén Hy-t –, hogy *te figyelj csak, én ma nem*

vagyok önmagam... ezért és ezért, stb. Nem húzhatom fel a függönyt, mert Danielle életben én vagyok a függöny, én állok a dolgok útjában.

Régebben sohasem töprengtem azon, vajon rajtam kívül él-e még így valaki. Nem is kutattam utánuk. *Olyan vagyok, mint te*, adta a tudtomra Poole. De tudom, még ha egyik testből és életből költözik is a másikba, az amit ott tesz, nem azonos azzal, amit én teszek. A közelemben akart férkőzni, titkokat sugdosni a fülemben. Ám én nem akartam hallani egyet sem, mert hanyagsághoz és veszteséghez vezethetnek.

Ezért menekültem el onnan. Hogy véget vessek a dolgoknak, mielőtt tönkretennék mindent.

És azóta is menekülök. Nem, nem földrajzi értelemben – Denver közelében maradtam már majdnem egy hónapja. De mindig ahhoz a helyhez kötődöm inkább, ahonnan távozni készülök; ahová megyek, nem izgat annyira.

Jelenleg nem megyek semmilyen irányba.

Csupán éldegélek.

Iskola után Danielle a barátaival a belvárosba indul vásárolni. Valójában céltalanul bolyonganak – csupán el akarják ütni az időt valamivel.

Követem a többieket. Ha kérdeznak, felelek, de igyekszem minél semmitmondóbb válaszokat adni. Hy-nak azt mondom, hogy álmos vagyok. Javasolja, hogy térjünk be a helyi kávézóba, a City of Saintsbe. Nem árulhatom el neki, hogy momentán egyáltalán nem akarok felébredni.

Amikor Rhiannon az életem része volt, felgyorsultak körülöttem a dolgok. Folyton tervezgettem: most kávézni fogok vele, máskor meg beültem a kocsiba, hogy elvezessek hozzá; milyen rémült is voltam, hogy talán aznap látom utoljára, aztán milyen izgatottan szembesültem vele, hogy nem, még nem jött el a végső búcsú. Elképzelem, ahogy csókkal üdvözöl és felszikkázik az öröm a szemében.

Valaki felsikít, a vállamra nehezedik egy kéz, és durván visszaránt. Danielle nevét hallom sikoltani, a kéz Hy-hoz tartozik, a teherautó pedig, amelyik elé épp lépni készültem, dudálva elhúz mellettünk. Hy gépiesen ismételteti, *úristen, úristen*, Danielle másik barátja megjegyzi, *húha, ez majdnem eltalált*, míg a harmadik elsüt egy buta viccet, úgy látom, tényleg innod kellene egy kávé, amin senkinek sincs kedve nevetni. Az incidens után Danielle szíve ijedten, vadul zakatol.

– Nagyon sajnálom – szólalok meg végül. – Annyira sajnálom!

Hy erre azt feleli, hogy *jó-jó, minden rendben*, mert azt hiszi, tőle kérek

bocsánatot. De nem. Még egyszer elnézést kérek Danielle-től.

Nem figyeltem eléggé.

Pedig mindig körültekintőnek kellene lennem.

A csapat hősnek nevezi Hy-t. A jelzőlámpa színt vált, mire átkelünk az utca túloldalára. Még mindig remegek. Hy átkarolja a vállam és nyugtatgat, *semmi baj, minden oké.*

– Én fizetem a kávédat – mondom neki.

Nem ellenkezik.

A nap fennmaradó részében csupán jelen vagyok a környezetemben.

Ám ennyi elég is nekik belőlem. Danielle barátai és családja nem bánják, ha a lány csendes, míg a közelükben tudhatják őt. Figyelem, ki, miről beszél. Megpróbálom elraktározni a hallottakat, és remélem, hogy olyan helyen tárolom, ahol Danielle meg fogja találni. Hy bevallja, hogy egyre jobban és fékezhetetlenebbül bele van zúgva egy France nevű illetőbe. Chaundra egyetért, hogy lassan kezelhetetlenné válik az ügy. Holly a bátyja miatt aggódik. Danielle mamája gondterhelt, mert a főnöke ott akarja hagyni a munkahelyét. Danielle apja viszont gondterhelten szemléli, ahogy kedvenc csapata, a Broncos elszúrja az egész idényt. Danielle húga egy projekten dolgozik, ami a gyíkokról szól.

Ezek az emberek mind azt gondolják, hogy Danielle van itt velük. Azt hiszik, ő az, aki hallgatja őket. Valaha elégedettséggel töltött el, ha úgy éreztem, jól játszottam a szerepemet, és nem jöttek rá a színészkedésemmre. Fel sem merült bennem, hogy bárki előtt is leleplezzem magam, hogy megmutassam magam valójában. Soha, senki előtt. Kivéve Rhiannont. És Rhiannon óta is rejtőzködöm.

Elveszettnek érzem magam itt bent.

Elveszett vagyok, és többé nem hagyhatom figyelmen kívül a legeslegveszélyesebb kérdést:

Mi lesz akkor, ha azt akarom, hogy megtaláljanak?

A 6076. nap

Egy szombat reggel SMS ébreszt:

Már úton vagyok – kapd össze magad!

Úgy képzelem, hogy éjszakánként, ha a saját ágyában alszik is az ember, a megszokott ágyneműjében és az ismerős falak között, az ébredés pillanatában mégis elfogja valamiféle mélységes idegenség-érzés. Először megpróbál rájönni, hol van, aztán a személyazonosítás következik. Esetemben a két dolog együtt jár: ahol vagyok és aki vagyok lényegében ugyanaz.

Ma reggel Marco testében ébredtem. Ujjai beidegződésére bízom, hogy feloldja a telefonját, miközben a nevét memorizálom. Gyorsan bepötyögöm: Épp most kelek. Mennyi idő, míg ideérsz? Majd azon morfondírozok, ki is az a Manny, akivel SMS-ezek.

10 perc. Nem állítottad be az ébresztőt? Mondtam, hogy állítsd be az ébresztődöt!

De Marco elmulasztotta beállítani. Sohasem alszom át az ébresztőt.

Fejezd be az SMS-ezgetést, válaszolom. Koncentrálj a vezetésre!

Fogd be! Jelzőlámpánál állok. 9-re készülj el!

A zuhany alatt megpróbálom eloszlatni a tudatomra telepedő ködöt, de csak félig sikerül. Manny Marco legjobb barátja. A srác emlékei között találok Manny kisgyerekkori képét, ami régóta tartó barátságot jelez. A mai nap nagy jelentőséggel bír mindkettejük számára – valahogy tudom, milyen fontos, hogy felkeljek és elkészüljek. Abban viszont nem vagyok biztos, miért is van ez így.

9:04 – nem túl korai időpont. Nem tudom, vannak-e még rajtam kívül a házban, ha igen, alszanak-e, vagy pedig egyedül vagyok itthon. Nincs idő körülnézni – látom, ahogy Manny az autójával a járdaszegélyhez húzódik. Nem dudál. Csak várakozik.

Intek neki az ablakon át, aztán felkapom a tárcámat, és kimegyek a szobámból, ki a bejárati ajtón.

Manny felnevet, amikor beülök mellé az autóba.

– Mi az? – kérdem tőle.

– Esküszöm, ha én nem ébresztenélek, átaludnád az egész életedet. Nálad van a pénz?

Bár Marco tárcája a zsebemben lapul, úgy érzem, a válaszom nemleges lesz. Furán működik az elme: anélkül, hogy tudnám, mennyi pénz van nálam, biztos vagyok benne, hogy Manny egy másik pénzösszegre céloz.

– Francba – mondom.

Manny a fejét ingatja.

– Azt hiszem, díjat fogok felszámolni a szüleidnek a bébiszittelésedért, te ökör. Mars vissza!

– Csupán egy perc – ígérem, azzal kiszállok az autóból, és visszamegyek a bejárati ajtón, amit amúgy elfelejtettem bezárni az előbb. Amikor Marco szobájába érek, megtorpanok.

Hol van a pénz? – kérdezem tőle.

Szempillantás alatt érkezik a válasz, és már tudom is, hol keressem: benyúlok az ágy alá egy cipősdobozért, amely dugig van készpénzzel.

Mire kell ez? – teszem fel a következő kérdést.

De ez alkalommal nincs válasz. Egyes információk közelebb kerülnek a felszínhez, mint a többi.

Visszatérek az autóhoz, ahol Manny úgy tesz, mintha szunyókálna.

– Nem is voltam ilyen hosszú ideig távol – mondom neki.

– Te, drága barátom, igazán szerencsés vagy, amiért további tizenöt percet hozzácsaptam a tervünk megvalósításához. Hónapok óta erre várunk, ember. Úgyhogy szedd össze magad, rendben?

Manny nem csinál nagy ügyet a késéséből; inkább szórakoztatja, semmint feldühítené.

– Szóval, mi újság nálad, mióta utoljára láttalak? – tudakolom. A kérdés egyike az óvatos szófordulatoknak, melyek arzenáljából szükség esetén válogatok.

– Rohadtul magányos tíz órán vagyok túl, de valahogy kibírtam – feleli Manny. – Annyira izgatott vagyok; itt ez a nagy felhajtás, és végre találkozunk Hellerrel. Az a fickó egy igazi nagyágyú, tudtad? Még mindig nem hiszem el, hogy elvállalt minket.

– Hihetetlen – helyeslek. – Abszolút.

– Ric a padlóra kerül. Úgy értem, a kobrája tényleg bomba, de amit Heller művelni fog velünk, attól az a kobra hernyóvá zsugorodik, nincs igazam?

– De, de.

Muszáj valahogy bekapcsolódnom a történésekbe. Amikor beszélgetésekre kerül a sor, a legjobb barátok olyanokká válnak, akár a családtagok – a közös múltra utaló célzásokat alig győzöm megfejteni. Belépek, ahol tudok – ez esetben kiderítem, hogy Ric Manny testvére. Innen pedig csupán egy ugrás, és már látom is a karján a kobratetoválást, amiről Manny beszél. Ebből következik, hogy Heller tetoválóművész. És Marco Mannyvel épp tetováltatni igyekszik. Életük első tetoválására mennek.

Most már értem, miért ilyen izgatott Manny. Nagy nap ez számukra.

Manny a küszöbön álló élmény bűvöletében egyfolytában mosolyog és duruzsol.

– És választottál már? – kérdezi. Majd időt sem hagyva Marcónak, rögtön válaszol is. – Nem, várj, míg odaérünk! Legyen meglepetés számomra!

– Az nem lesz nehéz – mondom neki.

– Csak nehogy visszatáncolj! – bokszol játékosan a karomba. – Esküszöm neked, hogy minden fájdalmat megér. És végig ott leszek veled. Bármi történjék is, te csak maradj a székből, rendben?

Vajon azért mondja ezt, mert érzi rajtam a saját vonakodásomat, vagy Marco maga nem jutott még eddig dűlőre? Azt gyanítom, ez utóbbiról van szó, mégis aggódom, hogy kivetítem a félelmemet.

Manny folytatja a beszámolóját arról, hogy mikor tetováltatott Ric, meg hogy állandóan levette a kötést, és mutogatta a művet mindenkinek egészen addig, míg az kis híján elfertőződött. Próbálok ösztökélni Marcót, hogy elevenítse fel ezeket az emlékképeket, ám egészen mást látok helyettük. Ric és Manny kivittek a strandra, Manny fürdőnadrágja pont olyan, mint Ricé, csak pár számmal kisebb. Mannyvel az elülső verandájukon ücsörgünk, várjuk, hogy az anyukája hazaérjen, és kiterítse a Pokémon-kártyánkat, aztán cserélgetjük a párokat. Egy kép a közelmúltból: Manny egy lánnyal csókolózik egy buliban, miközben egy másik lány megpróbálja magára vonni a figyelmemet, beszélgetni akar. Manny csirkefalatkákkal hajigál, én pedig visszadobálom az egyik születésnap ebéden, melyeket Marco emlékei szerint mindig közösen tartottak. A Happy Meal menü a szülinaposnak járt.

Elmerülök a múltban, a srácok emlékeiben, Manny amúgy is hallgat mellettem. Nem tudom, mennyi ideje haladunk már, amikor végül lehúzódnak az útról egy ház elé. – Ez az – szólal meg Manny.

Sohasem volt még tetoválásom. Arra számítottam, hogy a tetoválóhely egy üzletsor utcafrontján lesz, és neonbetűk hirdetik: TATTOO. Ez itt viszont egy

családi ház, ahol akár három gyerek is élhet; külön bejárata orvosi vagy fogorvosi rendelőt sugall. És mi ide igyekszünk.

– Ha bárki kérdez, tizenhét éves vagy – mondja nekem Manny. – De senki sem fogja megkérdezni.

Ettől csak még feszültebb leszek. Manny kopog a külön bejárat ajtaján, mire az kitarul, és ott áll előttünk egy harmincas fickó, akit ránézésre több, mint harminc tetoválás borít – emberek, akik furcsa pózokba tekerednek, amint elnyeli őket a környező táj. A pasas észreveszi, hogy bámulom, és megszólal:

– A Földi Örömök Kertje.

– Heller, haver, kösz, hogy időt szakítasz ránk! – mondja Manny, aztán kezét ráznak. – Milyen hosszú is nálad most a várólista, három hónap?

– Megan tudná megmondani, én nem – feleli Heller.

A várótermen át egy helyiségbe vezet minket, ami egyértelműen fogorvosi rendelőként szolgált valaha. A pultokon még mindig fent vannak a hirdetések: láthatatlan fogszabályzóké és fogfehérítőké. Ám a helyiség többi részét a falakon szétterülő tetoválások fényképei uralják; mindegyik olyan aprólékos, akár egy kivilágított, gerincétől megfosztott kézirat. Olyan teremtmények jelennek meg rajtuk, amelyeket soha sem láttunk, de el tudunk képzelni vagy akár félünk is tőlük; emberi szív méretű kaleidoszkópikus várak és kanyonok. Valamennyi ugyanazon a felületen fekszik, a bőrén, aminek viszont sokféle színárnyalata, felszíne és formája létezik.

Mindig is úgy gondoltam a testre, mint amit belülről írnak. Nincs szükségem Rhiannon nevére a bőrömön, mivel már kitörölhetetlenül ott van a gondolataimban. Viszont ahogy Heller mágikus műveit nézegetem, hirtelen megértem, miért vágnak az emberek efféle látható állandóságra, nyílt emlékeztetőre. Én, akinek nincs teste, biztosra vehetem, hogy az életem velem jön, bárhová megyek is. Mert ez minden, amim van. De azt is értem, ha csupán egy tested van, él benned egyfajta közlésvágy, hogy feljegyezd az életed azon a testen, egy díszítőmotívumot megemlékezéssé változtass, kiválassz valamit, ami mélyen fekszik, és felhozod a felszínre, hogy a magadról kialakított kép az első benyomás részévé váljon.

Azt hiszem, nem a fájdalom, hanem a véglegesség az ijesztő az egészben. Heller nem foglalkozik a rádiózással, meg a törléssel. A műve csupán addig tart, míg egy élet... ugyanakkor egy egész életre szól.

Rosszullétet akarok tettetni. Ájulást színlelni. Szívem szerint azonnal meghátrálnék. Nem is szabadna egy olyan testben tartózkodnom, amellyel

valami visszafordíthatatlan dolog történik.

De látom, hogy Manny nem fog tágítani. Heller átad neki egy lapot, amit Manny felém fordít – kiterjesztett szárnyú sárkány van rajta, hozzáadva Ric tetoválásának kígyózó-eleganciáját és a repülés mozzanatát. Nem ikon és nem szimbólum, nagyon is élő és lélegző valami lesz Manny bőrén, a saját sárkánymanifesztuma, ami úgy ragad el és nyűgöz le, ahogyan egy egyszerű emberi alak képtelen.

– És most te jössz – mondja Heller. Ám ahelyett, hogy egyetlen lapot nyújtana át, hármat ad egyszerre.

Az első egy főnix, ami lángok felett szárnyal; a tekintete tiszta és nyugodt, miközben feltámad hamvaiból.

A második egy hatalmas kraken, vagyis fejlábú több szemmel, csápjai összegabalyodnak, a szemei sötétebbek és elrévedőbbek, mint a főnixéi, mintha tudatában lenne saját magasztosságának, és azt sem akarja, hogy megtörjön a pillanat varázsa.

A harmadik egy fa, melynek törzse olyan nehézkes, akár az idő múlása, a levelei pedig úgy elröppennek akár a múltó pillanat. Az erdőben nem tűnne ki társai közül, egymagában viszont pompás és lenyűgöző, árad belőle a fényen nevelődő teremtmény öntudata.

Tehát... főnix, kraken és fa. Tűz, víz, föld. Mindegyik egyedi művészi megnyilvánulás, egyszersemind mindegyik valóságos a saját logikája szerint.

– Akkor hát eljött az igazság pillanata – jelentette ki Manny. – Végre-
valahára, sok évnyi tanakodás után. Melyiket választod?

Ez most egy fontos döntés. Marco elméjében kell lenni egy emlékképnek arról, mi volt a terve. Rá kell bukkannom valamire.

Összpontosítok. Bár tudom, hogy észrevehető időkiesést eredményez, mégis körülnézek odabent. Kérdezek is. Mégsem jön válasz. Előfordul, hogy Marco még nem döntött, amikor tegnap este aludni tért.

Nincs mese, válaszolnom kell. Akár itt van velem a srác, akár nem.

Manny látja rajtam a bizonytalanságot, és rögtön kiakad.

– Itt a pillanat, ember – mondja. – Nehogy megpattanj nekem. Mind
tökéletes választás. Szóval, melyik lesz az?

A főnix megszólított. Mélyen a szemembe nézett, és a lelkembe látott. Tisztában van vele, hogy többek vagyunk csupán egyetlen dolognál. Tudja, hogy a kezdet és a vég örök állandóságában leledzünk. Viselném is a bőrömön, ha lenne sajátom. Engedném, hogy közvetítse szótlán üzenetét mindenkinek, akivel csak találkozom, hogy még jobban megismerjenek, és

megértsék a szárnyalásomat.

Ez viszont az én választásom lenne.

Az *enyém*, nem pedig Marcóé.

– Melletted állok – teszi hozzá Manny. – Hidd el, nem hagyom, hogy valami hülyeséget csinálj, amit később megbánhatsz!

Mégis van kiút. Vannak szavak, melyeket ha kimondanék, kivezetnének ebből a helyzetből, sőt, mindkettőnk kivezetnének erről a helyről, anélkül, hogy egyetlen karcolás is esne a bőrünkön.

Egy másik tényező azonban közrejátszik. Látom Manny szemében. Hallom a hangjában. Érzem a közös múltunk minden mozzanatában. Ha most lelépek, azt Manny sohasem fogja elfelejteni. Ez a pillanat mindig ott lesz, és az összes többi is, ami idáig vezetett... meg a csalódásé, ha most elszúrom. Vajon Manny megbocsát-e Marcónak, ha elérem, hogy menjünk el? Bizonyára. De megromlik-e a barátságuk, és vajon Manny a legfontosabb ember Marco életében? Igen. És igen.

Így aztán nem mondom ki azokat a szavakat, amiket valószínűleg mondanom kellene. Figyelmen kívül hagyom a menekülési útvonalat.

– Mehetek én elsőnek, ha több időre van szükséged – ajánlja fel Manny.

– Nem – felelem. – Megyek én.

Főnix, kraken vagy fa?

Tűz, víz vagy föld?

Ki vagy te, Marco?

Melyik vagy te?

Fogalmam sincs.

Végül rájövök, hogy nem muszáj nekem választani. Én nem ismerem jól Marcót, ám van itt valaki, aki igen.

– Válassz te! – mondom Mannynek. – Te ismersz a legjobban.

Mannyt váratlanul éri a dolog.

– Biztos vagy benne? Komolyan?

– Komolyan.

– Mindegyik tetszik?

– Igen. De melyik a leginkább jellemző rám?

Manny meglepő módon habozás nélkül a fára bök.

– Egyértelmű – jelenti ki.

Ha a főnixet vagy a krakent választotta volna, aggódnék, hogy csak a sárkányához keres párt. Ám ő a fára mutatott, amiből tudom, hogy igaznak kell lennie.

– Megszületett hát a döntés – közlöm Hellerrel.

– Rendben van. Foglalj helyet és azonnal hozzálátunk!

Beülök a fogorvosi székbe, közben Heller kiszól Meganek, aki a barátnője és/vagy az asszisztense. Menet közben, tempósan magyarázzák mit, miért csinálnak – sterilizálják az eszközöket a gőzkamrában, aztán leborotváltatják és fertőtlenítik a karomat, mielőtt hozzáérnének a tűvel.

– Nagyon fél a tűtől – fontoskodik Manny. – Szóval, csak óvatosan – lehet, hogy elrántja a karját.

Rendes körülmények között megpróbálnék Marco személyiségének megfelelően viselkedni. Ám most úgy döntök, a srác bátrabb lesz, mint általában, és nem fog annyira félni a tűtől.

Miután minden tiszta, és készen áll, Heller rám rajzolja a fát, kijelölve ezzel a tű és tinta útját. Furcsa érzést kelt a toll mozgása a bőrömmön, de még furcsább, amikor a tű beszalad alá, és megjelenik az első csepp festék. A fájdalom éles, égető. Jóval kellemesebb érzésre számítottam, nem ilyen szúróra, szaggatóra.

– Hogy vagy? – tudakolja Heller.

– Minden oké! – Megpróbálok minél lelkesebben válaszolni.

Manny azonban látja, mennyire küszködöm. Látja, ahogy időnként szorosan összezárom a szemeimet.

– Annyira menő lesz – biztat. – Imádni fogod, hidd el!

Arra várok, hogy a kezdetek után enyhül a fájdalom, de nem, inkább állandósul, mert a bőr mondja a magáét, valahányszor megzavarják a nyugalomát. Az összes ember közül egyedül én vagyok képes valóban kilépni a testből gondolataim menedékébe. De a kín jelenléte miatt nem lehetek máshol, csak a jelenben. Azon töprengök, vajon ez a fájdalom az enyém vagy pedig Marcóé. Emlékszik-e a test a fájdalomra, vagy csak az elme reakciója az egész? Most éppenséggel olyat teszek, amit az emberek a szereteteikért bármikor szívesen megtennének – átvállalom más fájdalmát. Viszont egy idegenért teszem, valakiért, aki sohasem fog tudni róla, így aztán képtelen lesz ezt felismerni, értékelni.

Nem nézem, mit művel Heller. Inkább Mannyt figyelem, ahogy lopva odaodapillant, látom, miként reagál a tintára, a vérré és az alakuló fára. Tisztán látszik, hogy törődik mindazzal, ami itt zajlik, mert Marcóval is törődik. Elképzelem, hogy Rhiannon itt van velem. Fogja a kezem. Hogy átvállalja a fájdalmam egy részét.

Aztán leállítom magamat, megpróbálom kiverni a fejből a gondolatot.

Semmi értelme.

A tú kitaróan dolgozik. Heller a hangszórókból áradó dal foszlányait dúdolja. Bár a kín mértéke a különböző színek, árnyalatok felvitelekor ugyanaz, megpróbálok érzésből következtetni a formálódó tetoválásomra. Nehéz nem úgy gondolni a fára, mint ami beleágyazódik a talajába, abban gyökeret ereszt. És azt sem könnyű figyelmen kívül hagyni, hogy bármilyen mélyen lesznek is a gyökerei, sohasem érnek el hozzám. Csak Marcóhoz.

Órákig tart a művelet, és még mindig nincs vége. Hellernek meg kell várnia, míg a színek megszilárdulnak, mielőtt aprólékosan kidolgozná a motívumot. Megkérdezi, hogy akarom-e látni, ám amikor odapillantok, csupán véres, felszaggatott massa tárul elém.

– Ne aggódj! – nyugtat meg Heller. – A vér majd eltűnik, a tinta marad.

Megan bekötöz, azután helyet cserélek Mannyvel.

– Sárkány, jer közelebb! – igézi meg a motívumát.

– Mekkora ökör vagy! – mondom neki barátságosan, mivel tudom, hogy Marco most ezt mondaná.

Manny felnevet.

– Nekem is pont ez jutott az eszembe rólad, seggfej.

Olyan magától értetődőnek tűnik minden. Majdnem elfelejtem, hogy valójában nem is velem beszélget. Majdnem elhiszem, hogy belém lát, hogy tudja, én veszek részt vele ebben a kalandban.

Pedig Marco az, aki itt áll mellette. Marco az, aki nem űz csúfot belőle, amikor a srác önuralmát veszítve elrántja a karját, és egyre-másra feljajdul. Marco szilárdan áll mellette, akár egy fa, míg ő toporzékol, mint egy sárkány.

Miután végeztünk, nagy halom pénzt fizetünk Hellernek. Elmondja, mikor menjünk vissza hozzá a befejező korrekcióra, és figyelmeztet minket, hogy előbb várjuk meg, míg a seb begyógyul, és csak azután mutogassuk a művet a haveroknak.

A fájdalom már elmúlt. Marco talán nem is érezte. Elnyeltem előle. És mert elnyeltem, úgy tapasztaltam meg, ahogyan ő sohasem fogja.

Ám a fa már ott van a bőrén. Ahogy Mannyvel bedobunk egy pizzát, kocsikázunk, és megnézünk egy filmet, folyton piszkálom a kötést a karomon, mintha legalábbis ki tudnám tapogatni alatta a motívumot. Eszembe jut, hogy eltérően a többi embertől, akiknél egy-egy napot tanyáztam, Marco maradandó jelként fogja viselni a jelenlétem nyomát, még ha nem is tud róla. Hálás vagyok, hogy a saját szimbóluma került rá, nem az enyém – a fa és nem a főnix. A fa jobban elrejt. Én lennék az egyetlen, aki

megpillantanám magamat az ágak között, ha találkoznék valaha Marcóval. Ennek az esélye viszont majdnem egyenlő a nullával. Marco naponta látja majd. Nekem emlékezniem kell rá, amiről már most tudom, hogy nem fogok. Ahogy a fájdalom szertefoszlik, az emlékkép elhomályosul. Csupán a szó jelentése marad meg – fa –, de annak alakja már nem.

Megpróbálom palástolni a rosszkedvemet, miközben Manny kitesz a házunknál, otthon pedig a kötésemet rejtegetem a szüleim elől. Ami Mannyt illeti, épp most ért egy remek nap végére, amit a legjobb barátjával töltött.

Azon az éjszakán, Marco szobájában egyedül, szétnyitom Heller rajzát a fáról, és memorizálni próbálom. Gondolatban tetoválássá próbálom alakítani, ám a gondolatok ellenállnak a tintának. Nem akarom ettől kevésbé valódinak érezni magamat, mégis az leszek. Nem tehetek róla: egyszerűen átmenetinek érzem magamat. Nem tehetek róla, úgy érzem, arra ítéltetem, hogy köddé váljak.

X

Segít, ha az illető gyenge.

Ha kisebb kihívással akarok szembenézni, olyasvalakinél maradok, aki már amúgy is kezdi feladni. Az élet küzdelem, én pedig ki tudom választani azokat, akik már abbahagyták a harcot, akik benne ragadtak a saját magányukban és/vagy a tanácstalanságukban és/vagy a fájdalomukban. Minél kevesebb kapcsolatuk van a külvilággal, annál jobb. Minél kétségbeesettebbek, annál kezelhetőbbek. Néhány ember úgy őrzi magát, akár egy erődítményt. Mások viszont tárva hagyják az ajtókat és az ablakokat. Bárki szabadon garázdálkodhat az életükben.

Ez alkalommal nem teljesítettem valami fényesen. A hiúságom azt követelte, hogy legyek fiatal és irányuljon rám a figyelem, mert az jó. De már az első nap után érzem a személy ellenállását, ahogy igyekszik visszautasítani. Akár a test, megpróbálja kilökni magából a szervet, amely rossz vérrrel látja el őt. Ennek a személynek erős családi kötelékei vannak. Otthona, melyet hiányol. Cselekedni akar, tevékenykedni. Érzem, ahogyan ellenáll nekem. Nekem feszül. El tudnám különíteni a testétől, le tudnám nyomni erővel, de ezzel időt és energiát veszítenék. Inkább sodortatom magam az eseményekkel, aztán meglátjuk, mi lesz.

És mindeközben móka vár rám a fennmaradó közös óráinkban.

A fiatal, jóképű fehér fickók nyomában ott jár a siker, az életöröm. Ők azok, akiknek magától értetődően járnak dolgok az életben, akik előtt automatikusan kitárulnak az ajtók. Ezek a fickók mindezt alaposan ki is használják. Néha öntudatlanul, de legtöbbször nagyon is tudatosan. Őket nehezebb eltüntetni, mert szeretik az életüket. De amúgy is bent maradok, mert én is szeretem az életüket.

Ez a fickó itt több, mint száznyolcvan centi magas, és úszó testalkata van. Tizennyolc éves. Gólya az egyetemen. Már tudja, melyik diákszövetségnek fog felesküdni. Elég vonzó ahhoz, hogy szexhez jussak, ha úgy döntök, és elég erős, hogy kárt tegyen másban, ha pedig úgy döntök.

Am sokkal inkább azon vagyok, hogy felfordulást okozzak az életében,

aztán ráhagyom, hadd hozza helyre ő a károkat. Alaposan kihasználom az adandó alkalmakat. Ha mégsem tudom kihasználni, akkor sem engedem át neki.

Könnyű dolgom van. A barátnője egyfolytában küldözgeti neki az SMS-eket. Úgy tűnik, míg én a késői reggelimet fogyasztottam, a srácnak el kellett volna kísérnie őt a suliba. A lány először dühbe gurul, mert felültették. Aztán azt hiszi, hogy a srác elaludt. Ahogy telik a nap, úgy lesz egyre aggodalmasabb. Érdekes, hogy jobban izgatja, vajon őszinte-e vele ez a fiú, mintsem jól van-e. Bizonytalannak érzi a helyzetét ebben a kapcsolatban.

Szükségem lesz egy járműre a romboláshoz, és hát, ennek a fickónak a testével ez nem nehéz feladat. Leigh a pultban dolgozik egy olyan kávézóban, amely gyenge konkurenciát jelent a Starbucksnak. A neve: The Better Maryland Bean. Mindegy is. Leigh ott áll bent és unatkozik. Míg én be nem sétálok – utána ugyanis egyből felélénkül.

Bedobom magam.

Egy mosollyal indítok. Közlöm vele, nemrég költöztem ide, és most én vagyok az új srác a suliban. A tetoválásáról faggatom. Megbizonyosodom róla, hogy látja, amint a tekintetem elidőzik a karján, ahogy felhúzza a pulóvere ujját, hogy megmutassa az egész motívumot. Rajtam kívül nincs ott más vendég; rengeteg időnk van. Élénken érdeklődöm, vajon van-e barátja. És azt a választ kapom, amire számítottam.

Ezután odahajolok hozzá. Illedelmesen elkérem a telefonszámát. Amikor rábólint, felkapom a pultról a filctollat, amivel a papírpoharakra írja a neveket, és megkérem, hogy jegyezze fel a számát a karomra. Szenzációs vagyok, na.

– Így biztosan nem fogom elfelejteni – duruzsolom.

Közben jól szórakozom. Teljesen levettem a lábáról. A nevét és a telefonszámát a csuklómtól kiindulva egészen a könyökömig írja. Ráadásul a végén még rám is kacsint.

Most pedig ideje, hogy felkutassam ennek a fickónak a barátnőjét.

Leigh azt mondja, hogy a hideg ital a ház ajándéka, mire hevesen tiltakozom, és gondosan telepakolom a borraivalónak kitett korsót. Nem az én pénzem, úgyhogy megengedhetem magamnak, hogy bőkezű legyek. Jelenlegi alteregómnak BMW-je van, és a kedves szülei nagylelkűen ellátják zsebpénzzel.

A Barátnő újból küldött egy SMS-t. Valahányszor üzen, egyre jobban felhorgad bennem a vágy, hogy megbüntessem.

Nem adom tudtára, hogy úton vagyok felé.

Magasról teszek a sebességkorlátozásra, és átsiklok a piroson, ha nem jár arra autó. Fiatal, kiváltságos fehér fickó vagyok – ha mégis megállítanának, a legrosszabb, ami történhet, hogy néhány perccel később érek egy számomra amúgy sem fontos helyszínre. Ha fiatal, kiváltságos fehér *lány* lennék, büntetést sem kellene fizetnem, amennyiben elég csábosan mosolygok. De nem izgat, hogy ennek a fickónak ki kell fizetnie a büntetést. És Maroon 5-öt hallgat, szóval megérdemel egy bírságot.

Szerencséjére nem járőröznek arra rendőrök. Megkeresem a campust, leparkolok, azután a Barátnő kollégiumi szobája felé veszem az irányt. A bejáratnál az azonosító kártyám csippan, a beléptetőkar felemelkedik. A lány szobája a földszinten van. Nem küldök SMS-t, egyenesen odamegyek, és bedörömbölök az ajtaján. Amikor kinyitja, nincs elragadtatva az érkezésemtől. Ami azt illeti, szétveti a düh.

– Te meg hol a francban voltál? – rivall rám.

A srác memóriájában a Barátnő neve után kutatok.

– Gemma – szólalok meg szélesen vigyorogva. – Annyira jó látni téged! – A lány erre teljesen összezavarodik.

Nem hív be, ám én eltolom az ajtóból, és belépek.

Nem száll le rólam, egyre csak mondja a magáét. Közli velem, hogy nem vagyok köteles beszámolni minden lépésemről, viszont tartsam, amit megígérek.

Továbbra is csak állok ott vigyorogva. Az biztos, hogy a srác igazán szereti Gemmát. Az is biztos, hogy teljesen elégedett a szerelmi életével és az ott betöltött alárendelt szerepével. Az a fajta fickó, aki sohasem csálná meg a párját.

Milyen kár.

Hívogatóan felé tárom a karjaimat. Elkezdek visszaszámlálni. Hat másodpercre volt szüksége, hogy észrevegye.

– Ez meg mi? – kérdezi, és rábök a jobb karomra. – Mi a franc ez itt?

Egyetlen szót sem szólok. Csak vigyorgok tovább.

Odaugrik hozzám, és megragadja a csuklómat. Maga felé fordítja a karomat, hogy el tudja olvasni, amit ráírtak.

– Ki a bánat az a Leigh?

Lefagy az arcomról a vigyor. Halálos komolysággal a szemébe nézek, és azt mondom:

– Semmi közöd hozzá.

Azt hiszem, én vagyok itt az egyetlen, aki élvezzi a kibontakozó jelenetet. A lány éktelen haragra gerjed, dühében sírva fakad, aztán még dühösebb lesz, hogy mindez a pasija előtt történik. Ordítani akar, ám amikor kicsúszik a száján a kérdés, „Mit jelentsen az, hogy semmi közöm hozzá?”, inkább hangzik könyörgésnek, mintsem számonkérésnek. Biztos vagyok benne, ha a srác itt lenne, ettől a hangtól ellágyulna a szíve.

– Először is, nyugodj meg! – mondom.

Ettől, ahogy számítottam is rá, még haragosabb lett.

– Még hogy *nyugodjak meg?* – sikítja, és alaposan mellkason taszítja ezt a fickót. – Te csak rohadtul ne mondd nekem, hogy *nyugodjak meg!*

Erre kirobban belőlem a nevetés, mert annyira kiszámítható ez az egész. A lánynak persze nem tetszik, hogy én itt nevetgélek, úgyhogy rám veti magát. Rossz döntést hozott. Magasabb vagyok nála. Erősebb és nehezebb is. Laposra verhetném. Bezúzhatnám a pofáját. Eltörhetném a karját akár három helyen is. Megragadhatnám a nyakát, és simán megfojthatnám. Teljes mértékben a könyörületemre van utalva, mert engem nem lehet felelősségre vonni. Fogalma sincs róla, mekkora veszélyben van, ahogy itt csapkod és sikoltozik. Ha nem mulatnék rajta ilyen remekül, visszaütnék. Felkaphatnám a lámpát az íróasztaláról és azzal sújtanék le rá. Kiüthetném a fogait, vagy betörhetném a koponyáját. Nagyot nézne akkor. Azt hiszi, a barátja van itt. Aki sohasem tenne ilyet. De ha én akarnám, megtehetném. Itt minden hatalom az én kezemben van.

A lány felém lendül, mire elkapom a karját. A háta mögé feszítem. Látom, ahogyan a haragja rettegésbe fordul. Ez a srác még a közelében sem járt soha ilyen tettlegességnek.

Kétségbeesetten próbál szabadulni a szorításomból. Lehajolok hozzá, és a fülébe suttogom:

– Túl sok SMS-t küldesz.

Ekkor kezd csak el igazán sikoltozni.

– Tűnj el! Tűnj el! – Hagyom, hogy kiszabadítsa a karját. Újból visítani kezd. – Tűnj már el!

Tudom, hogyan végződhet a dolog. Még egy perc, vagy talán annyi sem, és egy barát, vagy akár valaki a szomszédos szobából bekopogtat és megkérdezi, mi folyik itt. Legrosszabb esetben a campus biztonsági emberei jelennek meg.

Számomra, legalábbis, ez a legrosszabb végkifejlet. A Barátnő számára ennél vadabb opciók léteznek.

De most fáradt vagyok. Az efféle viccekben mindig eljön a pont, amikor nem érdemes több energiát rápazarolni, mert mulatságosabb már nem lesz. Ez a lány itt reszket és zokog, miközben rémulten néz a srácra. Megpróbálok minél kevesebb emlékképet hagyni magam után, hogy aztán holnap reggel csupán rossz szájízzel ébredjen, de ne is sejtse az okát a rémes viselkedésének. Ettől valószínűleg be fog csavarodni. A lány pedig sohasem fog megbocsátani neki. Azt hiszem, most megelégszem ennyivel.

– Na, pá – mondom. Egy játék mackó hever az ágyon, amolyan dédelgetett kabala. A teljesebb hatás kedvéért megragadom és magammal viszem.

A folyosón hárman ácsorognak és hallgatóznak tanácstalanul. Amikor elhaladok mellettük, odaköszönök, mire az egyikük visszaköszön.

A Barátnőnek támogatóbb környezetre lenne szüksége. Bár ez nem az én problémám.

Nem mehetek vissza most ennek a fickónak a szobájába; pusztán elővigyázatosságból, hátha történik valami az előbbi jelenet folyományaként. Jobb, ha távol marad az eseményektől, míg újból önmaga lesz, és meg tud birkózni velük.

Hátrahagyom az autót. Egy darabig sétálgatok. Amikor vizelnem kell, nem fogom vissza magam, megbotránkoztatva ezzel két idősebb asszonyt, akik épp délutáni sétájukat végzik. Megfordul a fejemben, hogy levizelem őket, de manapság még az öregeknél is van mobiltelefon, nekem pedig semmi kedvem egy járőrökcsi hátsó ülésén dekkolni. Aztán az is eszembe jut, hogy mielőtt távozom a testéből, eltöröm a srác lábát, vagy akár a gerincét – ha gipszbe kerül, a Barátnő talán magát teszi felelőssé, és érdekes fordulatot venne a történet. Viszont komoly időzítést igényel a dolog, hogy ne nekem kelljen kezelnem a fájdalmat és a hercehurcát is. Jobb, ha simán csak lelépek. Szerencséje van a srácnak.

Egy szállodai szobába viszem. Holnap reggel aztán töprenghet, hogyan került ide, és vajon mi az a telefonszám a karján. Bogozza csak ki ő a részleteket. Az élete mostantól nagyon csúnya fordulatot vesz.

Elalvás előtt eltökélem, hogy teljesen elengedem őt – az emlékeit az elméje elülső részébe hozom, és eltörlöm a jelenlétem minden nyomát.

Másnap reggel már másvalaki testében ébredek, és néhány perc alatt kiderítem, hogy jó munkát végeztem. Ez itt egy elvált válóperes ügyvéd. Gazdag, és nyomorultul érzi magát. A gyerekei nem hajlandóak vele szóba állni. A hipochondriája egyre súlyosbodik. A haja zsíros, az ingei zsírpecsétesek, ám ő nem törődik vele. Nincs senki, aki figyelmeztetné, hogy

vigye el az ingeit a tisztítóba, és senki sem viszi ki helyette a szemetet, amikor amiatt aggódik, hogy megrándítja a derekát. Mintha még örülne is, hogy megérkeztem. Minél kevesebb időt kell eltöltenie a saját életében, annál jobb neki.

Ezt ki is fogom használni.

NATHAN

Nem arról van szó, hogy zsákutcába kerültünk. Itt még utak sincsenek, amire ráfordulhatnánk.

Úgy látom, Rhiannon barátja, Alexander, kissé össze van zavarodva, amiért csak úgy a semmiből felbukkantam. Nem érti, mi közöm a barátnőjéhez... és ugyan ki hibáztatná ezért? Úgy tudja, hogy egy buliban találkoztunk – ami végül is igaz. Viszont semmiképp sem árulhatom el neki, hogy nem azért vagyok annyira figyelmes Rhiannonnal mert le akarok feküdni vele, vagy akár randizni szeretnék. Ennek egyetlen oka van: rajtam kívül csupán ő tud az életem legtalányosabb epizódjáról.

A sulimban a párocskák zöme folyton együtt lóg, mintha csak össze lennének nőve, ám Alexander meghagyja a személyes teret mindkettejüknek. Nekem ez kapóra jön, mert így nem kapja fel a vizet valahányszor a számítógépnél talál Rhiannonnal, amint épp testrablásról szóló sztorik után kutatunk az interneten.

– Még több Lorraine Hines-féle videót kerestek? – kérdezi Alexander. Ez helytálló feltételezés, különösen, hogy mostanában mindenki ezeket nézi.

– Csak a kézzel nem fogható bizonyítékokat próbáljuk fellelni – válaszol Rhiannon. Ami egészen úgy hangzik, mintha Lorraine Hines videóinak valóság tartalmát elemeznék. Én viszont tudom, hogy A tartózkodási helyét próbálja meghatározni.

Nem tudom, hogyan csinálja Rhiannon. Tisztán látszik, hogy kedveli Alexandert. Az is világos, hogy a srác jól bánik vele, és Rhiannon ezt magától értetődőnek veszi. Észrevettem, hogy sohasem hazudik neki, jobbra azért, mert Alexander nem jól kérdez. Vagy ha mégis sikerülne a helyes kérdést feltennie, amire kénytelen lenne mindent bevallani... furamód hinne a lánynak. Nekünk. De megértem, hogy egyszerűbb, ha nem kockáztatunk.

Egyre csak kutakodunk a neten A után. Elolvassuk mások beszámolóit az elrablásukról, és közben azon töprengünk, vajon ők is valóban úgy jártak-e, mint mi, vagy pedig tökkelütött idióták, és csak kitalálták az egészet.

Végül felteszem a kérdést, ami leginkább foglalkoztat. Rhiannon

szobájában vagyunk, és szokás szerint a furcsa jelenségekkel foglalkozó honlapokat böngésszük.

– Valójában a nyomát keressük, ugye? Egy jelet – töprengök hangosan.
Rhiannon bólint.

Folytatom:

– És ha mi hagynánk neki egy jelet? Ha tudatnánk vele, hogy keresed?

– Mégis hogyan? – kérdezi várakozón.

– Tudod, van ez a dolog, amit közösségi médiának neveznek. Neked pedig elég jellegzetes neved van.

– Ó, és mit kellene kiírnom? Állapotfrissítés: A, hiányzol. Alexander meglátja, és rögtön válaszol is rá, *Hé bébi, hiszen itt vagyok*.

– Biztosan nem szólítana bébinek. Az olyan gáz.

– Jó, tényleg nem. De ha posztolok valamit, mindenki látni fogja. Nem csak A.

– Nem kell konkrétan üzenetet írnod. Inkább csak valami jelet adj.

– Mint például?

Eltűnődöm egy pillanatra.

– Van nektek közös dalotok?

Furán néz rám.

– Mi az? – tudakolom.

A fejét ingatja.

– Semmi. Vagyis éppen te voltál ott. Tudod, A testében, amikor erről beszélgettünk. Micsoda hülyeség. Szóval, egy dal.

– És mi az a dal?

Megmondja a címét, mire az visszacseng a memóriámban – így tudnám a legpontosabban jellemezni. Valójában nem emlékszem, hogy beszéltem volna vele erről. De magát a tényt el tudom fogadni, hogy valamikor szó volt róla köztünk.

– Figyelj csak! – mondom.

A YouTube-ra kattintok, és megkeresem a dal videoklipjét. Másolom és beillesztem a linkjét Rhiannon állapotfrissítéséhez. Begépelem elé: *Folyton ezt hallgatom*.

– Rendben – mondja Rhiannon. Frissítést nyomok. Utána visszatérek a YouTube-ra, és a kereséshez beírom, hogy *I miss*. A találatok között szerepel Johnny Cash régi dala, az *I Still Miss Someone*. Lemásolom a linkjét, majd az eredeti dal alatti hozzászólásai közé beírom: *És ezt is*, és hozzáadom a linket.

– Nem túl bonyolult – közli Rhiannon.

– Neked talán nem. És nekem sem. A-nak sem. De mindenki másnak –
totál az.

Lenyomom a frissítést.

RHIANNON

Nem tűnik helyénvalónak.

Mintha könnyörögnék.

Mintha azt sugallnám, hogy elégedetlen vagyok az életemmel.

És Alexanderrel is.

Ezzel mintegy kiszolgáltatatom magam.

Előidézem a bajt.

Újból csalódnai fogok.

Hallgatásra ítélem magam.

Mintha megszegnék egy ígéretet, holott nem is fogadtam meg semmit.

Kétségbeesett lépésnek tűnik.

Mintha nem gondoltam volna át az egészet.

Mintha csak úgy a nyilvánosság elé dobnék valamit, ami a kettőnké volt.

Mintha nem is lenne több közös emlékünk, amiből válogathatnék, csak ez az egy.

És árulónak érzem magam, mert még ezt az egyet sem tudom megőrizni.

Mert nagyon úgy tűnik, hogy nincs is más választásom.

M. bejegyzése este 10:34-kor

Azt hiszem, nem megy tovább. Nem bírom. Nem bírom tovább elviselni az életet. A fájdalom irányíthatatlanná vált – és ez alatt nem az orvosolható, megszüntethető fájdalmat értem. Hanem azt, amelyiket mindenhová magammal kell cipelnem, és aminek semmi köze a biológiához, vagy a kémiához. A fájdalom velem kezdődött, amiatt, aki vagyok. Most pedig már teljesen felzabált. Kezelhetetlenné vált. Csillapíthatatlanná. Folyton belém mar, karmol és nincs erő, mely megállítaná. Naponta ezerszer próbálok megoldást találni rá, hogyan semmisíthetném meg magamat anélkül, hogy megsebeznek bárki mást. Naponta ezerszer vallok kudarcot. A fájdalom ebből a kudarcból fakad. A fájdalom számomra még hangosabb, mivel a többiek számára nem hallható. Nem számítok rá, hogy bárki tudna segíteni rajtam. A világ körülöttem nem létezik. Magam vagyok és ha rájönnék a

módjára, hogyan halhatnék meg egyedül, hát megtenném.

A 6082. nap

Valaha azt hittem, engem senki sem lát. A test, amelyben lakom kívülről nézve áthatolhatatlan – ugyan ki feltételezte volna, hogy én ott voltam, és még ha hülyeséget csináltam is, az simán annak a számlájára írandó, akinek az életét kölcsönvettem. Az emberek kiszámíthatatlanok – valamennyiünknek vannak meglepő reakcióink. E mögé bújtam.

Idővel – amint rájöttem, miről is szól ez az egész – egyre jobb lettem a rejtőzködésben. Gyerekként csupán majmoltam az alteregóimat, ám a gyerekek sűrűn produkálnak érzelemkitöréseket, így aztán sohasem keltettem gyanút egyetlen szülőben, tanárban, vagy barátban sem. Tíz-tizenegy évesen már többet tudtam az eltűnés módozatairól, bár még mindig nem értettem, miért különbözöm annyira másoktól. Az elmúlt néhány évben sikeres vizsgaként fogtam fel a dolgot. Már nem érdekelt, miként hangzik, amit mondok, mert elég, ha csak én hallom a gondolataimat. Nem érdekelt, hogy nézek ki, mert aznapra megtette bármi. Már nem vágytam rá, hogy lássanak az emberek, mert így csak azt értem volna el, hogy végül kudarcot vallok a vizsgán.

A szerepeimet szívvel-lélekkel játszottam holott nekem egyik sincs. Csakis akkor mutattam ki a haragomat, amikor úgy gondoltam, ezt várják el tőlem. Csak akkor mutattam ragaszkodást, mikor úgy éreztem, ez a kötelességem. Nem tudtam, miként nyilvánulnak meg ezek az érzelmek, mivel sohasem nyilvánítottam ki őket a maguk valójában. Egyedül a bánat jelent meg tisztán, szűretlenül, mert ami megríkatott, az általában mást is megríkatott volna. Az öröm viszont pont ellenkezőleg működött; az örömemet ugyanis mindig behatárolta a tény, hogy sohasem volt teljesen az enyém.

Csak Rhiannon mellett hatolhattam önmagamig. Most, a történetek után, félek, hogy az impulzus nyomokban megmaradt. Félek, hogy nem leszek többé áthatolhatatlan.

Hétfőn, az ideiglenes, csupán egyetlen-napig-legjobb barátom megjegyzi,

hogy hallgatag vagyok, és olyan érzése van, mintha valamit mondani akarnék neki. Közlöm vele, hogy téved, csupán kimerültem, és elkalandoznak a gondolataim. Látom rajta, hogy kételkedik a szavaimban, mire egy pillanatig égető szükségét érzem, hogy elmondjak neki mindent, meséljek Rhiannonról és kifaggassam, mégis mit kellene tennem.

Kedden két srác a suliban kínos helyzetbe hozott, amikor arról próbáltak meggyőzni, hogy Amerika jobban jár, ha lezárja a határait a migránsok előtt, és az ország jelenlegi problémáinak nagy része a bevándorlásban gyökerezik. *Totál megváltozott a véleményed* – mondják nekem viszolyogva. Tudom, hogy nem kellene eltérnem az alteregóm nézeteitől, de képtelen vagyok helyeselni, amikor tudom, hogy nincs igazuk.

A szerdai *barátnőm* ugyanazt a sampont használhatja, mint Rhiannon, mert valahányszor a közelembe kerül, mintha egy csapóajtó lendülne fel az emlékeim előtt. Amikor megcsókol, a múltba képzelem magam, s egyszersmind a jelenbe. Észnél kell lennem, mert amikor elhúzódik tőlem, azt mondja: – *Hát, Tara, ami azt illeti, jól beindultál.* Mire azt felelem: – *Imádom ezt az illatot.* Erre ő: – *Miért, milyen ez az illat?* Szívem szerint azt válaszolnám: – *Olyan, mint Rhiannoné.* De csak annyit mondok: – *Ez a te illatod.*

Csütörtökön mankókon bicegek, ráadásul alig tudom használni őket. Első óra után az egyik lány átveszi tőlem a hátizsákomat. – *Engedd, hadd segítsek!* – mondja. Úgy hiszem, a srác, akinek ma a testében vagyok, korábban elutasíthatta. Ám én most boldogan elfogadom.

Pénteken egy Whitney Jones nevű lányként ébredek. Hajnali 5:32-kor kel, mert úszásra jár, nekem pedig kényszeríteni kell magamat, hogy elmenjek, bár tudom, a mai edzése siralmas lesz. A suliban a második óra után jövök csak rá, hogy ő az egyetlen fekete lány az osztályban – a felismerés a harmadik órán, törin ér, amikor a tanár és többi diák folyton felé nézeget, miközben Selmárról beszélnek, mintha a lány bőrszíne szakértőt varázsolna belőle egy olyan esemény kapcsán, mely évtizedekkel a születése előtt történt. Úgy vélem, fel sem fogják, mit is tesznek valójában – amikor az emberek a különbözőségekre gondolnak, a tekintetük rendszerint arra a személyre téved, aki szerintük megtestesíti azt a bizonyos különbözést. Ettől mindig zavarba jövök, mert közel sem vagyok úgy hozzá szokva, mint az alteregóim. Megpróbálom a helyén kezelni a dolgot, és a felszínen tartani a tolakodó tekinteteket – mind Whitneyre bámulnak, miközben John Lewisről beszélgetnek, mert közben magukban azt gondolják, *a feketék.* Ám most,

paranoid módon, azon morfondírozom, vajon látnak-e a felszín alatt engem is, aki annyira különbözöm.

Whitney legjobb barátját Didinek hívják, és már korábban eltervezték, hogy suli után Didiék lakásában lazítanak. Hamarosan kiderül, hogy Didi megszállottja a népszerű Igazságszérum weboldalra feltöltött online videóknak, melyeket egy Lorraine Hines nevű nő kreál, és akinek szállóigévé vált „*az igazság maga a szérum*” frázisa tarkítja az egész oldalt. Az összes videója amolyan nyilvános vallomás, bár nem ez a legtalálhatóbb kifejezés. Némelyik inkább közéleti jellegű – egy nő elmeséli, milyen érzést vált ki belőle, ha a metrón feltűnően fixírozzák, egy férfi pedig arról beszél, hogyan próbálja megértetni az emberi faj fogalmát a saját, kétrasszú gyerekeivel. A vallomások többsége igencsak személyes – az emberek nem csupán a félrelépéseiket ismerik be, hanem azt is megindokolják, miért történhetett meg, illetve szembesülnek gyermekkori fájdalmaikkal, beleértve (esetenként) a saját vétkességüket, vagy (gyakrabban) azok vétkességét, akikben megbíztak és szerettek. Mindenki a saját stílusában nyilvánul meg, és nincsenek beállított jelenetek. Az igazság a maga valójában tárul fel, amikor napvilágra kerül.

Némelyik videó ötperces és megríkat. Mások tízpercesek és megnevettetnek, mert annyira valóságosak. Didivel megnézünk ötöt, majd még tízet. Időnként, ha Lorraine Hines úgy gondolja, hogy az alanynak szüksége van némi támogatásra a teljes igazság kimondásához, feltesz pár kérdést. Ám leginkább a háttérbe húzódik, és mi csak a mesélőt látjuk.

– Esküszöm, egész nap el tudnám nézni – jegyzi meg Didi, miután végignéztünk egy hatvanéves férfi vallomását arról, hogy sohasem érdekelte a szex, és bátran kijelentheti, enélkül is teljes életet él. – Habár később mindig azon morfondírozom, legyen-e mindenki ilyen őszinte a valóságban is, vagy a világért se. Mert az egy dolog, hogy mi itt nézzük őket, de más rávenni valakit, hogy mondja bele a képedbe, nem igaz?

Rábólintok.

Ő pedig folytatja.

– Szerinted meddig bíránk, hogy csak az igazat mondjuk?

– Két perc? – találgatom. Ez az igazság, vagy talán ez sem.

– Próbáljuk ki! – jelenti ki tettere készen, mintha csupán azt javasolná, csórjunk el egy kis csokit a konyháról.

Felnevetek.

– Mi az? – kérdezi. – Csak nem vagy ideges?

Nem mondhatom el neki, hogy nem, nem azért nevetek. Hanem mert átfutott a fejemben a gondolat: akár komolyan is vehetném a játékot, hiszen Whitney bármely válasza igaz lehet, én úgyszólván csak helyette beszélek. – Kezdd te! – mondom.

– Akkor hát legyen egy bevezető kérdés. Például... hogy telt a napod?

– Rendben. És a tiéd?

– Nem muszáj ám... Figyelj! Olyan vicces, hogy annak ellenére, hogy *igazságszérumot* játszunk, első reakcióként majdnem rávágtam, ó igen, az enyém is. Ami igaz. Mégis úgy vélem, ez a válasz így hiányos. Egész nap ezt az időszakot vártam, mert tudtam, hogy ez lesz a napom legjobb része. Az órákon figyelek, de nem vagyok ott egészen, érted? Nem úgy, mint most, amikor lazulok. Valójában nem *kedvelem* a sulit. Szerintem te igen, de te sem mindig. Ha helyesen válaszolsz egy kérdésre, vagy jelest kapsz egy dolgotra, annak nagyon tudsz örülni. Én viszont úgy gondolok minderre, mint ami másnak jelent sokat, nem nekem. Érted, ugye? Szóval ha kapok egy ötöst, az sokat jelent a szüleimnek, meg annak a nem is tudom kinek, aki majd elbírálja az egyetemi jelentkezésemet. De nekem? Nekem nem ez számít. És neked? Hogy telt a napod?

Azt hiszem, válaszolni tudok a kérdésre, mivel Whitney életének ezt a szeletét ismerem a legjobban.

– Az úszástól mindig totál kivagyok, ráadásul tönkre vágja az egész napomat. Nem tudom sokáig élvezni azt a felemelő érzést, ami edzés közben elfog, mert eszembe jut, hogy: a fenébe is, még tizenhárom órát ki kell bírnom a suliban. Aztán ott van a töri, ahol szembesülök a szokásos „háttérbe szorított afroamerikai lány” érzéssel. Tökéletesen tisztában vagyok ennek az országnak a faji történelmével, ám ettől még nem kellene a többieknek úgy tekinteniük rám, mint az osztály faji képviselőjére – mintha a fehér kölyköket egyáltalán nem érintenék ugyanezek a faji kérdések és problémák! Ez *kimerítő*. Még ebédnél is azon morfondírozom, vajon engem látnak-e, vagy a faji képviselőt. *Kimerítő*. Úgyhogy, másik irányból közelítve a témát, egyetértek veled: valóban ez a nap legjobb része. Azt hiszem, hogy a videókon szereplők közül néhányan csupán szeretik hallgatni a saját hangjukat, míg másoknak láthatóan fogalmuk sincs, miért kürtölik világgá a személyes dolgaikat – viszont nekem ők tűnnek sokkal igazabbnak. Amikor valaki bevallja az igazat, rémültnek, egyszersmind feldobottnak kell látszania, mert az igazság kimondása egyszerre indítja be a két érzést. – Szünetet tartok. – Ez így elég hiteles neked?

Didi levegő után kapkod.

– Ho... hogyan. Remek. De mit értesz az alatt, hogy a „háttérbe szorított afroamerikai lány”? Én egyáltalán nem így tekintek rád. Te Whitney vagy... és kész.

Ekkor eszembe jut, hogy Didi valószínűleg ott volt a töriórán. Nem tűnt fel, mivel még nem ebédeltünk együtt, ezért nem tudtam, hogy ő a legjobb barátom.

– Nem is rólad van szó – mondom. Ez így igaz, ráadásul megkönnyíti a pillanatot. – Inkább Mr. Snyderről.

– Snerder.

– Azt mondtam, nem?

– Nem. Snydert mondtál.

Didi úgy mered rám, mintha épp most köptem volna ki a padlójára némi igazságszérumot ahelyett, hogy lenyeltem volna.

– Jól vagy? – kérdezi.

Erre azt felelem, amit már annyiszor másoknak is, és amit soha, senki sem érthet.

– Ma valahogy nem vagyok teljesen önmagam.

Ez némileg hatástalanítja a helyzetet.

– Túl sok Lorraine Hines néztünk, ez lehet az oka – mondja Didi. – Biztosan Snydert mondtál. És tényleg egy seggfej. Függetlenül attól, hogy milyen a bőrszíned.

Emlékeztetnem kell magam, hogy most Whitney vagyok. Akinek Didi a legjobb barátnője. Nem feledkezhetem meg róla: ha Whitney fel akarja kelteni Didi gyanúját, az Whitney döntése, nem az enyém. Ezért inkább azt mondom: – Ettől az igazságszérum témától jól megéheztem. Van pattogatott kukoricátok a konyhában?

– Megyek, megnézem – feleli, majd szélesebben elhagyja a szobát.

A délután fennmaradó részében, egészen addig, míg vissza nem utasítom a vacsorameghívást, gondolatban végigmegyek a fázisokon.

Jelentése: bárki lehetek.

De azt is jelenti: nem vagyok senki.

Később, az éjszaka folyamán, immár egyedül Whitney szobájában, megpróbálok nem gondolni Didire, és minél többet gondolkodni a videóknál látottakon. Az Igazságszérum honlapra kattintok, ami úgy fest, mint valami igazságkereső életmódmagazin, a középpontjában Lorraine Hinesszal. Kissé

kiábrándító, milyen feldobottnak tűnik, miközben az alanyok lecsupaszítják magukat a vallomásaikban. Ám ha sikerül kiiktatnunk őt a folyamatból és kizárólag a szereplőkre koncentrálunk, rájövünk, milyen delejes vonzerő rejlik a meztelen igazságban, és azok bátorságában, akik annyira nyilvánvalóan magukon viselik a rémületet és a vidámságot.

Megnézek még néhány videót. Egy lelkipásztor megkérdőjelezi istent. Egy kamasz fiú elmeséli az öngyilkossági kísérletét meg azt is, miért hálás, hogy még időben kimosták a gyomrát. Egy nagymama őszintén beszél arról, hogy boldognak és elégedettnek érzi magát, mégis ebben a folyton-panaszkodni-kell fókuszú kultúránkban rossznéven veszik, ha valakinek jól mennek a dolgai.

Minél tovább nézem a vallomásokat, egyre jobban eluralkodik rajtam a nyugtalanság. Vajon miért tárhatják fel ezek az emberek az igazságot, míg nekem hallgatnom kell róla? Miért nem lehetek együtt az egyetlen emberrel, aki komolyan vette, amit magamról mondtam neki? Ha kitennék erre a honlapra egy videót, két, egyaránt rossz lehetőséggel kellene számolnom:

Az emberek nem hinnének nekem. Vagy mégis.

Az emberek elmebetegként kezelnének. Vagy a szavamon fognának és levadásznának, hogy megtudják, hogyan csinálom ezt az egészet.

Valamint, ha készítenék egy videót, azon nem *engem* látnának. Bárki testét veszem is kölcsön aznap, az illető a hátralévő életében meg lesz bélyegezve miattam.

Úgyhogy... elvetem az ötletet.

Ezután visszatérek az Igazságszérum honlapra, és észreveszek egy Névtelen Igazság feliratú ikont. Rákattintok, mire megjelenik maga Lorraine Hines.

– Sokunknak csak úgy sikerül elmondanunk az igazat, ha van hallgatóságunk. Viszont megnehezítheti a dolgunkat, ha mindezt ismerős előtt tesszük. Mi itt az Igazságszérumnál biztonságos fórumot kínálunk, hogy számodra ismeretlenekkel oszd meg a történetedet. Az alábbi linkre kattintva találok párra lelhetsz egy olyan személyben, aki bármilyen előítélet, vagy bírálat nélkül lesz szemtanúja a vallomásodnak.

Valahogy nem hiszek az elfogulatlanságban – ennek ellenére a linkre kattintok. Úgy érzem, nem kockáztatok, nincs mitől tartanom. Mire megvirrad, már úgyis máshol leszek.

Egy chatablak megnyílik, én pedig ott találok magam egy WL nevű illetővel, ám előbb még jön egy értesítés, mely szerint a beszélgetésünk

névtelenül folyik. Magamnak az AA kezdőbetűket választom.

Elfog az indokolatlan pánik, holott a névtelenségemet tetézi, hogy WL nem lát engem, a dolgot pedig tovább bonyolítja a tény, hogy amúgy is Whitney testében rejtőzöm.

WL: Szia. WL vagyok (nem a valódi nevem kezdőbetűi), és ma én fogom meghallgatni a vallomásodat. Kérlek, mondd hát el nekem az igazat!

Csalódást érzek, mert ez így túl személytelen. Valószínűleg valamilyen csökkentett értelmű – nem teljes értékű – mesterséges intelligenciával beszélgetek. Kis híján kijelentkezem. Aztán mégsem, mert kíváncsi vagyok, miként reagálok „én” az igazság kimondása közben.

AA: Ez most váratlanul ért. És elég zavaros is.

Megállapítom, hogy most fog kiderülni, vajon tényleg egy számítógéppel beszélek-e.

WL: Úgy van. De így működik.

AA: És mégis melyik igazságra gondolsz? Sok van belőle, vagy kevés? Például, most egy piros felső van rajtam. Ami igaz is.

WL: Te viszont nem ezért a vallomásért vagy itt, ha jól sejtem.

AA: Valóban.

WL: Akkor hát miért? Mi az, amit be kell vallanod?

Miért vagyok itt? Talán, hogy végre feltegye nekem ezt a kérdést valaki. Az én életemben ugyanis senki nem kérdez tőlem semmit. Ha pedig nem kérdeznek, könnyű félretenni a válaszokat és hagyni, hadd merüljenek a feledés homályába. Mintha nem is léteznének. Egyszerűen megkerülöm őket.

Most viszont... amiért itt vagyok, nem egy naponta ismétlődő dolog az életemben. Sőt, inkább...

AA: Szerelmes vagyok valakibe, akivel nem lehetek együtt.

Kifújom a levegőt. Igazi erőfeszítés egy ilyen vallomás, még ha egy idegennek tesszük is. Nem beszélve saját magunkról.

WL: És miért nem?

AA: Mert nincs itt.

WL: Miért, hol van?

AA: Olyan ezerötszáz mérföldnyire innen. Elhagytam őt. Kénytelen voltam.

WL-nek fogalma sincs róla, mennyi idős vagyok. WL-nek fogalma sincs róla, hogy nézek ki. WL-nek fogalma sincs róla, hol vagyok éppen.

Bizonyos szempontból viszont WL sokkal többet tud rólam bárkinél.

WL: Miért kellett eljőnnöd?

AA: Mert nem volt rá mód, hogy maradhassak.

WL: Pontosabban?

AA: A körülményeim, illetve az állapotom nem teszik lehetővé, hogy vele legyek.

Még ez tűnik a legelfogadhatóbb magyarázatnak. Bár korántsem fedi a teljes valóságot. De még WL esetében is óvatosnak kell lennem. Nem bízhatom meg benne egészen. Csak bizonyos mértékig számíthatok az együttérzésére.

WL: Talán beteg vagy? Fizikailag, vagy mentálisan?

Mindkettő, felelném legszívesebben WL-nek.

AA: Korlátozottak a körülményeim és az állapotom is.

Ám ez így egyáltalán nem igaz. Ezért írom tovább.

AA: Nem, nem is erről van szó. Inkább arról, hogy ki vagyok én valójában. Nem egészségügyi, illetve pszichés szempontból. Nem is spirituálisan. Hanem... ahogyan az életemet élem.

WL: Mit jelent az, hogy az életed akadályoz meg abban, hogy veled légy?

AA: Egyszerűen csak nem lehet.

WL: Talán az elköteleződéstől félsz?

– Nem – felelem a monitornak. Ez nem az elköteleződéstől való félelem. Hanem a tudat, hogy pont az lehetetlen. Egyáltalán nem félek tőle.

AA: Nem. Csak épp sokat utazom. Úgy értem, sokat kell utaznom. És ebből nincs kiszállás.

WL: Vagyis nem tudsz ott lenni mellette?

AA: Nagyon szeretnék. De nem megy.

WL: És megbeszélted ezt veled?

AA: Ó, igen.

WL: És egyetért azzal, hogy ez így nem működik?

Felelj őszintén, mondom magamnak.

AA: Azt hiszem.

WL: Csak hiszed?

AA: Tud a körülményeimről. És még így is elfogadna és szeretne. Viszont én vagyok az, aki ezzel éltem együtt egész életemben, és jobban

tudom, hogy soha nem fog működni.

WL: Ez igaz?

AA: Igen. Természetesen igaz.

WL: Biztos vagy benne? Azért vagy itt, hogy elmondd az igazat.

AA: Tudom, és az igazat mondom.

WL: A „tudom” erős kifejezés. Azt hiszed. Feltételezed. De honnan tudnád igazán?

Nyugodtan begépelem:

AA: A józan ész azt diktálja, hogy mi ketten nem lehetünk együtt.

WL: És a szíved mit mond erre?

AA: Szívem szerint lehetségesnek mondanám. Ám a világegyetemet nem az kormányozza, amit mi szeretnénk, amire szükségünk van. Vannak dolog, melyek nem jönnek össze, hiába is vágyunk rájuk.

WL: Ez nem igaz. Csupán egy elmélet. Mit akarsz valójában?

AA: Vele akarok lenni.

Még kimondani is fáj. Bolond, bolond, bolond.

WL: Ő mit akar?

AA: Nem tudom. Én nem ő vagyok.

WL: Miért nem kérdezed meg tőle?

AA: Mert ott van, ahol, én meg itt vagyok, és mindkettőnknek jobb, ha nem kínozzuk egymást feleslegesen.

WL: Ő mondta, hogy jobb így?

Nem adtam rá esélyt. Nem akartam, hogy véget nem érő alkudozás legyen belőle. Nem akartam, hogy a befejezés tönkretégye mindazt, ami előtte volt. Otthagytam őt valaki karjaiban, akiről feltételeztem, hogy önmagáért fogja szeretni őt – nap nap után.

AA: Nem. Eljöttem, mielőtt megtehetette volna.

WL: Ez egy érdekes vallomás, az már biztos.

Érzem, hogy a hallgatóságomnak nem tetszik, amit feltárok előtte. Azzal áltatom magam, hogy WL helytelenítése nyugtalanít, nem pedig a saját, önvádoló gondolataim.

AA: Egyéb akadályok is vannak.

WL: Mint például?

AA: Nem beszélhetek róluk.

Arra számítok, hogy WL elkezd kekeckedni, de nem.

WL: Rendben van, ezt tiszteletben tartom. De neki elmondtad?

AA: Az akadályokat? Igen.

WL: Mindet?

AA: Igen.

WL: És hogyan reagált rá?

AA: Nem hitt nekem. Aztán mégis.

WL: És ez milyen érés volt?

AA: Csodás.

WL: Akkor miért torpantál meg?

AA: Mert nem működhet.

WL: Ennek ellenére beszélhetnétek egymással. Miért nem teszitek?

AA: Mert nem akarom őt megbántani, és én sem akarok megsérülni. Félek az egészsőtől. A körülményeken nem lehet változtatni, hiába is szeretnénk – ez pedig annyira kétségbeejtő.

WL: De te mégis beszélni akarsz vele.

AA: Persze.

WL: Akkor hát kimondtad végre az igazat.

Épp fogalmaztam magamban a választ, amikor újabb üzenet ugrott fel. WL kilépett a chatből.

A chatablak nem zárult be. Mintha emlékeztetni akarna az iménti vallomásomra. Arra, hogy milyen felfedezésre jutottam.

Ellöktem magam az íróasztaltól, és csak ekkor tudatosult bennem, hogy pillanatnyilag Whitney bőrében vagyok. Merthogy majdnem elfelejtettem. Bárki máshoz hasonlóan úgy elmerültem a saját gondolataimban, hogy kiléptem a magam valójából.

Ki kellene kapcsolnom a számítógépet. Ugyanakkor egy részem nem akar egyszerűen csak továbbállni, tudomást sem véve a vallomásomról.

Visszatérek a billentyűkhöz. Mielőtt meggondolnám magam, felmegyek a Facebookra, és begépelem a nevét. Mintha gyomorszájon vágta volna, amikor megpillantom a fényképét – lám, nem csak az emlékeimben létezik.

Muszáj többet látnom belőle.

A nevére kattintok, mire felugrik az oldala. A profilképe itt nagyobb – egyedül van rajta, mosolyogva áll egy mozi előtt. A fotó új, egy héttel ezelőtt készült. Tudom, hogy le kellene állítanom magamat, mert nem vezet semmi jóra, mégis a fényképeire kattintok. Többet akarok látni.

És itt is van ő. Alexander. Aki ott maradt. Aki helyettem maradt ott Rhiannonnal.

Az előérzetem helyesnek bizonyult, mivel boldognak látszanak.

Még ha a srác nincs is rajta a profilképen. Biztos ő az, akire mosolyog.

Végignézem a sorokba rendezett képeket. Az első néhány sorban ők ketten szerepelnek szerelmes párként. Aztán Rhiannon egyedül. Majd a családjával. És a barátaival is. Nem emlékszem a barátok nevére. Legtöbbjüket fel sem ismerem. Justin, a szemét exe, sehol sem látható. Ami számomra nagy megkönnyebbülés.

Életének legutóbbi történései tárulnak a szemem elé. *Bár ez nem az élet*, mondom magamban. Ez csak bepillantás néhány szeletébe. Hiába ismételvegetem, elfog a szomorúság. Hiába mondogatom, hogy nem ez a valóság, mert a súlya valóságos. Ez az igazság. A súlyos igazság.

Rólunk nincsenek képek.

Nem mintha törölte volna valamennyit.

Egyáltalán nem készültek képek kettőnkéről.

Sem egyéb feljegyzés.

Sohasem hozhattuk az ismerőseink tudomására a dolgainkat, ezért nem maradt utánunk nyom. Ez pedig fáj. Úgy fáj, hogy az érzés utat tör magának Whitney testében, mert a bánatom, a haragom, a tehetetlenségem szétfeszíti az elmém határait.

Visszatérek Rhiannon oldalára. Igyekszem minél távolabb maradni az üzenetgombtól. Nem fogok üzenetet küldeni neki.

Azt hiszem, hálásnak kellene lennem. Évekkel ezelőtt elképzelhetetlen volt az ilyesmi. Mintha csak egy periszkóp nélküli tengeralattjáró lettem volna. Ha valahonnan eljöttem, akkor teljes egészében eljöttem. Köddé váltam, szertefoszlottam.

Most viszont érzem Rhiannon közelségét, és azt is, ahogyan érte nyúlok. Az csupán illúzió, hogy ő is érzi.

Pedig nem érezheti. Mint ahogyan azt sem, hogy nézem őt. Azért nem, mert én láthatatlan vagyok, míg ő nem az.

Elkezdlek lefelé görgetni. A posztok többségében őt jelölték meg – most, hogy látom a barátok neveit, emlékszem rájuk. Preston szeret macskás videókat megosztani. Rebecca hozzászól, mennyire nem bírja a macskás videókat. Alexander az általa kedvelt műalkotásokat posztolja – a Hockney-hegységet és Sugimoto látképét.

És Rhiannon...

Rhiannon bejegyzésében egy dal szerepel.

Először átsiklik felette a tekintetem. De aztán rájövök, mi az. Hogy mit jelent. Nem – hogy mit *jelenthet*.

Újra ott ülök az autóban, és teli tüdőből énekelek.

Nem, nem az én tüdőmből. Hanem Justinéből.

Nem számít. Amint Rhiannon megtudja, hogy ott vagyok, én vagyok ott. Vele együtt énekelek. Újra abban az alagsorban. Nathanként.

Boldogan idézem fel a jelenetet. És szomorúan.

Olyan boldogok voltunk akkor. És szomorúak.

Kizárt, hogy ez csupán a véletlen műve. Kizárt, hogy nem áll mögötte szándékosság. Lejjebb görgetek, és a hozzászólások között észreveszek még egy dalt. Nem a miénk. És mégis – újabb bizonyítékul szolgál.

„*Még mindig hiányzik nekem.*”

Csak nem miattam tette ki ezt? Vagy inkább a saját érzéseit akarta kifejezni amolyan bennfentes, mások számára érthetetlen módon?

Az üzenetgomb szinte rám kiált.

Ám ez egy figyelmeztetés. Tudom, hogy az.

A *nem tehetem*, a *nem kellene megtennem* és a *nem is fogom megtenni* opciók alaposan összezavarnak. Szinte azt kívánom, bárcsak nyitva lenne még a chatablak WL-lel, hogy tanácsot kérjek tőle. Kétségtelenül visszakérdezne: *A fenti három állítás közül melyik igaz?*

Mire azt felelném: *Mindegyik.*

Azután: Egyik sem.

Nem tudom, valójában kifogásokat keresek-e, de találok egyet. Természetesen Whitney profiljával jelentkeztem be. Úgyhogy most nem tudok üzeni Rhiannonnak. Azt csak Whitney tud. Rhiannon rájönne, hogy én írtam neki. De attól még Whitney oldalán maradna az egész. Persze meghackelhetném a felhasználói fiókját – megváltoztatom a jelszavát, és titokban üzenek, míg Whitney vissza nem tér. De hát milyen ember tesz ilyet? Mindenesetre nem lennék többé méltó Rhiannonhoz.

Egyelőre be kell érnem ennyivel.

Egyelőre.

Mielőtt túlságosan belemerülnék a fotók hiábavaló tanulmányozásába, és még mielőtt begépelném az üzenet szavait, melyet nyilvánvalóan nem küldhetek el... kijelentkezem. Törlöm az előzményeket. Aztán leállítom a gépet.

Tudom, helytelen, hogy úgy érzem: Rhiannon most közelebb került hozzám.

...kudarc. A fájdalom bennem üvölt, és más számára nem hallható. Nem számítok rá, hogy bárki is tud segíteni rajtam. Megszűnt a világ körülöttem.

Egyedül vagyok ebben az állapotban, és ha megtalálnám a módját, hát egyedül halnék meg.

Hozzászólás MoBettertől:

Szerintem beszélned kellene valakivel. Segítségre van szükséged. A fájdalom kezelhető, hidd el! Ha nincs a közeledben senki, akivel megoszthatnád a gondolataidat, hívd az Országos Öngyilkosság-megelőző Segélyvonalat, az 1-800-273-8255 telefonszámon. Sok szerencsét.

Hozzászólás AnarchyUKGótól:

Láss hozzá! Ölj meg annyi embert, amennyit csak akarsz! Vidd magaddal a halálba az összes többi hülyét!

Hozzászólás 1derWomanFierce-től:

Verd már ki a fejedből ezeket a hülyeségeket! Akkor majd jobban leszel!

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Hasonló gondolatok gyötörnek engem is. Ilyenkor ránk borul az éj, a sötétség. Sokat segít, ha kiírod magadból. Ne tartsd bent, add ki inkább! És MoBetternek igaza van ... beszélned kell valakivel. Az már egy jó lépés, hogy kiposztoltad. Úgy tűnik, túl nagy terhet cipelsz, és meg akarod osztani. Tudod, vannak olyan kedves-rendes emberek, akik hajlandóak átvállalni valamennyit a gondjaidból. Ne hidd, hogy egyedül vagy a problémáddal!

Hozzászólás M-től:

Egyikőtök sem képes ezt felfogni.

RHIANNON

Nem tudom, mi ütött belém. Vagy, ami rosszabb, nagyon jól tudom. Elképzelem a percet – nem, a másodpercet; amint kipoasztolom a dalt, A rögtön tudja, hogy én vagyok az. Azonnal reagálna, mert amikor itt volt, akkor is azonnalnak tűnt vele minden.

Állítsd le magad! Tudom, hogy ezt kell tennem. Vizsgáld meg a lelked, tedd fel magadnak a kérdést: vajon valóban A-t szerettem, vagy inkább az intenzitás volt az; az érzés, hogy a keringési pályáink oly szorosan, egyetlen atomot alkotva illeszkednek – és az elválás robbanást idéz elő? Hogyan tud versenyre kelni ezzel a ténnyel Alexander? Miért tekintek versenyként a felállásunkra?

Alexander azonban itt van. Ő győzött.

Ugyanakkor nem vagyok biztos benne, hogy Alexander győztesnek érzi magát. És én sem érzem magam főnyereménynek.

Szombat van, és épp Willékhez igyekszünk kerti piknikre. Amikor Willéket említem, Prestont is beleértem, mert amióta randizni kezdtek, Preston náluk tölti az ideje legnagyobb részét. Alexanderrel gyümölcssalátát viszünk, ami azt jelenti, hogy előtte el kellett ugranunk bevásárolni („első-bevásárlós-randink”), és ott huszonöt dollárt kifizetni különböző gyümölcsökért, melyeket majd feldarabolunk és összekeverünk egy tálban.

Én vezetek, Alexander a telefonján a Facebook-oldalát görgeti. Észre sem veszem, míg meg nem szólal.

– Hé, miért tetted fel ezt a dalt? – Azzal elém tartja a telefonját, hogy lássam a linket.

– Ez csak egy szám, ami tetszik nekem – felelem. – Folyton itt zsong a fejemben, kíváncsi voltam, mások is így vannak-e vele.

– Ó. Király!

Továbbra is csak görgeti lefelé az oldalt, meg sem nézi a hozzászólásokat, így a második dal felett is átsiklik. Ostobaság tőlem, de hirtelen dühös leszek, amiért nem olvassa végig... Justin ezen pontosan így felkapta volna a vizet, szóval tényleg hülyén viselkedem. Justin támadásként vette volna, még akkor

is, ha nem tudta, miről van szó. És visszavágott volna.

Talán rossz hatással voltak rám az exek, vagy a szüleimtől örököltem valami rosszat, mert a következő másodpercben érthetetlen módon kötözködni kezdek Alexanderrel.

– Ó, remek! Mégis mire célzol?

Nem néz fel a telefonjából.

– Csupán arra, hogy nem tudtam, hogy szereted azt a dalt, de most már tudom, és nagyon örülök neki.

– Nincs szükségem a jóváhagyásodra, ha ki akarok posztolni valamit.

– Nem is állítottam.

Tudom, hogy észszerűtlenül viselkedem, és Alexander hangjából kiérzem, hogy ő is így gondolja.

Bocsánatot kellene kérnem tőle. A megtenné. Justin viszont nem. Alexander is bocsánatot kérne. De még mindig dühös vagyok. Nem Alexanderre haragszom. Hanem az egész világra. Alexander történetesen itt van mellettem – ezért zúdítom rá a haragomat. Lehet, hogy ezen a passzív-agresszív módon akarom elérni, hogy ő is megutálja az igazságtalan világegyetemet? Vagy ez így már túl bonyolult?

– Tudsz valamit Steve-ről vagy Stephanie-ról? – kérdezi Alexander. Biztonságosabb vizekre evezett.

– Igen. A háború folytatódik. Senki sem akar állást foglalni, úgyhogy nem hívtuk meg egyiket sem. Furcsa lesz, de Rebecca szerint ezt kell tennünk, ha baráti összejövetelt tervezünk.

– Magától értetődik – feleli Alexander, holott csupán egyszer találkozott Steve-vel és Stephanie-val, akik akkor is javarészt félrehúzódva veszekedtek.

– A párok furcsák – mondom erre.

Elmosolyodik.

– Igen, azok. Ahogyan a szinglik is.

Nem tudok sokáig haragudni rá. De azt hiszem, ettől ez még nem szerelem.

Will tábortüzet gyújtott, hogy elég meleg legyen a hátsó kertben a piknikhez. Egy takarón üldögélünk, és rengeteg étel van körülöttünk. Will odaszól Prestonnak: *Hámozz meg nekem egy szőlőszemet!*, mire Will, Rebecca, Ben és Alexander felnevetnek, Preston pedig nekiáll hámozni. Utána egyik kezében a lötytyedt szőlőhéjjal, a másikban a kocsonyás gyümölcs hússal megkérdezi Willt, hogy melyik részt kéri.

– Igazából csak olyan régóta vágytam rá, hogy egy srác meghámozzon

nekem egy szólószemet. Köszönöm.

– Hámozz meg nekem egy szem áfonyát! – utasítja ekkor Rebecca Bent.

– Nem – feleli Ben. – Csupa trutymó leszek tőle.

Rebecca később nekidől Ben vállának. Will Preston haját babrálja. Alexander felajánlja, hogy tölt nekem még teát a termoszból, de én a fejemet rázom. Körülvesznek a legjobb barátaim. Mellettem ül a fiú, akivel járok, és aki tisztességesen bánik velem. Körbeüljük a délutáni tábortüzet, búvkörében kellemesen, otthonosan melegedünk. Boldognak kellene lennem. Ehelyett úgy érzem, mintha kívül maradtam volna a saját boldogságom burkán. Amikor A-val voltam, a burkon belül álltam. Az ismerős, kézzel tapintható burkon belül. Most viszont fogalmam sincs, hogyan kerülhetnék oda vissza. Már azt sem tudom, milyen is volt valójában.

Nem értem, miként lehetséges tudatában lenni annak, hogy bár nagyszerű életem van, hiányzik belőle valami. Nem értem, miért nem tudom értékelni, amim van. Pedig amim van, az mind jó.

– Mit szeretsz meghámozva? – kérdezi Alexander.

Összerezzenek.

Nem mondja, de látom rajta, hogy csodálkozik ezen. Rebecca is kérdőn néz rám, holott ő még jobban ismer engem. – Semmi baj – magyarázom Alexandernek és a többieknek. – Csak eszembe jutott, mennyire megijedtem valahányszor azt mondta apukám gyerekkoromban, *Tartsd jól nyitva a szemed*, mert azt hittem, pont úgy le lehet hámozni a szemhéjunkat, akár a banán héját.

– Ezzel én is így voltam! – kiáltott fel Preston. – Vagy ott van a másik! Jesszus! Amikor tüsszentesz, és azt mondják, egészségedre. Tudom, hogy ez rá az udvarias válasz. De gyerekkoromban sehogyszem értettem, mi köze ennek az egészséghez, amikor inkább betegséget jelez, nem? Ilyen alapon akkor is mondhatnák, ha lenyúzd a térded, vagy kiokádod a beleidet, bár azok kétségtelenül rosszabbak.

A többiek felélénkülnek, és lelkes beszélgetés veszi kezdetét arról, hogy melyikük, mitől rémüldözött gyerekeként. Ezalatt eperszemeket majszolok, és a csumáját kör alakban elrendezem a tányéromon. Szerintem a barátaim észre sem veszik, hogy lélekben máshol járok.

Egészen addig, míg össze nem pakolunk. Mert akkor Rebecca megvárja, míg a többiek bemennek a házba, azután félrevon és megkérdezi, mi a baj.

– Semmi baj, jól vagyok – felelem. – Minden rendben.

Éles pillantást vet rám.

– Valahányszor így bizonygatod, biztos, hogy valami baj van. Talán Alexander és közted nem működnek a dolgok?

Megrázom a fejem.

– Dehogy... Csak tudod... most valahogy se így nem jó, se úgy nem jó... ez talán baj? Ő nem tett semmi rosszat. Nekem vannak kétségeim. Ugye érted, mire gondolok?

– Nagyon is értem. Vannak napok, amikor ránézek Benre és azt gondolom: *Miért vesződöm vele, hiszen hamarosan egyetemre megyünk, és akkor úgyis szakítani fogunk?* Szóval hasznosabban is eltölthetném az időmet, de tényleg. Például megtanulhatnék oroszul. Vagy végignézhetném az összes BBC-rejtélyt a Netflixen. De aztán tesz valami igazán váratlan és kedves dolgot, mondjuk, SMS-ben rákérdez, hogyan telik a napom, és akkor rám tör a felismerés: *Hát, persze! Az ilyenekért vagyok vele.* – Átad néhány tányért, hogy vigyem vissza a konyhába. – Figyelj csak! – annak idején Justinnal, neked kétségbeesetten kellett harcolnod a figyelméért, a szerelméért, ezért nem tapasztalhattad meg, milyen is egy kiegyensúlyozott kapcsolat. Mert az egészen más, hidd el! Próbáld meg elfogadni, ugyanakkor elengedni a régi beidegződéseket.

Tipikus, Rebecca-féle megnyilvánulás: bölcs, ám kissé lekezelő. Szeretném megkérdezni tőle – aztán mégsem teszem –, vajon nincs-e benne színlelés, nem arról szól-e egy párkapcsolat, hogy nagyrészt eljátsszuk, hogy párkapcsolatban vagyunk? Will és Preston nagyjából azóta vannak együtt, mint mi Alexanderrel, és őszintén boldognak és szerelmesnek látszanak.

Nem hiszem, hogy bármelyiküknek valaki máson járnának a gondolatai.

– Gyere! – mondja Rebecca. – Menjünk be mi is! Nem kell most azonnal döntened a jövőről, de még a holnapról sem. Csak a máról. Mi itt mindannyian örülünk, hogy velünk vagy.

Igaza van. Amikor visszatérek a konyhába, Preston átölel, Will pedig felhangosítja a zenét és felkér, holott a kedvence a vad pogo. Alexander rózsaszínű limonádét tölt nekem. Ben felkéri Rebeccát, aki erre odacsap neki egyet. Beindul az esti buli. Igyekszem tudatosítani magamban, hogy végtére is boldog vagyok. De folyton visszanézek, hogy lássam, honnan jöttem.

Hozzászólás M-től:

Egyikötök sem képes ezt felfogni.

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Mégis miért nem? (Nem akarok erről vitát nyitni, csak érdekelne a

véleményed.)

Hozzászólás M-től:

Nem tartozom ebbe a testbe. Valójában semmi közöm hozzá. Csapdába estem, idebent rekedtem. Én ettől a testtől függetlenül létezem. De nem halhatok meg, mert attól félek, a testet is magammal ragadom.

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Időnként azt kívánom, bárcsak elválhatnék a testemtől.

Hozzászólás M-től:

Ebből a megjegyzésedből kiderül, hogy vajmi keveset értesz abból, amit az imént írtam.

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Nem tudsz rólam semmit.

Hozzászólás M-től:

Hagyjuk, ez így nem vezet sehova.

Hozzászólás Valakitől:

Én értelek.

X

Könnyű megtalálni a fiút, mert nem költözött el. Az élete mit sem változott.

Könnyű követnem, mert még sosem látta ezt a testet. Fogalma sincs róla, hogy itt vagyok. Hogy visszajöttem.

Elkövettem egy hibát. Amikor kapcsolatba léptem Nathannal, és elmondtam neki, amit hallani akart – megszállta az ördög egy napra, ezért nem volt tudatában a tetteinek – megéreztem, hogy hatalmam van felette. Tudtam, hogy a testét nem vehetem el – valamilyen oknál fogva egy korábban már birtokolt testet nem lehet újból elfoglalni, mert az ellenáll. Ám azt gondoltam, az elme kisebb kihívást jelent. Egy tizenéves fiúról van szó, akit az út mentén találtak meg, és akinek fogalma sem volt róla, hogyan került oda, vagy mit művelt korábban – nos, ez a bizonytalanság az én titkos fegyverem, és a bizonyosság utáni vágya pedig a hatalmam felette. Amikor a másik testutazó felvette a kapcsolatot a fiúval, azt gondoltam: *Végre megvan a csali*. Hiába szerezted meg a horgot, ha csalid meg nincs hozzá. Így aztán sikerült manipulálnom a fiút, megszerveztem a szembesítést. A testutazó pont előttem sétált be ennek a fiúnak az otthonába. Felismertük egymást azzal a lánnyal. Rémségteljes volt, ahogyan számítottam is rá. Az emberek reszketnek a félelemtől, ha emberi léptéknél nagyobb befolyással kell szembenézniük. Nálam volt a csalétek, és kézzel fogható közelségben a horog is. Ám a lány viaskodott, a fiú pedig meglepetésemre közbelépett, lehetőséget adva ezzel a lánynak a menekülésre. Dühbe gurultam. Elsősorban a fiúra haragudtam, de magamra is.

Kíváncsi vagyok, vajon Nathan tudja-e, hogy a tisztelendő meghalt.

Nem valószínű. Kétlem, hogy bárki észrevette volna. Ha pedig senkinek sem tűnik fel egy haláleset, nehéz tudomást szerezni róla.

Ez a test névtelenséget kölcsönöz nekem. Amikor új testben vagyok, a felismerhetetlenség hatalmát birtoklom. Akikre ránézek, azoknak idegen vagyok. Csupán egy része a környezetüknek. Én pedig simán megfigyelhetem, merre mennek, mitől félnek, és milyen hibákat vétnek. Majdnem lehetetlen elbújni előlem.

Mert talán én vagyok, aki a boltban mögöttem áll.
Vagy, aki a visszajárót átnyújtja neked.
Vagy, aki az utca túloldalán az ablakból figyel.
Vagy, aki a sorban kettővel mögöttem száll fel a buszra.
Vagy, aki kikezdd veled.
Aki neked megy az utcán.
Akiről nem is gondolnád.
Lehet, hogy épp itt állok előttem.
Hát nem ezt nevezzük igazi hatalomnak?

Nathan nem vesz észre az autómban, amint az utca túloldalán az iskolába igyekszik. Arról sem tud, hogy suli után, a kávézóba menet ott ballagok mögöttem. Nem furcsállja, hogy bent leülök mellé. Hiszen csak egy férfit lát, aki rendszeres időközönként lapoz a könyvében. Nem is sejti, hogy őt figyelem.

Bejön egy lány, odamegy hozzá, majd barátságosan üdvözlök egymást. A fiú megjegyzi, milyen fáradtnak tűnik a lány, aki erre megemlíti, hogy összeszólalkozott a barátjával. Már épp azon vagyok, hogy elolvasom az előttem lévő oldalakat, annyira érdektelen ez a beszélgetés. De ekkor Nathan megkérdezi a lánytól, hogy hallott-e egy bizonyos A felől. Egyből fülelni kezdek, bár a válasz nemleges. Megbeszéljük, hogy megpróbálják felkutatni őt. Akire, sem fiúként, sem lányként nem utalnak. Fogalmuk sincs róla, hogy kihallgatom a beszélgetésüket.

És ezzel egyből világossá válik számomra sok minden.

Ez a lány találkozott Nathannal azon az éjszakán, amikor kölcsönvették a testét.

A volt az, aki megszállta őt.

És most eltűnt.

A lány pedig még mindig érdeklődik iránta. Nagyon is.

Felidézem A-t, akivel rémült, buta lányként találkoztam Nathanék házában. Micsoda hülyeség nyomot hagyni magunk után, A pedig pontosan ezt tette. Nem tudom, melyik lett volna a jobb megoldás, oktatni vagy inkább megölni őt. A lány létezése, ugyanúgy, mint a többi testutazóé, a saját létezésemet fenyegeti. Ha egyikünkről kiderül az igazság, azzal valamennyiünkről félig-meddig le hull a lepel. Ha az emberek tudják, kiket keressenek, meg is fognak találni minket. És felveszik velünk a harcot. Ezért kell rejtőzködnünk, amennyire csak lehetséges.

A nyilvánvalóan mit sem tud erről. Épp ezért viselkedett bután. A lány így

elmenekülhetett előlem és a többiek elől. De ha egyszer elkövetett egy hibát, újból és újból megteheti.

Nathan és a lány, akinek nem említi a nevét, témát váltanak. Unalmas dolgokról beszélgetnek. Távozom, mert jobb, ha később nem tudják felidézni az arcomat. Nem akarom, hogy emlékezzenek rám. Még nem végeztem itt a munkámmal, sőt, még azt sem tudom, mit tegyek.

Tanítsam, vagy öljem meg?

Javítás vagy megsemmisítés?

Ez az egész A-ügy rettentően idegesít. Remélem, az a lány nem árulta el a nevét másoknak. Remélem, egyszeri álca volt, amikor úgy érezte, megbízhat valakiben.

Magamnak adtam nevet – egyetlen betűből még nem lehet következtetni semmire. Régóta tudom, hogy férfi vagyok. Még ha női testtel büntettek is, tudtam, hogyan viselkedjek és gondolkodjak férfiként. Különben nem boldogulnék.

Egyébként erre tanítanék minden testutazót: Alaposan nézz körül! Vedd észre azt, akit a legerősebb személyiségnek vélnek, azután változz azzá! Nem számít, milyen testbe kerülsz, legyél az a személy! És amikor megtanulod, hogyan maradhatsz, amikor többféle lehetőség nyílik – egyre gyakrabban legyél az a személy! A társadalom elfogult és ocsmány. Húzz hasznot belőle! Szinte mindenki megtenné, ha lenne bármilyen hatalma.

Még ennek a silány bőrnek és csontozatnak is, amelyben most vagyok, több hatalma van, mint a többinek. Ki is fogom használni. Ha van pénzed, azzal előnyre tehetsz szert, pláne ha nem félsz költeni belőle. És légy fehér, azonkívül férfi.

Senki sem feltételezi, hogy ez a férfi lopásra vetemedne, mert nincs rá szüksége. Úgyhogy bármit elvehetek, amit csak akarok.

Bemegyek egy étterembe, ingyenc vacsorát rendelék, majd a végén kisétálok, mielőtt hoznák a számlát. Később egy gyógyszertárban zsebre vágok néhány doboz fájdalomcsillapítót. Aztán, csak úgy a móka kedvéért, találok egy drága villanyborotvát, amiről tudom, hogy beindítja majd a riasztót, és egy tinédzser fiú hátizsákjába csempészem, míg ő a dezodorokat szemrevételezi. Az ő hibája, miért hagyta őrizetlenül.

Tudom, milyen gyerekes dolgokat művelek, de hát nem ilyen ostobaságokra pazaroljuk a napjainkat? A vezetőink is pont így irányítanak minket, nem? Beleilleg a képbe.

Ezen a ponton elegendem is lesz ebből a testből. Méltányolom, hogy fikarcnyi

ellenállást sem tapasztaltam a részéről, de most már szeretném kívánatosnak érezni magam. Eleget rostokoltam Poole testében; szeretném, ha újból vonzónak találnának, felfigyelnének rám.

Mielőtt elhagynám ennek a férfinak a testét, muszáj lecsapolnom a bankszámláját. Mi sem egyszerűbb! Csupán be kell mennem a bankjába, és szép nyugodtan előadni, hogy új üzleti vállalkozásba kívánok kezdeni, ezért az ottani pénz csaknem egészét át fogom utalni olyan számlákra, melyeket évekkal ezelőtt nyitottam magamnak. Így aztán a gyerekeinek gyakorlatilag semmi sem marad, ám ha ennél többet érdemelnének, már írtak vagy hívtak volna. Ha pedig arra számítanak, hogy az apjuk halálával annak pénzéhez jutnak – nos, az már az enyém.

Néhány napot várnom kell, míg a tranzakció lebonyolódik. De megéri, és az időm sem fog pocsékba menni.

Mert további károkozásra fordítom.

Mindig van mit tönkretenni.

A 6088. nap

Egyfolytában a Facebook-oldalára kattintgatok, miközben várom, hogy történjen már valami. Talán jön még üzenet. Megnézem minden órában. Minden tíz percben. Ötpercenként. Aggódok, hogy lemaradok valamiről, mivel nem vagyunk ismerősök.

Amint felébredek, vetek egy pillantást a telefonomra. Látom, az új énem a barátjával közös programot szervezett. Lezuhanyozom, miközben eltűnődöm Rhiannon fényképén; vajon tényleg boldog rajta, vagy csak úgy tesz. Szégyenkezve ismerem be, hogy ez utóbbit szeretném, aztán igyekszem elhíttetni magammal, hogy nem is. Miután a fiókokból találomra előkapott ruhákba felöltözöm, ismét ellenőrzöm a telefonomat. Nem igazán foglalkoztat az előttem álló nap. Csak ő jár a fejemben.

Azután rám tör a felismerés: már vagy egy órája ébren vagyok, és eszembe sem jutott, ki is leszek ma, vagy mi a nevem egyáltalán. Néhány érintés a kijelzőn, és megnyílik előttem Moses Cheng Facebook-profilja. Csupán negyven ismerőse van. A nővére megjelölte a családi fotókon, ő viszont nem szokott posztolni magáról. Nem tudom eldönteni, miért – mert kevés barátja van, vagy nem rajong a Facebookért. Kutakodok a válasz után az elméjében, és kiderítem, hogy mindkét feltevésem igaz.

Moses nővére már vár rá a konyhában.

– Nesze! – mondja, és odadob neki egy müzliszeletet. – Nem érünk rá totojázni. Indulnunk kell.

– Még vissza kell mennem a hátizsákomért – felelem erre. A lány felsóhajt, majd rábólint.

Remélem, Mosesnek ma nincs szüksége semmi egyébre a hátizsákjából, mint ami tegnap amúgy is benne volt. Remélem, elkészítette a háziját, mert nincs időm utánanézni. A nővére felkiált az emeletre, sürgeti. Nem ő a türelmetlen, hanem én vagyok késésben. Mert folyton csak Rhiannonra gondolok.

Az autóban Mosest nővére emlékezteti, hogy ma nem tudja hazavinni, mert gyakorolnia kell a csapatával.

– Azért rendben leszel? – kérdezi tőle.

Biztos voltam benne, hogy hazatalálok. Azt felelem, minden oké. Azután ellenállok a kísértésnek, hogy újból vessek egy pillantást Rhiannon oldalára Moses telefonján, mert a nővére szemmel tartja. Az időeltolódás miatt Rhiannon már órák óta fent van. Nem értem, miért nem posztolt még semmit.

Nyugalomra intem magam.

Nem hallgatok a belső hangra.

Moses alacsony és vékony, ami kifejezetten előnyös, ha észrevétlennek kell maradnom. Ám valamilyen oknál fogva a többiek mégis mindig észreveszik és piszkálják. Ez így olyan, mint valami fordított flipper, amiben a golyók egyenesen mozognak, és az ütközők csapódnak beléjük.

Kicsit jobb a helyzet távol a folyosóktól. Bár nem sokkal. Matekórán a mögöttem ülő srác egyfolytában a ceruzájával bökdösi a hátamat. Először riadtan összerezzenek, ami szerinte nevetséges. Rövid idő alatt kiderítem, hogy a srác neve Carl, és rendszeresen úzi ezt a játékot. Moses emlékei között nincs rá utalás, hogy valaha is visszavágott volna, úgyhogy csak ülök ott tétlenül. Körülnézek, hátha kapok néhány együttérző pillantást a társaimtól, de a kutya sem törődik velem. Úgy tűnik, nem Moses az egyetlen, aki már hozzászólt ehhez.

Az óra végén a tanár kéri, hogy mindenki küldje a sor elejére a házi feladatát. Hiába keresem, nem találok Mosesét a hátizsákjában. Közben Carl az arcomba löki a papírját, és utasít, hogy adjam tovább. Legszívesebben csíkokra hasítanám. Aztán a fejére szórnám az egészet. Ugyanakkor tudni akarom, miért hagyom, hogy ezt művelje velem. Mintha a nap folyamán robotpilóta nélkül kellene végignavigálnom. Pedig szükségem van robotpilótára.

Kicsengetnek, mire Carl előhúzza egy palack energiatöltőt a hátizsákjából, kinyitja, majd belezúdítja a tartalmát az én táskámba. Először észre sem veszem, mi készül, olyan dühös vagyok magamra a hiányzó lecke miatt. Aztán látom, hogy még bele is dobja az üres palackot és erre beugrik, hogy ott van Moses telefonja. Bár tudom, hogy nem kellene beleavatkoznom, kiviszem a palackot a hátizsákomból, megragadom a nyakát és Carl nevető arcához lendítem. Műanyag lévén nem okozok vele kárt, a srác viszont teljesen ledöbben. Most már felfigyelnek ránk a többiek, és azt kiáltják, „verekedés”. Nem akarok verekedést, csak megmenteni a telefont, úgyhogy

vinném is el a hátizsákomat, amikor Carl megragad, és a földre hajít. Érzem, ahogy felemel, majd egy pillanat múlva lezuhanok, megütöm magamat, ő pedig azt ordítja, hogy meg fog verni. A tanár odaér hozzánk, Carl önvédelemre hivatkozik. Megjelenik a sulis biztonsági őr is, aki legalább olyan ellenséges, mint Carl. Ezek után menetelünk az igazgatóhelyettes irodájához, mialatt igyekszem megszáritani a telefont – még azt is megkérdezem, kaphatok-e a konyháról egy zacskó rizst, mert azt hallottam, hogy a rizs segíthet, de a biztonsági őr teljesen figyelmen kívül hagy mindent, amit mondok. Hátranézek, arra számítva, hogy Carl is velünk együtt menetel, ám úgy tűnik, csak én leszek büntetve. Épp óráközi szünet van, a folyosók tömve. A népek értetlenül figyelik, ahogy a biztonsági őr maga után húz. Hallom, hogy páran a többieket kérdezzétek, vajon ki vagyok.

A telefonom nem kapcsol be. A hátizsákból ragacsos lé szivárog, és nyomot hagy végig a linóleum burkolaton. A biztonsági őr rám ordít, hogy mégis mit művelek, és hogy tegyem már el a telefont, mintha ez volna most a legnagyobb bűnöm.

Bevezetnek az igazgatóhelyettes irodájába. Éppen telefonál, és amikor leteszi a kagylót, rájövök, hogy rólam volt szó, mert egyenesen nekem szegezi a kérdést:

– Tehát... megütötted egy palackkal az egyik diáktársad.

– Műanyag palackkal – mondom erre.

Nem kellett volna.

– Nem érdekel, ha madártollakból készült is – dühöng az igazgatóhelyettes. – A mi iskolánkban zéró toleranciát hirdettünk az erőszak ellen. Zéró toleranciát.

– Kérem! – felelem. – Hadd magyarázzam meg! A körülmények...

Tudom, az iskolai betyárbeccsület azt kívánja, ne árulkodjunk, és ne mártsunk be másokat, még ha rosszat tesznek is velünk. Azt is tudom, hogy csak rontani fogok a helyzetemen, ha megszegem ezt az íratlan szabályt. Ám ez a beccsületkódex az iskolai zaklatókat védi, azt pedig nem engedhetem.

Így aztán részletesen beszámolok az igazgatóhelyettesnek a történetekről. Az összes visszaélést elmondom, melyeket Mosesnek el kellett szenvednie Carltól és annak barátaitól – valamennyit fel tudom göngyölíteni Moses memóriájából egészen a mai napig. Amikor kitérek arra, hogyan került a kezembe a palack, az igazgatóhelyettes belekukkant a hátizsákomba, aminek az alján még mindig ott lötyög az energiaital.

– Az ütés miatt bocsánatot kérek – jelentem ki. – Tudom, ez hiba volt

részemről. De már nem bírtam tovább a támadásokat. Meg kellett védenem magamat.

– Carl Richards viszont azt állítja, hogy részéről önvédelem volt – mondja erre az igazgatóhelyettes.

– Ó, igen – felelem, miközben magamra mutatok. – Ezzel a testalkattal borzasztó fenyegetést jelentek másokra.

Az igazgatóhelyettes vakkantásszerű nevetést hallat, majd összeszedi magát, és újból a telefonért nyúl.

– Kérem, nézzenek utána, milyen órán van most Carl Richards. Öt perc múlva jelentkezzen az irodámban. Köszönöm. – Miután leteszi a kagylót, kemény pillantást vet rám.

– A következőt fogjuk tenni: te most szépen elmész Ms. Tate-hez a nevelési tanácsadó részlegbe. Elmondod neki mindazt, amit nekem, meg ami még felbukkan az emlékeidben. Ott fogod megvárni a tanítási nap végét. Ezalatt beszélni fogok Carl Richardsszal, meghallgatom az ő verzióját is. Később pedig Ms. Tate-tel megvitatjuk az esetet, és kidolgozzuk a következő lépéseket. Nagyon komoly üggyel nézünk szembe, ezért komolyan is kell vennünk.

– Köszönöm, tanár úr.

Felkapom a csöpögő hátizsákomat, és indulok is kifelé.

– Engedélyt kapsz, hogy a mosdóban rendbe tedd a holmidat. A tanácsadó részlegben ugyanis szőnyegpadló van.

– Értettem, tanár úr.

Tudom, hogy gyorsan ki kell jutnom innen, nehogy belefussak Carlba. Gyávaság tőlem, mert Mosesnek előbb-utóbb úgyis szembe kell néznie velem, s mivel én okoztam a felfordulást, magamra kellene vállalnom a kezdeti, elkerülhetetlen ellentámadást. Én mégis visszavonulót fújok, mert megtehetem.

A mosdót üresen találom. Elhasználok vagy negyven lap papírtörülőt, hogy megszárítsam a cuccaimat. A könyvek oldalain narancs foltok virítanak, míg a hátizsák alján lapuló dolgok – egy kicsi jegyzetfüzet, egy csomag rágógumi, meg egy újabb müzliszelet – ronggyá áztak.

Megpróbálom újból bekapcsolni a telefont. De semmi.

A könyvtárba akarok menni, hogy az ottani számítógépen felnézzek a Facebookra.

Ám akkor eszembe jut, hogy a nevelési tanácsadóba kell mennem.

Amint belépek Ms. Tate irodájába, rögtön megkapom tőle:

– Moses, ez a viselkedés nem vall rád. Egyáltalán nem.

Persze nem lepődöm meg; azon már inkább, hogy ilyen pontosan észrevette a különbséget. Kétségtelenül beszéltek már korábban is, de nem a valódi problémákról. Az igazgatóhelyettes után most neki is el kell mesélnem a történeteket, amiktől egyre inkább elkomorul. Nincs időm utánanézni, de biztosra veszem, hogy Moses eddig csupán az osztályzatai és a továbbtanulás miatt kereste fel a nevelési tanácsadót.

– Nos, értem – szólal meg, miután befejeztem a mondandómat. Egy pillanatra behunyja a szemét, majd mély levegőt vesz, és folytatja. – Nézd! Te értelmes fiú vagy, Moses. És az imént csináltál egy ostobaságot. Viszont az értelmes emberekkel is megesik, hogy ostobaságot csinálnak, hogy aztán tanuljanak belőle. Az iskolánkban valóban zéró tolerancia van érvényben az erőszakot illetően. És ugyanez vonatkozik az iskolai zaklatókra is. Ha pedig ez a két irányelv ütközik – nos, ilyenkor nekünk kell némi toleranciát gyakorolnunk. De bármi is legyen a végkifejlet – és ez igazán nem tőlem függ –, soha többé nem támadhatsz meg itt senkit. Pont. Remélem, világosan beszéltem.

Bólintok.

– Helyes. Most pedig kérem a telefonodat. Utánanézek, hátha Mary a konyhában nélkülözni tud egy kis rizst. Hallottam, milyen nagyszerű ötleted támadt. Mármint a rizs magába szívja a nedvességet. Majd ne felejtsd el kémiaórán megkérdezni Mr. Prue-t ennek a jelenségnek a hátteréről.

Azzal elsiet, és én néhány percig egyedül ülök ott. A számítógépe be van kapcsolva, úgyhogy gyorsan végiggondolom, vajon elég idő áll-e rendelkezésemre, hogy felnézzek a Facebookra, azután töröljem az előzményeket. Úgy vélem, túl nagy kockázattal jár. Maga az akció nevetséges. Nem hiszem el, hogy egy ilyen kiélezett helyzetben is csak magamra tudok gondolni. Bárhogy is határozzon az igazgatóhelyettes, Moses élete a felbukkanásommal rosszabbra fordult. Ha rá koncentráltam volna, nem pedig magamra, gondoskodtam volna a házi feladatáról, és valószínűleg arról is, hogy a hátizsákja ne legyen nyitva. Leckét betenni a hátizsákba, azt pedig távol tartani Carltól – ennyit kellett volna tennem.

Ms. Tate egy zacskó rizzsel a kezében tér vissza, és biztosít róla, hogy a telefonom a csomag közepében van. Közli velem, hogy hagyjam is bent száradni ma éjjel. Csupán fél óra maradt hátra a tanításból, ezért a tanárnő leültet az egyik sarokba olvasni a kicsengetésig. Előveszem a könyvem, ő pedig rögtön kiszúrja a ronggyá ázott oldalakat, és rajtuk a narancssárga

foltokat.

– Ó, jaj – mondja. – Azért el lehet olvasni?

– Csak a széle ment tönkre – felelem. A lapok nehezen fordulnak, fogalmam sincs mit olvasok, de továbbra is úgy teszek, mert nem akarok beszélgetésbe elegyedni Ms. Tate-tel. Egy idő után látszólag megfélemezik rólam, még az igazgatóhelyettes is felhívja a jelenlétemben. Megkérdezi tőle, mi legyen velünk Carllal, ám a választ nem hallom.

Azt találgatom, vajon felhívják-e Moses szüleit. A srác memóriájából lekövetem, hogy rendes, megfontolt emberek. Viszont a fiuk iménti tette egyáltalán nem nevezhető átgondoltnak, nem is találok ilyen esetet az emlékei közt.

Amikor kicsengetnek, Ms. Tate hozzám fordul:

– Holnap reggel, negyed nyolckor, még a gyülekező előtt jelentkezz nálam! – mondja. – Megbeszéljük a továbbiakat. Azt tanácsolom neked, hogy vedd komolyan a mai incidenst, alaposan és hosszasan gondold végig, amit tettél. Ez persze nem fogja felmenteni Carlt semmi alól, csak épp meg kell találni az eszközöket, melyekkel kezelhetitek a konfliktusaitokat, anélkül, hogy összeverekednétek.

Nem kérdőjelezem meg ezt a törekvést. Ugyanakkor érzem, hogy velem együtt Ms. Tate fejében is megfogalmazódik a gondolat: Ugyan milyen eszközök állnak a rendelkezésünkre? Mégis hogyan lehet Carlt és a hozzá hasonlókat megfélemezni akár a szép szó erejével is?

Úgy tűnik, az összecsapásunk mégsem volt elég látványos, mivel nem érdemelte ki az iskolai szóbeszédet – értem ezalatt, hogy simán eljutottam a folyosókon át a szekrényemig. Gondolom, ha nagyobb balhé kerekedett volna belőle, és Moses nővérének fülébe jut, megkereste volna az öccsét. Bár amennyire én tudom, küldött neki azért pár SMS-t.

A sulis gyalog is közel van az otthonukhoz – tizenöt percnél nem több. Kizárólag Moses emlékeire tudok hagyatkozni az útirányt illetően. Igyekszem beolvadni a tömegbe, míg az emberek körülöttem buszra szállnak, autóba ülnek. Sokan a Taco Bell és a McDonald's felé veszik az irányt, úgyhogy letérek egy mellékutcába. Alig várom, hogy Moses szobájának magányában újból a számítógépéhez üljek. Megpróbálok nem gondolni rá, vajon milyen érzés lesz számára, amikor holnap reggel beugrik neki, hogy korábban kell beérnie a suliba, mivel Ms. Tate irodájában szembesülnie kell a büntetésével: vagy felfüggesztik, vagy pedig kicsapják.

Hallom, hogy mögöttem befordul egy autó az utcába, mire oldalra lépek,

hogy elengedjem magam mellett. Ám lefékez a közelemben. Megfordulok, és látok egy Carlra emlékeztető alakot a kormánynál – talán a bátyja –, Carl magát az utasülésen, meg néhány fickót a hátsó üléseken. Mivel elállják az utamat, gyorsan futásnak eredek az ellenkező irányba, de már késő; egymás után ugrálnak ki az autóból.

Hogy én mekkora marha vagyok!

– Hé, Cheng! – kiált oda Carl bátyja, miközben becsapja az ajtót. – Mégis mi ütött beléd, hogy telesírod Petty irodáját? És csak úgy rátámadsz egy társadra az órán?

A fickó vagy fél fejjel magasabb nálam, a súlya meg duplája az enyémnek. Abszolút egyenlőtlen felállítás.

– Cheng, te seggfej! – vicсорít Carl.

Nem szeretem, ha a vezetéknevemen szólítanak.

– Felkészültél a verekedésre? – hergel tovább Carl tesója. – Mutasd meg, hogy megy neked a karate!

El akarom hagyni a testemet, ami nem is az én testem. El kellene tűnnöm, míg kezdetét nem veszi a dolog. De se menekülni, se verekedni nem vagyok képes. Marad a beszárás.

Védd a fejedet!

Fogalmam sincs, honnan veszem, ám amikor az első ökölcsapás felém zúg – Carl bátyja félreáll, hogy a kicsi Carl üthessen –, nem próbálok visszaütni. Nem nyitok feléjük, helyette behúzom a nyakam, és védem a fejemet. Megpróbálok a közeli fal védelmébe húzódni. Azután elkezdenek rugdosni, méghozzá az oldalamat. Fáj. Nagyon is. De a fejemet továbbra is védem. Vagyis Moses fejét.

Kiáltást hallok. A rugdosás abbamarad. Újabb kiáltás követi. Érzem, ahogy a srácok egyre távolodnak. Valami puha érkezik, és nekem nyomódik. Autóajtók nyílnak, majd bevágódnak. Beindul a motor. Ekkor kinyitom a szemem. Egy kutya az. Egy kutya van mellettem.

– Jól vagy? – kérdezi egy nő. A kezében telefon. Arra számítok, hogy a rendőrséget fogja hívnia, de azt mondja: – Felvettem az egészet. Mindegyik fickó rajta van a képeken. – Megpróbálok felülni, de nagyon fáj. Megtörlöm a homlokomat, a kezem véres lesz.

– Most már minden rendben – nyugtatgat a nő. – Csak ne mozogj! Hívom a mentőket.

Elsírom magam. Mert fájdalmaim vannak, igen. De miatta is sírok, mert ezt tettem vele.

Közben összeverődnek az utcán az emberek, kérdezik, mi történt. Közülük az egyik orvos; azt mondja, a rendelőjéből hallotta a kiáltozást. Megvizsgál, aztán a segítségével talpra kecmereg. Bemegyünk a rendelőjébe, ahol elállítja a vérzést, és elmagyarázza, hogy csak felszakadt a bőröm, és rendbe fogok jönni. Rosszabbra számítottam, mert rondán fest.

Az oldalam következik, itt valószínűleg eltört néhány bordám. A doki azt mondja, feküdjek le. Elkéri tőlem a szüleim telefonszámát.

Összpontosítok, de nem tudom felidézni.

Láthatóan összefüggéstelenül beszélek, amikor elkezdek rízsázni a telefonomról, és a rízsről. Végül sikerrel járok, mert megtalálják a zacskót a hátizsákomban. Ki is veszik belőle a telefont, csak hogy túl hamar. Még mindig nem működik.

Megkérem őket, hogy hívják fel az iskolát, és kérjék Ms. Tate-et.

Később, amikor azt hiszik, hogy nem figyelek rájuk, a doktor és az asszisztense megtárgyalják: hihetetlen, hogy manapság a gyerekek nem tudják fejből a telefonszámokat. Részemről csupán aludni szeretnék, de még nem tehetem.

Megérkezik a mentő, bevisznek a kórházba röntgenre és egyéb vizsgálatokra. Körülbelül tíz perccel később megjelenik Ms. Tate és közli, hogy a szüleim már úton vannak. A válla fölött átnézve látom, hogy a nővérem a folyosón áll és sír. Azon morfondírozom, vajon önmagát hibáztatja-e, amiért hagyta, hogy gyalog menjek haza, annak ellenére, hogy azt mondtam neki, hogy minden rendben lesz.

Amikor a szüleim megérkeznek, a nővérem a folyosón marad. Az anyámat az érdekli, hogy vagyok, és mit mondanak az orvosok az állapotomról. Az apám dühöngve mondja, hogy a fickókat, akik megtámadtak, épp most tartóztatják le. A videón mindegyikük arca tisztán kivehető.

Könnyebbséget kellene éreznem ennek hallatán. De nincs semmi, ami vigaszt nyújtana. Átjár a fájdalom, rossz a lelkiismeretem, végtelenül szomorú vagyok, és súlyos büntudat gyötör.

Azt hittem, értem a dolgomat.

De nem.

Veszélyt jelentek arra, akinek a testében vagyok.

Moses anyja figyelmesen tanulmányozza a fia arcát. Amikor az orvos ismét belép a vizsgálóba, megkérdezi tőle, hogy szabad-e elaludnom.

– Nincs jele az agyrázkódásnak – feleli a doki. – Ha itt végzünk a vizsgálatokkal, hazavihetik, és ott majd aludhat.

Nos, legalább a fejemet sikerült megóvnom.

Nem, nem a sajátomat.

Mosesét.

Fájdalomcsillapítókat kapok. Beveszem mindet. Amint ágyba kerülök, és anya lekapcsolja a lámpákat, öntudatlanságba zuhanok.

A következő néhány órában, hol magamhoz térek, hol meg elveszítem a fonalat. A szüleim felváltva őrködnek fölöttem, a nővérem viszont, bár együttérzést mutat, nem jön a közelembe.

Nincs erőm sem megszólalni, sem pedig végiggondolni, mit is kellene mondanom. Hamarosan el is alszom.

Ma, ennél a testnél alaposan leszerepeltem.

A 6089. nap

Nem tisztességes, hogy mindezek után másnap reggel valaki más testében ébredek.

Gwennek 1-es típusú cukorbetegsége van, inzulint kell beadnia magának, úgyhogy ma különösen elővigyázatosnak kell lennem – ami számára természetes, számomra viszont nem annyira. Úgy érzem, elárulom Mosest, amiért nem körülötte forognak a gondolataim, de ma fontosabb, hogy végig Gwenre és a szükségleteire koncentráljak. Tehát nem maradhatok ágyban egész nap nagy nyavalygások közepette. Fel kell kelnem, szólnom kell a környezetemben levőkhöz, ellenőrizni a vércukromat, és mindeközben csak magamban nyavalyoghatok.

Kopogtatnak az ajtón.

– Fent vagy már? – kérdezi egy hang, ami Gwen anyukájáé. Majd hozzáteszi: – Lent várunk rád.

Kedvesen mondja, amiből kitalálom, hogy nem kerültem bajba. Pedig úgy érzem, rosszat tettem.

– Gwen nem tett semmi rosszat – emlékeztetem magam. – Nem tett semmi rosszat Mosesnek. Te tetted.

Felveszek egy köntöst a pizsamám fölé, és kinyitom az ajtót. Izgatott hangokat hallok a földszintről. *A konyha*, jelenik meg a szó Gwen memóriájában.

Kitárom a konyha ajtaját, mire felharsan a kiáltás: *Boldog születésnapot!* Gwen szülei vannak ott, és még négy kisebb gyerek, akik egymásra nagyon hasonlítanak, de a család többi tagjára már nem annyira. Sütik sorakoznak a konyhaasztalon, rajtuk a Boldog születésnapot jó kívánság egy-egy betűje díszel.

– Süti reggelire! – kiáltja az egyik kis kölyök. Santiago, hétéves. Még csak három hónapja él itt; valószínűleg ez az első születésnapos ünnepség, amin részt vesz. Úgy tűnik, a reggeli süti amolyan családi hagyomány náluk. –

Számodra külön készítettünk!

Santiago egy aprósüteményért nyúl, de Alicia (kilencéves) leállítja.

– Még ne! – mondja rosszállóan. – Előbb énekelni fogunk.

Erre teli tüdőből fújni kezdik a *Boldog születésnapot*.

Gwen (tizenhét éves) elmosolyodik. Erről én gondoskodom. Mert tudom, hogy ilyenkor mosolyogni illik.

Ugyanakkor szörnyen érzem magam. Miért pont ma? Miért pont a mai, boldog napot kell bitorolnom, amikor tegnap annyi bajt okoztam valaki másnak? Ez nem tisztességes.

És miért számítok korrektségre?

Gwen családja vidáman nyüzsög a konyhában. Nagyon szeretik őt. Hagyom, hogy beszippantson az ott uralkodó öröm, mert néha az egyetlen dolog, ami bebocsátást enged számunkra egy jobb helyre, a szeretteink húzóereje. Tudom, úgy járok el Gwennel a legtisztességesebben, ha már egyszer elhagyni nem tudom, hogy viszonzom a családjának a felé áradó szeretetet. Nem szabad észrevenniük, hogy a lány nincs is itt.

A gyertya elfújása most elmarad – az igazi nagy torta este várható. Most az öleléseken és az ajándékokon van a sor, azután irány az iskola. Ozzie (tízéves) azt akarja, hogy hordjam ma a blúzomon a MA VAN A SZÜLETÉSNAPOM kitűzőt. Alicia elmagyarázza neki, hogy a tinédzserek már nem hordanak kitűzőket, és különben is, neki ezt már igazán tudnia kellene.

Kis híján teljesítem Ozzie kívánságát, de tartok tőle, mit szólnak majd hozzá a többiek az iskolabuszon. Visszamegyek az emeletre zuhanyozni és felöltözni. A zuhany alatt visszatér az összes emlék – Moses a kórházi ágyon, a gyűlölet Carl arcán.

Nem a te hibádból történt, mondom magamban. Carl hibája volt. És a testvééréé. Meg a többi fickóé.

Hiszek benne. De azt is tudom, hogy Moses nem keveredett volna bajba, ha ő maga irányítja a tetteit tegnap.

Miután felöltöztem, a neten utánanézek, hogyan működik Gwen inzulinpumpája. Volt már dolgom ilyennel, de nem árt az ellenőrzés. Gwen elméjében felkutatom a megfelelő cukorszint-beállítást. A nap folyamán valamikor el kell mennem futni, mivel Gwen ezt a mozgásfajta választotta a diabétesze karbantartására. A futásra általában sulis után kerül sor.

A Facebook közelébe sem jutok. Nincs rá idő. És nem érdelem meg, hogy lássam, amit Rhiannon küld, ha küld egyáltalán.

Eltervezem, hogy majd a buszon végiggondolok mindent, de Gwen legjobb barátja, Connor lefoglal neki egy helyet maga mellett. Apró papírszalagokat dobál a levegőbe, amikor a lány leül, mire a többiek a szomszédos üléseken boldog születésnapot kívánnak Gwennek. Rájövök, hogy igazán rajtam lehetne most az a kitűző.

– Annyira izgatott vagyok a ma este miatt! – lelkesedik Connor. – Mekkora buli lesz! A szüleid a legjobbak.

Nem felelek. Helyette Moses szüleire gondolok. Hogy mire kell ma reggel ébredniük. Miről beszélhetnek. Az anyja aggodalmára. Az apja haragjára.

Odaérünk az sulihoz, ahol Candace és Lizette, Gwen barátnői csatlakoznak hozzánk. És Emily, aki szintén Gwen legjobb barátnője. Candace, Lizette és Emily pazarul feldíszítette Gwen szekrényét – úgy tűnik a lány imádja a pandamacikat, mert mindenhol azok vannak kitéve. Ajándék gyanánt Candace, Lizette, Emily és Connor pandákról szóló képeskönyveket ad át neki. *(Az enyémben fánkok is vannak, jegyzi meg Emily.)*

Gwen megköszöni. El van ragadtatva. Elmondja a legjobb barátainak, mennyire boldog.

Alakoskodom. Csaló vagyok.

A suli, az suli, az órák is ugyanolyanok, de az emberek mindjárt kedvesebbek lesznek, ha alkalom nyílik rá. Úgy tűnik, mindenki tudja, hogy ma van a születésnapom.

– Megnézted már a Facebook-oldaladat? – kérdezi spanyolóra után Candace. – Küldtem neked cuki pandás képeket.

Előhúzó a telefonomat, és megnyitom az oldalt. Rengeteg születésnapi üdvözlés sorakozik rajta. Akár az egész napot azzal tölthetném, hogy Gwen memóriájából előszedegetem, ki, kicsoda a nevek közül.

– Hát nem ez a legédesebb? – kérdezi Candace.

Megnézem a fotót – az állatkert egyik pandamamája pandabébijét ölelgeti rajta. Ennél boldogabb pandamackókat még nem láttam.

– Az. Imádnivaló – felelem. Ezután Candace átölel, majd az egyik terem felé veszi az irányt. Egy percem maradt, hogy beérjek fizikára. Bepötyögöm Rhiannon nevét a keresőbe. Ám mielőtt rákattinthatnék, feltűnik mellettem Lizette, és megkérdezi, láttam-e a fotót, amit Candace küldött nekem, illetve megvolt-e ma reggel nálunk az aprósüteményes köszöntő.

Az a perc rámegy Lizette kérdéseinek megválaszolására. Utána pedig elteszem a telefonomat.

Mosesnek biztosan vannak még fájdalmai.

Moses azon töprenghet, mi történt vele.
Moses biztosan fél visszamenni a suliba.
Mindenki arról beszél, mi történt Mosesszel.
Talán látták a videót.
Mit lesz így vele?

Ebédidőben, bekötött szemmel megyek Emily után. Ő vezet, én megbízom benne. Nem az étkezőbe megyünk, hanem a könyvtár egy sarkába. A barátaim már ott várnak, és Emily vezényletével előadják a Beatles *Birthday* dalának felettébb érdekes feldolgozását. Almákból kiraktak egy torta formát, a középsőbe beleszúrtak egy gyertyát. (*Tudjuk, hogy később eszel még épp elég süteményt, mondják.*) A barátaim almákkal köszöntenek fel engem. Azután bemegyünk az étkezőbe, és megebédelünk. Ma a barátaim fizetik az ebédemet.

Elő akarom venni a telefonomat. Meg kell nyitnom a Facebook-oldalamat Moses Cheng miatt. Habár tudom, nem fog kiposztolni semmit.

És Rhiannon miatt is. Bár távolabb érzem magam tőle, mint valaha.

– Ó nem – mondja Connor. – Nem merne.

Felnézek és látom, hogy egy lány igyekszik az asztalunk felé. Mielőtt rájöhetnék, kicsoda, már előttem áll, és egy sárga szalaggal átkötött kék dobozt nyújt felém.

– Tessék – mondja negédesen. – Boldog születésnapot!

Lizette megakadályozza, hogy átvegyem.

– Azt már nem! – mondja. – Téged senki sem hívott ide.

– Micsoda? – csattan fel Dee, és a hangjából elszáll minden kedvesség. – Nem adhatom át neki az ajándékomat?

Lizette mereven bámul rá.

– Az egyetlen ajándék, amit valaha szeretett volna kapni tőled, az a szeretet, és az őszinteség volt. De te azt Be-lin-dának adtad, ennél az asztalnál pedig nincs újraajándékozás.

Dee visszaveszi a dobozt.

– Rendben van. – Azután egyenesen rám néz. – Én legalább megpróbáltam. És nézd meg, mi lett belőle!

Azzal sarkon fordul és elviharzik. Mielőtt hallótávolságon kívül kerülne, Lizette, Emily, Candace és Connor úgy kezdenek el faggatni a hogylétem felől, mintha azt várnák, hogy rögtön magamba zuhanok.

– Jól vagyok – biztosítom őket. – Semmi baj.

Ami igaz is, mivel még mindig nem tudom, hogy kicsoda Dee.

Lizette-tel erre összepacsizunk.

– Helyes!

A hangulat emelkedetté válik, mintha legalábbis egy sárkányt győztem volna le.

Milyen csalódottak lesznek holnap, amikor minden visszatér a rendes kerékvágásba.

Hacsak...

Felpattanok a székről.

– Hová tűnt? – tekintek körbe a teremben.

Connor az egyik sarokra mutat.

– Ott van. Miért?

– Jobb, ha én mondom meg neki. Hogy többet ne is próbálkozzon.

A barátaim meghökkennek, ugyanakkor örülnek, és nem tartanak vissza.

Odamegyek Dee asztalához. Épp a barátaival nevetgélnek – valószínűleg rajtam. Amikor végre észrevesz, egészen meglepődik. Az ajándékot pedig már eltüntette.

– Mit akarsz? – kérdezi tőlem. – Hagytad, hogy úgy beszéljenek velem, most meg itt vagy? Mi van?

– Az van, hogy nincs szükségem senkire, hogy elhajtsalak – mondom neki.

– Az van, hogy először is én mondom neked, hogy kopj le, és többet ne próbálkozz nálam. Végeztem veled. Ennyi volt. És azt akartam, hogy ezt tőlem halld.

Nem adok neki időt a válaszra, részben azért, mert elkezdtem remegni. A szervezetem jelzést küldött.

Ahogy visszasétálok az asztalomhoz, látom, hogy a barátaim engem éljeneznek. Úgy gondolják, hogy helyesen cselekedtem. Én is így gondolom. De kiért tettem ezt? Gwenért? Magamért? Mosesért? Összerándul a gyomrom, mert mi van, ha igazán szereti Dee-t? De leállítom magamat, nem fogok kutakodni utánuk. Ami történt, megtörtént.

– Ezt nevezem! – mondja Lizette elismerően, amint visszaülök közéjük. – Minden idők legjobb születésnap fogadalma – szól közbe Emily.

– Így kell kezdeni a következő életévedet – helyesel Candace.

Connor pedig újból csak megkérdezi.

– Biztos, hogy jól vagy?

Újból biztosítom róla, hogy nagyon jól vagyok.

De magamban ürességet érzek, mélyebbet, mint ezelőtt. És nem tudom az okát.

Gwennek sok barátja van. Ott vannak a sulis folyosóin és az osztálytermekben. Ott vannak a Facebook-oldalán. És mind ott vannak aznap este a házukban, a születésnap buliján.

A család minden tagja és sok-sok barát hozzájárult a dekorációk elkészítéséhez, kartonból kivágott figurákkal, színes rajzokkal jelenítették meg a lányt különböző életszakaszaiban. A tévé képernyőjén, végtelenített videón a tavalyi év emlékei tűnnek fel. A barátok nevetnek. Sokan közülük beöltöztek. Énekelnek is. Gwen pedig az események középpontjában tündököl.

Igyekszem számon tartani, ki, kicsoda – nem sok sikerrel. April (négyéves) szerencsére rajtam lóg, és akaratlanul is segítségemre van: szinte az összes barátom bemutatkozik neki, és elmondja, honnan ismer.

Végül eljön a pillanat, amikor leoltják a villanyt, és behozzák a születésnap tortát; tizennyolc gyertya ég rajta (Egy a jó szerencséért!), a barátok körégyűlnek, és az imbolygó gyertyafénynél mindannyian együtt ünnepelnek. *Kívánj valamit!* kiáltja Gwen anyukája, mire beugrik, mennyire szeretnék hallani Rhiannon felől, ugyanakkor Moses számára gyors felépülést kívánok. Egy darabig tanakodom, a többiek ezt viccesnek találják, végül Mosesnek kívánok, majd miután elfújom a gyertyákat, egyszerre elszáll a reményem, és nevetségesnek érzem magam, amiért gyötrődöm, és undorítósnak tartom, hogy Gwen kívánságát én használom el.

Amikor felvágják a tortát, kisurranok a fürdőszobába ellenőrizni a vércukorszintemet (ami jó, bár kissé szétszórt vagyok a napi rutin tekintetében). Valójában kimenekülök a buliból, hogy szusszanjak egyet. Mert ez nem az én születésnapom. Gyerekkoromban azzal áltattam magam, hogy az alteregóim születésnapjai egyben az enyéim is. Aztán tizenkét éves koromban történt valami: két születésnap is esett ugyanarra a hétre. És hirtelen rájöttem, hogy ami velem történik, az pontatlan és kiszámíthatatlan. Nekem soha sincs születésnapom.

Megpróbáltam kiválasztani egy napot. Augusztus 5. Néhány évig működött is a dolog, végül önkényesnek ítélték meg, hazugságnak és önáltatásnak. Amint megláttam benne a hazugságot, már nem tudtam elhinni. Úgyhogy tudatosítottam magamban, hogy más vagyok, és ezt el kell fogadnom.

Így már könnyebb lett, viszont most úgy érzem, többé nem fog működni a dolog.

A születésnap buli összetéveszthetetlen hangjai átszűrődnek a csukott ajtón: a beszélgetések színes buborékai, a szívből jövő nevetések és a kicsi lábak dobogása, ahogy összekeveredik a gyerekként viselkedő felnőttekéivel. Felismerem ezeket a hangokat, és érzem a nyüzsgésből fakadó örömet, de csak az ajtón keresztül.

Tudom, hogy Gwennek vissza kellene már térnie a buliba. Hiányolni fogják, ha sokáig elmarad. Valaha nem tudtam, milyen, ha valaki hiányzik valahonnan. Most már tudom, és értem, miért nem tudom figyelmen kívül hagyni a Gwen felé áradó szeretetet.

Újból fel kell vennem a buli ritmusát. El kell lavíroznom a beszélgetések, az ajándékok és a jókívánságok tengerében. Egyesek azért lavíroznak, hogy eljussanak valahová. Mások azért úsznak, hogy megőrizték az alakjukat, vagy javítsanak a gyorsaságukon. Én azért kapálózom, nehogy megfulladjak.

Hozzászólás M-től:

Ennek semmi értelme.

Hozzászólás Valakitől:

Értem.

Hozzászólás M-től:

Nem lehetséges.

Hozzászólás Valakitől:

Figyelj rám, kérlek! Ami engem illet, deperszonalizációs/derealizációs zavarban szenvedek. Hadd magyarázzam el, mit jelent ez a gyakorlatban!

Hozzád hasonlóan nekem is vannak időszakaim, amikor teljesen különállónak érzem magamat a testemről és a környezetemtől. Nehéz ezt szavakba önteni. Olyan, mintha egy videójáték részének tekintenéd mindazt, amit látsz, és a te kezében van az irányítás. Az én zavarommal élni azt jelenti, hogy én is nézem a videójátékot, de nincs a kezemben a vezérlő. Meg vagyok róla győződve, hogy csupán avatár vagyok, nem pedig személy. Meggyőződésem, hogy áthidalhatatlan szakadék van a fejemben keringő rengeteg gondolat és a körülöttem zajló valóság között. Nem csupán a világtól vagyok elszigetelve, hanem saját magától is elidegenedtem. A gondolataim jelentik számomra az egyetlen élő

realitást. Csakis ebben tudok hinni, ez viszont így nagyon frusztráló, akár megtevesztő is lehet, és mindig fájdalmas.

Egy darabig azt gondoltam, hogy beleőrülök. Aztán megtudtam, hogy annak, amit tapasztalok, neve is van, és rajtam kívül másokat is érint (a népesség 2 százalékának van ilyen, vagy ehhez hasonló személyiségzavara), ráadásul tenni lehet ellene. Nem lehet kigyógyulni belőle, de ha jobban megismerem a működést, jobban el tudom fogadni, és másoknak is elmagyarázhatom a mibenlétét.

Ezzel persze nem azt akarom mondani, hogy te is DPZ/DRZ-ben szenvedsz. Csupán jelezni szeretném, hogy bármivel kell is szembenézned, szinte száz százalék az esélye annak, hogy más is jár ebben a cipőben. Fő, hogy fogadd el, barátkozz meg a gondolatával, tudj meg róla minél többet, értsd meg a működését. Azt mondod, hogy meg akarsz halni. Volt, hogy én is így éreztem. De te nem akarsz megölni a testet, amiben vagy. Vagyis mégiscsak élni akarsz. És az, hogy beszélsz róla – még ha idegenekkel is –, biztató kezdet. Elindultál a felismeréshez vezető úton.

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Köszönöm, hogy megosztottad velünk, Valaki.

Hozzászólás M-től:

Méltánylom, hogy mindezt elmondtad. Komolyan. De velem más a helyzet.

Hozzászólás Valakitől:

Amennyiben?

Hozzászólás M-től:

Te a saját testedtől különülsz el; míg én naponta más és más testben vagyok.

NATHAN

Nem mintha totál antiszociális lennék – egyszerűen csak nem értek szót az emberekkel. A suliban persze igyekszem. Beszélgetek a barátaimmal. A tanárokkal is, ha nagyon muszáj. Elbeszélgetek a nevelési tanácsadóval is, valahányszor időszerűnek érzi, bár legszívesebben a szemébe mondanám, hogy egy középiskolában, ahol a kölykök drogokat használnak, teherbe esnek, és szarrá verik egymást a folyosókon, jobban tenné, ha velük foglalkozna.

Mire véget ér a tanítás, a közösségi lét miatt rendszerint lemerülnek az energiatartalékaim. Ha anya rám bíz valamilyen teendővel, elintézem, egyébként egyenesen hazamegyek.

Szerdán épp hazafelé ballagok, amikor egy autó megáll mellettem, majd legördül az ablak az utasülésnél.

– Elnézést! – szól ki rajta egy nő. Először figyelmen kívül akarom hagyni, de aztán látom, hogy rajtam kívül nincs ott senki, ezért megállok. Nem köszönök, meg ilyesmi, ám ő úgy mosolyog rám, mintha csak a ki nem mutatott kedvességemet viszonzná.

– Úgy tűnik, kissé eltévedtem – mondja. – De te talán tudsz nekem segíteni.

– Megpróbálok – felelem, miközben azt kívánom, bárcsak simán elővenné a telefonját.

Mielőtt megkérdezhetném, hova akar eljutni, rám mered.

– Hé, nem te vagy az a srác, akit megszállt az ördög?

Ezen a ponton teljességgel megbánom, hogy leálltam társalogni vele. Úgy gondolom, hogy ennek az ötvenes, vagy inkább hatvanas asszonyságnak a maga dolgával kellene törődnie, nem pedig egy három hónappal ezelőtti hírral.

– Nem tudom, miről beszél – mondom.

– Jaj, dehogynem! Téged találtak az út mentén. És azt állítottad, hogy maga az ördög itatott le, vagy valami ilyesmi. Szenzációs hír volt!

– Most mennem kell – motyogom. Mert ez vagyok én; valami mindig

megakadályoz, hogy alpári módon viselkedjem, ezért megragadok ebben a szégyellős-eloldalgós állapotban.

– Ó, emiatt ne aggódj! – kiált fel ismét a nő. – *Vigilabo ego sum vobis!*

– Elnézést, hogy mondta?

– Bocsánat. Nem tartalak fel sokáig, ígérem. Útbaigazítanál, kérlek?

Legszívesebben lelépnék, de megint csak az illedelmesebb oldalam győzedelmeskedik.

– Hogyne – felelem megadóan. – Hová szeretne eljutni?

– Maple Lane húsz – feleli, és megvillan a tekintete.

A lakcímem.

– Hogyan? – kérdezem.

– Ahogy az imént említettem, *vigilabo ego sum vobis*.

Mi folyik itt?

– Nem tudom, mit jelent! – mondom neki.

– Majd megtudod! – kiáltja vidáman, azután beindítja a motort, és elhajt.

Az út végén nem fordul be a házunkhoz. Ettől függetlenül nyugtalanul megyek tovább. Kis híján felhívom anyát, de elképzelem, hogyan reagálna, ha előadnám neki: értem kell jönnie, mert egy fura öreglány megállított az utcán. A hitelességemnek már amúgy is lőttek. Mondhatok én bármit, úgy veszik, mintha farkast kiáltanék.

Így aztán hazasétálok, és közben a telefonom kameráján figyelem, nem tűnik-e fel mögöttem újra az autó. Otthon bezárom az összes ajtót, mert egyedül vagyok, a többiek nem értek még haza.

De nem történik semmi.

Azon töpregek, nem értettem-e félre valamit. Talán nem is a Maple Lane-t kereste, hanem a Maple Line-t – a városunkban ugyanis mindkettő megtalálható.

Megpróbálom elfelejteni az egészet.

Három nappal később anya elvisz új nadrágot venni.

Közlöm vele, hogy nem kell új nadrág, mire rábök az épp rajtam lévő khaki gatyám kirojtosodott aljára, és meghozza az ítéletet – teljességgel *elfogadhatatlan*. Úgy mondja, mintha közbotrány okozással vádolna, amiért ebben emberek közé megyek. Csoda, hogy nem köveznek meg. A szóáradat melléköngéjét persze felfogom: *Idén már épp eleget kellett szégyenkezniük miattad. Meddig akarod még ezt folytatni?* Világos, hogy nem tudja semmissé tenni mindazt, amit A művelt velem, amikor egy napra uralta a

testemet. Új nadrágot viszont *tud* venni.

Bemegyünk a Gapbe. Rábukkanok ugyanarra a gatyára, amit most hordok, ráadásul ugyanabban a méretben. Azt gondolom, ezzel végeztünk is, de nem. Mert anya kijelenti, hogy fel kell próbálnom.

Ott vagyok tehát, amint kibújok a jelenlegi nadrágomból, hogy egy ugyanilyenre cseréljem. A próbafulke előtt megáll valaki, látom a bokáját és a cipőjét az ajtó alatt. Felteszem, az eladó jött érdeklődni, vajon jó-e a méret, bár ennyi idő alatt nem tudtam átöltözni. Ehelyett megszólal egy fiatal hang.

– *Hé, Nathan... vigilabo ego sum vobis.*

Alsógatyában ér az inzultus. Gyorsan felrántom a bokámig lecsúszott nadrágomat, és feltépem az ajtót. Nincs ott senki, úgyhogy visszafutok az üzletbe. Csupán anyát találok ott, aki megkérdezi, hol hagytam az új nadrágot. Félretolom, és a minap megismert nőt keresem a tekintetemmel. Nem látok senkit, aki emlékeztetne rá – és nem is az ő hangját hallottam.

– Nathan, hozzád beszélek! – szól rám anya. Még mindig körbekémelek. Egy nővel összenézek, mire elfordítja a fejét. Még arra sem emlékszem, milyen cipőket láttam az ajtó alól. Nem figyeltem oda. Egyik-másik vásárló nyugtalannak tűnik, de manapság valamennyien annak tűnünk. Lényünk részévé vált az aggodalom, ami legtöbbször emberek közt, nyilvánosan tör ránk.

– Jó a méret? – tudakolja anya.

– Ó, hogyne! – üvöltök fel, mire lesújtó pillantást küld felém. Tudatosul bennem, hogy a világ leghálátlanabb gyereke vagyok.

– Akkor hát, hol van a nadrág? – kérdezi.

Visszamegyek a fülkébe, ám addigra valaki már elvitte, és valószínűleg össze is hajtogatta. Ezek után kezdhethük előlről az egészet – kivéve, hogy most nem zavarnak meg a próbafülkében. A viszonylagos elszigeteltségben elő is veszem a telefonomat, és bepötyögöm a Google Fordítóba: *vigilabo ego sum vobis.*

Latinul van.

A jelentése pedig, Jól vigyázz, mert figyellek!

Ezt akár el is mesélhetném Rhiannonnak. Ha nem érezném magam úgy, mint valami betolakodó, aki csak azért került vele kapcsolatba, mert az a megmagyarázhatatlan dolog történt mindkettőnkkel. Nem tudom, elég erős-e a barátságunk ahhoz, hogy rendszeresen hallja a rémisztő sztorikat.

Úgyhogy inkább hallgatok a történteokról. Életem tovább az életem. A hírekre kapcsolok, és azokon vezetem le a feszültségemet, azokon

háborodom fel, nem a saját problémáimon. Csakhogy a hírek olyanok, mint valami személyes támadás bárki ellen, akiben van egy cseppnyi intelligencia és tisztesség, szóval nem igazán segítenek. Próbálok elhíttetni magammal, hogy mindez csak az én képzelgéselem... de ez elég erőltetett gondolat.

Már csak azért sem, mert folytatódik az egész.

Most a postafiókom kerül a zaklatás célkeresztjébe. Egyre csak záporoznak bele az e-mailek. Tucátjával érkeznek szabálytalan időközönként egy olyan e-mail címről, melyet még sose láttam.

A tárgysor mindig ugyanaz: *Vigilabo ego sum vobis*.

Az üzenet helye üres.

Az egyikre válaszolok:

A?

Az egyetlen válasz? Még több *Vigilabo ego sum vobis*.

Az éjszaka közepén megszólal az ajtócsengő. Hallom, ahogy apám felkel, és ajtót nyit, majd visszamegy a hálószobába, és azt mondja anyának, hogy nem volt ott senki.

– Átverés lehet – tűnődik. – Kölykök szórakoznak.

– Talán Nathan miatt csengettek be – teszi hozzá anya tök feleslegesen. – Bárcsak békén hagynának már minket!

Nem vagyok biztos, hogy beletartozom a *minket*-be.

Másnap iskola után egyedül vagyok otthon.

És megint megszólal a csengő.

Nem reagálok.

Újból csengetnek.

Aztán megint.

A dolgok jelen állása szerint nem hívhatom fel a rendőrséget, hogy bejelentsem, valaki becsengetett hozzánk. Szerintük ugyanis Nathan a *Kiálts farkast*-üzemmódban van.

A tizenötödik csengetést követően lemegyek a bejárat ajtóhoz. – TÚNÉS INNEN! – ordítom. Kilesek a kémlelőnyíláson, de nem látok ott senkit. A nappaliban kissé félrevonom a függönyt, és azon is kikukucskálok.

Egy autó áll az utca túloldalán. Nem a múltkori nő ül benne. Hanem egy férfi, apám korú. Megvárja, míg elhúzom a függönyt. Akkor aztán a kezéből pisztolyt formázva eljártssza, hogy lövéseket ad le rám. A szájáról tisztán leolvasom, *vigilabo ego sum vobis*. Remélem, most már elhajt, de nem. Leengedem a redőnyt, és a szobámba hátrálok.

Felhívom Rhiannont. Nem mondom el neki, mi folyik éppen, mert nem valószínű, hogy tehet értem valamit. De muszáj, hogy beszélgessek, hogy legyen valaki a vonalban arra az esetre, ha az a pasas ott az utcán csinálna valamit.

Bár fogalmam sincs, mit csinálhatna.

Végül újból kilesek, de az autó akkor már nincs ott.

A továbbiakban nem akarok egyedül lenni otthon. Iskola után tehát a könyvtárba megyek. Leülök egy számítógép elé, a többi számítógépnél is ülnek, így legalább, ha átmenetileg is, de biztonságban érzem magam. Nem értem, miért történik velem mindez. Mégis mit tettem, amivel kiérdemeltem, hogy így tönkremenjenek a dolgok?

Egy lány a suliból, Alexandra Berkman, leül mellém. Néhány órára együtt járunk be, úgyhogy meg is beszéljük a franciaházit. Utána megkér, hogy vigyázzak a holmijára, míg ő kimegy a mosdóba. Természetesen igent mondok, és amikor visszatér, ugyanerre a szívességre kérem őt.

A könyvtár mosdója egyszemélyes, és Alexandra után bizonyára rögtön bement oda valaki, mert néhány percig várnom kell, hogy bejussak. Végül egy hét év körüli kisserác jön ki, szülő nélkül. Csüggedten gondolok a WC-ülőke állapotára. Nem számítok semmi jóra, de azért bemegyek.

Épp zárnam magam után az ajtót, amikor valaki kívülről erősen nyomni kezdi befelé. – Hé! – kiáltom, miközben arra gondolok, hogy nem látta, ahogy bejöttem. Hatalmasat taszít az ajtón, mire beszorulok a helyiségbe. Egy fickó viharzik be – nagydarab, és vagy tíz évvel idősebb nálam. – Foglalt! – tiltakozom hevesen, mire behúz egyet a gyomromba. A WC-ülőkére zuhanok, ő pedig bezárja maga után az ajtót, aztán torkon ragad. Rúgkapálva próbálok kicsúszni a kezei közül, de a szorítása egyre erősebb lesz, és képtelen vagyok segítségért kiáltani. Végül elkapja a fejemet, és tartályhoz csapkodja. Pokolian fáj.

Vigyorogva szegezi nekem a kérdést.

– Mondd csak, Nathan, hiányoztam neked?

Nem tudom, mire gondol, amíg bele nem nézek mélyen a szemébe. Akkor aztán felfogom. Csak épp azt nem értem, miként lehetséges.

– Mintha inába szállt volna a bátorságod, barátocskám – gúnyolódik a pasas. – Egészen kezes lettél. Volt egy megállapodásunk, ugye, Nathan? És te megszegted azt a megállapodást. Hát bizony, *ego vigilabo fuerit vobis*. Kivéve, hogy eljön az idő, amikor nem elég, ha csupán rajtad tartom a

szemem. Most te következel, fiacskám. És nem fogod elszúrni, világos?

Megpróbálom hülyének tettetni magam.

– Ki vagy te? – zihálom. – Miről beszélsz?

Erre a torkomnál fogva felemel. Ez a fickó erős. Sokkal erősebb, mint Poole tiszteletes.

Elborzadok.

– Nem azért vagyunk itt, hogy társalogjunk – feleli fagyosan a fickó, aki valaha Poole volt. – Itt csak én pofázok, neked meg erősen ajánlom, hogy figyelj!

– Csupa fül vagyok – vinnyogom.

– Hacsak le nem szakítom az egyiket – mondja, és láthatóan nem viccel. – Ugye, most már világos számodra, Nathan, hogy bármit megtehetek veled és akkor, amikor csak akarom? Sohasem fogsz észrevenni, mert bárki lehetek.

Igyekszem bólintani, de még mindig a torkomat szorongatja.

– Világos – hörgöm.

– Akkor jó – mondja, aztán végre letesz a földre, de nem enged el. – Meg kell találnod azt a lányt, akit legutóbb hagytál elmenni. Nem kapsz több esélyt, és időd sincs sok. Ha jövő hétre nem szállítod le nekem, elkezdem apró darabokra szaggatni az életed, míg egy fikarcnyi sem marad belőle.

– De hát, azt sem tudjuk, hol van! Tényleg nem tudni.

– Akkor jobban teszed, ha máris elkezded felkutatni.

Furcsa dolog lányként gondolni A-ra. És az sem hangzott túl jól, hogy *mi* nem tudjuk, hol van.

Kések a válasszal, mire megcseréli a kezét a nyakamon, és a tarkómnál fogva a tartály felé tol. A karjaimmal a tartálynak feszülök, hogy ne tudja belecsapni az arcomat.

Erre elenged.

– Jól van – mondja. – Úgy látszik, szorult beléd némi küzdőszellem. Használd! De ne próbálj rám támadni! Felelőtlenség volna részedről, a testi épségedet fenyegeted vele. És senkinek sem beszélhetsz erről az egészről, még A barátnőjének sem.

– Honnan tudsz te A-ról? – szalad ki a számon.

De nem felel.

– Kapcsolatban maradunk – mondja végül.

Amikor kinyitja az ajtót, kint hosszú sor várakozik. Meglepődve látják, hogy ketten vagyunk a mosdóban.

– Szexeltünk – veti oda Poole a sor elején álló nőnek.

– MICSODA? – ordítja az. Szerencsémre, legalább százéves.

Poole ezután kisétál a könyvtárból, célpontul hagyva a dühös, kíváncsi és/vagy undorodó pillantásoknak.

Amíg vissza nem érek Alexandrához, fel sem tűnik, hogy nem használtam a mosdót, pedig még mindig ki kell mennem.

– Jól vagy? – kérdezi tőlem, ahogy a hátizsákomért nyúlok. – Persze... csak akadt némi elintéznivalóm – szabadkozom. Erre úgy néz rám, mintha egyáltalán nem érdekelnék a részletek.

Nem is tartozik másra. Nem igazán. Rhiannonra, esetleg. De úgy érzem, ezzel még nagyobb bajba keverném, főleg, ha Poole valahogy megtudja, hogy a lány létezik. (Mégis ki más lenne A barátnője?)

Magamra maradtam a bajban. És, ó igen, jól be vagyok szarva.

Fogalmam sincs, hogyan meneküljek ebből a csapdából.

X

Néhány napot igénybe vesz, míg a megfelelő személy testébe kerülök. Nincs kiábrándítóbb, mint vénasszonyként ébredni – azon kívül, hogy észrevehetetlen, semmi másra nem jó. Igaz, afféle szeretetcsomagok, de nekem nincs szükségem szeretetre. A rettegés sokkal hatásosabb.

Megpróbáltam elsajátítani a módját, hogyan kerüljek egyik személyből a másikba. Megpróbáltam egyenletben levezetni a szándékomat. Ám a metafizikai matematika kijátszott; megtanultam ugyan, hogyan maradhatok egy testben azáltal, hogy megölöm a gazdáját, viszont még mindig az istenek szeszélyeire kell hagyatkoznom, amikor a következő testembe készülök. Volt persze némi életkori egyezés, de idővel nem tűnt lényegesnek. Bárki lehetek a következő napon.

Természetesen megvannak a magam preferenciái.

A mostani testem erős, a korábbi tulajdonosa viszont szégyenkezett benne. Helytelen vágyai voltak, olyan vágyak, melyek nem elfogadottak abban a közösségben, ahol élt. Nem tudta felvállalni magát, így aztán könnyen be tudtam törni a testébe, és átvenni a helyét.

Miután alaposan ráijesztettem a nevetségesen túlérzékeny Nathan Daldryra a helyi könyvtárunk mosdójában, az edzőterem felé veszem az irányt. Még ha zavarosak is ennek a fickónak a gondolatai, a teste jól karbantartott karosszéria. Kardiózom, aztán áttérek a kondigépekre és a súlyzókra. Hiányzott már ez a löket, az erő érzése, az erőfeszítés dicsőséges fájdalma. Előnt az izzadság, a szívverésem felgyorsul, és küzdenem kell, hogy egyenletesen vegyem a levegőt. De a lényeg, hogy erősnek érzem magam. Élvezetet találok a test erejében. Ahogy a súlyok a mellkasomnak feszülnek, megtapasztalom a saját ellensúlyomat, a saját lendületemet. Igen, nekem ez a test kell. Csakis egy ilyen fajta testben láthatom meg vágyaim megtestesülésének ígéretét.

A fizikai erőm határait feszegetem. Aztán jön a levezetés, a zuhany és a megnyugvás. Én viszont nem tudok lenyugodni, azután sem, hogy távozom a teremből. Nem akarok hazamenni. Szexet akarok. Arra akarom használni ezt

a testet, hogy örömöm legyen benne. Hogy vágyjanak rá, én pedig kihasználjam ezt a magam örömére.

Nem számít, hogyan intézte a szerelmi életét ez a fickó azelőtt. Felmegyek egy alkalmazásra, és húsz perc múlva már meg is szerzem, amit akarok. Összehozok egy randit, ami csupán nevében az. Valójában egyéjszakás kaland.

Egy bárban találkozunk. Ő hamar spicces lesz, én meg egyre mohóbb. Mindketten tudjuk, hogyan folytatódik a mai este. Még azt is megengedem ennek a lánynak, hogy reggelig maradjon. Persze nem nagylelkűségéből, dehogya, hanem mert tudom, a pasas szégyene így csak nagyobb lesz. Ha pedig érzékeli a történeteket, valószínűleg nem is akar visszatérni a testébe.

Ami számomra most tökéletesen megfelel.

Egészen elérzékenyül, amikor megkérem, hogy töltsen nálam az éjszakát. Hálás érte. Ettől majdnem kirobban belőlem a röhögés.

Instant karma, instant szex. Egész éjjel tartom a szám, nem árulok el neki semmit, úgyhogy bőséges kiszolgálásban van részem. Másnap reggel aztán könnyörtelenül megszabadulok tőle; ekkor még mindig a pasas testében vagyok, a lány pedig az ágyamban. Azt mondom neki, hogy szar volt az egész, és csak szájalomból hagytam, hogy maradjon reggelig. Dühbe gurul, mire ráérősen ásítok egyet. Végül kiviharzik a lakásból, én pedig elszundítok. Később elugrom a konditerembe.

Néhány SMS érkezik a pasas barátaitól. Miután nem válaszolok, ők sem próbálkoznak tovább.

Betelefonálok a munkahelyére, és beteget jelentek. Miután vetek egy pillantást az online bankszámlájára, elhatározom, hogy holnap ott fogja hagyni a munkáját. Fogalma sincs róla, de már leszolgálta az idejét.

Amikor lehetőség nyílik beülni egy Ferrariba, nem fogsz átülni egy Camryba.

Ez a test most már az enyém.

RHIANNON

Alexander szülei sokat vannak távol az otthonuktól. Ez valamiképp a munkájukkal, meg az utazgatással hozható összefüggésbe. Nem sűrűn látják sem egymást, sem pedig Alexandert. Először azt gondoltam, milyen klassz dolog is ez – soha sincsenek otthon, ezért annyit lóghatok náluk, amennyit csak akarok. A szobájában, a citromzöld kanapén szoktunk ücsörögni, és leckét írni, melyet időnként megszakítok azzal, hogy odabújok hozzá. Ő verseket olvas fel nekem, vagy történeteket mesél, és sohasem kell aggódnunk, hogy valaki a kopogtatásával megzavar minket.

Most viszont, annak ellenére, hogy élvezem a szabadságot, amit a távollétük tesz lehetővé, megfordul a fejemben a gondolat: azért elég szomorú, hogy folyton magára hagyják Alexandert. A szobája árulkodó – tele van bonyolult, figyelemelterelő dolgokkal, művészetekkel, színnel és fényvel, melyek kreatív módon hoznak létre kommunikációt, ha már valóságos társalgás ritkán fordul elő ebben a házban.

Hétfőn, iskola után morfondírozom ezen, amikor is szokás szerint a citromzöld kanapén üldögélek a bioszházimmal, ám inkább az életünk kérdései foglalkoztatnak.

– Nem is hiányoznak? – kérdezem Alexandert. Az ágyon hever, és látszólag elmerül a *Robinson Crusoe* olvasásában. – Mármint a szüleid.

Nem kérdez vissza, vajon miért pont most teszem fel neki ezt a kérdést.

– De igen – feleli.

– Nem tudnák valahogy elintézni, hogy legalább ne egyszerre legyenek távol?

– Valamikor ezt tették. Amikor még kisebb voltam. Bár akkoriban inkább anya maradt itthon, nem azért, mert ő az anya, hanem mert a munkája valamivel rugalmasabb volt. Sajnos nem tartott sokáig az az időszak. Az utazás a munkájuk része, és ha meg akarják tartani az állásukat, kénytelenek menni. Tök gáz ez így, de fizetni kell a számlákat. – Elgondolkodik, majd folytatja: – Ennél azért jobb a helyzet. Inkább arról szól az egész, hogy szeretik, amit csinálnak, sikeresek benne, és való igaz, hogy szar, mikor

elutaznak, de sokkal szarabb lenne, ha itthon ülnének, és szenvednének a hiányától.

– Igen, így mindjárt másképp hangzik – felelem.

Alexander szereti kimondani az igazat. Hisz az igazságban. Sokszor mondogatja, az a legjobb a kapcsolatunkban, hogy magától értetődő őszinteséggel viszonyulunk egymáshoz, és hozzáteszi, az utóbbiakban nem volt meg ez a nyíltság és bizalom, ezért szakítással is végződtek.

Tudom, hogy igaza van. És azt is tudom, hogy sokkal őszintébb vagyok vele, mint Justinnal valaha is voltam. Mostanában jövök rá, hogy egy jól működő kapcsolatban elmondhatunk egymásnak bármit – legyen az akármilyen furcsaság, vagy ostobaság – a másik mindig kész meghallgatni. Ezelőtt sohasem volt ilyenben részem. A-val megvolt ugyan a szándék, ám időnk már nem volt a megvalósításra. Állandóan azzal voltunk elfoglalva, vajon működhet-e a kapcsolatunk, vagy sem. Alexanderrel viszont beszélgethetünk a szüleiről, vagy az aznapi vacsoráról, mesélhetek neki a rajzfilmről, amit hatévesen láttam, vagy akár felolvashatok egy mondatot a bioszkönyvemből, stílusosan, brekegve – szóval bármit elmondhatok, illetve kérdezhetek. Sohasem zárkózik el semmi elől. Nem kell aggódnom többé amiatt, hátha valami hülyeséget mondok. Hátha bizonyos szavak, vagy gondolatok révén akaratlanul is ingoványos talajra tévedek. Ha pedig mégis valami oda nem illő szalad ki a számon, akkor sem ordítja le a fejem, nem rombolja le az önbizalmamat. Hihetetlenül jó érzés felszabadulni végre egy ilyen nyomás alól.

Természetesen a dolog oda-vissza működik. Alexander ugyanúgy elmondhat nekem és kérdezhet tőlem bármit. Mondjuk ez Justinra is érvényes volt. A probléma akkor kezdődött, amikor én ki merészeltem nyitni a számat.

Ám Alexanderrel is megvan a magunk problémája: míg ő a színtiszta igazat mondja nekem mindig, tőlem csupán féligazságokat kap viszonzásul.

Talán nem is baj. Nem tudom. Ez valahol még mindig az igazság. Nem hazudok neki. Csak épp elhallgatok előle dolgokat, ki nem mondott szavak lógnak a levegőben.

Justinról például meséltem neki. Nem volt könnyű. Nem azért, mert esetleg Justin oldalára áll, vagy kevésbé fog becsülni, vagy éppenséggel úgy dönt, hogy aki egy ilyen seggfejrel jött össze, azzal nem érdemes járni. Ha nem ismertem volna igazán Alexandert, tartottam volna mindettől. De mert ismertem, a legnehezebb dolgot az jelentette, hogy elviseljem a saját saramat, a szégyenemet. Nem zavart, hogy Alexander meghallgatta a beszámolómat,

az viszont annál jobban, hogy mindezt nekem is végig kellett hallgatnom. Ahogy ott ültem a karjai közt, a saját számból hallottam, hogyan szűkült be egyre inkább a tudatom, és csak Justint láttam, csak vele törődtem. Csúnyán bánt velem, nekem pedig csak ritkán jutott eszembe, hogy ennél azért jobbat érdemelnék. Egyikünk sem tudta igazán, mibe keveredtünk, valójában fel sem fogtuk, mit teszünk. Azt hittük, ez a szerelem.

Most viszont már tudom: a szerelem nem lineáris. Nem arról szól, hogy az ember azt mondja magának, hogy márpedig most szerelmes leszek, és az úgy is lesz. Más sem mondhatja nekünk. Azonkívül nem lehet szerelmes két ember, ha nem érzik, hogy a szerelmük tőlük függetlenül is létezik. A szerelem fájdalommal is járhat, de nem szenvedhetsz tőle állandóan. Mert az nem szerelem. Hanem egy csapda, amit szerelemnek álcáznak.

Alexander tudja, hogy beleestem ebbe a csapdába. Tudja, hogy nem én állítottam fel, de azt is tudja, hogy leraktam azért néhány saját csapdát is magamnak. Részben őszinteségből, részben figyelmeztetőleg mondtam el ezt neki. Tudtam, hogy nem fogja elriasztani.

Erre azt felelte, hogy Justin többé már nem jelent fenyegetést számunkra. És annak a lánynak a visszatérése sem jelent fenyegetést, aki valaha én voltam Justin mellett, mert az a lány már nem létezik. Örültem neki, hogy ezt mondta, mert én is így érzem. Persze még itt van bennem valahol, de többé nem hagyom, hogy átvegye felettem a hatalmat, bármilyen hangosan is követelőzik.

Szóval kitálaltam mindent, és még mindig nem riasztottam el.

Most visszatér a *Robinson Crusoe*-hoz, én pedig igyekszem a bioszra koncentrálni. Időnként dúdolni kezd egy dalt, ami megragadt a fejében, és úgy tűnik, észre sem veszi. Ez akár bosszantó is lehetne, ám én cukinak találok.

Alexander korábban már beszélt nekem az exeiről, akikkel nem alakult ki őszinte párkapcsolat. Egyikük elköltözött, ő pedig nem vette a fáradságot, hogy tartsa vele a kapcsolatot. Egy másik lány összevissza hazudozott még a szakításuk után is, azt állítva, hogy Alexander hibájából történt mindez, ő nem akart javítani a dolgokon. Vele is megszakadt a kapcsolat. Aztán itt van a legutóbbi lány, Cara, akivel viszont barátok maradtak. Sőt, beletartozik a tágabb baráti társaságunkba. Nekem kissé furcsa, hogy ő is megjelenik a bulikban, de Alexander erre azt mondja, hogy Cara is tisztában van vele, amilyen csapnivalóak voltak szerelmes párként, olyan jól működnek barátokként.

Caráról persze eszembe jut A, és eltöprengök, vajon nem maradhatnánk-e mi is barátok.

Tudom, hogy ez nem ugyanaz. Tudom, mi nem szakítottunk, mi igenis együtt akartunk maradni. Csak épp rájöttünk, hogy ez lehetetlen. Azért ez más.

Ugyanakkor semmi sem szól ellene, hogy ne tudnánk kapcsolatban maradni.

A rossz az a dologban, hogy Alexander miatt is meg kellene lépnem ezt, nem csupán magamért. Mert amíg ki nem szálazom ezt az egészet, addig nem tudok maradéktalanul őszinte lenni hozzá.

És ha mégis az derülne ki, hogy hiányzik nekem A, legalább megszűnik ez a néma csend, mert a némaságot viselem most a legrosszabbul.

Nem az, hogy vissza akarom kapni A-t.

Nem az, hogy újból vele akarok lenni.

De tudnom kell, hol van, mit csinál.

Akárhogyan is, de jelen kell lennie az életemben.

Úgyhogy előveszem a telefonomat. Ellenőrzöm a postafiókomat. Megpróbálok nem agyalni túl sokat az egészen. Csak teszem, amit kell. CÍMZETT: ide kerül A e-mail címe, a tárgysorba pedig csupán ennyi: *Helló*.

Maga az üzenet is egyszerű:

A,

Tudom, azt gondoltad, könnyebb lesz, ha eltűnsz. De nem ez van. Még ha nem lehetünk is együtt, beszélni akarok veled.

R

Már épp elküldeném, amikor átolvasom, és úgy határozok, hogy változtatok rajta:

A,

Tudom, azt gondoltad, könnyebb lesz, ha eltűnsz. De nem ez van. Habár együtt lenni nem tudunk, még mindig akarok veled beszélni.

R

Anélkül, hogy újból elolvasnám, a KÜLDÉS-re kattintok.

Azonnal érkezik a válasz.

Új e-mail van a postaládámban, amely arról tájékoztat, hogy az üzenetemet nem lehet kézbesíteni. Ez a postafiók ugyanis már nem létezik.

Ellenőrzöm a címet. Újból elküldöm az üzenetet. Megismétlődik, ami az imént.

– Huhh – fújom ki a levegőt hangosan.

– Mi az? – kérdi Alexander felpillantva a könyvből.

– Ja, semmi – felelem. Majd úgy döntök, hogy jobb az egyenes út. – Csak megpróbálok e-mailezni az egyik barátomnak, aki nemrég költözött el. De tele a postaláda, vagy törölték. Nem megy át az üzenetem. Bárcsak előbb kiírták volna ezt, mint hogy elküldtem az e-mailt.

– Huhh – mondja Alexander.

– Pontosan!

Jókedvűen dudorászva olvas tovább. Én viszont nem tudok csak úgy visszatérni a bioszkönyvhöz, tekintve, hogy teljesen felajzott a gondolat, hogy hamarosan beszélhetek A-val.

Hogyan tudnék vele kapcsolatba lépni? Van más mód?

Eszembe jut a bejegyzés, amit a Facebookra írtam. A dalok. Ha látta őket, miért nem válaszol?

Talán nem fejeztem ki magam egyértelműen.

Még ha nem is tehetem, mert hát nyilvános az oldalam, bárki megnézheti.

Már megint a nem teljes igazság.

Vagy már csak alig.

De muszáj újra megpróbálnom.

Megnyitom a Facebook-oldalamat. Egy újabb dal kipoztolásán gondolkodom. Most a YouTube-ot nyitom meg, és megkeresem a *Mondj valamit* címűt.

De honnan fogja tudni A, hogy miért pont ezt rakom fel? Honnan fogja tudni, hogy ez a mi dalunk?

És hogyan tudom úgy kipoztolni, hogy mások ne tudják meg, hogy ez a miénk?

Rápillantok az ágyon Alexanderre. Most egyértelműen hazug lépésre készülök. Mert rájöttem, hogyan csináljam.

Beírom a dal linkjét, a szöveges részbe pedig:

A – bármikor félbeszakíthatsz.

Kipoztolom. Kifújom a levegőt, és visszatérek a bioszhoz.

Körülbelül tíz perc múlva Alexander megszólal.

– Hoppá!

Ránézek, és látom, hogy mosolyog. A telefonja a kezében.

– Akkor most azt akarod, hogy tényleg szakítsalak félbe, vagy így akartál lebuktatni, hogy ennek a végtelenül unalmas könyvnek az olvasása helyett a Facebookon lógok?

– Mindkettő, azt hiszem.

A mosoly még mindig az arcán ül, amikor leteszi a *Robinson Crusoe*-t, és átevíckél hozzám a kanapéra. Helyet szorítok neki magam mellett.

– Most pedig, hogy a teljes figyelmem rád irányul... – kezdi.

Amint leül, az ölébe helyezem a lábam.

– Csak nem akarod helyettem elkészíteni a bioszházimat? – kérdezem tőle.

Játékosan, de nyomatékosan megrázza a fejét.

– Vagy inkább felolvasod az erotikus részeket a *Robinson Crusoe*-ból?

Újabb fejrázás a válasz.

– És ha csókolóznánk, azután meg ennénk valamit?

Erre már kapok egy bólintást.

Egy felettebb lelkes bólintást.

Nála lelkesebb fickóval még nem volt dolgom. Nincsenek kétségei. Nem bán meg soha semmit. Konfliktusai sincsenek. Egyszerűen csak boldog, hogy velem lehet.

Nem érzem magam túl tisztességesnek. Ám a teljes igazsághoz tartozik, hogy meg akarom csókolni. Tényleg.

Ezért meg is teszem.

A

6099. nap

Mondj valamit!

Nem veszem észre az üzenetet egészen a nap végéig. Elég kínos, mert apukám végig ott őrködik felettem, nem azért, hogy belenézzen a dolgaimba, hanem az órát figyeli – nem tölthetek fél óránál többet a számítógépnél.

Kiderül, hogy büntetésben vagyok.

Pontosabban Lilah White van büntetésben.

A telefonját elvették. Suli után azonnal haza kell mennie.

Semmiképp sem beszélhet Jeff Jamesszel.

Aki amúgy a barátja. Vagy inkább az exbarátja. Attól függ, ki kérdezi, kivel beszél meg. Legalább fél tucat verzióval tud előrukkolni.

A tények a következők:

(1) Lilah és Jeff egy éven keresztül jártak.

(2) Nem sokkal az első évfordulójuk után Jeff úgy döntött, hogy ez egyben az utolsó évfordulójuk lesz, és szakított a lánnyal.

(2a) Helyesbíték: megpróbált szakítani velem.

(3) Lilah ugyanis nem jól reagált a dologra.

(4) Megpróbálta visszaszerezni a fiút.

(5) Ami nem sikerült.

(6) Ezek után Lilah úgy döntött, hogy továbbítja a barátainak, és az ismerőseinek az összes meztelen fotót, amit Jeff küldött neki boldog szerelmük idején.

(6a) A fotókon mások is szerepeltek.

(7) Bosszúból Jeff szétküldte az összes aktfotót, amit Lilah küldött neki boldog szerelmük idején.

(7a) Némely fotón mások is feltűntek.

(8) A továbbiakban a (6a) és a (7a) pontokban említettek barátai és barátnői közül néhányan jól begurultak, és újabb meztelen fotók ide-oda küldözgetése vette kezdetét.

(9) Hamarosan feltűnt valakinek az iskolájukban, hogy a sulit elárasztják a diákok meztelen fotói.

(9a) A nyomok Lilah-hoz vezettek.

(10) Büntetésbe került, a telefonját elvették.

(11) Egyidejűleg megtiltották, hogy találkozzon Jeffel, aki szintén büntetésbe került, és feltételezem, hogy eltiltották Lilah-tól.

(12) Lilah elmondása szerint Jeff mélységesen megbánt mindent és sajnálja, hogy a szakítás kiborította a lányt, így aztán újból összejöttek, és azóta is együtt vannak.

(12a) De tekintve, hogy Lilah barátainak egy része továbbra is seggfejnek tartja Jeffet, aki amúgy örül, hogy szakítottak, fennáll a gyanú, hogy ezek mégsem jöttek össze.

Nem áll módomban tisztázni a helyzetet – Lilah memóriájában jóval több emlékképet találok Jeff testéről, mint amennyi bizonyítékot az érzelmeiről.

Miután e szerelmi dráma múlt héten zajlott, és körülöttem mindenkinek mindenről megvan a maga véleménye, megúszom a napot annyival, hogy amikor rám zúdítják a mondanivalójukat, én csak csendesen hümmögök, vagy némán bólogatok. Örülök, hogy nem aznap kerültem a testébe, amikor kitudódott a meztelen fotók léte. Még érzem a botrány utóhatását. Az apja azóta nem tud belenézni a lánya szemébe (bár nem tudom, hogy a botrány előtt milyen volt a kapcsolatuk). De még így is, hogy vagy a padlóra mered, vagy pedig egy pontra a levegőben, ellenőrzi a lányát. Mi több, ott liheg a nyakamban, míg én Rhiannon bejegyzésével foglalkozom.

Mondj valamit.

A – bármikor félbeszakíthatsz.

Amikor először elolvasom, rögtön eláll a szívverésem, utána meg őrült módon felgyorsul.

Ő ír nekem.

Beszél hozzám.

Üzen nekem.

Újból elolvasom. És még egyszer.

Lejátszom a dalt. Lilah apukája most épp a hűtőszekrényénél van, velem szemben. Amikor elindul a dal, egy pillanatra zavartan megtorpan. De inkább legyőzi a kíváncsiságát, mintsem a lányához szóljon.

Küld egy jelet, esedezik az énekes.

Megint elolvasom a posztot. Na, még egyszer.

A – bármikor félbeszakíthatsz.

Megnézem a hozzászólásokat is, az első Alexandertől jött.

Pontosan három másodperc múlva félbe foglak szakítani.

Aztán egy hozzászólás tőle.

Köszönet a félbeszakításért. Bár az ajánlatom továbbra is áll.

Lilah apja most észrevesz valami változást az arcomon, gyorsan ott terem mellettem, és megnézi, mit csinál a lánya. Átkattintok Lilah honlapjára. Sajnos az első hozzászólás, ami egy lánytól érkezett, szégyentelen ringyónak nevezi őt. – Jelentsd! – mondja a férfi, miközben elolvassa a szöveget a vállam fölött. Mi több, rá is kattint a feljelentés opcióra.

– Nem – felelem gondolkodás nélkül. – Attól csak rosszabb lesz a helyzet.

A monitorra szegezett tekintettel veti oda.

– Ezt korábban kellett volna számításba vened, nem igaz? – Azzal jelenti a hozzászólást. Lilah nevében, hiszen Lilah jelentkezett be a saját oldalára.

A hozzászólás eltűnik.

Biztos vagyok benne, hogy Lilah most felkiáltana: *Gyűlöllek!* Vagy valami hasonló lenne a reakciója. De nem látom értelmét. És azután, ami Mosesszel történt, kétszer is meggondolom, hogy kinyissam a szám, amikor nem kellene.

Azt viszont határozottan tudom, hogy ma este nem válaszolhatok Rhiannonnak. Erről a számítógépről semmiképp sem.

Úgyhogy törlöm is az előzményeket. Ám Lilah apja észreveszi, mit teszek, és dühösen leállít.

– Mit művelsz?

– Semmit – mondom erre. – Megszokásból töröltem.

– Azt hiszem, ezzel le is telt a fél órád – kapcsolja ki a gépet. – Ha a házi feladatodhoz van szükséged a számítógépre, szólj, és újból bekapcsolom. Viszont a társasági életednek mára vége.

– Ugyan már, apa! – tiltakozom, nehogy gyanút fogjon.

– Menj a szobádba – feleli. A szavaiból undor árad. És csupán egy hét telt el a botrány óta.

Sikerül elkészítenem Lilah házi feladatát számítógép nélkül. Késő éjjel kisurranok a szobámból, és végleg eltüntetem a mai ténykedésem nyomait a gépről, úgyhogy Lilah nem lesz semmiféle kapcsolatban Rhiannonnal. Gyorsan kell cselekednem, nehogy a lány apja elcsípjén. Magamban ezzel magyarázom, amiért nem válaszoltam azonnal Rhiannonnak. De az igazság az, hogy még mindig nem tudom, mit mondjak.

Hozzászólás M-től:

Te a saját testedtől való elszakadást tapasztalod meg. Én naponta más és más testben vagyok.

Hozzászólás Valakitől:

Nem szokatlan, hogy elidegenítve érzed magad a saját testedtől; mintha egyáltalán nem ismernéd.

Hozzászólás M-től:

Hidd el, lehetetlen megértened! Nem akarok metaforákban beszélni itt.

Hozzászólás AnarchyUKGótól:

Őrület! Mi ez a szar? Folytasd, ember!

Hozzászólás Valakitől:

Privátban?

Hozzászólás M-től:

Rendben. De nem tudsz segíteni. Már mindent kipróbáltam. Egyetlen dolog maradt csupán – végképp törölni magamat.

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Gyakran megesik, hogy a pillanat, amikor el akarjuk törölni magunkat, a legmegfelelőbb arra, hogy pontosan meghatározzuk mibenlétünket.

Hozzászólás AnarchyUKGótól:

Ezt betűzd ki: H-A-L-Á-L

AnarchyUKGót letiltotta a moderátor

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Ne is figyelj arra a seggfejre! Biztos vagyok benne, hogy fogalma sincs az egészről.

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Itt vagytok még?

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Vagy úgy, tehát kiléptetek.

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Sok szerencsét!

Hozzászólás PurpleCrayon12-től:

Itt leszek, ha beszélgetni akartok velem.

A 6100. nap

Alvin Ruiz testében ébredek, és úgy érzem, ez a test örömmel üdvözl. Nem kell kiráncigálnom az ágyból – ugrásra készen vár. Olyan vibrálást érzékelek nála 6:49-kor, amit másoknál elvétve. Megpróbálok némi információt előbányászni a múltjából, de folyton a jelen pattan elő, követelve, hogy csak erre figyeljek. Rengeteg figyelemre méltó dolog van itt. Annyi tennivaló. A test azt üzeni, kezdjek is hozzá. Cselekedni akarok. Képes vagyok rá, és a mai nap erről fog szólni.

Várj csak! – mondom magamban. De ez a hang halkán szól, nekem pedig ma nagy a hangom.

Tudom, be kellene kapcsolnom a számítógépet, hogy válaszoljak Rhiannonnak. Ám először ki kell takarítanom a szobámat. Nem is – ki akarom festeni. Azzal fogom kezdeni, hogy a szoba közepére húzom az ágyat. Azután szépen elrendezem körülötte a többi bútort. Jó lesz így. De előbb reggeliznem kell. Mivel a reggeli a nap legfontosabb étkezése, és én a világ egyik legfontosabb embere vagyok – legalábbis a testem szerint. Az pedig nyilván tudja.

Jó reggelttel köszönök a szüleimnek és a két nővéremnek, akik erre elcsigázott pillantást vetnek rám. Nem tudok választani a gabonapelyhek közül, így aztán a Frosted Flakesből és a Raisin Branból is kitöltök fél-fél csészényit, és felváltva kanalazok belőlük. Anyukám megkérdezi, mikor feküdtem le aludni; azt mondja, hallotta, hogy késő estig fenn maradtam. Nem emlékszem, mikor feküdtem le. Nem fontos. Miért vesztegetném az időt alváásra, amikor mindent lehet tenni, ha ébren vagyunk?

Végeztem a reggelivel, és ekkor észreveszem, hogy a konyhaszekrény egyik ajtaja csálén áll, szólok is a szüleimnek, hogy meg tudom javítani, mire azt mondják, ideje elindulni az iskolába. Sebaj, megjavítom suli után. Visszatérek a szobámba, megállapítom, hogy sehol sem tartok a felújítással, de most már igazán válaszolnom kell Rhiannonnak, úgyhogy kinyitom a

számítógépet, és közben megpróbálom figyelmen kívül hagyni a nővéremet, aki megsürget, de akkor megértem, hogy tényleg menni kell, és kigondolom, hogy majd küldök egy e-mail Rhiannonnak az iskolából.

Az idősebbik nővérem visz bennünket autóval, közben bosszankodik, amiért folyton kapcsolgatom a rádiót a tökéletes dalért – amivel a legjobban együtt tudnék énekelni –, és időnként találok is egyet, és el is kezdem vele énekelni, de rájövök, hogy nem elég jó, úgyhogy átkapcsolom egy másik csatornára, mire a nővérem leállít, de elkezdem magyarázni, hogy a tökéletes dalt keresem, és ő azt feleli erre, hogy túl korán van még ehhez, ám én nem tartom helyesnek az efféle gondolkodást, mert így értékes órákat tékozlunk el a napjainkból, pedig annyi a tennivalónk. Párhuzamosan gondolom és mondom ezt végig, a másik nővérem, aki a hátsó ülésen ül, fejhallgatót visel, és nem hallja, de a volán mögött ülő nővérem hallja, és talán jobbá tehetem ezáltal az életét, még akkor is, ha nem találom a tökéletes dalt.

Amikor beérek a suliba, találkozom Greggel, a haverommal és azt mondom neki, hogy emlékeztessen rá, üzennem kell Rhiannonnak, mire megkérdezi: *Ki az a Rhiannon?*, és akkor mintha az elmém figyelmeztetné a testemet, hogy hallgatnom kell Rhiannonról, úgyhogy inkább a szobám felújításáról kezdek beszélni, és kifejtem, amint az emberek észreveszik, hogy nálam a szoba közepén van az ágy, ők is majd a szobájuk közepére akarják tenni az ágyukat. Greg erre azt mondja, hogy ma egészen fel vagyok pörögve. Azt felelem, ugyan miért kellene lassítanom, amikor annyi a tennivalóm. Fel is ajánlom neki, hogy tanítás után átmegegyek hozzá, és az ő szobáját is kifestem, de azt mondja erre, hogy jó így a szobája, és különben sem fér el az ágya közepén. Azt mondom neki, hogy kicsiben gondolkodik, és elkezdem magyarázni, hogyan vezet ez a kisstílű életvezetéshez, ám akkor becsengetnek, kezdődik az első óra, de már az első órán elfog a nyugtalanság, alig bírok ott maradni, az iskola csak arra való, hogy lelassítsa az amúgy gyors embereket, és most írhatnék Rhiannonnak, ehelyett Oliver Cromwell van terítéken, és minden tiszteletem Oliver Cromwellé, de Rhiannon most fontosabb számomra, viszont a tanár ezzel nem foglalkozik. Elfog a kísértés, hogy elővegyem a telefonomat, de belegondolok, hogy ezzel bajba sodrom magam, mert hát megtörtént ez már jó néhányszor, pedig nagyon szeretném elővenni, mert Steve Jobs tudta, hogy egy iPhone-nal ki lehet törni a lassúságból és kisszerűségből, és azon töprengök, vajon megalkothatnék-e egy olyan alkalmazást, mellyel segíthetek másoknak kitörni a lassúságból és kisszerűségből, amit többek között az iskola és a munkahelyek erőszakolnak

ránk, és tényleg jó ötletnek tartom, és rögtön el is akarom mondani valakinek, de körülöttem mindenki csak Oliver Cromwellről akar beszélni, amit ki nem állhatok, és azt mondom magamnak: *A, összpontosíts*, mert nem csupán üzennem kell Rhiannonnak, hanem azt is ki kell találnom, hogyan iktassam ki mindebből Alvint, mert hát nem Alvinnak kell megkapnia a választ, hanem nekem, és nem maradok örökre Alvin bőrében, habár nem is lenne olyan rossz, tekintve, hogy a test határozottan azt állítja, hogy Alvin nagyszerű srác, mások tíz százalékát sem tapasztalják meg annak, amit ő, és erre bizony azt kell mondanom, hogy igazán meggyőző érv, még akkor is, ha Oliver Cromwell ezt nem ismerné el, és továbbra is rengeteg a tennivaló, és nem a lassú és kishitű emberek fogják elvégezni, hanem az olyanok, mint Steve Jobs és én.

A második órán jobban érzem magam, mivel a *Jane Eyre*-t vesszük – mindig a *Jane Eyre*, a *Ne bántsátok a feketeigót!*, vagy a *Rómeó és Júlia* van terítéken –, és az osztály együtt beszél meg az olvasmányt, úgyhogy felteszem a kezem, amikor a tanár az eddigi fejezetekről kérdez, és azt mondom, hogy ez a mű a titkainkról szól, amiket elhallgatunk a szeretteink elől, mert tudjuk, hogy azzal elriasztanánk őket, és belekezek Rochester és az ő padláson tartott titkának ismertetésébe, ám a tanár félbeszakít, hogy még nem tartunk ott, de én csak mondom tovább a magamét, mert a *Jane Eyre*-ről nem lehet beszélgetni anélkül, hogy ne térnénk ki a padláson tartott titokra, azután rátérek a *Széles Sargasso-tenger* című műre, ami nincs fent a kötelező olvasmányok listáján – a régi iskolámban viszont igen –, mert a *Széles Sargasso-tengert* muszáj együtt tárgyalni a *Jane Eyre*-rel, és szerintem a tanárnak ez meg sem fordult a fejében, mert tehetetlenül ácsorog ott, mire arra gondolok, akár ki is állhatnék helyette tanítani, és látom, hogy az osztálytársaimnak tetszik az ötlet, kivéve talán Greget és a másik barátomat, Isabellát, akik integetnek nekem, hogy állítsam le magam, mire kimegy a fejemből minden, ahogy Isabellára nézek, és azzal fejezem be a mondandómat, hogy mindenképpen olvassuk el a *Széles Sargasso-tengert*, hogy megértsük, mit jelentett Rochester világában és korában a gyarmati rendszer, mire a tanár megköszöni a tőlem kapott információkat, majd felszólítja Rick Myerst, aki láthatóan nem olvasta még végig a könyvet, mert *Jane Eyre*-ről, a karakterről beszél, nem pedig a könyvről, szóval az ártatlanság mintaképének nevezi a hősnőt, és én hevesen tiltakozom, hogy nem, nem lehet ártatlan az, aki a gyarmatosító rendszer része, és a tanár azt mondja, hogy nem adott nekem szót, és ez alaposan fejbe kólint, amolyan

gyarmati dologként érint, de azt hiszem ez rajtam kívül senkinek sem szúr szemet.

A szünetben megpróbálom ezt kifejtteni Gregnek és Isabellának, de elég bosszúsnak tűnek, mire megfogalmazódik bennem, hogy talán lefárasztottam őket, amiről pedig eszembe jut, hogy a barátaim olykor lassúbbak és kisztílűbbek nálam, és nem ártana velük is úgy bánnom, mint ma reggel a dalokkal, szóval ha váltogatom őket, akár a csatornákat, egyszer rábukkanok a tökéletesre. Ugyanakkor engem nem zavar, ha nem tudják mindig követni a gondolatmenetemet. Nem várhatom el tőlük, hiszen empirikusan többet tudok náluk. Legalábbis ezt mondja nekem a test, ez a benyomásom támad, a gondolataim pedig most túl gyorsak, és dühös is vagyok, mintha a testem nem szabályozná, mennyit bír befogadni az elmém, egyre csak jönnek és jönnek a gondolatok, és ez az egyik oka annak, amiért nem lassulhatok le, és nem lehetek kishitű, mert ha kishitű leszek, vagy akár lelassulok, nem bírom befogadni ezt a rengeteg gondolatot, hogy képes legyek bármit is megtenni, amikor annyira a tennivaló.

Még mindig azon morfondírozom, mi egyebet kellett volna mondanom angolórán, aminek az lett a vége, hogy nem figyelek rendesen spanyolórán, ami egyébként haladó csoport, mivel jórészt spanyolajkú közösségben élek, és hirtelen eszembe jut, hogy az alkalmazásom lehetne kétnyelvű, és ettől egy kicsit elszomorodom, mert már végiggondoltam, hogy egyedül úgysem tudok kifejleszteni egy ilyen alkalmazást, és úgysem tudok mit mondani Rhiannonnak, és mi van akkor, ha azért tetszett annyira a *Széles Sargassotenger*, mert én vagyok az, akit bezártak a padlásszobába. És ez a gondolat nagyon nyomasztó, de akkor elgondolkodom, mi van, ha a padlás a való világ, és mindenki, aki azon kívül van, nem valódi. Mi van, ha én vagyok igazi, ők pedig csak úgy tesznek, mintha azok volnának? Mi van akkor, ha nem is rejtett a lényem, hanem én magam bújok el?

A negyedik órát a tanulószobán töltöm, ahol meg is kérdezem mindezt Isabellától, mire azt mondja, hogy nincs miért rejtve maradnom, vagy akár elrejtőznöm, amit bóknak veszek. Azt is mondja nekem, hogy mániákus vagyok, mire azt gondolom, hogy csak féltékeny, mert én sokkal többet meg tudok tenni, mint ő, és sokkal többet tudok nála, és örülök is mindennek, míg ő mindig olyan egykedvűnek látszik. Egy részem – ami A, és nem Alvin – érti, amit Isabella mond, ám a test nem törődik ezzel. Sőt, még több gondolat áramlik a fejembe, és tudom is kezelni őket, igazán tudom, de úgy nem, ha állandóan félbeszakít valaki, vagy én magam. A tanulószobán számítógépek

is vannak, úgyhogy azt mondom Isabellának, hogy most dolgom van, és odamegyek az egyik géphez, és mit látok? LETILTOTTÁK A FACEBOOKOT. Úgyhogy a telefonomat kell használnom a pad alatt, és amikor megnyitom Rhiannon oldalát, az egyik könyvtáros rám szól, hogy tegyem el a telefonomat, mire azt mondom neki, hogy ha engedélyeznék a Facebook használatát a számítógépeiken, akkor nem kellene elővennem a telefonomat – és biztos vagyok benne, hogy kedvesen mondtam neki mindezt, nem pimaszul, mert arra gondoltam, talán meg tudom őt győzni, hogy mégis engedje a Facebook használatát, de akkor meg azt mondja, hogy ez egy tanulószoba, és ha valamelyik tanár feladja házi feladatnak a Facebookot, ő fel fogja oldani a tilalmat. Erre én kifejtem neki, hogy több száz olyan társadalomtudós van, akik belemerülnek napjaink közösségimédia-használatának szokásaiba, mert tanulmányt írnak belőle, mire ő kedvesen megjegyzi, hogy tudomása szerint én nem vagyok társadalomtudós, erre megkérdezem tőle, hogyan lehetnék valaha is, ha egyszer az oktatási rendszer nem méltányolja napjaink vitathatatlanul legjelentősebb közösségi szerveződésének tudományos elemzését, mire azt mondja, hogy ő ezt nem vitatja, ám ezen a ponton félbeszakítom, és azt mondom, hogy de igen, pontosan ezt teszi, amikor akadályozza, hogy a diákok analizálják a Facebookot, és akkor azt mondja, hogy a tanulószobán és a könyvtárban nem megengedett ilyen hangosan beszélni, mire én azt mondom, hogy nekem aztán tökéletesen megfelel, ha suttogva folytatjuk ezt a vitát. Erre elmosolyodik, és azt mondja, hogy a meggyőző érvelésemet értelmesebb célok érdekében kellene hasznosítanom, mire elkezdem körvonalazni a céljaimat, melyek magukba foglalják a Facebook és az alkalmazások szükségességét – de úgy tűnik, meggyőző érveim a továbbiakban hatástalanok maradnak, mert a könyvtáros kiment magát, hogy az egyik diák segítségére siessen, így aztán odafordulok Geraldóhoz, aki ott ül a szomszédos számítógépnél, és mereven bámulja, erre megnézem, mit néz annyira, és nem hiszek a szememnek, mert a Wikipedián lóg, mert a könyvtár a WIKIPEDIÁT engedélyezi, a Facebookot meg nem, és meg akarom beszélni ezt Geraldóval, de aztán rájövök, hogy nem érdemes, úgysem értené meg a kettő közötti különbséget, úgyhogy megadóan felmegyek én is a Wikipediára, és elkezdek kutakodni Oliver Cromwell után, mert most ez a fő téma a törőórán.

Ebben a kis szünetben megpróbálok elvonatkoztatni ettől a testtől, megpróbálok magamra összpontosítani. De nehezen megy. A biokémiai

folyamatok figyelemzavart és túlzott lelkesedést produkálnak. Fel vagyok dobva, heveskedem, de ennek semmi köze hozzám, és nem tudom szabályozni az érzéseim hőfokát.

A gondolatok pedig állandóan jönnek. Rhiannon is, és a *Mondj valamit*, de valahányszor megközelítem, egy másik áll az útjába. A legjobb, amit tehetek, hogy megtartom magamnak. Mert Alvin nem túl éles eszű. Annyi mondanivalóm van, hát beszélek egyfolytában. Rengeteg érzésem van, úgyhogy megpróbálom átérezni egyszerre valamennyit. És hát annyi a tennivalóm, hogy megpróbálok minél többet elvégezni.

Végigbeszélem az ebédet, és utána földrajzórán is beszélni akarok. Rajzórán gyakorlatilag felrobbanok. Csendéletet kell ábrázolnunk, én viszont alapvetően elutasítom a csendes élet fogalmát. Az osztálytársaim hadd rajzolgassák csak az almákat. Én megpróbálok lerajzolni egy almába zárt embert, egy embert, akit bezártak a padlásszobába; azt, ahogyan az a padlás kinéz belülről. A szén nem elég hozzá, hogy megjelenítse. Úgyhogy a fiókokból előveszem a színes ceruzákat és a varázslatos filctollakat. Nem értem, a színes ceruzák miért nem varázslatosak. A tanár megkérdezi, mit csinálok, de ami engem illet, bárki, aki egy művészt arra kényszerít, hogy rajzoljon le egy almát, az maga az ellenség. Kész örület, amit alkotás közben érzek: olajozottan dőlnek a gondolatok, és én egyenesen a papírra terelem őket. Káprázatos. Látom, ahogyan az igazság a szemem előtt kel életre. Azt teszem, amire csupán a rendkívüli művészek képesek: veszem a csillámlásokat és a láthatatlan mélységeket, azután igazivá, kézzelfoghatóvá varázsolom őket. Azt akarom, hogy az egész osztály körém gyűljön és nézze, ahogyan elkészül a mű, ugyanakkor szeretném, ha mind elmennének, és békén hagynának, hogy véghez vigyem ezt a rajzói csodát. Valami szédítő szakadék szélén állok – épp átugrani készülök –, amikor a tanár félbeszakít, az arcom előtt hadonászik, úgy tűnik, beszél hozzám, amit eddig észre sem vettem, most viszont kénytelen vagyok odafigyelni rá, és ekkor egy csapásra elszáll minden ihletem, és alig akarom elhinni, hogy ez a rajztanárnak mondott valaki tette ezt velem, mert persze nem érti, mit művelek, és persze ki van borulva, mert amit rajzoltam, az nem hasonlít egy almára, és akkor azt mondom neki, hogy álljon arrébb, mert zavar, ez persze láthatóan nem tetszik neki, és azt mondja, hogy megállapodtunk valamiben, és Mrs. Schafferre hivatkozik, mivel Mrs. Schaffer tanúja volt a megállapodásunknak, és azt javasolja, hogy keressem fel Mrs. Schaffert, méghozzá most, mire láthatóan habozom, és akkor elveszi tőlem a műalkotásomat, ami marhára felbosszant,

mert még nem szignóztam, és totál el tudom képzelni róla, hogy majd ő fogja odaírni a saját nevét, mert hiába állítja, hogy nem hasonlít egy almára, felismerte benne a művészetet, és most ellopja tőlem, úgyhogy azt teszem, amihez megvan minden jogom, megkérem, hogy adja vissza, mire azt mondja, hogy biztos helyre teszi, az íróasztalába – MINTHA MEGBÍZHATNÉK BENNE – és megkérdezi, hogy hívja-e Mrs. Schaffert, és csak ekkor nézek utána és látom, hogy Mrs. Schaffer iskolapszichológus, és rájövök, hogy ebből az egészből egyetlen kivezető út van, ha fogom magam, és elmegyek hozzá. Tehát beleegyezem, elhagyom a tantermet, majd keresek egy félreeső helyet, ahol lóghatok a telefonomon, míg ki nem csengetnek. Lényem egy része, ami persze nem Alvin, tudja, hogy legjobb lenne felkeresni Mrs. Schaffert, ám a testnek egyáltalán nem tetszik az ötlet, úgyhogy megint áramlani kezdenek a gondolatok és – milyen ravasz! – eszembe jut Rhiannon, és az, hogy Marylandben későbbre jár az idő, és majdnem huszonnégy órája nem kapott választ tőlem, és ha az nem indok a szakításra, akkor micsoda? Úgyhogy bemegyek a fiúmosdóba, és letelepszem az egyik fülkében, majd megnyitom a Facebookot, és megkeresem Rhiannon posztját. Meg akarom hallgatni a dalt, és vele együtt énekelni, mert ha Rhiannon küldi akkor ez csakis a tökéletes dal lehet, de a szomszédos fülkék is használatban vannak, szóval nem fog menni a dolog, ezért csak halkan játszom le magamnak, azután lájkolom, de aztán meggondolom magam, hogy nem, nem szabad, és akkor megint lájkolom, ami ugye semlegesíti az elsőt, azután aggódni kezdek, hátha Rhiannon látja, mit művelek, hogy nem lájkolom, de rájövök, hogy erre kevés az esély, mert egy szempillantás alatt lájkoltam kétszer, de lehet, hogy nem egy, hanem két másodperc alatt, és már csak egyetlen dolgot tehetek, új profilt kell létrehoznom, de azt meg telefonon nem tudok. Ki kellene jelentkeznem Alvin profiljából, de nem vagyok biztos benne, hogy megfelelő állapotban vagyok ahhoz, hogy csevegjek Rhiannonnal, és előpattan a fejemből vagy száz ötlet, hogy tehetném a Facebook felületét sokkal felhasználóbarátabbá, és akkor egy fickó felordít valamelyik fülkéből, *Ki hallgat zenét?*, és vissza akarom kapni a rajzomat a rajztanártól, de ha most megyek vissza, tudni fogja, hogy nem jártam Mrs. Schaffernél, és hiába gondolom, hogy Alvinnak tényleg fel kellene keresnie Mrs. Schaffert, ha egyszer nem tudom, hol van, és a test nem fogja egykönnyen elárulni. Tudom, itt kell lennie a válasznak valahol... de túl magas az energiaszintje a srácnak, az a baj.

Különben is, most tesióra következik. Kosárlabda. Mindent beleadok a

játékba. Lángra lobbanok. Emberfeletti szögeket látok. Úgy számítom ki a labda röppályáját, mint senki más a pályán. A társaim nekem passzolják a labdát, mert látják rajtam, hogy pontosan tudom, mit kell tennem. Néha elvonja a figyelmemet, ki, mit visel a kispadon ülők közül, az edzőcipőik színéről eszembe jut, nekem vajon melyik állna a legjobban, de szinte valamennyi megmozdulásom kosárra dobással végződik. Ahogy megyünk vissza az öltözőbe, Alex Nevens, aki benne van a suli kosárlabdacsapatában, azt mondja, hogy fergeteges voltam. Nem tiltakozom.

El sem hiszem, hogy még mindig nem írtam Rhiannonnak, és azt kívánom, bárcsak ne töröltem volna az e-mail címemet azt remélve, hogy így ellen tudok állni a kísértésnek, hogy kapcsolatba lépjek vele. Ekkor rájövök, hogy sokkal könnyebb volna egy új Facebook-profil létrehoznom, mint egy új e-mail címet, de épp matekórán vagyok, és itt is ugyanazok a szigorú törvények vannak érvényben a telefonokra, úgyhogy megpróbálom befogadni az elmémbe a trigonometriát, van ott épp elég hely számára, és körülbelül az óra felénél megjelenik egy nő az ajtóban, és engem keres, és azonnal tudom, hogy csakis Mrs. Schaffer lehet az, és már csak húsz perc van vissza a mai tanítási napból, de azt vele fogom eltölteni.

Készségesen követem. Megkérdezi, hogy vagyok, és látom, hogy ott van a kezében a rajzói művem. Az igazat mondom neki, hogy igazán, igazán, igazán, igazán és tényleg nagyszerűen érzem magam. Túlzásokba eshettem, mert látom rajta, hogy nem hisz nekem, és amikor belépünk az irodájába árgus szemmel figyel, ahogy én árgus szemmel figyelem, hogy a képek a falon kissé ferdén lógnak, mintha így akarná a pszichés problémákkal küszködő diákokat tesztelni: észreveszik-e, vagy betudják optikai csalódásnak. Tudom, hogy az én észlelésemmel nincs baj, úgyhogy megosztom vele az elméletemet, mire Mrs. Schaffer láthatóan kényelmetlenül érzi magát, mivel fogalma sem volt róla, hogy a képei ferdén lógnak, de most, hogy rámutattam, és ő észrevette, mégsem igazíthatja meg őket a jelenlétemben, mert azzal a hatalmi egyensúly felborulna, nekem több jutna, neki kevesebb, erre pedig ő láthatóan nagyon ügyel.

Inkább megkérdezi tőlem, mennyit aludtam az éjjel, ami nagyon népszerű kérdés amúgy. Azt mondom neki, hogy nem igazán tudom, mivel végigaludtam. De aztán azt mondom, hogy három órát. Talán négyet. Megkérdezi, ha most értékelnem kellene az energiaszintemet egytől tízig terjedő skálán, mit adnék magamnak? Erre azt mondom neki, hogy normális értéket, ami a kilences, mert a tízest a katonáknak és az úrhajósoknak kell

fenntartani.

Megpróbálom a legjobbat kihozni magamból, habár Alvin tekintete minduntalan visszasiklik a keretekhez, és a végén nem bírom tovább, és teljesen magától értetődően azt mondom Mrs. Schaffernek, *Bocsánat, egy pillanatra*, azután kiegyenesítem az összeset. Tökéletes a szemmértékem, a képek egyenesen állnak. Visszaülök a helyemre.

Mrs. Schaffer azt mondja, hogy a viselkedésem aggodalomra ad okot, és ajánlani fogja a szüleimnek, hogy szerezzenek be külső véleményezést. Imádom ezt a kifejezést, mert hát az összes vélemény, ami nem tőlem ered, az külső, nem? Belül csak én vagyok. Én vagyok az egyetlen, aki tudja. Még ha emlékeztetni kell is magamat, hogy nem én vagyok itt. Kívülállóként, külső szemlélőként azt gondolom, *Igen, Mrs. S., Alvinnak valóban segítségre van szüksége*, mert a belső vélemény itt fel sem ismeri, hogy ez egy vélemény. Azt hiszi, ez az igazság. Ami hibás következtetés.

El akarom ezt mondani neki, ám ő már a szüleim számát hívja – nem kellett elkérnie tőlem, az asztalán van. Dühbe jövök, mert beárul nekik, és mert nem magyarázhattam meg a viselkedésemet. Úgyhogy amint leteszi, és elmondja, hogy a szüleim már úton vannak, belefogok a mondókámba, hogy mi történt angolórán, és utalok mind a tanár viselkedésének igazságtalanságára, mind pedig a rendszerére, mely elzárva, a padlásokon tartja az embereket. Mrs. Schaffer érdekesnek találja az elméletemet, bár nem fűz hozzá semmit, és egyszer csak ott teremnek a szüleim, és bosszús leszek, mert még nem fejeztem be a gondolatmenetet, azután megsértődöm, mert Mrs. Schaffer önkényesen eltereli a társalgásunk menetét, és elkezdi kérdésekkel bombázni a szüleimet, de úgy ám, mintha én ott sem lennék, aztán meg csak úgy odaveti, hogy a barátaim is aggódnak miattam, mire eltöprengek, kik lehetnek az árulóim. De nem, nem hagyom, hogy mindez az utamba álljon, nem hagyom, hogy a téveszméik hatással legyenek a cselekedeteimre. Izgatottan várom, hogy visszatérjek végre a szobámba, és nekilássak a felújításnak. Apám az elköteleződés szót hajtogatja, mire Mrs. Schaffer kijelenti, hogy nem, ő nem erről beszél, mert nem ez az első lépés, és akkor el akarom mondani nekik, hogy de igen ez, mert én rengeteg dolog iránt érzek elköteleződést, mint például a szobám, a padlásokon rekedt emberek, és Rhiannon, és Rhiannon gondolatára valami megmozdul bennem, s bár Alvin és a teste nem akarják, hogy belépjek, azt hiszem, bele fogok egyezni bármibe, amit Alvin szülei szeretnének, és ekkor végigfut a testemen a remegés, amit megpróbálok leplezni, de a felnőttek persze mind

észreveszik, és látom rajtuk, hogy arra készülnek, hogy este majd utánanéznék ennek a tünetnek a neten, mert menet közben valahol felnyitottuk Pandora szelencéjét, és találtunk benne egy csomó technológiát, és persze lelkendeztünk, mennyi eszköz áll a rendelkezésünkre. És aztán rájöttünk, de lehet, csak félig-meddig, vagy csupán alig-alig vettük észre, hogy az istenek azért hagyták itt nekünk a szelencét, hogy szétszabdaljuk magunkat mi emberek, társadalomként és egyénekként is, most pedig már valamennyien a széttöredezettség rabszolgái vagyunk, amit egyesek jól bírnak, míg mások kevésbé, és nem a mi hibánk, hogy a testünk ki akar törni az állandó körforgásból, mert amióta kinyílt a szelence, a körforgás sebezhetővé vált, és el akarom kapni Steve Jobs fejét, és belenyomni a sárba, habár ez nem igazán tisztességes, mert ő csak megadta nekünk, amire vágytunk, újra és újra meg újra.

Mrs. Schaffer megint telefonál, mire a szüleim rám merednek, majd Mrs. Schaffer közli velünk, hogy holnap délelőtt tíz órára elintézt nekem egy kiértékelést, én pedig akkor már ki tudja, hol leszek, de ezt úgysem értenék meg, szóval nem szólok egy szót sem. A szüleim nyugtázzák a délelőtt tíz órát, majd kiterelnek az irodából, mintha az óvoda első napján lennénk. A tanítás már vagy egy órája véget ért, de még mindig lézeng ott pár srác, és amikor Isabella észrevesz minket, odajön, és igazán barátságosnak tűnik, én mégis megvetést érzek iránta. Nem akarok megszólalni, de aztán kibukik belőlem, *Te is, Júdás?* Először azt gondolom, meg sem hallotta, de aztán megszólal, *Ez nem te vagy, Alvin*, mondja. Te nem ilyen voltál, és vissza akarunk kapni téged, ezért történik mindez. Értem, mire gondol, mégis nevetek rajta, mert téved, mert mi sem jellemez jobban a szélsőséges megnyilvánulásaimnál. Vagy legalábbis a test küldi ezt a gondolatot, miközben nyakig merülök a biokémiai folyamatokban. Ki kellene szabadulnom végre innen.

Bánt, hogy bár Rhiannon kérte, hogy mondjak valamit, és én nem mondok semmit. Olyan intenzitással tör rám az érzés, hogy Alvin visszakozik egy kicsit – vagy épp a biokémiai áramlatait áramoltatja a saját extrém gondolataimba. Rájöttem, hogy nincs megfelelő szókinccsem, hogy kifejezzem, milyen érzés ebben a testben lenni, mert hazafelé az autóban Mr. és Mrs. Ruiz hiába kérdezzet erről-arról, képtelen vagyok válaszolni nekik, kivéve, hogy folyton tele van a fejem mindenféle gondolattal.

– Hogyne, hogyne – mormolja Mr. Ruiz, mást viszont nem mond.

Amikor hazaérünk, egyenesen a számítógéphez megyek, de ők is ott

vannak velem a szobámban, és figyelik, mit csinálok, úgyhogy lemegyek a nappaliba, és vacsoráig váltogatom a csatornákat a tévén. Vacsoránál megkérdezik, mi volt ma a suliban, mire elmondok nekik mindent az elkobzott rajzomtól kezdve a Jane Eyre igazi jelentéstartalmán át Oliver Cromwell túlbecsült személyéig és szerepéig a történelemben, és csak azért hallgatok el ezen a ponton, mert nem akarom megijeszteni a nővéreimet, és mert nem várhatom el tőlük, hogy ilyen mértékben lépést tartsanak velem.

Végül vacsora után jutok oda a számítógéphemhez, amikor a szüleim egy rövid időre a konyhába vonulnak beszélgetni, és a mosogatógép zúgása elnyeli a hangjukat. Létrehozok egy új e-mail fiókot, azután fél óráig azon gondolkodom, milyen címet válasszak, mert például az AHiányoljaRhiannont, túl nyilvánvaló, és Alexander nagyot néz, ha észreveszi, mert tudom, hogy bele-belenéz a lány postaládájába, hiába is tagadja, a többi név meg túl esetleges, mint például a gép által javasolt A798009043, ami teljes képtelenség, közben kíváncsiságból beírom, hogy AAAAAAAAAA, meg AAAAAAAAAAAA, de nem fogadja el a rendszer, végül megállapodok az ARnak7777, mert a 7 a szerencseszámom, és a gép el is fogadja.

És most? Mit írjak neki?

Bejön az anyám, és azt mondja, pihennem kellene már, és ránézek az órámra, és valahogyan tizenegy óra lett, ami képtelenség. És akkor rájövök, hogy időközben nekiláttam a szobám felújításának, mert a fiókos és a polcos szekrények el lettek húzva a falaktól, ami azt jelenti, hogy körbe tudom járni a szobámat a falak mentén. Azt felelem anyának, hogy nem vagyok fáradt, de tudom, én tudom, hogy éjfél el kell aludnom, különben baj lesz. Már csak az a kérdés, hogy írjak-e Rhiannonnak. Készen állok rá, viszont a keleti parton éjjel egy óra van, tehát nem valószínű, hogy most elolvassa, és A, vagyis én, még mindig hezitál az egészet illetően.

Tök röhejes, de elkezdek futni körbe-körbe a falak mentén, mert még mindig túl magas az energiaszintem. Ha megbotlom valamiben, kiszélesítem a futósávot. Meg vagyok róla győződve, hogy forradalmi újítást hajtottam végre a lakószobák felújítása terén. Zseninek érzem magam a találmányom miatt. És most már kezdek elfáradni, lassan kimerülnek az energiatartalékaim. Rendes körülmények között ilyenkor iszom egy kávé. De nem most. Egyrészt, mert a szüleim még mindig fent vannak, ami szokatlan tőlük. Másrészt pedig tudom, hogy éjfél feltétlenül ágyba kell kerülnöm.

Olyan erősen dörzsölöm a fogaimat, hogy vérezni kezd az ínyem.

Háromszor is öblögetek a szájvízzel, mire elmúlik. Nem akarok lefeküdni véres szájjal. Azután pizsamát húzok, ágyba bújok, és végiggondolom a napomat; sok mindent megtettem, többet, mint mások, ugyanakkor tudatában vagyok annak, mi az, amit elmulasztottam; nem írtam Rhiannonnak, holott arra készültem ma leginkább, de a test olykor túljár az eszünkön, ráadásul pont most, és dühös vagyok a testemre, pedig már készülök az indulásra, és kegyesebb velem most, mint a nap folyamán bármikor, mert hagy elaludni, hagy elaludni, hagy végre aludni.

Valaki: Helló

M: Szia

Valaki: Szóval, mit értesz azon, hogy más és más testben vagy?

M: Pontosan ezt értem.

X

Azon töprengök, az emberi teremtmények mely ponton nem igénylik tovább a test jelenlétét a létezéshez. Azon töprengök, hogy a jövő történészei úgy fognak-e visszatekinteni erre az időszakra, mint afféle nagy vízváltóra. Milyen szánalmas, hogy csupán néhány évtizeddel ezelőtt az embereknek el kellett menniük a bankba pénzt kivenni, a szupermarketba ételt venni, a sötét moziba jóleső izgalmakat szerezni és a bárokba beszélgetni. Manapság ugyan mi egyéb van szükségem, mint az egyik ujjam, az agyam és egy számítógép? Sőt, a felsorolásból az ujjamat nélkülözni is tudom. Ki tudom elégíteni az összes szükségletemet és vágyamat anélkül, hogy kimerészkednék. Az entitásom vállalja a kockázatot minden téren. A test csupán másodlagos. Születési hely, nem az otthon.

Mindezen tények birtokában előnyben érzem magam. Azok, akik nosztalgiával idézik fel a testüket, akik szerint a test arra jó, hogy megóvja őket a rájuk nehezedő névtelenségtől...

...már rég veszítettek, és még csak nem is tudnak róla.

A 6101. nap

A padlón fekszem, de párnám és takaróm is van. A takarót úgy tekertem magam köré, mintha egy hálósák lenne. Pedig nem az.

Az ágy lábánál van a helyem. Felülök és az ágyra pillantok. Egy férfit látok benne, egy nőt és két fiút, akik kisebbek nálam. Ők a szüleim és a testvéreim, és még alszanak. Az olcsó redőnyön bevilágít a kinti lámpafény és látom, hogy egy motelszobában vagyok. A bútorzat kopott, a szőnyeg elnyútt. Hallom, ahogyan csöpög a fürdőszobai csap. Öt szemeteszsák sorakozik az ajtónál, mintha arra várnának, hogy kivigyék őket. De hamar rájövök, hogy nem szemét van bennük. Hanem az összes holmink, ami van.

Reggel hat óra, de még nem kell felkelnem.

Viszket a fejem.

Megpróbálok visszaaludni.

Az ébresztő vagy fél órával később érkezik: egy kéz lenyúl az ágyról, és megrázza a vállamat. Az álom és az ébrenlét határán sodródok, de már megérkeztem ebbe az életbe.

Anyám rázott fel, és megsürget, mert nekem kell először zuhanyoznom, és gyorsan kell végeznem a fürdőszobában. Amikor felkapcsolom a fürdőszobai lámpát, esküszöm, hogy hallom, ahogyan a rovarok szétszélednek. A víznyomás alacsony, épphogy csordogál, és amikor kiugrom, és a törülközőért nyúlok, mindkettő nyirkosan lóg ott az előző napról. Lerázogatom magamról a vizet, miközben tudatosul bennem, hogy ma Joe vagyok, és a családommal több mint két hónapja élünk itt, miután elvesztettük az otthonunkat. Mint ahogyan arra is rájövök, hogy elő kellett volna vennem a váltás ruhát a szemeteszsákomból, és magammal hozni a fürdőszobába. Amikor törülközővel a derekamon kísétálok, az öcséim roppant viccesnek találják a látványt. Egyikük rögtön beugrik a fürdőszobába, és bezárja az ajtót, míg én még mindig fehéreneműért kutatok a

zsákban, úgyhogy az előtérben kell felöltözöm. Ami épp csak egy beugró.

Joe talán már hozzászólt ehhez, én viszont nem. Nem tudom, hogy ő sajnálja-e magát, én mindenképpen sajnálom őt, amiért így kell élnie.

Bár most jöttem ki a zuhany alól, a fejem továbbra is viszket. Mialatt az egyik öcsém kinyargal a fürdőszobából, a másik pedig be, látom, hogy az anyám észrevette, hogy vakarózom. Megpróbálom abbahagyni. De minél jobban nem akarom vakarni, annál inkább viszket. Mintha valami mászna ott. Egyre csak kaparom a fejbőrömet, és azt várom, hogy átmásszon az ujjaimra.

– Fejezd be! – szól rám az anyám. Azzal kinyitja a szemétszákját, beletúr, és előhúzza belőle egy szívekkel borított, piros kötött sapkát. – Nesze – mondja, és a kezembe nyomja. – Tedd fel!

Nem értem, hogy egy sapka hogyan szüntethetné meg a viszketést. Értetlenül nézhettem anyámra, mert folytatja: – Csak tartsd a fejedet, rendben? És ne vakarózz! Ha vakarózol, haza fognak küldeni. És tudod, hogy ma nem tudok itthon maradni. Majd megnézem, hogy Renee-nek maradt-e abból a samponból. Minden rendben lesz. De ne engedd, hogy hazaküldjenek! Ha rajtad lesz a sapka, senki sem fogja tudni.

Most már biztos, hogy tetves vagyok, és a hajamon mászkálnak. És majd előbújnak a sapka alól.

Az anyám bekopog a fürdőszoba ajtaján, mire az öcsém felöltözve, bár nedves hajjal kinyitja.

– Le ne késsétek a buszt! – mondja nekünk. Majd miután előhúztuk a hátizsákjainkat az ágy alól, hozzáteszi, hogy mindegyikünket szeret, és kívánja, hogy legyen szép a napunk.

Legidősebb testvérként én vagyok a főnök. Az öcséim, Jesse és Jarid, azt mondják, hogy röhejes a sapkám, de nem foglalkozom vele. Kikeresem a memóriában, hol található a buszmegálló, és elindulok, de Jarid megállít.

– Hé, mi lesz Jasmine-nel? – kérdezi tőlem. Nincs időm visszakérdezni, hogy az meg ki, mert a parkoló túloldalán felcsendül egy hang.

– Igen, és velem mi lesz? – Velem egykorú lány jön felénk, kiszúrja a sapkát a fejemre. – Nem akarom tudni, mi az – mondja. Azután a buszmegállóhoz vezet minket, akárcsak a *Pán Péterben* Wendy az Elveszett Fiúkat.

Miközben a buszra várunk, eszembe jut Rhiannon. Telefon után tapogatok a zsebemben – persze nincs ott, és kétlem, hogy a hátizsákomban lenne. Remélhetőleg lesz egy hozzáférhető számítógép az iskolában. Emlékszem, hogy létrehoztam egy új e-mail fiókot, de nem emlékszem a címre. Temérdek

gondolatra emlékszem, de mind összefolyik, egy sem ugrik ki közülük. Emlékszem, ahogy körbe-körbe futottam a szobámban. Emlékszem, a nevelési tanácsadó arckifejezésére, amint megigazítottam a falon a ferde képkereteit. De nem emlékszem a képekre. Nem emlékszem a bútorokra, melyeket körbefutottam.

– Gyerünk, Joe! – mondja Jasmine. Felnézek, megjött a busz, de ez egy városi busz, nem iskolabusz. Jasmine előveszi a buszbérletét, én a magamét megtalálom a zsebemben. A testvéreim követik a példánkat.

A buszon nem beszélgetünk. Fáradtan meredünk az elsuhanó épületekre és a többi utasra, míg rá nem jövünk, hogy mit vagy kit bámulunk. Jasmine behunyja a szemét, és én egy pillanatig azt hiszem, hogy elaludt. De amikor újból kinyitja, rájövök, hogy gondolkodott.

Aztán jelez a leszálláshoz, mire én is felállok. Majd követem az iskolába. Az öcsém bemennek az egyik épületbe, Jasmine és én egy másikba. Elindulok a szekrényemhez, ám Jasmine megállít, és megrovóan mondja, hogy előbb reggelizni megyünk. Követem őt az étkezőbe, ahol tojásrántottát mernek ki egy edényből, majd egy-egy szelet fehér pirítósra halmozzák. A sor végén egy tál gyümölcsöt látok; Jasmine elvesz egy almát, nekem pedig odanyújt egy narancsot. Miután leülünk enni, Jasmine olyan sokáig bámulja az arcomat, hogy már attól félek, talán előkészítik a tetvek a hajamból. *Mi az?* – kérdezem. *Semmi* – feleli erre. Az étkező nem úgy fest, mint egy menza – talán ha két tucatnyian vagyunk itt, és mindenki magába fordul... legalábbis, amíg két fickó meg nem jelenik az asztalunknál. Theo és Stace. Stace már elfogyasztotta a tojás fejadagja felét, és épp egy vita közepén vannak, amikor leülnek.

– Hidd el – mondja Stace –, hogy sajt is van benne. Biztos, hogy tettek bele sajtot. Ez itt sajtos rántotta, haver.

– Nincs benne sajt. Tojás is alig.

Stace újabb nagy falatot lapátol a szájába.

– Ne legyél már undok! Hidd el, jó ez az izé! És van benne sajt.

– Nem, nincsen. Semennyi.

– Seggfej. Akkor is van.

Theo segítségért fordul Jasmine-hoz.

– Légyszi, mondd már meg te is ennek az őrültnek, hogy nincs sajt a rántottában!

– Pedig lehet, hogy van – feleli Jasmine. – Ki tudná megmondani? Bekapok egy falatot, és azt gondolom, talán van benne sajt. De a következő

falat után már elbizonytalanodom.

– Na és te, mit mondasz? – kérdezi tőlem Stace.

És mert Stace valamiért szimpatikusabb nekem, mint Theo, azt válaszolom:

– Mintha goudát éreznék benne.

Stace, Theo és Jasmine erre mind rám néznek.

– Mi a bánatomról beszélsz? Mi az, hogy gouda? – kérdezi Theo.

– Te most szórakozol velem? – teszi hozzá sértetten Stace.

– Nem hiszem – mondja Jasmine. Majd rám néz. – Úgy tűnik, tele vagy meglepetéssel, nem igaz?

Alig tudok figyelni az órán. Most már nemcsak viszket a fejem, hanem erősen izzad is. Eljutok a pontig, hogy kénytelen vagyok ráülni a kezemre, nehogy őrült vakaródzásba fogjak. Legnehezebb pillanataimban elképzelem, ahogy a tetvek végigmásznak a nyakamon, le a hátamon, majd a földre ugranak, és felmásznak a társaim lábára. Csupán az angoltanárom szól rám, hogy vegyem le a sapkát a fejemről.

– Nem tehetem – mondom neki. – Kérem, ne! – Esedezem, és ő kihallja a hangomból. És békén hagy. Úgy tervezem, hogy ebédidőben a könyvtárba megyek, hogy ott használjam a számítógépet. De nincsenek számítógépek. Még könyvtár sincs.

– Mióta nem működik itt a könyvtár? – kérdezem ebédnél Jasmine-től a pizzaszeleteink felett.

– Amióta az emberek végképp lemondtak rólunk – feleli velősen. Ekkor megvakarom a fejemet a sapkán keresztül. Látja, mit teszek, de nem szól semmit. Ez a lány Rhiannonra emlékeztet, bár látszatra nincs bennük semmi közös. De belé látok, és ott olyan, mint Rhiannon. Eltöprengek, vajon Joe is belelát-e. Az ebéd végén meggyőződik róla, hogy a beadandó házi feladatok a hátizsákja elülső zsebében vannak, mire én is így teszek, ő pedig nyugtázza, hogy megvan az összes leckém. Ezután megköszönöm neki, ami – úgy tűnik – a napi rutin része. Remélhetőleg Joe tisztában van vele, mi folyik körülötte.

A hetedik órára már elviselhetetlenül viszket a fejem. Benyúlok a sapkám alá, hogy megvakarjam, és amikor visszahúzom az ujjam, látom, hogy apró, fekete bogár szorult a körmöm alá. Tudom, hogy el kellene mennem az iskolai védőnőhöz, de fejben tartom anyám figyelmeztetését arról, nehogy hazaküldjenek. Megvárom a tanítás végét, amikor úgyis hazamegy mindenki,

ám akkor eszembe jut, hátha azt fogják mondani, hogy holnap maradjak otthon. És az öcséimet is haza kell vinnem.

Tanítás után megvárom Jasmine-t, és arra számítok, ő is jön velünk, de emlékeztet, hogy sürgős munka vár rá az iskolaújságnál, és látom rajta, mennyire aggódik a határidő miatt. Nem mondom neki, hogy hiányozni fog, mert úgy vélem, Joe nem szokott ilyeneket mondani, hiszen mindennap találkoznak. Pedig tényleg hiányzik, ahogy Jesse-vel és Jariddal hazabuszozunk. Amikor belépünk a motelszobába, anyánk még nincs otthon, apánk pedig láthatóan ugyanabban a testhelyzetben alszik az ágyban, ahogyan reggel ott hagytuk. Kivéve, hogy más ruha van rajta, ami vagy azt jelenti, hogy volt dolgozni, vagy csak akart. Akárhogyan is, az öcséim csendben maradnak, nem akarják felébreszteni az alvó oroszánt.

Még csak három óra, és képtelen vagyok elviselni a fennmaradó időt ebben a szűk motelszobában, és ebben a klausztofóbiás csendben.

– Gyertek! – mondom Jesse-nek és Jaridnak. – Menjünk el valahova! Hozzatok a leckéteket is!

Amikor visszaérünk a motel elé, megkérdezem tőlük, van-e itt egy park a közelben. Úgy néznek rám, mintha a holdra vezető utat keresném. Utána egy közeli könyvtár iránt érdeklődöm, ekkor vállat vonnak. Szétnézek a memóriában, de sehol semmi. Bekukkantok a motel recepciójára, de a pult mögött nem áll senki, és különben sem akarom felhívni magunkra a figyelmet, pláne, hogy rajtam van ez a sapka. Jasmine biztosan tudna segíteni, de Jasmine nincs itt. Elindulunk, ám könyvtár helyett egy Burger Kingbe botlunk. Nincs egy vasam sem, úgyhogy enni-inni nem tudunk, de azért beülünk egy boksza, és abban reménykedem, ha látják, hogy a házi feladattal foglalkozunk, megengedik, hogy maradjunk. Ez majdnem sikerül is, csak hát nehéz lekötnöm Jesse-t és Jaridot, amikor körülöttünk mindenki hamburgert és sült krumplit eszik. Végül megtörténik a baj: egy közeli asztalon ott hagynak egy tálcát, rajta a maradék sült krumplival. Jarid kiszúrja, és a következő pillanatban már hozza is a tálcát az asztalunkhoz. Jesse el van ragadtatva, én pedig úgy döntök, hogy nem fogom leállítani őket. Ahelyett, hogy magukba tömnék a krumpliszálakat, egyenként kóstolgatják, mint valami csemegét. Mintha minden szem sőt külön megízlelnének, mielőtt lenyelik.

Elégedetten szemlélem őket, de akkor valaki, aki csakis a menedzser lehet, komoran megáll az asztalunknál.

– Attól tartok, ez itt nem megengedett – mondja rosszallóan, és tálcáért

nyúl. Jarid nem engedi el. – Add már ide! – utasítja a menedzser. És attól, ahogyan ezzel a kis tízévesssel beszél, dühös leszek.

– Márpedig ott kellene hagynia nála – mondom neki. – Az öcsém nem tett semmi rosszat, és ha nem fejezi be ezt, panaszt fogok tenni a feletteseinél. Nem loptunk, mert amikor az öcsém elhozta a sült krumplit, már nem állt senki tulajdonában, mivel csak úgy otthagyták az asztalon. Megértem, hogy csak a munkáját akarja végezni, de úgy érzem, ha utánanéznék a munkaköri leírásának, nem találnék benne olyan pontot, hogy zaklatnia kellene kisiskolásokat.

A menedzseren látszik, hogy nem erre számított egy szutykos gimnazistától, akin ráadásul egy ilyen ócska, nevetséges sísapka van. Ellép a tálcától és az asztalunktól is, mintha épp most fedezte volna fel, hogy ragályos betegekkel van dolga, és minél előbb meg akar szabadulni tőlünk.

– Nem látjuk szívesen az ilyeneket, mint ti – mondja. Aztán sarkon fordul, és visszamegy a pult mögé.

Jesse és Jarid győzelemként éli meg a dolgot, és vidáman falatoznak tovább, majd Jarid elkezdi sasolni a vendégek tálcáit. Tudom, hogy sikerült helyre tennem a menedzsert, ám a diadalom nem tart soká, mert a helyébe képzelem magam, és valahogy elszáll az örömöm, hogy egy rosszul fizetett alkalmazott fölött győzedelmeskedtem. Tudom, hogy nem fogja ránk hívni a rendőroket, de az utolsó szavai még a fülemben csengenek – nem szívesen látott vendégek vagyunk. És már érzem is, ahogyan minket néznek. Úgy érzem, betörtünk ide. Úgy érzem, ránk van sütve a bélyeg, hogy mi vagyunk azok, akik nem engedhetik meg maguknak a Burger Kinget, ezért beszivárogtunk ide, és elvettük a sült krumplit.

– Gyertek! – mondom az öcsémnek. – Jasmine már biztosan hazaért.

Vonakodva szedelődzködnek, majd távoznak. Amikor visszatérünk a motelbe, Jasmine-t a lépcsőházban találjuk, a lépcsőfordulóban, amin úgy terítette szét a könyveit a leckeíráshoz, mintha egy íróasztal lenne.

– Ettünk ám sült krumplit – jelenti be Jesse.

– Szerencsések vagytok – feleli erre Jasmine a legkisebb irigység nélkül.

Bárcsak hoztam volna neki, habár én sem ettem, és nem is maradt belőle semmi.

– Gyerünk! – mondja, és félretol néhány füzetet. – Tanuljunk! – Erre mindhárman letelepszünk a lépcsőkre, és nekilátunk a leckéknek.

A nap már majdnem lenyugodott, mire hazaérünk. Meglepetten állapítom

meg, apánk eltűnt, majd rájövök, hogy éjszakai műszakban dolgozik, nappal alszik, és ezért nem akarja anyánk, hogy napközben otthon legyünk. Egy KFC vödörrel tért haza – a motelszobához nem tartozik konyha –, és egy gyógyszerári zacskóval, melyben tetűirtó van. A hajmosás vacsora után veszi kezdetét. Azt mondom az anyámnak, hogy egyedül is elboldogulok vele, de ő leültet a lehajtott vécétetőre, és hozzálát. Amikor lehúzza a sapkát a fejemről, nincs elragadtatva a látványtól. Először a langyos zuhany alá kell tartani a fejemet, azután jön a samponozás. A következő lépésben gondosan megfésül, és csipesszel végigkaristolja, csipkedi a fejbőrömet.

– Hogy te milyen szőrszálhasogató vagy! – mondom neki. Kicsit félek, hogy úgy járok, mint a gouda-megjegyzéssel a reggelinél, de az anyám felnevet.

– Igen, jól mondod.

Mivel egyedül vagyunk a fürdőszobában – Jesse és Jarid már ágyban vannak –, szeretnék kérdezni tőle néhány dolgot. De aztán rájövök, hogy ezek az én kérdéseim, nem pedig Joe-é, és kettőnk közül neki van joga kérdéseket feltenni, nem nekem. Amikor úgy látja, végeztünk, újból leöblítem a hajamat, végül megszáritom. Jobban érzem magam... de ez a megelégedettségemtől távol van.

– Holnap korábban kelünk, és még egyszer megcsináljuk, mielőtt elindulsz az iskolába – mondja. – És remélem, örülsz neki, mert ez a szer nem olcsó mulatság.

– Évek óta ez a legjobb estém – felelem. Viccnek szántam, de ő felsóhajt, és azt mormolja:

– Ne is mondd! – majd hozzáteszi: – Még két hónap, szívem. Két hónap múlva minden másképp lesz.

Mielőtt lefeküdnék aludni, azt mondom Joe anyjának, hogy kiszellőztetem a fejem; nem kérdez semmit, én pedig kimegyek. Visszasétálok a lépcsőhöz, hátha ott találok Jasmine-t. De nem. Végigmegyek a folyosón, de sehol sem látom. Belenézek Joe memóriájába, hogy lássam, melyik szobában laknak, ám ott azt találok, hogy Joe sohasem kopog be a lány ajtaján. Nem derül ki, miért van ez így. Úgy tűnik, csak a lépcsőházban barátkozhatnak, nem járnak be egymáshoz. Sajnálom, hogy nem búcsúzhatom el tőle. Ezt persze amúgy sem tehetném meg.

Miután lefekszem a szobánk padlójára, és megpróbálok valami elfogadható

pózt felvenni az alváshoz, eszembe jut Rhiannon. Még mindig nem válaszoltam neki. Egyre bonyolultabbnak tűnik a dolog. Azt akarja tőlem, hogy mondjak valamit, de mi van akkor, ha az ilyen napok miatt nem tudok mit mondani. Az élet mindig közbeszól. Az enyém, vagy a másoké – valójában nem számít. Egyszerűen csak az élet, ami ritkán megfelelő, és ha egy közelemben lévő és egy távoli személy között kell választanom, az előbbit választom, mert ő van itt, és ő lesz a fontosabb később is. Mondjak valamit? Most úgy érzem, nem fog menni. Ennyit mondhatok.

NATHAN

Bárki lehet.

Bármelyik tanár a suliban. Bármelyik tanuló. Csupán felnőttként láttam, de ettől még lehet velem egykorú.

Fogalmam sincs, mik a szabályok. Már ha léteznek egyáltalán.

Ne engedd a közeledbe! – ismételtetem magamban. Ez az, amit akar. Ne adj rá esélyt!

De bármelyik elhaladó autóban benne ülhet. Bármelyik üzletben, ahová betérek.

Átveheti az uralmat anyám felett. Vagy akár apám felett.

Ha a fenyegetés valódi, nem beszélhetünk paranoiáról. Kivéve, ha te vagy az egyetlen, aki tud a fenyegetésről.

Az e-mailek nem záporoznak többé. Mintha csak tudná, hogy a továbbiakban nem kell megerőltetnie magát.

Mert már elért hozzám.

– Teljesen szét vagy esve – mondja nekem Rhiannon. – Mitől vagy ilyen zilált?

Épp egy étkezdében ülünk félúton az ő városa és az enyém közt. Senkit sem ismerünk a vendégek közül. Pontosan így szerettük volna.

Nem értem, miért gondolja, hogy zilált vagyok. Kifejezetten miatta öltöztem fel ilyen gondosan. Az összes gombom begombolva. A cipőfűzőim megkötve. A khaki nadrágom szára élre vasalva. Igaz, van néhány gyűrődés rajta.

– Nem vagyok az – felelem.

Kortyol egyet az előtte lévő tejturmixból. Alaposan megszemlél.

Rávillantom a legelbűvölőbb mosolyomat.

– De igen – mondja erre. – Egyértelműen szét vagy esve.

Pedig annyira igyekszem, hogy ne vegyék észre rajtam! Megpróbálok nem rágondolni, hogy talán két boksszal arrébb ő az öregember. Vagy a pincérnő. Vagy a fickó, aki most jön ki a mosdóból, és ahogy elhalad mellettünk,

Rhiannonra pillant.

Aki elcsen egy szálat a sült krumplimból.

– Semmi baj – mondja. – Én is zaklatott vagyok.

Mielőtt ellent mondanék neki, már folytatja is.

– Miért nem kapok A-tól valamilyen jelet? Vagyis, arra gondolok valójában: Mi van, ha már elfelejtett? Szerinted, ez lehetséges? Mi van, ha csak elképzeltem az egészet – nem azt, hogy itt volt, hanem, hogy többet láttam benne, mint ami volt? Tudom, A azt akarta tőlem, hogy lépjek tovább. És én meg is tettem – részben. Mi van, ha neki meg sikerült teljesen továbblépnie? És én maradtam az, aki képtelen kiverni a fejéből mindazt, ami történt?

Azért vagyok ma itt, hogy elmondjon nekem mindent, már csak azért is, mert másnak nem lehet. Mi ketten éltük át ugyanazt a forgatókönyvet.

És az a vicc, hogy fogalmam sincs, mit mondhatnék. Ő itt a szerelemről beszél, én viszont még a pingpongról is többet tudok, mint erről az érzésről.

– Nem lehet kideríteni, ugye? – kérdezem tőle. – Sajnos nem vagyok varázsló, hogy segíthessek neked ebben, legfeljebb a felvidítésodra vállalkozom. Bár alig tudok pár viccet.

Én komoly vagyok, ám ő nevet. Nem egy hangos kacagás, inkább elismerő hümmögés.

Ellenőrzi a telefonját, aztán megint leteszi.

– Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy csak annyit tudok róla, ott van valahol. Nem bírom ki, hogy ha valami mégis történt vele, ha eltűnt, azt sohasem fogom megtudni. A csend, a hallgatás túl sok mindent jelenthet.

Legszívesebben megkérdezném tőle, mit szólna hozzá, ha kiderülne, hogy A itt van velünk, ebben a helyiségben. Miért is ne lehetne?

– Huhh – sóhajt fel. – Csak még jobban összezavarlak, nem igaz? Kedves tőled, hogy végighallgatsz. Tudom, hogy nincsenek válaszok. De önáltatás folyton magamban tartani, amit gondolok, mert annyira távol áll attól, amit másoknak mondok.

– Nekem nyugodtan elmondhatsz bármit – biztosítom. – Csak épp semmilyen elfogadható magyarázattal, vagy akár tanácsal nem tudok szolgálni. Teljes mellszélességgel kiállok érted, de csak vízipisztolyom van.

– De lökött vagy!

– Legalább megnevettetlek, nem igaz?

– De igen.

Elgondolkodom, vajon Rhiannonnal nem olyanok vagyunk-e, mint két

idegen, akik egymás mellett ültek egy buszbalesetben. Mindketten túléltek, ezért sokat beszélgetünk róla, meg arról is, hogy milyen az élet utána. Ám hiába próbálunk más témát is bevonni a társalgásba, attól az csupán erőltetett lesz, mi pedig nem leszünk barátok.

Megint a telefonjára pillant. Benyom rajta pár billentyűt.

– Mi az? – tudakolom.

Nem mintha bármi közöm lenne hozzá. De eltekintve a ténytől, hogy nem értek túlzottan sem a szerelmi ügyekhez, sem pedig a lányok érzelmi világához, azt látom, hogy valami történik.

– A az – feleli. – Írt nekem.

Eszébe sem jut, milyen hangosan beszél. Nekem viszont igen. Nem szeretném, ha bárki más fültanúja lenne. Mert bárki más, bárki lehet.

Miután vagy négy percig tanulmányozza az üzenetet, csendesen megszólalok.

– Mégis mit írt?

Nem válaszol. Helyette átnyújtja a telefont.

– Olvasd csak el!

Nem egy Facebook-bejegyzést látok, hanem egy e-mailt valamilyen zagyva címről.

Kedves Rhiannon,

észrevettem, amit kipoztoltál, arról, hogy jelentkeztek... csak hogy nehéz eldöntennem, mit is mondhatnék. Komolyan azt gondoltam, legjobb, ha szétválnak útjaink, élje mindenki a maga életét anélkül, hogy tudnánk egymás dolgairól, pláne beszélgetnénk róla. Lehet, hogy tényleg ez lenne a legjobb megoldás. Viszont újabban elfogott a kétség. Összezavarodtam. És szomorú vagyok.

Azt kívánom, légy boldog! Tudod, nem vagyok benne biztos, hogy valaha is boldog leszek, vagy másokat boldoggá tudnék tenni. Az életmódom miatt. A behatárolt időm miatt. Ha boldog vagy, újból eltűnök az életedből. De ha nem, ha igazán hiányzik valaki, ha valóban azt akarod, hogy mondjak valamit... akkor csupán egyet tehetünk... Itt vannak nekünk a szavak és az, hogy továbbra is tartjuk egymással a kapcsolatot. Kétlem, hogy jóra vezet, ha bevallom neked, hogy hiányzol, de nem vagyok elég erős, hogy eltitkoljam. Sajnálom. Ettől csak

nehezebb lesz minden.

A

– Húha – mondom.

Persze rögtön arra gondolok: egyáltalán nem biztos, hogy A írta ezt az e-mailt. Lehet, hogy Poole volt az. Talán megtalálta Rhiannon címét. És most szórakozik vele. Nincs ebben a levélben semmi konkrétum. Könnyen lehet, hogy csapda.

A bizakodó oldalam viszont leint: Ne legyél hülye! Senki más nem írhatta ezt, mert csak A tudja, hogyan érez egy ilyen helyzetben.

– Igen – feleli Rhiannon. – Húha, bizony.

– Azt hiszem, ezzel megkaptad a választ a kérdéseidre – mondom neki.

– Részben.

– Ugyanakkor számos új kérdést vet fel.

– Úgy van.

Nem tudom megállapítani, hogy örül-e. Inkább meglepettnek látszik.

– És hogyan fogsz neki válaszolni? – kérdezem.

Visszaveszi a telefont.

– Még nem tudom. Előbb ki kell derítenem, hol tartózkodik A. És azt is tudni szeretném, mit jelent mindez. Az előbbi könnyű lesz megválaszolni. Az utóbbira talán maga A sem tudja a választ. Ha pedig egyikünk sem tudja, akkor hogyan tovább?

– De mégis mit jelenthet? – kérdezem. – Nem akarok ünneprontó lenni, de nem úgy hangzik, mintha lehetőségetek nyílna együtt lenni.

Rhiannon olyan pillantást küld felém, mintha azt kérdezném tőle: most, hogy túléltek ezt a buszbalesetet, biztos vagy benne, hogy fel akarsz szállni egy másik buszra?

– Tisztában vagyok a határokkal, Nathan. Tudom, hogy valószínűleg újból rosszat teszek magamnak. Tudom, hogy valószínűleg az a legjobb mindkettőnk számára, ha különvölünk. De nem hallgathatunk, érted? Annál nincs rosszabb. Egyrészt tehát tudom, hogy minek nem szabad megtörténnie, másrészt viszont látni akarom, mi az, ami mégis kisülhet belőle.

– Figyelj – emelem megadóan a kezeimet a magasba –, ez az életed. Azt teszel, amit akarsz. Csak lehetőleg ne költözzön be újból a testembe, rendben?

Remélem, ezt most tényleg nem hallotta senki.

– Elég dühösnek tűnsz – jegyzi meg Rhiannon maga is dühösen. – Mi az oka?

– Először azt fogtad rám, hogy szét vagyok esve. Most meg dühös vagyok. Kösz.

– Rendben van, akkor mégis hogyan jellemeznéd magad ebben a pillanatban?

– Jól van, dühös vagyok, beismerem. Éspedig azért, mert bár tudom, hogy állítólag nem az ő hibája, mégis amit A tesz, rettentően bosszant. Úgy tűnik, téged viszont nem. Teljesen fel vagy dobva, hogy kaptál tőle egy e-mailt, csak épp azt felejtetted el, hogy amíg írta, addig valaki, bárki közülünk, ki volt ütve.

– Mit értesz azalatt, hogy állítólag? A egyáltalán nem hibás ebben. Nem ő választotta magának.

– És te ezt honnan tudod?

– Onnan, hogy ha rajta múlna, most itt lenne velem.

Amint kimondta, már meg is bánta.

– Bocs, ezt nem tudhatom – visszakozik. – Erről semmit sem tudok. Csak túl sok ez így egyszerre. Ebben legalább egyetérthetünk, nem igaz?

Nem mondom el neki, mennyire megijesztett a kijelentésével. *A most itt lenne velem.* Mégis mit jelent ez? *Ugyan kinek a testében?* Nem akarom továbbfeszíteni a húrt. De a kérdés itt maradt köztünk a levegőben megválaszolatlanul. Ahogyan Poole is köztünk van. Valahol.

– Semmi baj – mondom. – Valóban sok ez így egyszerre. – Eltűnődöm az e-mailen. – Mit érzel most, boldogabb vagy, mint azelőtt? Úgy értem, mielőtt hallottál volna A felől?

– Válaszolhatok őszintén?

– Á, inkább hazudj a szemembe!

Egy pillanatig meghökkenve néz rám, majd mikor rájön, hogy csak ugratom, folytatja.

– Azt hiszem, ez itt egy olyan helyzet, amikor a boldogság szó – illetve a boldogság fogalma is – nem bír különösebb jelentéssel. Ha a boldogságra gondolunk, feltételezzük, hogy abba az állapotba más egyéb nem is fér bele, hiszen a boldogság egy olyan szép nagy és fényes valami, és mi tetőtől talpig csak boldogok vagyunk. És egyértelműen vannak ilyen pillanatok. Ezt ki merem jelenteni, mert én is éreztem már így. De most, hogy megkaptam ezt a hírt, nem állítom, hogy totál boldog lennék tőle. Persze nagyon örülök, meg minden, de inkább megkönnyebbülést érzek, hogy lám, nem örültem meg,

mert mindaz, ami velem történt, tényleg megtörtént. Viszont amikor A használja a boldogság szót, inkább örömet és bizakodást ért alatta. És ettől bonyolódik a helyzet. Mert míg én könnyebbé érzem, izgatott vagyok és jókedvű, bizakodónak nem nevezném magam. Valószínűleg te is erre célszól, mármint ettől óvsz engem. De nem – ettől nem lettem boldog, és egyáltalán nem lettem bizakodó. Csak... csak valahogy jobban érzem magam.

– Nos, rendben van. A világért sem szeretném, ha most meg rosszabbul éreznéd magad.

Ekkor megszólal Rhiannon telefonja. Mindketten ledermedünk – szerintem azt gondoljuk, A van a vonalban.

Ám a valóság mindig más.

Egy pillantást vet a kijelzőre.

– Alexander az. Fel kellene vennem. Nem szokott hívni.

Fel is veszi, s bár megpróbálok nem odafigyelni, a lényegét kiszűröm. Közös programról van szó.

Miután leteszi, magyarázólag fordul felém.

– Nincsenek otthon a szülei. És vacsorát akar készíteni nekem.

– Kedves tőle – felelem.

– Igen, tudom.

– Akkor, mi a baj...?

– Nincs semmi baj... – mondja erre. – Kivéve... azokat, tudod...

– Bárcsak segíthetnék.

– Nyugi, segítettél. Épp elég segítség volt, hogy megbeszélhettük.

– Milyen szerencse, hogy az alakváltó exed megtalálta az utat hozzám! – mondom viccesen.

– Ő nem az exem – válaszolja komolyan.

– Akkor mégis ki? Azonkívül, hogy se nem lány, se nem fiú.

– Egyszerűen csak nem úgy gondolok rá, mint a volt barátomra. Nem úgy érzem, mintha vége lenne.

Elhallgat. Nem hagyom, hogy témát váltson, hogy elterelje a szót.

Arról, ami a lényeg. Mindketten tudjuk.

Leástunk végre az összes probléma gyökeréig.

Valaki: Mit értesz azon, hogy különböző testekben vagy?

M: Pontosan ezt értem alatta.

Valaki: Bővebben?

M: Jobb, ha nem tudsz róla.

Valaki: De én tudni akarok róla.

M: Miért?

Valaki: Mert te az igazat mondod, én pedig nem értem. De akarom. Remélhetőleg ez azért jelent valamit. És ne feledd, én vagyok az, aki hajlamos elhinni, hogy az élet nem valódi. Szóval nem tudsz nekem újat mondani arról, hogyan észleled a világot, illetve milyen egyéni látásmódok léteznek.

M: Rendben. Tehát, ha igazán tudni akarod...

Valaki: Úgy van.

M: Emlékszel, hogy egyszer azt mondtad, olyan az élet, mint egy videójáték? Hogy te vagy benne az avatár, míg másvalaki irányít? Nos, esetemben pont az ellenkezője igaz. Én irányítok. Én cselekszem. Az avatárom viszont állandóan változik. Minden egyes nap más és más. Az emberek hozzá viszonyulnak, nem hozzám. Ez benne a játék. Mert a gyeplő az én kezemben van, de a reakciók az avatáromnak szólnak. A trükk az, hogy az avatárokat csupán kölcsönzöm a többi játékostól, egyik sem az enyém. Ami pedig azzal jár, hogy ha hibát követek el, ők kapják a büntetőpontokat. Ha én elvesztem a játékot, ők is vesztenek. Meghalnak. Nem hagyhatom abba a játékot, hiába is szeretném.

Valaki: Abba akarod hagyni? Már nem szeretsz játszani?

M: Már nem. Ha bármi esélyem lenne nyerni – talán. Jutalomra viszont nincs szükségem. Nem tétben játszom.

Valaki: A legrosszabb napjaimban nekem is hasonló gondolataim vannak az életről. Ilyen-olyan időtöltéssel persze fel lehet javítani a borús napokat – egy időre. Nem volt könnyű folyamat, míg rájöttem, ahhoz, hogy élni tudjunk, hinni kell a valódiságában.

M: Az én valóságom és a te valóságod nem ugyanaz.

Valaki: Szerintem meg igen. Még ha másképp észleljük is, a valóság, amiben létezünk egy és ugyanaz.

M: Ezt én már képtelen vagyok követni.

Valaki: Pedig képes vagy rá.

A 6102. nap

Mindjárt összeesem. Hosszú volt a mai nap Joanie Kennedy testében. Iskola. Egy nehéz óra a kémialaborban. Suli után gördeszkázás a haverokkal. Azután vacsora anyuval, apuval és a tesóval.

És mindezek mellett a tanulószobán eltöltött negyvenöt perc, amikor is megírt egy e-mailt, amire sohasem fog emlékezni, nem fog tudni róla.

Azóta folyton a telefonja kijelzőjét lesi. Az óraközi szünetekben. A kémialaborban is, a párja legnagyobb bosszúságára. Megpróbálta magánál tartani a telefont tesiórán, futás közben is, de az edző egy kilométerről kiszúrta a pályán, és elzáratta a szekrénybe. Amikor kivette a szekrényből – még mindig semmi. A görkori parkban is hol a telefonjára tekintgetett szórakozottan, hol meg a távolba. A barátai észrevették, de nem szóltak semmit. (És arról sem mondtak semmit, milyen pocsekul korizott aznap, ha egyáltalán beállt közénk.) Sem vacsora előtt, sem utána, sem pedig vacsora közepén, amikor kiment a fürdőszobába – semmi visszajelzés.

Természetesen Joanie-t nem érdekelné.

De én nem tudok más egyébre gondolni.

Bizonyosság és végzet, szoros kapcsolat fűzi össze őket az elmémben. Biztos vagyok benne, hogy túl sokat írtam. Biztos vagyok benne, hogy hülyeségeket. Biztosan elriasztottam. Biztosan megszegtem egy ígéretet. Elszúrtam az egészséget, ez már biztos.

De addig nem lehetek teljesen biztos benne, míg nem hallok felőle.

Ha egyáltalán hallok valaha is felőle.

Vacsora után egykedvűen készítem el Joanie történelem-házifeladatát. Marylandben már kilenc óra van. Tíz óra. Tizenegy. Rhiannonnak már el kellett olvasnia az e-mailjeit.

Éjfél van.

Egyedül vagyok, jobban, mint valaha. Az életem mindig tele volt apróbb elválásokkal. Ez az első nagy búcsúzás.

Nem veszem túl jól.

Az ottani idő szerint 12:01 van. Ha ott lennék, már aludnék. Ha ott lennék, már nem volnék sehol. Illetve épp beköltöznék valaki testébe, aki ismeretlen és megismerhetetlen egészen az ébredésig.

10:08 van itteni idő szerint. Vetek egy pillantást a kijelzőre. Érkezett tőle egy e-mail.

A,

Most, hogy már tudom, hogyan érhetlek el, nem tudom, mit is mondhatnék.

Nem kérdeztél tőlem semmit az e-mailedben. Így aztán nem tudom, milyen választ vársz tőlem, és milyet nem.

Vagy ez talán egyetlen nagy kérdőjel. Lehetséges, hogy mi ketten együtt legyünk? Nincs rá válasz. Te nekem soha nem voltál válasz. Én neked soha nem voltam válasz. Válasznak tűnhetett, talán. De amikor eljött az idő, hogy igaz legyen és valóságos, nem tudtuk rá megadni a választ. A kérdések újból átvették az irányítást.

Azt mondd, akkor azt gondoltad, legjobb lesz, ha elválnak útjaink, és ki-ki éli a maga életét. Te talán megtaláltad a sajátodat. De engem nem hagytál meg a saját életemben. Itt hagytál engem egy fiúval, magad helyett, ami elég furcsa módja egy új kapcsolat indításának. Itt hagytál a barátaimmal, akik soha az életben nem fogják megérteni, miként mentem keresztül, és mit gondolok vagy érzek mindazok után. És legfőképp itt hagytál engem egy csomó megválaszolatlan kérdéssel.

Azt mondd, azt akarod, hogy boldog legyek. De azt nem kérdezed, hogy boldog vagyok-e. Vajon ez nem arra utal, hogy csak a bűntudatodat akarod enyhíteni, amiért elhagytál? Hogy tőlem akarod hallani, ez volt a legjobb megoldás?... Nem. Bocs, de nem. Miattad minden csak rosszabb lett. Egész idő alatt megkereshetnél volna. Tudhattad, hogy én sohasem találhatlak meg téged. Tényleg azt hitted, hogy azért, mert elhagysz, boldog leszek?

Néha nem vagy több, csupán egy emlék, ami talán meg sem történt. Órák telnek el úgy, hogy egyáltalán nem gondolok rád. De sokkal több az olyan óra, amikor igen.

Azt hiszem, mindezzel azt próbálom elmondani, hogy hiányzol. De a felbukkanásod egyben ráébresztett, milyen örült is vagyok.

R

Nincs sok időm a válaszadásra. Nem tudom, mit írhatnék – eddig még nem gondoltam ezt így végig, nem tudom, miként reagáljak Rhiannon érthető haragjára. Csupán annyit tehetek, hogy nem hagyom figyelmen kívül.

Kedves Rhiannon,

Annyira sajnálom! Sajnálom, hogy annyi megválaszolatlan kérdéssel hagytalak magadra. Sajnálom, hogy még most sem tudom megválaszolni őket.

Nem is akarlak áztatni ezzel.

Abban különbözünk egymástól, hogy én sohasem voltam szerelmes. Sohasem volt még párkapcsolatom. Te már megtanultál dolgokat, amiket én még nem. Nem akartam szakítani veled, de tudtam, hogy meg kell tennem. Nem akartam, hogy a lehetetlenhez ragaszkodj. Távoztam, ahogyan távoznom kellett, mert azt hittem, így lesz neked a legjobb. Sajnálom, ha tévedtem. Nem tudtam, hogyan tegyem, és te voltál az egyetlen, akivel megbeszélhettem volna, de az meg helytelennek tűnt. Az biztos, hogy többet kellett volna erről beszélgetnünk. Még akkor is, ha ugyanazokat a köröket futottuk volna újra, meg újra – legalább nem ért volna olyan váratlanul.

Nem akarok feltenni neked kérdéseket, mert nem szeretném, hogy úgy érezd, válaszolnod kell rájuk. De úgy vélem, a legnagyobb kérdést mégsem hagyhatjuk figyelmen kívül: Most mit akarsz tenni? Mert én megteszek bármit, amit akasz. Én már meghoztam ezt a döntést. Most pedig rajtad a sor.

A

A 6103. nap

A,

Bocs, de tegnap éjjel elaludtam. Most pedig hamarosan indulnom kell a suliba. Azért írok egy gyors választ.

Azt hiszem, megértettem, hogy míg ez a különleges helyzet nekem jelent újdonságot, addig a párkapcsolati dolog neked. Úgyhogy, isten hozott! Előre szólok, hogy tök gáz az egész! (Kivéve, amikor káprázatos.)

Szóval tekintettel arra, hogy fogalmad sincs, mit teszel, elárulok neked valamit: nem hozhatod meg helyettem a döntéseimet. Értem én, mire gondolsz, de ez nem az a fajta dolog, amiben ide-oda passzolgathatjuk egymásnak a labdát. A lényeg az, hogy a döntéseket mindig együtt kellene meghoznunk.

És mégis – tévedés, amit az imént leírtam. Tévedés, hogy létezik olyan, hogy mi ketten. Nincs olyan, hogy mi ketten. Mert te elválasztottál minket egymástól. És én ezt nem tudom egykönnyen újból összehozni. Még azt sem tudom igazán, mik a lehetőségeink. Mindössze annyit tudok, hogy a teljes csend, az elhallgatás nem működik az esetünkben. Kipróbáltuk, nem ment. Nem sikerült továbblépnünk.

Most mennem kell. Megígértem Prestonnak, hogy együtt kávézunk.

R

R,

Nem tudom, milyen lehetőségeink vannak. Megijeszt, mennyire izgatott vagyok, ahogy most írok neked.

A

A,

Lényem egy része azt mondja: nem, ez nem történik meg. Már megint. Ne tedd ezt megint.

Ez az okosabbik felem.

De a másik felem boldog, amiért visszatértél az életembe. Még ha az okosabbik felem azt mondja is, hogy hallgassak el, ne írjak neked – nos, úgy vélem, csatát vesztett.

Ez persze nem azt jelenti, hogy már nem haragszom rád. Még mindig dühös vagyok. De már hajlok afelé, hogy kitaláljuk, hogyan tovább. Ki vagy ma?

R

R,

Saját magam vagyok. Mindig.

De tudom, hogy mit értesz alatta.

Ma tehát Christopher Mowrer vagyok. Akinek van egy mopszlija, Gertrude, és egy ágyban alszik vele. Alig tudtam reggel eljönni otthonról.

Ami azt jelzi nekem, hogy ha lenne rá mód, máris indulnék hozzád.

Még jó is, hogy nem tudok.

Te ki vagy ma?

A

A,

Ma az a lány vagyok, aki a saját, zavaros gondolatai csapdájába esett. Ráadásul nem tudom eldönteni, vajon a rabja vagyok-e, vagy pedig ez tartja bennem a reményt.

Preston megpróbált segíteni. Szerinte az a bajom, hogy problémáink vannak Alexanderrel. Rögtönzött is nekem egy amolyan mindenkapcsolatnak-megvannak-a-maga-nehézségei beszédet, mintha legalábbis negyven éve házas volna, nem pedig két hónapja randizgatna valakivel. Belementem a dologba, mert láttam rajta, mennyire élvezi, hogy az okostojás szerepében tetszeleghet, és mert emlékeztetett rá, hogy járok valakivel, aki jól bánik velem, nem mellesleg egy rohadt jó pasi, csak épp ebben a nagy katyvaszban meg sem látom őt. Bárcsak ne így találkoztam volna vele!

De ezen már nem változtathatunk. És persze el lehet játszani a gondolattal, hogy akár Justin barátnőjeként is felfigyelhettem volna Alexanderre, és elhagyhattam volna Justint miatta. Csak épp... nem tűnik reálisnak. Mert te voltál az, aki miatt ezt megtettem. Te voltál az egyetlen, aki meglátta bennem azt, aki vagyok, és tudta, mire van szükségem. Legalábbis eleinte.

Mi történt velünk aztán?

R

R,

Az történt, hogy nem voltam többé önmagam. Elkezdtem magam a te szemszögedből nézni, nem a sajátomból. És odaképzelttem egy elmarasztaló ítéletet, amitől nem tudtam szabadulni. Ezzel nem azt állítom, hogy ítélkeztél felettem – nem, dehogy. De vannak emberek, akiket inkább megcsókolnál, mint másokat. Vannak akikkel inkább szeretnél együtt lenni, mint másokkal. Ezek emberi megnyilvánulások. Nem így kellene lenni, mégis így van. És elkezdtem aggódni minden egyes napon, ébredés után, hogy elég jó leszek-e neked. Mi több, rémesen nyomasztott a gondolat, hogy naponta el kell válnom tőled.

Így aztán végleg eljöttem. Befejeztem a naponkénti búcsúzást. Elejét akartam venni, hogy áthárítsam a csalódottságomat és bizonytalanságomat a testekre, amelyekben voltam. Látom, hogyan teszik tönkre magukat az emberek, és én senkinek sem akarok ártani.

Ismétlem: ezek a dolgok nem a te lelkeseden száradnak. Hozzá tartoznak az életemhez, és nincs hatalmam megváltoztatni őket. Egy kicsit sem.

A

A,

De meg sem próbáltunk, nem igaz?
(Nem hiszem el, hogy ezt írtam.)

R

R,

Ezt hogy érted?

A

A,

Ezt úgy értem, hogy csupán néhány hetet adtunk neki. Te voltál az, aki csak ennyit adtál a dolognak. Sohasem voltál túlságosan távol. És ha mégis túl messze kerültél – ha tudtuk volna, hogy lesz holnapunk, meg holnaputánunk, nem számított volna a távolság.

És milyen érdekes (sok furcsaság van ám itt): én egész idő alatt azt gondoltam, hogy őszinték vagyunk egymáshoz, most meg kiderül, hogy voltak dolgok, amikről nem beszélgettünk – mint például, te tartottál tőle, hogyan reagálok az aznapi testedre. És azt sem beszéltük meg, hogyan működhetne a kapcsolatunk anélkül, hogy naponta találkoznánk. Ehelyett mindenféle beszélgetést abbahagytuk.

Egészen mostanáig.

R

R,

Ezzel tehát azt akarod mondani, hogy újból meg szeretnéd próbálni? De hát még mindig lehetetlenség.

A

A,

Őszintén szólva nem tudom, hova akarok kilyukadni. Nem azért mondok ki dolgokat, hogy rögtön beleugorjunk bármibe is. Inkább az érdekel, mindez hová vezet. Most például mindenki azt hiszi, hogy Alexanderrel vagyok. De nem megy. Azt mondtam neki, hogy nem érzem jól magam. Amin azt értem, hogy nyugtalan vagyok. Bizonytalan vagyok. Mindent megkérdőjelezek, és a nekem tetsző választ akarom hallani. Nem hiszem, hogy ez önmagában szerelem. De határozottan egy mellékhatása.

Mégis mit művelek?

R

R,

Nem akarom, hogy hazudnod kelljen Alexandernek. Vagy bárki másnak.

A

A,

Pontosan mik az alternatíváim? Mondjam el talán az igazat?

Az egyetlen, akinek esetleg elmondhatnám, az Nathan. Emlékszel Nathanre? A pincebuliból? Aki azt hitte, hogy megszállta őt az ördög? Nos, megtalált. Beszéltünk. És hiába olyan romantikusan tudatlan, mint te, ha elmondanám az igazat, azzal megrémíteném.

Nem is mondok neki semmit minderről. Meghallgatott, amikor úgy hiányoztál nekem, de most, hogy megtaláltalak, nem lenne olyan megértő. Szerintem ugyanazt a tanácsot adná, amit bármilyen barátom, ha beszámolhatnék a történetkről. Szinte hallom, ahogy Rebecca (ugye emlékszel Rebekára?) kioktat: Megkaptad, amit akartál. Megkaptad a bocsánatkérést. Most már azt is tudod, hogy A él. Ne erőltesd tovább! Pedig én pontosan ezt fogom tenni.

Hol vagy??

R

A
6104. nap

R,

Ma Denverben vagyok.
Pontosabban egy vitakörben a Littleton High Schoolban, Denvertől kissé délre.

Egészen pontosan Bernardo Garrido bőrében versenyzem. Szerencsére a Rögtönzött beszéd kategóriában indult.

Jó reggelt!

A

A,

Szép délutánt!

Denver messze van. Nagyon messze.

És nem tölthetem az egész napomat azzal, hogy írogassak neked, és közben kitaláljam, hogy mit is írjak, és még azon is gondolkodjak, hogy mit csinálsz ott. Egyszerűen nem megy.

R

R,

És ha közelebb volnék?

A

A,

De nem vagy.

R

R,

De mi lenne, ha igen?

A

X

Nem vettem fel a telefonját, amikor hívták. Nem ellenőriztem az e-mailjeit. Nem mentem el a ruháiért a tisztítóba. Megpróbálok minél jobban elkülönülni az életétől.

És még így sem voltam elég gondos.

Épp visszatérek a futásból, nekiállok letusolni. Nem hallom, ahogy bejön valaki. Nem érzékelem, hogy valami nincs rendben, mialatt törülközőm. Csak miután kilépek a fürdőszobából, és a fickó selyemköntösében a hálószoza felé veszem az irányt veszem észre őt, ahogy ott ül a nappaliban és rám vár.

– Nézzenek oda! – szólal meg. – Tehát életben vagy.

Volt feleség vagy nővér? – teszem fel a kérdést magamnak. A hanghordozása erre utal.

Nővér – jön a válasz.

A nő folytatja.

– Még csak most keltél fel? Mégis mit művelsz, Pat?

– Futni voltam – magyarázom.

– Hallottam, hogy eltűntél. Az irodából. A barátaid mellől. Meg a könyvklubodból.

– Nekem olyan is van?

– Igen, van. És Donna az irodából, a barátaid közül Ralph és Jack, meg mások is, a könyvklubodból pedig Elsa vagy Elisa, a titkár felhívtak, hogy mégis hová tűntél, és nem esett-e bajod. Utóbbi hozzátette, egyáltalán nem vall rád a hiányzás, főleg egy egész hónapig, különösen, hogy te választhattad a könyvet, amit elemezték.

– Milyen könyvet választottam?

– Ne terelj, Pat! Megpróbáltalak többször hívni, e-maileket küldtem, most pedig eljöttem, hogy lássam, élsz-e még egyáltalán.

– Nem haltam meg.

– Kár. Mert ha már halott lennél, nem éreznék sürgető kényszert, hogy kinyírjalak.

A beszélője találó, majdnem felnevetek. De nem akarom megadni neki az

elégtételt egy pozitív reakcióval.

– Most hogy épen és egészségesen találtál, felhívom rá a figyelmedet, tudod, merre van a kijárat – felelem kitérően. – Rengeteg a dolgom.

– Mint például? Talán csatlakoztál az eltűnt emberek támogatócsoportjához? És mi a nevetek: Anonymous Anonymous?

Bemegyek a hálósobámba, és becsukom magam mögött az ajtót. Sietség nélkül felöltözöm. Tudom, hogy nem szabadulok meg tőle egykönnyen, de ettől még alaposan megvárakoztatom.

Közben az emlékek között kutatok, és megtudom, hogy a nő az egyetlen testvére. A szüleik már meghaltak. A nővére egyedül él, és már egy ideje nem találkoztak.

Negyedóra múlva megyek csak vissza a nappaliba. A nővére ott folytatja, ahol abbahagyta, mintha csupán tizenöt másodperc telt volna el.

– Bajban vagy? Erről van szó? Mert ha igen, akkor jól eltüntetted a nyomokat, nem is vádolnak semmivel azon kívül, hogy felszívódtál. Habár a barátod a könyvklubból célozgatott rá, hogy talán azért hanyagolod őket, mert nem olvastad el a kijelölt könyvet, holott a te javaslatod volt. Te lelketlen.

Felnevetek, mire úgy néz rám, mintha ráhibázott volna.

– Pedig elolvastam – mondom neki.

– Valóban? Na, és melyik könyv az?

– Amelyik sűrűn tele van írva szavakkal.

– Úgy tűnik, nem is sikerült boldogulnod vele.

– Megkínálhatlak egy itallal? – tudakolom. – De patkányméreggel is szolgálhatok, van bőven a mosogató alatt.

– Túl sok benne a koffein – feleli.

Nem akarom tovább élvezni a társaságát. Érzem a késztetést, hogy kirángassam a fotelból, kirántsam a vállát a helyéről, aztán lelökjem a lépcsőn. A napi rutinomban zavart meg, holott számomra létfontosságú, hogy ilyenkor ne legyen senki körülöttem.

Feláll. Észreveszem, hogy végig a kezében voltak a kulcsai.

– Nézd – mondja, és közelebb lép –, nem tudom, hogy krízisben vagy-e, esetleg valami vallási megvilágosodás ért, vagy csak egyik reggel, arra ébredtél, hogy új életet akarsz kezdeni. Mert ha így van, akkor hajrá, tedd, amit tenned kell. Viszont muszáj felvenned a telefont, mert egy csomó ismerősöd aggódik érted. Így illik, érted? Sohasem jeleskedtél az ilyenekben, valahogy mégsem volt veled eddig gondod.

– Könnyebb nekem így, egyedül – felelem erre. – Nem is tudod, mennyivel könnyebb.

– Ezt magad sem hiszed.

Egyenesen a szemébe nézek.

– De igen.

Ekkor meglát valamit – valamit a testvérében, amitől megrémül. Visszapislogja, ám én még idejében elkapom, ahogy elveszíti a lélekjelenlét.

– Vacsorázzunk együtt! – javasolja.

– Nem akarok vacsorázni – mondom neki.

– Enned kell.

– Ez igaz. Viszont nem veled.

Megpróbálja elviccelni a dolgot egy szarkasztikus megjegyzéssel.

– Már el is felejtettem, mennyire kedvelem ezt az oldaladat.

– Ilyen vagyok valójában – felelem.

Nem visszakozik, továbbra is a szemembe néz. Olyasmit keres, amit nem fog megtalálni.

– Nem muszáj elmennünk – erősködik. – Bevásárolok, aztán megvacsorázunk itthon. Készítek neked Morcos Vacsit. Emlékszel még a Morcos Vacsikra?

Nem áll szándékomban emlékek után kutatni, valamiért mégis beugrik: látom a nőt, jóval fiatalabb kiadásban, ahogy ételt készít, mert az anyjuknak dolgoznia kell, az apjuk pedig dühös. Sajtos makaróni, egyenesen a konzervdobozból. A tetejére reszelt sajt kerül zacskóból.

Megpróbálom elhessegetni az emléket. Nem érdekel. Nem érdekel se ez a nő, se az öccse, vagy akár a közös emlékeik.

Meg kell értetnem vele.

Meg kell szakítanom vele a kapcsolatot. Ahogyan azt a korábbiakban is tettem.

– Hogy te milyen szánalmas vagy – mondom neki. – Hallod te egyáltalán magadat? Morcos Vacs, mi? Mintha csak egy szaros gyerek nyafogna itt nekem! – Látom, hogy a szavaim célba találtak. További nyilatkozat lövök hát ki. – Te vagy az utolsó, akit látni akarok, és az első, akit messzire el akarok kerülni.

A nő őszintén meg van döbbenve.

– Pat, de hát ...

– De hát mi? Akarod tőlem hallani, milyen nyomorult, jelentéktelen nő lett belőled? Mintha csak belegyömöszölted volna magadba a szüleink összes

rossz tulajdonságát. Diadalmas győzelemként élném meg, ha soha többé az életben nem kerülnél a szemem elé. – A nővére ezen a ponton sírva fakad. Helyes. – Te csak kolonc vagy a nyakamon, Wil. Csak húzol lefelé...

Nem sikerül befejeznem a mondatot, mert nyilalló fájdalom járja át a mellkasomat. Azután még egy. Semmihez sem hasonlítható, sohasem éreztem még ilyet, és olyannyira monumentális, hogy számomra elképzelhetetlen, hogy bárki valaha is érzett volna ilyet. Megragadom a mellkasomat, zihálok.

– Pat! – sikítja a nővére. Megingok, majd leereszkedem a fotelbe, ahol az imént még a nő ült.

– Pat! Jól vagy?

Még arra sem vagyok képes, hogy kigúnyoljam: *nem, nem vagyok jól*. A test teszi ezt velem. A test, ami ellenáll az akaratomnak.

Hol öntudatlanságba zuhanok, hol magamhoz térek. A nővére hívja a mentőket. Megérkeznek. Értem, amit mondanak. Azt mondják, hogy tartsak ki. Kitartok. Fogalmuk sincs, mibe kerül nekem kitartani ebben a testben, amely meg akar semmisíteni, ki akar úzni magából. Nem tudom biztosan, ez itt vajon a vég, ha a test meghal, meghalok én is, mindenesetre nem önfejűsködöm. Mindent úgy teszek, ahogyan mondják. Hagyom, hogy tegyék, amit tenniük kell. A nővére végig fogja a kezét. Odaérünk a kórházhoz. A fickó gépekre kerül. Küzdök érte. A monitor nyomon követi a szívverését, s bár tudom, ez az ő szívverése, egy pillanatig azt képelem, hogy az enyém, hogy képes vagyok uralni, és túl fogom ezt élni. Azt mondják, bypass műtétre van szüksége. Azt is mondják, elaltatnak. Nem akarom. Megpróbálom nyitva tartani a szemem. A szemeim lecsukódnak. Tévelygek a semmiben, de még benne vagyok a testben, amikor kinyitják, és akkor is, mikor bezárják, és nem tudja senki, hogy itt vagyok, soha, senki nem is fogja megtudni, és ettől nem szomorú leszek, hanem dühös. Dühös vagyok erre fickóra itt, dühös vagyok a testére, dühös vagyok, amiért ellenkezik, és ilyen helyzetbe hozott. Lebegek, de itt vagyok. Mozgást érzékelek. Érzem, hogy megmozdítanak. Amikor kinyitom a szemem, azt mondják, hogy aludjak. Tehát elalszom. Aztán másnap reggel felébredek egészen máshol, egy másik testben.

A 6106. nap

Tehát mit teszek?

Megpróbálom egyszerre élni a fejemben és a testemben zajló életet, de egyre inkább érzem, hogy lehetetlen tartani az egyensúlyt.

Reggel Colton Sterling testében ébredek. Át sem öltözött, úgy aludt el, de már több napja nem válthatott ruhát. Legalábbis a farmerjét nem. A szobája katasztrófa sújtotta terület. Épp videójátékkal játszott, amikor belealudt. A monitoron ott a kérdés, hogy akarom-e folytatni.

Amikor bepillantást nyerek Colton életébe, gyorsan rájövök, milyen magányos. Egyetlen igaz barátot sem találok. Csak a sok videójáték, és az a sok ember, akivel játék alatt beszél a headsetjén. Nem valóságos emberek. Hangok, melyek elaprózott testekben manifesztálódnak, ahogy a képzeletbeli világok feltáruznak, és a képzeletbeli ellenségek szétporladnak.

Éjjel nem töltötte fel a telefonját, így az most üres héjként hever a padlón. Csatlakoztatom a konnektorba, majd várok, míg tudok rajta e-mailt küldeni Rhiannonnak. Sokkal egyszerűbb lenne üzeni neki, vagy felhívni, de annak nyoma maradna, én pedig nem akarok titokzatos telefonszámokat hagyni rövid ott-tartózkodásom után senki életében.

Bemegyek a fürdőszobába, és leveszem a ruháit. Rejtélyes eredetű horzsolásokat látok Colton lábán. A karjait elvakart hegek borítják. Nem tudom lemosni őket a zuhany alatt, de a bőréhez tapadt makacs koszrétegtől próbálok megszabadulni. Eltöprengek, vajon nem szándékosan hagyta-e magán. Holnap talán sebezhetőnek fogja érezni magát nélküle. Védtelennek.

Azt akarom, hogy Rhiannon így lásson, ahogy most vagyok. Azt akarom, hogy jól nézzen meg, azután nyilatkozzon, komolyan gondolja-e, hogy tudna szeretni, bármilyen testbe kerüljek is.

Ami persze nem lenne tisztességes Coltonnal szemben. Tudom jól. Ezt felismerve visszanyerek valamennyit a szimpátiából, amit a gazdatesteim iránt éreztem. Nem feledkezhetek meg róla, hogy a saját szememmel lássam

a srácot, ne mások szemén keresztül.

Amikor visszatérek a szobába, időbe telik, míg végre találok tiszta ruhát. Nemsokára indulnom kell a suliba.

Gyorsan írok pár sort Rhiannonnak.

R,

Jó reggelt! Vagy délutánt, ha addig nem nézed meg a postafiókodat. Ma fiú vagyok, a nevem Colton. Azt hiszem, a srác rengeteg időt tölt online játékokkal – nem akarsz találkozni velem egy Elf Parlorben délután? Én leszek az Orc, fogai közt egy rózsával.

(Bárcsak ilyen könnyű volna találkozni a valóságban is.)

A

Annyi mindenről írhatnék még. És szerintem Colton egyáltalán nem bánná, ha kihagynám ma a sulit. De felelősséggel tartozom neki, nem számít, mit akarok, vagy akár ő mit tenne legszívesebben. Úgyhogy elindulok a suliba.

Ott aztán Colton memóriájára támaszkodva próbálok eligazodni. Úgy rémlik, pár hete jártam már ebben az iskolában, de már elfelejtettem, ki voltam aznap. Bárki volt is, biztosan nem lehetett magányosabb Coltonnál. Várom, hogy valaki odamenjen hozzám, vagy legalább ráköszönjön – de semmi. Se egy megvető pillantás, se egy sajnálkozó, majd elfordított tekintet. Teljesen beleolvad a tömegbe, nem tűnik fel senkinek.

Hozzászokott már ehhez? Nem is foglalkozik vele? Innen ered a készlet, hogy suli után egyenesen hazamenjen, és belépjen egy másik világba? Talán.

Kezdődik a tanítás. Kinyitom a füzeteket, és látom, hogy a virtuális játék itt folytatódik; különféle helyszínek, forgatókönyvek és avatárok vannak felskiccelve, melyek a margóktól indulnak, és betérítik az oldalakat. Itt-ott szóbuborékok tűnnek fel: *Fedezébe!* meg *De hol találok én itt fedezéket?!?*, és azon töprengek, vajon Colton szokott-e egyáltalán beszélgetni a társaival.

Még ebédidőben is a menza félreeső részén telepszik le; olyan ez itt, mint egy csendes vagon egy vonaton, mindenki magába fordulva lapátolja be a sült krumpliját, és kortyolja a kóláját. Csak néhányan pillantanak fel. A többség természetesen a telefonja kijelzőjére mered. Tartok tőle, hogy bajba kerülnek emiatt, ám az ügyelő tanár békén hagyja őket. Erre én is előveszem a telefonomat. Már ott vár egy e-mail Rhiannontól.

A,

Azt hiszem, a fogai közt rózsát tartó orkot nyugodtan nevezhetjük franciásan d'Orcnak.

Közben a barátaim jól megharagudtak rám – nem tudom, miért. Vagy talán mégis. Rebecca ebédnél azon morfondírozott, vajon létezik-e egyéb kifejezés a távkapcsolatra. Először azt gondoltam, rád céloz, de aztán rájöttem, hogy az nem lehetséges, így valószínűleg rólam és Alexanderről beszél. Amióta elindult ez köztünk, nem is találkozom vele. Pedig kellene. Nem tudom, hogyan viselkedjem a jelenlétében. És ez megijeszt.

De most... angolórára kell mennem. Később még írok. Sok szerencsét Coltonnal!

R

Tesiórán már kezdek begolyózni, amiért egész nap nem szól hozzám senki. Amikor tollaslabdán párba tesznek egy fiúval, nevezetesen Royjal, elkezdek vele csevegni, mintha régi barátok volnánk. Eleinte udvariasan felelget, de látszik rajta, hogy inkább a játékra összpontosítana.

Azon töprengek, talán ezért kerültem ma Colton bőrébe. Teljesen ismeretlen bárki számára a suliban, és ő sem ismer senkit.

Amint kicsengetnek, már jövök is el. Egyenesen hazaindulok, ahogyan szerintem Colton is teszi a tanítás után. Tudom, amint visszatérek a szobájába, leülök, és válaszolok Rhiannonnak. Mégis Coltont veszem előre, fontosnak tartom, hogy ne változtassak a napirendjén, így aztán betöltöm a *World of Guilds* játékot, és felteszem a headsetet. Azonnal rám köszönnek az emberek, a felhasználó nevemen üdvözölnek (ElfGunner17). Néhányan közülük európai akcentussal beszélnek. A beszélgetések a játék menetére szorítkoznak, nincs bennük semmi személyes. Ám ez elég is, hiszen az emberek beszélnek velem, és meghallgatnak. Mindjárt jobban érzem magam, pedig támadókat kaszabolok le, és kincseket fosztogatok a csapatomért.

Közben órák telnek el, amit észre sem veszek. Besötétedik, de az sem tűnik fel, mivel egyfolytában a világos monitort bámulom. Csak mikor egymás után jelentkeznek ki a többiek a játékból, hogy vacsorázni mennének, az órára pillantva látom, hogy majdnem hét van.

Colton apja még dolgozik, az anyjáról nincs információm. Úgyhogy

egyedül vetem rá magam a hűtőszekrényre, hogy a tartalmából összehozzak valami vacsorát. Épp egy buffalo csirkeszárnyon rágódom, közben e-mail írok Rhiannonnak, és persze rácsepegtetem a szósz a telefonra, bármennyire is próbálok vigyázni.

R,

Sajnálom, hogy a barátaid problémáznak. És azt is, hogy Alexanderrel problémáitok vannak. Pont ettől tartottam a legjobban: ha írok neked, azzal csak komplikálom a dolgokat. Most pedig úgy érzem, már nincs visszaút... de bízom benne, hogy szólsz, ha úgy gondolod, fejezzük be inkább. Mert sohasem lehetek az életed része. Neked pedig élned kell az életedet!

Itt amúgy semmi újság. Játsszom a gépeken, nem létező teremtményeket öldösök.

A

Aggódok, nehogy kifogyjunk a témákból, ha magunkról már nem beszélünk, ugyan mi egyéb marad? Az udvariaskodáshoz, a milyen-volt-a-napod bájjoláshoz túl fiatalok vagyunk. De hát annyira távol vagyunk egymástól.

Visszamegyek Colton szobájába, és komolyan fontolóra veszem, hogy kitakarítom. Néhány órám maradt csupán, de azalatt tehetnék valami hasznosat. Az egyetlen probléma, hogy Colton látni fogja, miután felébred holnap reggel. És nem fogja elhinni, hogy ő takarított ki. Valószínűleg csúnyán összeveszne az apjával, amiért az bement hozzá rendet rakni, míg ő aludt. És az apja erre teljesen összezavarodna, ráadásul kétségbe vonná a fia beszámíthatóságát.

Úgyhogy inkább hagyom az egészet.

Mindenesetre felszedegetem a padlóra szórt ruháit, és bepakolom a mosógépbe. Később visszamegyek Colton szobájába, és ledobálom a kimosott ruháit. Hadd higgye csak, hogy piszkosak.

Állandóan a bejövő e-mailjeimet nézegetem, de nem jön semmi Rhiannontól. Amikor lefekvéshez készülődöm, gyerekes vágy támad bennem, hogy halljam a hangját, mielőtt elalszom. Alig tudom már felidézni.

Felhívhatnám, azután meg törölöm a hívást Colton híváslistájáról. De már biztosan alszik. És különben sem törhetek rá csak úgy, előzetes figyelmeztetés nélkül, amikor azt sem tudja, melyik napon, kire számítson.

Újabb e-mailek inkább.

R,

Ha úgy gondold, hogy beszéljünk – igazából beszéljünk –, tudasd velem, és meg fogom találni a módját.

A

Szerencsére nem felejttem el törölni az elküldött e-mailek, mielőtt elalszom.

RHIANNON

Ha megpróbálom kerülni a barátaimat, tudni fogják, hogy történt valami. Ha viszont találkozom velük, egyből kiszúrják a viselkedésemből. Patthelyzet.

Miután szerelmi tanácsok tömkelegét zúdítja rám, Preston visszavonulót fúj. Ezalatt azt értem, hogy attól fogva csak magáról beszél. De látom, ahogyan a reakcióimból megpróbálja kikövetkeztetni, mi folyik köztünk Alexanderrel.

Rebecca szokás szerint nem kerülgeti a forró kását.

– Aggódok miattad – ezt mondja. Vagy pedig: – Amikor így belefeledkezel magadba, mégis merre jársz?

Egyedül Alexander viselkedik velem ugyanúgy, mint eddig. Valószínűleg a természetéből fakad, hogy nem problémázik a dolgokon, nem hagyja, hogy negatívan befolyásolják az életét.

De ez így nem lenne tisztességes. Nem hazudhatok Alexandernek, hogy aztán dühös legyen rá, amiért nem vette észre, hogy hazudok. Ennek nem így kellene történnie.

Ami végképp elbátortalanít, akkor esik meg velem, amikor a suliban a szekrényem felé tartok, és felfigyelek Justinra és az új barátnőjére, Sonatára. Tudom, hogy járnak – a tényt mindenki késedelem nélkül közölte velem –, ám Justin ahelyett, hogy ezt az képembe vágta volna, inkább gondosan titkolja. Ott álldogálnak Sonata szekrényénél, és amint befordulok a folyosón, és észreveszem őket, arra számítok, hogy szétrebbenek, vagy épp ellenkezőleg, Justin megcsókolja a barátnőjét, miközben rám néz, hogy így próbáljon féltékennyé tenni. Ehelyett, mintha csak láthatatlan kísértetként suhannék el mellettük, mond valamit a lánynak, amint aztán mindketten felnevetnek. Láthatóan jól érzik magukat egymás társaságában. Átfut a fejemben a gondolat, vajon én is ilyennek látszotam, amikor annak idején vele voltam.

Elhaladok mellettük. Arra számítok, hogy észrevesz, de nem.

Még a saját szekrényemnél állva, tőlük távol is azon töprengök, vajon boldogok-e. Lehetséges, hogy Justin mégis tudja, hogyan kell működni egy

párkapcsolatnak, és én nem tudom?

Rajz és matek között, Alexander SMS-t küld, melyben kéri, hogy menjek át hozzá később leckét írni. Annyiszor mondtam már le, hogy tudom, most mennem kell. De a tény, hogy milyen kötelességszerű is ez, nyomasztóan hat rám.

Megfogalmazódik bennem, hogy beszélnem kellene végre Alexanderrel, és amint befészkelem magát a fejembe a gondolat, rögtön terebélyesedni kezd, mintha csak a tervezett beszélgetésünknek saját lelke lenne, és kiszorítana minden egyebet. Tudom, hogy Alexander jól bánik velem, mint barátnőjével, Justin ugyanakkor rossz volt hozzám, arról pedig szó sincs, hogy én lennék A barátnője. Viszont csupán azért, mert Alexander egy rendes srác, nem fogok vele jární. Ez így elég nyilvánvaló, mégsem tudtam szétszálazni a dolgokat egészen mostanáig.

Miután annyiszor hivatkoztam rosszullétre, most valóban rosszul lettem attól, amire készülök. Még ha én döntöm is el, olyan visszafordíthatatlannak tűnik hirtelen az egész. Arról győzködöm magamat, hogy mindenképpen bekövetkezik a szakítás – nem kifejezetten A miatt van. Ő csak felgyorsítja az eseményeket.

Nem vagyok biztos benne, hogy mindezt el is hiszem.

Amint megpillantom Alexandert a tanítás után, valahogy arra számítok, hogy felismeri a figyelmeztető jeleket, megérzi, mi vár rá. Ehelyett felderül, amikor meglát, és csókkal üdvözöl, mintha a kapcsolatunk teljesen rendben volna.

A szülei szokás szerint nincsenek otthon. Annak idején Justinnal ez azt jelentette, hogy kizárólag szexelni fogunk. Alexanderrel viszont minden más: először a konyhába megyünk falatozni, a délután pedig kellemesen, ráérősen nyújtózik előttünk.

– Szőlőt? – kérdezi a kezembe adva a tálát.

Kiveszek egy fürtöt, azután visszaadom.

– Figyelj csak! – kezdek bele. – Beszélünk kell.

Erre bekap egy szőlőszemet.

– Király. Akkor hát, beszéljünk.

Nem könnyíti meg a dolgom, hogy ilyen együttműködő.

– Úgy értem, komolyan el kell beszélgetnünk. Nehéz lesz, tudod?

Tovább eszegeti a szőlőt, és újból megkínál a tálból.

Megrázom a fejemet. Még azt sem ettem meg, amit a kezemben tartok.

– Nekem elmondhatsz bármit – feleli.

– Nem – mondom neki. – Ez nem így van. Te is tudod.

– Rhiannon. Mi az, amit el akarsz mondani?

– Hogy nem működik.

– Mi nem működik?

– Ez – mutatok magunkra.

Újabb szőlőszemeket gurít a szájába. A nyugalma kezd feldühíteni.

– Neked nincs semmi mondandód? – kérdem tőle. – Valami? Bármi?

– De igen – válaszolja. Kiveszi a maradék szőlőt a tálból, amit aztán a kezembe nyom. – Nézd csak!

Értetlenül nézek, mígnem lepillantok a tálba. Az alján piros felirat hirdeti:

Rhiannon, több indokot tudok felhozni, amiért szeretlek, mint ahány szőlőszem van ebben a tálban.

– Ó – sóhajtok fel.

– Meglepetésnek szántam. Szóval... itt a meglepetés.

Felemelem a tálát.

– Ezt te készítetted?

– Kézműves foglalkozáson. Vasárnaponként.

Most kellene egy határozott mozdulattal a földhöz vágnom. Őt meg elküldenem. Sohasem jönne vissza hozzám, annyi szent.

Óvatosan a konyhai pultra helyezem a tálát.

– Meg sem érdelem – mondom neki. – Pont erről próbálok beszélni veled. Nem működik ez köztünk, mert az én fejemben egészen más gondolatok vannak, mint a tiédben, és az én gondolataim egészen máshol járnak. Tudom, hogy nem ezt akartad hallani – mint ahogyan más sem hallja szívesen. De Alexander – ez így nem tisztességes veled.

Odajön hozzám, és körém fonja a karjait.

– Velem te mindig tisztességes voltál – feleli. – Magaddal néha, már nem annyira. Sohasem akartam, hogy belőlünk is egy olyan folyton egymás nyakán lógó páros váljék. Azt szeretném, hogy legyünk együtt, amikor arra vágyunk, de hagyjunk egymásnak teret, ha úgy határozunk. Ígérem, eljön majd az idő, amikor az én gondolataim is egészen másutt járnak majd. Felfogtam, mit akarsz mondani.

– Nem csak erről van szó – szalad ki a számon. De aztán rögtön el is hallgatok. Mert mégis mit mondhatnék?

– Úgy látom, te most ki akarod jelölni a határainkat – mondja Alexander. – Valamennyien pozicionálni szeretnénk magunkat – bizonyos mértékig. Tudni akarjuk, hol állunk, hová tartunk, mintha csak egy térképen próbálnánk

bejelölni a helyzetünket. Egymás koordinátáinak megszállottjává válunk. De én nem ezt akarom, Rhiannon. És szerintem te sem. Nem akarom, hogy a kapcsolatunk korlátozza a személyes szabadságunkat, épp ellenkezőleg, növelje és erősítse azt. Persze, megértem, sok ez így egyszerre. Mert még korántsem ismertük ki egymást. Akárhogy is, de még a kapcsolatunk elején járunk. És arról is tudok, hogy én vagyok neked Justin óta az első, vele pedig nagyon megszenvedted. Annak az árnyékából jut nekem is. Komolyan gondolom, hogy ezer oka van annak, amiért szeretlek. Sokkal jobban örülök az életnek, ha magam mellett tudhatlak, ennél jobb érvet pedig nem lehet felhozni, hogy továbbra is találkozunk, nincs igazam?

De van itt valaki más – ezt kellene most mondanom neki. Akkor végre felfogná, hogy vége. Hacsak... meg nem kérdezi, ki az.

Akkor pedig hazudhatnék. Azt mondhatnám, hogy Nathan az. Vagy valaki más.

De ahogyan most rám néz... majdnem úgy, ahogy A tette, amikor Alexander testében volt. Van valami valóságos ebben a pillantásban.

Elbizonytalanodom, ezért inkább elhúzódok tőle. Egyenesen a szemébe nézek.

– Hé, épp most próbálok szakítani veled! – robban ki belőlem.

Felnevet.

– Észrevettem. Szólót?

– Figyelj, ez a beszélgetés nem jó irányba halad!

– Miért, szerinted milyen irányba kellene haladnia?

– Hol vannak a könnyek? A düh? Végül az elfogadás? Vagy először a düh, majd a könnyek és az elfogadás.

– Azt hiszem, megpróbálok egyből az elfogadáshoz ugrani. Nézd, tudom, hogy elég fura fickó vagyok. A bohémságom valamennyire elveszi az élet, de legbelül tényleg furcsa vagyok. De eddig mintha nem bántad volna. És emiatt feltételezem, hogy nem is ártottam neked semmilyen formában, ugye?

– Ez így van.

– Akkor... inkább arról lehet szó, hogy veled történt valami, és ezért kérdőjelezel meg most egy csomó mindent az életedben – beleértve engem is. Nem állítom, egy csapásra rendbe tudom neked hozni, mert nem tudom. És azt sem állítottam soha, hogy a randijaink minden egyéb dolgot megelőznek az életünkben. Remélem, nem ezt szűrted le az eddigiekből. Szóval, inkább azt kérdezem tőled: Hogyan tudnék segíteni? Lépjek le? Jó, rendben. Ha valóban ezt szeretnéd. Ám ha amiatt aggódsz, hogy tönkremegyek, mert

neked mellettem elkalandoznak a gondolataid, hát, ez nem így van. Sőt, én egyenesen azt akarom, hogy rajtam kívül foglalkozz rengeteg más dologgal is!

– Ez így túl általános! – tiltakozom. – Aztán amikor szorul a hurok...

– Miről beszélsz? – szakít félbe Alexander. – Nézz rám, Rhiannon! Hát kényszerítelek én téged valamire?

– Nem te jelented számomra a kényszert, de része vagy a nagy egésznek. Tudom, hogy ez nem fair veled szemben, mert te aztán igazán nem tehetsz róla. Teljesen össze vagyok zavarodva. És ha most annak is meg kell felelnem, hogy jó barátnőd legyek, az már sok lesz nekem. Nem leszek, nem lehetek így a barátnőd. Igazad van – nem gondolok rád eleget. Sokkal többet kellene rád gondolnom. És a dolgok, melyek foglalkoztatnak meggátolják, hogy az legyek, akire neked szükséged van. Ebben biztos vagyok.

– És nincs rá mód, hogy segíthessek?

Megrázom a fejemet.

– Nem hiszem el – mondja erre. – Legalábbis nem akarom elhinni.

Ezen a ponton teljesen elbizonytalanodom, vajon helyesen döntöttem-e. Épp most készülök elhagyni valakit, aki igazán törődik velem olyasvalakiért, aki sohasem lesz képes úgy mellettem lenni, ahogyan Alexander.

Nem sok választ el attól, hogy valami hülyeséget csináljak. Most Alexander reakcióján múlik, bele fogok-e esni a megbánás hibájába. Jobb lenne, ha újból nyomulna, mert arra megvan a válaszom.

De csak annyit mond:

– Menjünk fel, és csináljuk meg a házit! Ne mondjunk most erre se igent, se nemet, mert ez már egy amolyan esszékérdés. Épp csak elindultunk a közös úton. A jó hír az, hogy rengeteg időnk van.

Azzal visszateszi a szőlőszemeket a tálba, azt pedig felveszi a pultról.

– De tényleg – mondja. – Gyere!

Kifújom a levegőt. Megkönnyebbülök, nincs már kétségem.

– Sajnálom, de nem tehetem – suttogom. Azután, mielőtt bármit mondhatna, hogy maradásra bírjon, elmegyek.

M: Az én valóságom különbözik a te valóságodtól.

Valaki: Szerintem meg nem. Még ha az észlelésünkben vannak is eltérések, ugyanazon a valóságon osztozunk.

M: Nem biztos, hogy én is eljutok oda.

Valaki: Miért ne tudnál? Ugyanabban a világban élünk. Mindannyian ugyanabban a világban élünk. Ahogy telt az idő, megpróbáltuk megfosztani magunkat ennek megértéstől, és időnként nagyon könnyű az általunk észlelt valóságot a többieké elé helyezni, figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy ugyanabban a világban élünk. Hacsak nem egy másik dimenzióból írsz nekem, te is pont olyan valóságos vagy, mint én, és az életed is annyira igazi, amennyire az enyém. Még ha nem mindig érzed is.

M: De te nem változol naponta.

Valaki: Mint ahogyan te sem.

M: Hogy állíthatod ezt?

Valaki: Ha holnap újból eljövök, és megint csevegni fogunk, te már másvalaki leszel?

M: Neked nem. De csak azért, mert nem láthatsz.

Valaki: Nem a testedről beszélek. Arról beszélek, aki vagy.

M: Hiszen a tested határozza meg, ki vagy.

Valaki: De mindig van egy tested, nem igaz? Még ha nem is ugyanaz.

M: Úgy tűnik, számodra ennek így van értelme. Számomra viszont semmi.

Valaki: Mindig arra figyelek, amit mondasz, mert minden szavadat elhiszem. Az, hogy épp milyen testben vagy, semmit sem számít.

X

Annak ellenére, hogy egy fiatal nő testében ébredek, szükségét érzem az ünneplésnek. Adrenalin száguld az ereimben az átélt vészhelyzet hatására. Különleges módon kellene megünnepelnem a túlélésemet. Talán intézhetném úgy, hogy ez a csaj ma este teherbe essen. Vagy behajtsom egy kirakatba. Vagy mindkettő, egymás után. A test felett úgyis én rendelkezem. Pláne, hogy ebben csak egyetlen napot töltök. Semmi hasznom nem származik egy 65 kilogramm alatti testből. Ennél többre értékelem magam.

Elegem lett a várakozásból.

Elérkezett az idő, hogy kézbe vegyem a dolgok irányítását.

A
6107. nap

A,

Azt hiszem, ma szakítottunk Alexanderrel. Csak „azt hiszem”, mert eljöttem, mielőtt ő is megerősíthette volna a tényt. Egyszerűen nem volt fair vele szemben, hogy továbbra is járunk, amikor én még mindig érzek irántad valamit.

R

R,
Biztos vagy benne, hogy ezt kell tenned?

A

A,
Nem. De hogy kérdezhetsz ilyet?

R

R,
Tudtam, hogy csak rosszabb lesz minden.

A

A,
Ne játsszuk tovább ezt a csiki-csukit. Inkább hívj fel!

R

– *Szia!*

Az ő hangja. Alig hiszem el, hogy hallom a hangját.

– *Szia!*

Az enyémet persze most hallja először. Kristen hangját. A vezetékes telefonról hívom, remélem a számlán nem fognak később ellenőrizni minden tételt.

Nehezen tudunk túllépni a felismerésen.

– *Szia!*

– Csodálatos hallani a hangod – mondom. Aztán rájövök, ő ezt nem mondhatja nekem.

– Milyen furcsa – jegyzi meg. – Telefonon beszélünk. Sohasem beszélünk még vezetékes telefonon.

– Mintha 1985-ben járnánk.

– Hál’ istennek még nem csaptál le az üzenetrögzítőmre.

Jó, hogy így elviccelődünk, de aztán beáll a csend, és egyikünk sem tudja, hogyan folytassuk.

– Hiányoztál – mondom. – Azt akartam, hogy halld ezt kimondva is!

– Te is hiányoztál nekem. Még mindig hiányzol.

– Itt vagyok.

– Tudom. Pontosan tudom.

Elkövettem egy súlyos hibát. Ugyanoda jutottunk, ahol már annyiszor voltunk azelőtt.

– Ott akarok lenni nálad – mondom. Mintha bármit számítana.

– Mégis mit teszünk? – kérdezi Rhiannon. – Nem akarom ezzel kezdeni, de valahányszor írok neked, ezen tépelődöm. És akkor is, amikor választ kapok tőled. Plusz még a fennmaradó időben.

– Sajnálom – felelem. Ugyan mi egyebet mondhatnék?

– Hagyd ezt! Így nem jutunk sehova. Így csak egész életünkben sajnálkozni fogunk magunkon, meg a világon. Mondogassunk egymásnak inkább valami mást!

Keresem a szavakat, de nem találok. Mit is mondhatnék? A „sajnálom” legalább őszintén hangzik. A „szeretlek” sokkal inkább jelent kihívást, mint vallomást.

– Szeretnélek újra látni – mondja ekkor Rhiannon.

– És én is téged.

Néhány pillanatig habozik. Végül kiböki:

– Akkor ülj fel egy repülőre!

– Ez nem ilyen egyszerű – vágom rá reflexből.

– Tudom. – Bosszúsnak hallatszik. – De egyszer már megtetted. Újból meg tudod tenni.

– Igen, és akkor egy kamasz lány reggel egy hotelszobában ébredt Denverben, és fogalma sem volt róla, hogy került oda. Megpróbáltam akkor reggel visszatérni, hogy beadjak neki valami elfogadható történetet, és kivigyem a reptérre. Amikor odaértem, nem volt ott. Remélhetőleg megtalálta a jegyet, amit otthagytam neki. Remélhetőleg nem borult ki nagyon. De együtt kell élnem a gondolattal, hogy igenis minden oka megvolt rá, hogy kiboruljon. Amit tettem, helytelen volt, Rhiannon. Tudom, hogy azért tettem, mert mennem kellett, de ez nem mentség semmire. És ezek után nem akarom újból megtenni.

– Akkor hát tedd meg másképp!

– Ezt hogy érted?

– Nem tudom! De talán beköltözhetsz olyasvalakinek a testébe, aki kelet felé utazik. Vagy akinek a családja Marylandben él. Úgy értem, kitalálhatnánk valamit.

És attól mi változna? – teszem fel magamnak a kérdést. Csak épp... az sem segít, ha folyton megkérdőjelezem a dolgokat.

A folyamat elkezdődött. Nem térhetek ki előle. Már megpróbáltam elmenekülni, de nem sikerült.

Most pedig meg kell próbálnom visszatérni.

MONA, 98 ÉVES

Eljött a nap. Édes istenem, tudom, hogy ma lesz a napja.

Életem során oly sokat utaztam, és oly sok szemem keresztül láttam a világot. Most pedig már hallom az út végét jelző dicső akkordokat. Tudom, hogy ez a test fog elvinni hozzád, Uram.

Sajnálom, hogy ez a nő most nincs itt, hogy szemtanúja legyen mindennek, és lássa a fájdalmas hálát a lánya szemében. Fogja a kezem, Uram, és én érzek téged ebben az érintésben, mint ahogyan érzek e test rohamos hanyatlásában, az élet elmúlásában is.

Tudtam, hogy egyszer elérkezik ez a nap. Nem utalt rá semmi, hogy kivétel lennék, csak mert az életemet másokéban éltem. Az utóbbi időben jóval gyakrabban éreztem a gyötrelmeiket, mint az örömeiket; a test a fájdalom martalékává lesz, és már csak az elme nyújthat az örömet. Általában kórházakban vagy hospice házakban tartózkodtam, ahol az ápolóink szeretettel gondoskodnak rólunk, holott a kimerültségük a miénkkel vetekszik. (Csak épp tisztességből ők ezt rendszerint jobban tudják álcázni.) Micsoda kegyelem is számomra, hogy az otthon meghittségében készülhetek rá, hogy elhagyjam a Földet, ebben az ágyban, ahol ez a nő aludt hosszú évtizedekig, ahol a matrac rugói megőrzik az alakját. Persze ez itt nem a saját otthonom és nem is a saját ágyam – nem volt soha részem ilyenekben, Uram – ám most körülveszem magam az intimitással, melyet egy kórterem nem nyújthat. Hálás vagyok neked ezért, Uram.

Nehezen lélegzem. Hamarosan még nehezebb lesz. Volt, hogy már a közeledbe kerültem, de ilyen közelségbe még soha. Remélem, amikor majd a lelkem a magasba száll, te tárt karokkal és elmével fogadsz engem. Miért kellett így leélnem az életem? Vajon jó döntéseket hoztam? Nem mulasztottam el megtenni valamit? Mindig segítettem, amikor kellett?

Volt, hogy elbuktam, máskor győzedelmeskedtem, aztán a sorozatos kudarcok között előfordult egy-két diadal is, de mindig mentem tovább, még akkor is, amikor a világtól nem kaptam semmiféle bátorítást, amikor az egyetlen hang, ami szólt hozzám, a tiéd volt, olykor tisztán, érhetően, máskor

viszont alig hallhatóan, alig érthetően.

Hosszú éveken át harcoltam a becsület térfelén, ám ennek megvolt az ára. Megváltoztathatnám az emberek gondolkodását, amikor a testükbe költözve rendelkezem felettük, ám nagyobb kihívást jelent megváltoztatni őket, amint újból egyedül maradnak. Úgy viseltem el az életet, hogy láttam mások milyen elképesztő dolgokat viselnek el. Életem történéseibe kapaszkodtam, megértve, hogy mindegyikünknek rengeteg története van, és egyik sem egyezik a másikkal. Mindenkinek van legalább egy sztorija arról, hogyan törték össze a szívét. És olyan is, amelyben meglepetten szembesül a saját állhatatosságával. Egy másik történet egy meg nem valósult álmról szól, és valamiért kikíváncozik belőlünk. Legtöbbször nem rajtunk múlt, hogy nem sikerült, és sokszor leragadunk egy eseménynél, mert a többiekével hasonlítgatjuk össze. Sokszor éreztem magam megtisztelve, sokszor voltam bánatos, megdöbönt vagy meghatott, míg megtapasztaltam a sorsukat, abban a rövid időben, amit te megengedtél nekem, Uram.

Minthogy az érzékeim már alig működnek ebben a testben, a látásom, a hallásom, a szaglásom, az ízlelésem és a tapintásom is erősen megromlott, nehezen tudom felidézni a napokat, amikor még örömet leltem a világ dolgaiban. Mint ahogy egyik szobából a másikba térve sorra lekapcsolják a lámpákat, úgy borul sötétségbe ez a test. Meghatottság lesz úrrá rajtam, de nem a tapasztalataim miatt, hanem mert még mindig vágyom újabb napokra. Elfáradtam, Uram, és készen állok, ám ha felajánlanál egy további napot, elfogadnám. Nem azért, hogy kimondjak szavakat, melyeket eddig nem mondtam ki. Nem is azért, hogy utoljára találkozzam valakivel. Mindennél jobban szeretnék egy áprilisi délutánon a napon üldögélni, egy jó könyvvel a kezemben, miközben a rádióból zene szól. Újból átélni egy ilyen napot, amikor mindenkifelett diadalmaskodik a lüktető életérzés – visszatükröződik a testünk minden egyes sejtjében, kifejeződik belső ragyogásunkban, amit sokszor észre sem veszünk, mert túl elfoglaltak vagyunk, vagy nem adjuk meg magunknak az esélyt rá. Te megadod nekünk az egyszerű örömet, mert a többi annyira bonyolult. Megértelek, Uram, mindazok miatt, amit a kegyelmedből láthattam. Megtiszteltetés számomra, hogy most készen állok, ugyanakkor még szeretnék többet látni.

Fogom a lánya kezét. Ahhoz már nincs erőm, hogy felkutassam a nevét, és kimondani sem tudom. Ez a nő hiányozni fog, ahogyan én sosem fogok. Erre a nőre emlékezni fognak, ahogyan rám sohasem. Szeretni és szeretve lenni – így hagyhatjuk fenn az állandóság nyomait egy máskülönben nemtörődöm

világban. Muszáj rád hagyatkoznom, Uram, hogy tudjam, mit tettem, hogy értékelni tudjam kétségbeesett, reménykedő szívemet. Kilencvennyolc éve te vagy az egyedüli biztos pont az életemben, a társam, az egyetlen, aki tudja, mit látok, és látja, amit tudok. Remélem, segítettél valahogy, hogy megértsd esendő, sebezhető, mégis figyelemre méltó teremtményeid lelkét. Szerettem, hogy én lehettem a szemed, a füled, a tolmácsod életem során.

Úgy szerettem ezeket az embereket, ahogyan csak tudtam. Arra törekedtem, hogy jobb emberek legyenek belőlük, mint amilyenek a találkozásunk előtt voltak. Arra törekedtem, ne hogy rosszabbak legyenek. Azért fáradoztam, hogy nyitott maradjak bármilyen személyiség felé, még ha a társadalom nem is értett egyet velem. Hogy ezt megértsen – teljes mértékig megértsen, miként tudják az emberek meghatározni magukat akár testük határait is feszegetve –, rengeteget kellett tanulnom. Tanulnom, felejtennem, majd újra tanulnom a dolgokat. Követtel el hibákat, de sohasem voltam gyűlölködő. Volt, hogy téves ítéletet alkottam, de mindig azon voltam, hogy helyrehozzam a hibáimat. Megbocsátásért könyörögtem, holott te vagy az egyetlen, aki tudtad, hogy megbocsátásra van szükségem. Egész életemben megpróbáltam jó lenni, mert csakis így élhetünk tisztességes életet.

Ha lehetne egy utolsó kívánságom, azt kérném: Ne mondj le róluk! Ami alatt azt értem: Ne hagyd, hogy lemondjanak egymásról!

Sokat töprengtem: ha eljön az idő, vajon leperreg-e előttem valamennyi élet, vajon visszatérnek-e valamiképp hozzám mindazok, akik voltam, hogy egyetlen életbe forrjanak össze. De már értem: az a sok-sok élet mind leválik rólam, és most csak én vagyok itt. Csupán te meg én.

Belekapaszkodok e kézbe. Lélegzem, amíg tudok.

Minden utazó hazatér végül.

Ahogy én is.

M: Miért bíznál meg bennem?

Valaki: Belevesztem a saját életembe. Eljutottam a pontig, hogy megkérdőjeleztem a valóságát. Első lépésként megállapítom, hogy valami elromlott. Második lépésként ezt a tényt megosztom valakivel. A harmadik lépésben nevesítem a dolgot, és megpróbálom megérteni, amennyire csak lehetséges, hogy képes legyek kezelni. A negyedik lépés arról szól, hogy együtt kell élnem a problémával, tudva, hogy lesznek jó és rossz napok, tehát hol kicsúszik a kezemből az irányítás, hol meg visszanyerem azt.

Az ötödik lépésben meg kell értenem, hogy a környezetemben lévő emberek is keresztülmennek, ha nem is pont ilyen, de hasonlóan nehéz dolgokon.

Tudom, mindez nyilvánvaló. Esetemben azonban az empátia nem a lényem természetes velejárója. Nekem emlékeztetni kell magamat rá. Mert ha a világban semmi sem látszik valódinak, az emberek sem azok, nem igaz? Úgyhogy nem szabad megfeledkezni róla, hogy de igen, valódiak. És a lényünk közös.

Miért bízok meg benned? Mert legbelül olyan vagy, mint én. Te is azt érzed, hogy az életed kisiklott. Rá kell jönnöd, hogy ebben tévedsz. És ezzel együtt kell élned, működnöd és megosztanod másokkal. Megbízom benned, mert felismerlek. Felismerem a lelkedet. És mert nem adtál rá okot, hogy ne ezt tegyem.

Hadd mondjam el más szavakkal!

Tudom, milyen az, ha elveszettnek érzed magad a saját életedben. Olyan elveszettnek, hogy még az öngyilkosság is felmerül benned. Vagy visszavonulsz a csigaházadba, és kizárod a világot, illetve magad a világból. Jól ismerem ezeket a késztetéseket. De már nem akarok elveszetten sodródni a saját életemben. Érdekel, mi van kívül. Tudni akarom, milyen a többi élet. Visszavonulás helyett kapcsolódnunk akarok, még ha néha azt gondolom is, hogy bele fogok pusztulni ebbe a kísérletbe.

M: Sohasem találkozhatunk.

Valaki: Nem találkoztunk mi már? Ez talán nem találkozás?

Azt mondják, a legnagyobb hatalommal bíró szó a világon: „a szeretlek”. Azt hiszem, valóban erős kifejezés, pont olyan erős, mint ez: Most, hogy találkoztam veled, szeretnék jobban megismerni.

HELMUT, 64 ÉVES

Csaknem negyven éve vagyok ebben a testben. Nincs olyan nap, hogy ne gondolnék arra, amit tettem, és ne mondanám magamnak, hogy hibáztam. De már nem tehetek semmit.

Miután több, mint huszonöt évig vándoroltam egyik testből a másikba, besokalltam. Úgy éreztem, átok ül rajtam. Meg akartam törni az átkot. Akkoriban Berlin központjában éltem, de még egy nagyváros kínálta névtelenség sem tette lehetővé, hogy állandó életet éljek egy folyton változó alakban.

Nem úgy történt, hogy egy reggel Helmutként ébredve egyből tudtam, hogy igen, ő az. Az igaz, hogy láttam az ürességet az életében... de ezt másokéban is tapasztaltam ennél nagyobb mértékben is. Az a nap történetesen sikeres volt számára – az irodában eredményes munkát végeztek, és ezt később egy bárban ünnepelték meg egy barátjával, aminek a vége az lett, hogy ittasan elkezdtem ábrándozni. Valószínűleg már részegségemben meggyőztem magamat arról, hogy sokkal jobban tudnám vinni Helmut életét, mint ő valaha is tette. Amikor bepillantást nyertem az emlékeibe, mindenhol sötét sarkokat és rengeteg traumát láttam, amelyek meggátolták abban, hogy előrébb jusson. De tudtam, hogy ezen simán át fogok lépni, míg ő képtelen volt túltenni magát rajtuk. Én végre megszabadíthattam őt mindettől. Az egyetlen bökkenő az volt, hogy így viszont megszűnne létezni. Ő én lennék a továbbiakban, csak épp jobb kiadásban. Csavaros logikám szerint ez kifejezetten jószándékú tervnek látszott. Úgyhogy, azon az éjszakán csereüzletet kötöttünk: megkérdeztem Helmutot, hogy maradhatnék-e, s bár nem kaptam választ, másnap reggel még mindig az ő testében ébredtem, az ő életét éltem. Nem állt szándékomban hosszú ideig maradni. De a napokból hetek lettek. A hetekből hónapok. Elkezdtem aggódni, ugyan mi maradna belőle, ha elhagynám. Amiatt is aggódtam, hogy belőlem mi maradna, ha vissza kellene térnem az addigi életemhez. Tehát maradtam. Ellenálltam. Visszaéltem a szívélyes fogadtatással, és Helmut nem tehetett ellene semmit.

És most régebb óta élek a testében, mint ő maga. De még mindig érzem a

kettőnk közti különbséget. Nem váltam azzá, ami ő volt, és nem is fogok soha. Mindig is alakoskodó, kunyeráló tolvaj leszek.

Nem akartam a végzet foglya lenni. Úgyhogy a saját magam foglya lettem. Amitől még ugyanúgy a végzetem foglya vagyok, és még magammal is rántottam valakit.

Az egyetlen embert pedig, akitől feloldozást kaphatnék, nem engedhetem szabadon.

MORRIS, 5 ÉVES

Azt mondtam anyának, hogy ma újból a strandra akarok menni, mire megkérdezte, hogy mégis mikor voltam ott, erre azt feleltem, hogy tegnap, amikor barna volt a haja, és akkor azt mondta nekem, hogy nem tudja, miről beszélek, ezért nem is mondtam többet a strandot, inkább megkérdeztem, kaphatok-e fagyit, és később, amikor megkérdezte, hogy milyen kérek, sikerült eltalálnom.

X

Hogy mire emlékszem?

Alig valamire.

Már rég elhagytam azt a fajta bizonytalan érzelgősséget, amitől az emberek belekapaszkodnak az emlékeikbe, hogy aztán saját értéküket a megbízhatatlan és ártalmas emlékezésem keresztül határozzák meg. Az emlékek ugyanis – különösen a kedvesek – értelmetlen, zavaró tényezők, melyek arra készítetnek, hogy újra meg újra éld át a múltat, holott a jelen dolgaira kellene koncentrálnod.

A házadat sem cipeled magaddal, amikor elutazol valahová. Az elmédnek is hasonlóképp kellene működnie, nem?

Valamint:

Minél kevésbé kötődsz másokhoz, annál több energiád marad magadra. Ez nálam mindig működött. Egy dologra fókuszálva, ha szükséges, kitartok. Eltüntettem azokat, akiknek a testében vagyok, mert ahogy közelednek, az összes energiámat arra fordítom, hogy távol tartsam az emlékeket.

Néhány jelzőoszlopot azért megtartok. Vagy épp túlságosan súlyosak ahhoz, hogy az út szélére dobálva megszabaduljak tőlük, úgyhogy nem maradt más választásom. Akárhogyan is, az emlékeim helyén nem csupán egy üres folt van.

Gyermekkori legtisztább emlékem is ilyen. Nem azért őriztem meg, mert számít, hanem magától megmaradt, mert akkor is, most is, *tanulságos*. Nyolc-kilenc éves lehettem, általánosba jártam. Ebédidőben még kijártam játszani az iskolaudvarra. Még mindig nem értettem, miért különbözöm a többi gyerektől. Nem számít, kinek a bőrében voltam aznap. Kissrácként álltam a csúszda tetején. És ott volt az a lány, aki megpróbált befurakodni elém a sorban, mondván, most ő következik. Talán kidolgoztak erre valamiféle módszert, amiről persze nem tudhattam, tekintve, hogy előző nap nem én voltam ott velük. Szóval lökdösődni kezdtünk. Még mindig érzem, ahogyan a karomat rángatja, én meg a vállába csimpaszkodom. Nem néztem, ki, merre áll. Visszatoltam amerről jött. Aztán csak néztem, ahogyan lezuhan

a létráról a földre.

A mászóka körül faforgács borította a talajt – erre jól emlékszem. Mint ahogyan a cédrus illatára is, holott valószínűtlen, hogy éreztem volna a csúszda tetejéről, ami toronymagasságúnak tűnt nekem akkoriban. Emlékszem, hogy a gyerekek sikoltozni kezdtek. Mindenki sikított. A lányt kivéve, aki a földön feküdt, és a lába természetellenes szögben szorult alá. Nem láttam körülötte vért, de nem volt nyitva a szeme. Felnőttek rohantak oda hozzánk. Fogalmam sem volt, kik ők, mivel előző nap még nem voltam ott. Csak álltam a csúszda tetején, és néztem, ahogy a társaim rám mutogatnak, aztán az egyik felnőtt odaordított nekem, hogy azonnal jöjjen le. Valaki azt mondta, hogy a lány lélegzik, ám arra senki nem mert vállalkozni, hogy megmozdítsa őt. Tudtam, hogy nagy bajban vagyok. Tudtam, hogy nem lenne illendő lecsúsznom, ezért fásultan leereszkedtem a létrán. Senki sem ragadott meg, amikor földet értem. El is szaladhattam volna. Ehelyett ott maradtam és végignéztem, ahogy a lány megmozdul, majd üvölteni kezd, akár egy állat. A tanárok gyülekezést fújtak a gyerekeknek, és visszaterelték őket a suliba. Én maradtam. A lány fájdalmával büntettem magam. A nő, aki leparancsolt a csúszda tetejéről, végül bevonszolt az igazgatói irodába. Mindeközben kiérkezett a mentő.

A nap további része azzal telt, hogy különböző felnőttek ordítottak velem. Megkérdezték, miért tettem. Azt mondták, ez nem vall rám, de a szemükben pontosan azt láttam, hogy igen. Tudták, mire vagyok képes; pedig ha valaki nem vette volna addig észre, hát ott várakozott ez már régóta, hogy egyszer elszabaduljon, és eltörje a hátát annak a szegény lánynak, akinek nem jut eszembe a neve. Arra viszont emlékszem, hogy a hátán kívül a lábait is eltörte, ami nem volt újdonság számomra – eltört lábokról ugyanis már hallottam, de törött hátról addig még nem.

Zokogtam. Bocsánatot kértem. Tudtam, hogy szörnyű dolgot műveltem. Ha eltörhettem volna a saját hátamat, hogy megóvjam a lányt a zuhanástól, megtettem volna. Ebben teljesen biztos voltam.

Emlékszem, aznap este úgy tértem nyugovóra, hogy semmiben sem különbözök egy felnőtt bűnözőtől.

Reggel aztán már egy másik házban, egy másik testben és egy másik életben ébredtem.

Természetesen minden reggel ez történt velem, de a fiatal énem valahogy úgy gondolta, hogy megbüntetnének, ha valami igazán rosszat tettem volna. Megfosztaná a szökés kiváltságától.

Emlékszem a felismerésre: a fájdalom és a büntetés már nem engem illet. Megszabadultam tőlük. Nekem sikerült elérnem azt, amire mindenki vágyik élete kritikus helyzeteiben. Újraindíthatom a lejátszás gombot.

Azóta sem kell tartanom a következménytől. Fogalmam sincs róla, mi történt akkor a lánnyal. Talán még jobb is lett volna, ha meghal, mert úgy súlyosabb dolgot úsztam volna meg. Mindenesetre annyit kiderítettem, hogy nagy küzdelem árán sikerült felgyógyulnia és tíz évvel később bejutott a Harvardra, köszönhetően egy felkavaró esszének, amelyben leírja, hogy annak idején egy fiú lelökte a csúszdáról, és neki hogyan sikerült végigjárnia a gyógyulás útját. *A hátamat eltörték, de a lelkem sohasem törik meg,* ilyesmit írhatott.

És a fiú? Valószínűleg terápiára kötelezték, begyógyszerezték. Ha nem az a fajta fiú volt, aki simán lelöki a lányokat a csúszdáról, mára egy ilyen férfi vált belőle. A legtöbb férfi ilyen. Én is.

Nem mintha folyton ilyeneken morfondíroznék. Nem mintha a zuhany alatt is azokon a károkon járna az eszem, amit okoztam. A bűnök nem könyörögnek érte, hogy bevalljam őket. A felejtés pedig a másodlagos bűn. Sértés, válaszul a sértésre. Megsebezlek, azután még jobban megsebezlek azzal, hogy elfelejtem az egészet.

A múlt nem jelent nekem semmit.

Bárhova mehetek, sohasem fog követni.

AEMON, 18 ÉVES

Liammel a Melbourne-i Írófesztiválon találkoztam. Akkor Peter voltam.

Ez két évvel ezelőtt történt, tizenhat éves koromban. Rém lusta voltam akkoriban... na jó, most sem vagyok éppen a megtestesült igyekezet. Aznap reggel viszont tényleg szétszórt voltam. Mihelyt megérkeztem a suliba, láttam, hogy rajtam kívül az összes srác zakó-pulóver-nyakkendő összeállítású iskolai egyenruhát visel, ami kötelező a tanulmányi kirándulásokon. Kis híján lemaradtam az útról, de az egyik angoltanár közbelépett, azt mondta, az én javamat szolgálná legjobban, ha ennyi íróval találkozhatnék. Erre már felkaptam a fejem, mert mindig is faltam a könyveket, és eddig nem sikerült egy hozzám hasonló könyvmoly testébe költöznöm.

Peter hátizsákjában három regény is lapult, hogy legyen mit olvasni a buszon, míg beérünk a városba. Ilyen helyzetekben sohasem tudom eldönteni: vajon kezdjem előlről, vagy folytassam onnan, ahol Peter abbahagyta? Ha úgy adódott, hogy már olvastam a könyvet, felütöttem a közepén. Ám ha új volt számomra, benne hagytam a könyvjelzőt, és az első oldalra lapoztam. Néha egyezett az ízlésünk, és felfedeztem magamnak egy új szerzőt. Máskor meg... házi feladat volt, nem több.

Peternek kiváló ízlése volt a könyvek terén – Larbalestier (*Razorhurst*), Lanagan (*Yellowcake*) és a Jasper Jones egy példánya az angolórára. Bár egy könyvfesztiválra mentünk, én voltam az egyetlen a buszon, aki olvasott. Peter barátja, Edward ült mellettem, aki láthatóan hozzá volt szokva, hogy a srác folyton olvas, mert letöltött vígjátékokat nézett a telefonján.

Az iskolai csoportunk feliratkozott, hogy meghallgasson néhány nagyon fontos író, akik feltehetően néhány nagyon fontos témáról fognak beszélni. Mr. Williams, a tanár, aki védelmébe vett a hiányzó egyenruhám miatt, félrehúzott, és biztosított róla, hogy továbbra is élvezem a bizalmát, viszont feltétlenül jelentkezzek nála ebédidőben, és feltétlenül és pontosan legyek a buszon a már korábban megbeszélte indulási időpontban.

– Ha lekésed a buszt, engem kirúgnak – adta még a tudtomra.

Megnyugtattam, hogy minden rendben lesz, s miután egy bólintással elköszöntem Edwardtól, belevetettem magam a tömegbe a Federation Square-en. Rengeteg diák gyűlt össze, mindegyik a saját iskolájának egyenzakójában virított. Vicces volt, mennyi mindent elárult az iskolájukról, ahogyan a zakót viselték – egyesek sznob, kiváltságos felsőbbrendűséggel feszítettek benne, míg mások csak feszengtek, pont úgy, mintha az anyukájuk adta volna rájuk, mielőtt elindulnak a nemszeretem misére.

Ahogy átfutottam a programot, észrevettem a melegirodalom témájában meghirdetett fórumot. Mivel melegnek tartom magam, amióta először találkoztam a gendersemleges kifejezéssel, elhatározom, hogy ellátogatok oda. Apró, fekete térbe léptem, ahová láthatóan nem özönlöttek egyetlen iskola diákjai sem. Ami az egyenzakók egyértelmű hiányát jelentette, ezzel szemben megjelentek a festett hajú egyetemisták, akik közül beazonosítottam néhány gendersemlegest.

Beljebb mentem. Bárhová leülhettem volna. Aztán Liam mellett telepedtem le.

Először azt tűnt fel: levette az egyenzakóját.

A második dolog, amit észrevettem: Margo Lanagan *Black Juice* kötete ott lapult a zakója zsebében. Nem a *Yellowcake*, de megközelíti a minőségét.

A harmadik dolog, amit észrevettem: az Elvis Costello-féle szemüvege.

A negyedik dolog, ami feltűnt: rögtön elkezdtük bámulni egymást.

– Látom, fellázadtál – mondtam, és ráböktem a zakójára.

– Igen, inkább lázadónak tekintem magam, mint rendbontónak – felelte tétován, amiből kiderült, hogy egyiknek sem tartja magát. Megnyerő volt a válasza.

Liamként mutatkozott be, én pedig Patrickként. Nem Peterként, mert ez a név elég távol állt tőlem.

Bejött a moderátor, megmutatta merre vannak a kijáratok, azután elkezdődött a beszélgetés. Roppant érdekesnek ígérkezett, mégis legalább akkora figyelmet szenteltem a melletttem ülő Liamnek, mint az előttünk felsorakozó szerzőknek – és azt hiszem, ezzel ő is így volt. Amint véget ért ugyanis a találkozó, úgy folytattuk a beszélgetésünket, mintha nem lett volna közben az ötven perces szünet.

Adott két meleg, tizenéves könyvmoly egy irodalmi fesztiválon – nos, akár Párizsban, a Szajna bal partján is sétálgathattunk volna, miközben emelkedett gondolatok, érzések járták át gendersemleges, könyvmoly lényünket. Liam Melbourne-ből jött; az anyjának ajándékboltja volt a Fitzroyban, az apja

pedig szemész. Azt mondtam neki, hogy Adelaide-ban élek, és az apámmal érkeztem, aki az ottani fesztivál egyik szervezője, és szerzőket toborozni jött ide. Ebből persze egyetlen szó sem volt igaz, de mindaz, amit ezenkívül mondtam neki, a legigazabb volt – hogy személyiségként tekintek magamra, nem pedig fiúként vagy lányként, hogy kívülálló vagyok, és hogy a könyvek segítségével beléphetek egy nagyobb világba, mint amilyen az életem.

Úgy teszek, mintha Mr. Williams volna az apám, amikor ebédnél bejelentkezem. Utána egyenesen visszamegyek Liamhez, aki azt mondja, ő nem fog bejelentkezni a tanárainál, holott kellene. A délutánt azzal töltjük, hogy egymás után nézünk be a különböző fórumokra: a tudományos-fantasztikus irodalom, a környezettudatos esszéírók és a nálunk alig idősebb, feltörekvő írópalánták előadásainak helyszíneire. Egy ponton elárulom Liamnek, hogy a nevem Peter, nem pedig Patrick. Nem borul ki tőle. Megkérdezem, szokott-e írni, mire behúzódnak egy csendes sarokba az AMCI épületben, ahol is elővesz egy jegyzetfüzetet, és izgatottan felolvass néhány verset, amit reggel írt. Amikor engem kérdez, őszintén elmondom, hogy egyelőre csak figyelek, és keresem a szavakat.

A délután gyorsan elrepült. A keze az enyémet súrolta, amint a következő helyszínre igyekeztünk, ahol négy szerző vitafórumot tartott Margaret Atwoodról. Mindketten észrevettük, és újból összeérintettük, majd megfogtuk egymás kezét. Nem lázadni, vagy feltűnősködni akartunk – egyszerűen így volt romantikus.

Tudtam, hogy nem így van, mégis úgy képzeltem: a sok száz ember, aki megszervezte a fesztivált, azért tette, hogy Liam és én találkozzunk. Ők voltak a díszlettervezők, mi ketten pedig a főszereplők.

És elérkezett a búcsú ideje. Odaadtam neki az e-mail címemet, Aemon808. Azt mondta, az Aemon nagyon menő név. Először úgy gondoltam, nem mondhatom el, hogy valószínűleg ez az igazi nevem. Aztán mégis elmondtam.

Tetszett neki. Tetszett neki, hogy ezt választottam.

Búcsúzóul megöleltük egymást. Sokáig álltunk így; a testünk felismerte, amit az eszünk és a szívünk már tudott.

Nem akartam elengedni őt.

Tévedés lenne azt hinni, hogy jobb lett volna, ha ott és akkor véget ér. Csak egyetlen tökéletes nap.

Attól még fájtna volna. Minden búcsú fájdalmas.

Hónapokon át leveleztünk, mindent megírtunk egymásnak. Meséltem neki a suliról, a gondolataimról, az olvasmányaimról. Különös, de úgy éreztem, az igazat mondom – a testek, amelyekben voltam, nem számítottak nekem, és ők sem voltak hatással az eseményekre. Megosztottuk egymással a titkainkat az Instagramon. Ha képet kért tőlem, egyszerűen felmentem Peter közösségi oldalára, és letöltöttem néhányat. Ha pedig Adelaide-ről kért képeket, megoldottam, hogy odajussak, és akkor ott is maradtam – hiszen így működött az életem.

Aztán egyre kevesebb fotót találtam Peterről – lett egy barátnője, és ő is feltűnt a képeken. Furcsa rokonságot éreztem a sráccal, mintha én volnék ő, mivel az ő külsejével ismertem meg Liamet. Tudtam, hogy ez helytelen, ám amikor mindenki mástól különbözünk, másképp ítéljük meg, mi a helyes és mi a helytelen.

Majd kaptam egy üzenetet az Instagramon: *Ki vagy te, és miért használod a fotóimat?* Peter valahogy megtalált. A helyes és a helytelen kiegyenlítődött. Bocsánatot kértem tőle, és megígértem, hogy többször nem teszem. Ez a kapu tehát bezárult előttem.

Azt írtam Liamnek, hogy amikor a kedvenc együttesem Adelaide-ban koncertezett, kisurrantam a lakásból és odamentem, csak hogy a szüleim rajtakaptak, amint a koncert után visszasettenkedem. Azt is megírtam, hogy megtalálták az Instagramomat, mire elvették a laptopomat, és közölték velem, hogy ezentúl a tanulmányaimra kell koncentrálnom. Vagyis rájuk kentem az egészet. Rettenetes szülőknek kiáltottam ki őket. Liamnek pedig azt mondtam, hogy e-mailezni ettől még tudunk. Mindent elfogadott.

Több mint egy évig folytattuk még ebben a mederben; volt benne romantika, de randevűk nem, fontosak voltunk egymásnak, de nem a legjobb barátok, kötődünk a másikhoz, de fizikai kontaktus nélkül. Fejlődünk, de mindketten úgy éreztük, hogy ennyi nem elég, több kell.

Bele sem gondoltam, amikor eljött a következő Adelaide Fesztivál ideje. Bár fenntartottam a történetet az apámról, aki ott dolgozik, nem figyeltem oda rendesen. Aztán egy hónappal az esemény előtt Liam meglepett azzal, hogy el fog jönni. Sokan megjelennek majd ott a kedvenc szerzőink közül és amúgy is találkozni akar már velem.

Meg kellett írnom neki, hogy ne jöjjön. Meg kellett találnom a módját, hogy ezt a lehető legkíméletesebben közöljem vele. Őszintének kellett lennem, amennyire csak lehet.

Úgyhogy megírtam neki, hogy maradjunk továbbra is ebben a burokbán, ahol most vagyunk. Ami romantikus, de nem foglalja magában a randevúkat, itt fontosak lehetünk egymás számára, még ha nem is a legjobb barátok, és ahol fizikai kontaktus nélkül kötődhetünk. Író volt, és én a szavain keresztül akartam megismerni őt – csakis úgy. És legyen ez így fordítva is.

Rendben van, írta vissza. Akkor hát őrizzük meg tisztán.

Bár nagyon megkönnyebbültem, egyszersmind csalódott voltam. És folytattuk a levelezést annak tudatában, hogy sohasem találkozhatunk. Többé nem kérdezett az Instagramról, és nem kért tőlem fotókat.

Még mindig beszámolok neki mindenről.

Könnyen meglehet, hogy ő a legfontosabb az életemben. Ezért félek annyira minden nap, hogy elveszítem.

A
6132. nap

R,

Eljött a nap. Mit gondolsz, képes vagy eljutni New Yorkba?

A

A,

Igen.

R

– Halló.

Az ő hangja. Még mindig nem hiszem el, hogy hallom a hangját.

– Szia.

– Ó! Szia.

Elmondom neki a tervet. Elmondom, miért ma kell megtennünk.

Hetekig tartott, míg rátaláltam a megfelelő személyre. Sosem fogom elfelejteni Katie-t, a lányt, akinek elvettem a testét, hogy eljussak ide. Folyton csak ez a szó jár a fejemben: *emberrablás*. Nem hozhatok el valakit csak úgy az otthonából, és dobhatom le ismeretlen helyre. Azelőtt nem fogtam fel ennek a jelentőségét. Most viszont igen, ami megbocsáthatatlanná teszi, hogy újból el akarom követni.

Úgyhogy vártam. Közben írogattam Rhiannonnak. Tájékoztattam az újabb fejleményekről. Megpróbáltam nem gondolni rá, hogy talán lehetetlen, amire vállalkozunk.

Ritának volt barátja, aki elrepült volna vele a keleti partra, hogy aztán mindkettőjüket komolyan megbüntessék, miután visszatérnek. Simon anyját nem érdekelte volna az egész, az apját sem, míg nem érintett az ügyben, szóval ha a srác egyszer csak eltűnik, észre sem veszik – viszont nincs senki, aki segítene neki hazatérni. Anának volt ugyan egy barátja, aki Washingtonba költözött, ám a lány szülei megkönnyebbültek, amikor ez a barát lelépett, és sohasem engedték volna, hogy meglátogassa. Nem akartam, hogy bárki bajba kerüljön. Nem akartam, hogy hiányozzon a suliból. Vagy a munkából. Vagy akár lemaradjon egy randiról, ami az előző héten lett lefixálva. Ki vagyok én, hogy eltérítsek valakit a szándékától?

Majd egy szombaton Tyana Jenkinsként ébredek.

Aki az anyjával és mostohaapjával egy szép házban lakik Lakewoodban.

Az apja New Yorkban él.

Kétszeresen ellenőrzöm: úgy tűnik, jó kapcsolatban vannak, a lány gyakran tölti nála a szünidőket. Bár most nem szünidőről van szó, hanem egy hétvégéről. Amire nem készült semmilyen programmal.

Felmegyek egy lastminute honlapra, ahol olcsó repülőutakat kínálnak New Yorkba, lévén holt szezon van. A hitelkártya-információkat már feltöltötték a számítógépre.

Megveszem a jegyet.

Ezután küldök egy SMS-t Tyana legjobb barátnőjének, Maddie-nek, melyben megkérem, hogy falazzon nekem. Elmagyarázom, mennyire hiányzik az apám, és látni akarom őt, és New Yorkot is. Azt írom, később mindent el fogok magyarázni anyának, és ha rákérdezne, Maddie mondja azt, hogy náluk alszom a hétvégén. Erre visszaír: *Patty sohasem fogja megtudni.* Ebből arra következtetek, hogy Patty az anyám.

A családom megkönnyíti a dolgom. Az anyám a két féltestvéremet úgynevezett intenzív táncórára visz, míg a nevelőapám egy másik féltestvéremmel fociedzésre megy. Elköszönünk egymástól, este találkozunk. Erre bejelentem, hogy Maddie-nél alszom. Megbeszéltük.

Visszamegyek a szobámba. Lefoglalok egy szállodai szobát a JFK-reptér közelében. Küldök Rhiannonnak egy e-mailt. Majd felhívom.

– Akkor találkozunk a repülőtéren? – kérdem, miután beszámoltam neki mindenről.

– Legalább négy óra, míg odaérek. Vagy öt. Még nem vezettem a városban.

– Úgy látom, a JFK a városon kívül van. Nem kell keresztülhajtanod Manhattanen.

– Attól az még New York. És még soha, sehova sem vezettem öt órát. Hadd izguljak emiatt, rendben?

– Rendben.

– Helyes. Szóval... ez most tényleg velünk történik?

– Igen – biztosítom róla. – Már úton vagyok.

Kiérek a repülőtérre, rengeteg időm van még az indulásig. Azon tépelődöm, mikor küldjem el az e-mailt az érkezésemről Tyana apjának – ha túl hamar, akkor értesítheti a lány anyját, ha túl későn, akkor esetleg nem találom otthon éjfélkor, ami nagy baj lenne. Úgy határozok, megvárom, míg megérkezem New Yorkba.

Eddig kerültem a repülést, tudva, milyen hatással lenne a helyváltoztatás az életemre. Ám most nem izgatom magam emiatt. Bár Tyana jegye oda-vissza útra szól, az enyém pedig csak oda, most az egyszer nem bánom. Ez már az utazás második szakasza.

Tyana keze megremeg, amint a gép leszálláshoz készülődik. Lenézek rá, miközben azon töprengök, honnan tudja a test, mit érzek, hogyan áruhat el a test, ami nem is az enyém.

Mialatt a repülőgép a kapuhoz gurul, megírom az SMS-t Tyana apjának.

Épp New Yorkba tartok, beugrom hozzád. Csak ma éjszakára.

Azonnal jön a válasz.

Te most viccelsz velem?

Tudatom vele, hogy nem viccelek. Meglepetésnek szántam. A reptéren fogok egy taxit, és tizenegy körül érkezem a lakásához.

Már hét óra van.

Kiszállunk a repülőgépből. Arra számítok, hogy emberek álldogálnak majd a kapunál, táblát tartva maguk előtt, de csak utasok váraкоznak ott a következő járatra várva. Rájövök, ha Rhiannon itt van, a kijáratnál lehet. Vagyis már közel vagyunk egymáshoz. Nagyon közel.

Megvalósul hát a találkozásunk.

Ott van.

Fürkészi az arcokat a tömegben, pedig nem tudja, ki vagyok ma.

Magabiztosnak tűnik, nem kételkedik benne, hogy meg fog találni.
Kezében táblát tart, rajta egyetlen betű: A.
Ekkor felém fordítja.
Észrevesz.
Elmosolyodom.
Most már tudja.

A szerelem feltűnhet más és más formában, de sohasem tűnik el. A szerelem képessé tesz, hogy ott folytasd, ahol legutóbb abbamaradt. A távollét kölcsönveszi az időt, a szerelem birtokolja.

– Szia!

– Szia!

Leejtem a hátizsákomat a földre. Megcsókolom, ő visszacsókol. Pár röpké másodpercig a saját időzónánkban létezünk. Mások jönnek-mennek, mi összekapaszkodva ott maradunk.

Néhányan figyelnek bennünket. Csak amikor elhúzódnak egymástól, veszem észre a reakciókat. Néhányan mosolyognak. Mások bosszankodnak. De a többség ügyet sem vet ránk.

Mi sem törődünk velük. Nem számítanak.

Azt gondoltam, tökéletesen emlékszem rá. De sokkal jobb így látnom őt, minden egyes mozdulatában felfedezve valami újat.

A reptéri szállodánál parkolt le, de most nincs időnk odamenni. Időben kell megérkeznünk Tyana apjához, úgyhogy muszáj elindulnunk Manhattanbe.

– Még sohasem utaztam ezen – mondom Rhiannonnak, amint felszállunk az AirTrainre.

– Én már igen, a családom nélkül most először – feleli.

– Milyen izgalmas.

– Mondhatni.

Látom rajta, mennyire izgul. Nem tudom, hogy miattam-e, vagy New York miatt, vagy mindkettő közrejátszik.

Megfogom a kezét.

– Végigcsináljuk. Bízz bennem!

Bólint.

El akarom mondani neki, hogy ne aggódjon a jövő miatt. Csak az számít,

ami most van. De azt is tudom, hogy pont ez a gondolkodásmód vezetett minket tévútra legutóbb.

Tudtam, mennyire izgatott leszek, ha újból találkozunk. De most, hogy tényleg itt van velem, úgy érzem, muszáj óvatosnak lennem.

A hosszú, föld alatti úton felvesszük a beszélgetés fonalát. A barátairól mesél. Én néhány korábbi életemről.

Eleinte nem tesz említést Alexanderről. Aggódni kezdek. Majd, miután feltűnően kerüli a témát, rákérdezek.

– Ó, hát nagyszerűen van... azt hiszem. Mostanában nemigen találkozunk. Talán a *kerülöm* a legjobb kifejezés. Igen, szándékosan kerülöm őt.

– Miattunk? – teszem fel a kérdést.

– Igen is, meg nem is. Úgy értem, nyilvánvalóan van összefüggés. De nem ez a fő ok.

Vészesen közel kerültünk hozzá, hogy magunkról kezdjünk beszélni, ám én még nem akarok belevágni a közepébe.

Rhiannon folytatja.

– Jobb, ha tudsz róla, bár voltak figyelmeztető jelek. Távolról sem gondolom, hogy most minden rendben van.

– Gondolj erre úgy, mint egy randira! – mondom neki. – Felugrottál New Yorkba randizni. Milyen romantikus! Sőt, egyenesen vad. És lehet, hogy csak egy hétvégéről van szó, de kihozzuk belőle a legjobbat. Ezzel pedig nincs semmi baj. Mi ketten távkapcsolatban vagyunk, és iderepültem a városba, hogy lássalak.

Vállamra hajtja a fejét.

– Szerencsés vagyok.

– És én is.

Érzem őt magam mellett. Még ha véget érne is most az utazás, már megérte. Jelenlétünk átfedi egymást, tapintani lehet a meghittséget, amit nyújtani tud számunkra.

Elámulunk a város szépségén.

A Times Square-nél szállunk le a földalattiról, és amikor felbukkanunk, elkápráztat minket a látvány. Mintha csak egy mesterséges világba kerültünk volna – nappal van az éjszaka közepén, körülöttünk az emberek pedig véletlenszerűen lettek kiválasztva a globális populációból. Rhiannon előveszi a telefonját, és fényképezni kezd. Felteszem, nem akarja, hogy rajta legyek a

képeken, mert holnap már nem így fogok kinézni. De amikor megpróbálok kihátrálni, arra kér, hogy álljak vissza.

– Emlékezni akarok rád – mondja, és világos, hogy mit ért alatta. Nem Tyanára fog emlékezni, mert ő nincs itt – én vagyok itt.

És ez most a legcsodálatosabb pillanat. Nem a káprázatos fények. Nem is az, hogy a világegyetem központjában állunk. Hanem, hogy emlékezni fog rám. Megtaláltam a létezésem módját.

Mindketten megéheztünk, így aztán bemegyünk egy étterembe, ahol puha perecet szolgálnak fel minden egyes fogáshoz. Beszélgetünk mindarról, ami hirtelen eszünkbe jut: kedvenc New York-i filmjeinkről, sorozatainkról és összehasonlítjuk azzal, ami a kirakatból a szemünk elé tárul. Nem akarok az órára pillantani, mert nehéz most szembesülni a nyers valósággal. Egyre csak közeledünk a tizenegy órához, Tyana apjának lakása pedig még taxival is elég messze van innen.

– Most már tényleg indulnod kell – pillant a telefonjára Rhiannon.

– Pedig nem akarok.

– Semmi baj. Előttünk az egész holnap nap.

Erre mindketten elmosolyodunk.

Felajánlom Rhiannonnak, hogy kifizetem a taxit a szállodájához. De nem fogadja el.

Leintek magamnak egy taxi, ahogyan a filmekben láttam. Rögtön le is fékez mellettem az egyik, így alig marad idő a búcsúzkodásra.

– Amint felébredek, tudatom veled, hol vagyok – ígérem. – Holnap összehozzuk a legpazarabb New York-i randit.

Megcsókol.

– Csodásan hangzik.

Elindul a taxi, én pedig akaratlanul is nézem őt a hátsó ülésről. Egészen addig néz utánam, míg végül látótávolságon kívül kerülök.

– Miért érzem azt, hogy anyád mit sem tud erről? – kérdezi Tyana apja, amint megjelenek nála, és üdvözlésképp megöleljük egymást.

Látom rajta, hogy örül a lányának, egyszersmind aggódik is.

– Valóban nem tud róla – felelem.

– Akkor mit tud?

– Hogy Maddie-nél alszom ma este.

– Tehát holnap repülsz haza?

– Hatkor már otthon is leszek. Hidd el, mindegy, hogy Maddie-nél vagyok, vagy nálad! Anya észre sem fogja venni.

– Nos, reméljük, így lesz – mondja erre. Azután megrázza a fejét, és felnevet. – Amikor az anyád lelépett otthonról a gimi idején, hogy találkozzon a barátjával, ő bizony lebukott. De ezt nem tőlem hallottad!

Azt mondja, hozott nekünk fagyit. Míg eszegetjük, kérdezgetek tőle ezt-azt, és ő lelkesen válaszol mindenre. Ám amikor rám terelődik a szó, ásítózni kezdek, mintha órák óta elfojtottam volna.

– Nem folytathatnánk reggel? – kérdezem tőle. – Teljesen kimerültem. – 11:35. Alig maradt időm.

– Dehogynem. Bár ha kevesebb, mint huszonnégy óra áll rendelkezésünkre, jobb, ha reggel időben felkelsz. Legalább két múzeumot meglátogatunk, és még forró csokit is iszunk.

– Megbeszéltük! – vágom rá, és újból ásítózni kezdek.

Remélem, Tyana emlékezni fog holnap erre a megállapodásra. Remélem, nem bánja, hogy itt ébred. Azt hiszem, örülni fog, bár ez inkább az én kívánságom, nem a realitás.

Mielőtt aludni térek, jó éjszakát kívánok Rhiannonnak SMS-ben. Néhány percig várok, ám vészesen közeleg az éjfél, így még mielőtt választ kapnék, újból írok neki, hogy most már ne írjon vissza. Azután törlöm Rhiannon összes üzenetét Tyana telefonjáról, és minden mást is.

11:52-kor lehunyom a szemem, és rögtön el is alszom.

RHIANNON

Nem akarok taxiba ülni, mert akkor beszélgetnem kell a taxisofőrrel – legalábbis így illik, nem? Ráadásul a taxi drága, s bár a lánynak, akinek ma A a bőrébe bújt láthatóan volt elég pénze, nekem még mindig kellemetlen pénzt elfogadni valakitől, akinek fogalma sincs róla, hogy azt elveszik tőle.

Egyedül szeretnék maradni a gondolataimmal, és ehhez furcsa módon a zsúfolt metrót választom helyszínül. Hihetetlen, mennyien vannak még fent ebben az órában – szerintem az összes ember a városomból, aki szombat éjszaka elment szórakozni, elférne ebben a metrókocsiban. Viszont rajtam kívül senkinek sem fogalmazódik meg a fejében a gondolat: vajon ki lesz ott a holnapi randinkon.

Különös. Persze, hogy különös, és addig ismételve magamban, mire egészen elfogadhatóvá válik. Mert ma este ugyan egy tök ismeretlen lánnyal találkoztam, mégis azonnal felismertem. Mert ő volt A. Nem számít, hogy milyen a teste, az alakja, a hangja vagy akár a magassága. Ahogy rám nézett, A lett belőle. Ahogyan éreztem iránta – A iránt éreztem.

Nem emlékszem, hogy máskor is ilyen hosszú lett volna az út a metrón. Talán mert nem voltam egyedül. Az is lehet, hogy ebben az órában többször megáll. Én mindenesetre hosszúnak érzem, nincs nálam olvasnivaló, semmittevésre vagyok ítélve. Nem merek hosszasan bámulni senkire, mert attól tartok, előrántanak egy kést, vagy beszédbe elegyednek velem. Őszintén szólva nem tudom, melyik lenne a rosszabb.

A telefonom mindjárt lemerül, amit nem akarok megkockáztatni, úgyhogy az időnkénti térerő ellenére kikapcsolom. Ezzel elvágom magam a barátaimtól, akik mostanra valószínűleg alszanak, vagy éppenséggel buliznak valahol, és nem a telefonjaikon lógnak. Kifogás kifogás hátán. Hogy mi az igazság? Nem tudom, mit mondjak nekik, ha mégis felhívnak. Rebecca úgy tudja, hogy az egyetemek nyílt napjait látogatni jöttem fel. Biztos vagyok benne, hogy elmondta a többieknek. Én pedig ugyanezt mondom majd nekik hétfőn. Rebecca pedig undok lesz, mert velem akart jönni.

Majdnem éjjel egy óra van, mire a JFK megállóhoz érünk. Ott rá kell

jönnöm, hogy a hotel egészen távol esik a megállótól, s míg a repülőtérre simán besétálok, nem biztos, hogy ilyen későn elcsípem a szállodai ingajáratot. Úgyhogy végül egy taxiban kötök ki.

A taxisofőröm nő, ezért szívesebben szóba elegyedem vele. Könnyed csevegésbe kezdünk. *Először látogatok a városba? Merre jártam ilyen későn? Megfelelő a szálloda?* Mintha csak a barátaim szüleivel beszélgetnék.

A szállodai előtér tők kihalt. Furcsállom, mert egy reptéri hotelnek New Yorkban ilyenkor, szombat éjjel tömve kellene lenni. A szobám bűzlik a bagószagtól, pedig nemdohányzóra fizettem. Az ágy nyirkos, dohos. Nem csupán egy foltban, hanem mindenütt. Úgy tűnik, jobban jártam volna, ha az autómban alszom.

A fürdőszobában szerencsére jobb a helyzet. Habár túl éles a fény, és amikor fogmosáskor a tükörbe pillantok, egy hófehér kísértet néz vissza rám. És akkor hangosan felteszem magamnak a kérdést: *Mégis mit keresek én itt? Befészkelem magát a fejembe a gondolat. Mitkeresekitt? Mitkeresekitt? Mitkeresekitt?* Nem csak erre az ócska hotelre értem, ahol az egyetlen látványosság, hogy az ablak a sztrádára és a környező szállodákra néz. Úgy értem, mit keresek itt New Yorkban, miért üldözök valakit, akivel sohasem lehet normális párkapcsolatom. Furcsamód Justin jut az eszembe – hányszor gondoltam azt, hogy vége, majd meggyőztem magamat, nem-nem, nekünk együtt kell maradnunk. Tehát együtt maradtunk. Azután megint jöttek a kétségek. De együtt maradtunk. Újabb kétségek merültek fel; végül már nem lehetett őket figyelmen kívül hagyni. Tudom, A nem Justin, és az okok, amiért nem fog működni a kapcsolatunk, totál különböznek az okoktól, amiért Justinnal nem működött. De még így is, hogy más-más srácról van szó, a minta ugyanaz. Az a gyerekes hit, hogy ha elég erősen akarsz valamit, meg fogod kapni. Mi van, ha A jó nekem, míg Justin rossz volt nekem? Ami nem működik, az nem működik.

Állj le! Le kell állítanom magam. Megmosom a fogam, azután jól összeszorítom, és bemászok a dohos ágyba. Az ágynemű egy fokkal jobb, mint a nagy, tűzdelt paplan. A fűtés viszont nagyon hangos. Eszembe jut a telefonom; bekapcsolom, hátha érkezett rá A-tól búcsúüzenet. Éjfél előtt küldött egyet, és figyelmeztet, ne válaszoljak – mintha nem tudnám. Vagy talán elfelejtettem volna.

Visszafekszem. A fűtés továbbra is csörömpöl. Az ágy sem lesz kényelmesebb. A redőnyön beszökik kintről a fény. És a zaj is; hallom az autókat a sztrádán. Miért van ott még mindig annyi autó? Egyedül vagyok.

Azért jöttem, hogy A-val legyek, erre itt maradtam egyedül.

De hát tudtad, hogy így lesz – mondom magamnak.

De azt nem tudtam, hogy ilyen érzés lesz – felelem erre.

Mitkeresekitt? Mitkeresekitt?

Tisztában vagyok vele, milyen késő van már, és túl fáradt is vagyok, hogy hazavezessek, mégis néhány percig azon morfondírozom, hogy beülök az autóba, és tényleg hazamegyek. De előtte még megírom A-nak: *Most rajtad a sor, hogy kövess.*

Ami nem éppen kedves válasz egy őszinte Jó éjszakát!-üzenetre.

Körülöttem minden hangos – én próbálok elcsendesedni. Itt csakis úgy lehet elaludni, ha valaki már a kimerültség határán van, én pedig ott vagyok. Amikor viszont felébredek, túlságosan is korán, már nem tudok visszaaludni. E-mailben értesítem A-t, hogy fent vagyok, ám nem érkezik tőle válasz.

Képtelen vagyok itt várakozni. Becsomagolom azt a kevés dolgot, amit kicsomagoltam, kijelentkezem a szobámból, és elindulok az autómhoz. Nem tudom, hová menjek, de ebben a szállodában nem maradhatok tovább. Manhattan térképét böngészve elhatározom, hogy a Central Parkot veszem célba, mert Manhattanben oda a legkönnyebb eljutni. Vasárnap, kora reggel alig van forgalom. Szerencsére. Furcsa érzés a város felé vezetni; nekem itt nincs helyem. Nem érzem, hogy közöm lenne bármihez is.

Közvetlenül a parkkal szemben leparkolok, de előbb még háromszor is ellenőrzöm a táblákon, hogy szabad-e ilyenkor.

Azután kiszállok az autóból, és sétálni indulok. Csak a fenyők zöldellnek az ég alatt az évnék ebben a szakában, és mégis vigaszt nyújtanak. Találok egy ösvényt, amely felett összekapaszkodnak az ágaik. Körülöttem az emberek többsége kutyát sétáltat, bár ilyen korán inkább az ebek sétaltatják a gazdikát. Tudatában vagyok annak, hogy a világ egyik legnagyobb városának a közepén tartózkodom, ugyanakkor jó érzéssel tölt el, hogy a park elég nagy hozzá, hogy kiszorítsa a várost. Éhes vagyok, kávéra vágyom, de az árusok még nem nyitottak ki. Kanyargós ösvényeken járok, ahol az emberek és a kutyák eltűnnek a szemem elől, és azon töprengek, vajon biztonságban vagyok-e itt. Visszasétálok egy nyitottabb, óriási térhez, ahol üres baseballpályák helyezkednek el. Addig megyek, míg megfájdul a lábam, akkor aztán megszólal a telefonom, és megtudom, hol lesz a következő helyszínünk.

A 6133. nap

Rhiannonnal a Central Parkban üldögélünk egy padon, amiről a keleti oldal egy különösen meredek dombjára nyílik kilátás. Hoztam neki kávé. Apró kortyokban issza, közben az ajkait nézem, ahogy hozzáér a pohár fedeléhez. Hiányzott nekem.

Beszámolok neki a ma reggelről. A *beszámolás* is hiányzott már. Az érzés, hogy egy élmény csak akkor válik teljessé, ha megoszthatom egy számomra fontos személlyel.

– Szóval, Arwynék lakása csupán másfél blokk távolságra van Tyanáéktól. Ami pedig azt bizonyítja, amit mindig is sejtettem: minél több ember vesz körül, annál kisebb lesz a távolság, amit meg kell tennem egyik testből a másikba. Gondolj csak bele! Ha itt élnék, hónapokon keresztül ugyanazon a környéken maradhatok. Talán éveken át. Talán el sem hagyom többé Manhattant.

– Ez persze megkönnyítené a dolgunkat – mondja erre Rhiannon. – Bár nem igazán. Mert akkor is napról napra változnál.

– Tudom, tudom.

Nem hoztam fel a meggyőző érvemet, hogy mit is kellene tennünk. Még nem.

Rhiannon felém int.

– Mesélj Arwynről!

– Őszintén? Elég sok mindenben bizonytalan vagyok, mivel azok is azok, akikbe beleköltözöm. Mostanában próbálok jobban megismerni őket, annyi mindent megtudni róluk, amennyit csak lehet.

– Hogyan?

– Valamiért ezt akarom csinálni. Másképp nem viselkedhetek teljesen úgy, mint ők. Így valahogy több értelme van az egésznek.

– Ezelőtt nem így volt?

– Régebben nem kellett beszélnem róluk. Tudod, senki másnak.

– De aztán jöttem én – mondta hozzám bújva.

– Igen – bújok oda én is. – Aztán jöttél te.

Azt hiszem, a Central Park az egyetlen hely Manhattanben, amely nincs magántulajdonban, nincs elnevezve senkiről, és úgy általában senki nem húz belőle hasznot. A tiszta létezés oázisa a fenntarthatóság és a létfenntartás birodalmában. Emiatt már el is döntöttem, hogy ez a kedvenc városrészem. Nem mintha sokat láttam volna a többiből.

Pár pillanatig elmerülök a park látványában, elképzelem a városon belül. Rhiannon is elcsendesedik. És szerintem, ez így rendben van. Vagyis, jó ez így. Még ha hosszú idő után most találkozunk is először, semmi sem indokolja, hogy elsiessük a kettőnk dolgát.

Megfontoltan cselekszünk, hiszen rengeteg időnk van.

RHIANNON

Azt kérdezem magamtól: És ha ez lenne a mi padunk?

Már peregnek is előttem a képek. Minden reggel itt találkozunk. Egyes napokon A kutyát sétáltat. Más napokon munkába menet állok meg itt. A munkahelyem valószínűleg egy kávézóban vagy egy könyvesboltban vagy pedig egy könyvesboltbeli kávézóban lesz. Ami tíz óráig nem nyit ki. Nem, inkább tizenegyig. Úgyhogy bőven van rá időm, hogy lattét szürcsölgetve a padon megbeszéljük A-val, mi történt velünk tegnap, aznap, és mi várható a következőn – a legutóbbi persze csak rám vonatkozik. Előfordul, hogy másodikként érek a padhoz, és el kell majd töprengenem, vajon A az, akit ott ül, vagy valami... betolakodó. De tudni fogom, amint felnéz rám. Tudni fogom, amint üdvözl.

Együtt fogunk megöregedni ezen a padon. A helyi kutyasétáltatók és kocogók mind tudni fogják, hogy ez itt a mi padunk. Vagy legalábbis az én padom. Mert én leszek az, aki nem változik. Esőben pöttyös esernyő lesz nálam. Amikor havazni fog, A hoz egy plédet, hogy az alatt üldögéljünk. Ősszel mi is a fák színes pompájába öltözünk. Nem vesszük észre, ahogyan öregsünk. Pedig meg fogunk öregedni, itt ezen a padon. A szívünk mélyén mégis ugyanazok maradunk.

Sohasem élhetünk együtt. Ritkán sikerül majd éjszaka is találkozoznunk. De minden reggel vár ránk a pad.

Szép ábránd az egész. Kár, hogy alig van valóságalapja.

A

6133. nap (folytatás)

Arwynnak meg kell szegnie a barátainak tett ígéretét, miszerint megnéznék egy filmet a belvárosban, nem kockáztathatom ugyanis, hogy véletlenül belefussunk valamelyikbe, felvetem tehát, hogy maradjunk a felsővárosban. A városi térképre pillantva valamiféle határvonalat keresek, de nem találok.

– Mit szólnál hozzá, ha múzeumba mennénk? – kérdezem Rhiannontól. Számos múzeum van feltüntetve a térképen.

– Látogassunk el a Metropolitan Múzeumba – feleli. – Nem messze van innen.

Azzal rábök egy, a park szélén álló épületre, mely úgy néz ki, mint egy masszív lakóház. Minél közelebb érünk hozzá, annál nagyobbak tűnik – akkora, mint egy várkastély.

Annyiszor láttam már filmekben, filmsorozatokban a Met gigantikus lépcsősorát, hogy azonnal felismertem, és bele is borzongtam. Amint bent voltunk az épületben, kaptunk egy térképet, amitől hirtelen időutazónak érezzük magunkat, akik beléphetnek a történelem bármely szakába a fennmaradt műalkotások révén. Nem sokat tudok a művészetekről, ezért fogalmam sincs, honnan induljunk. Azzal sem vagyok tisztában, Rhiannon melyik korszakot szereti leginkább, esetleg hozzám hasonlóan neki sincs kedvence. Úgy tűnik, ez a múzeumi látogatás segíteni fog jobban megismernem őt.

– Akkor hát, hol kezdjük? – kérdezem.

Ásít egyet, majd zavartan elpirul.

– Jaj, bocs! Múlt éjjel alig aludtam. Kezdjük talán az impresszionistákkal. Azok a kedvenc termeim.

Segítségül hívom a térképet.

– Irány az emelet!

– Nagyon virgonc vagy.

– Általában jól alszom.

- De nem a szállodában.
- Olyan rossz volt?
- Nem... egészen jó volt. Csak épp nem szoktam hozzá, hogy egyedül aludjak szállodai szobákban.
- Bárcsak ott lehettem volna veled!
- Én is ezt szerettem volna.

A szavak ott kísértének körülöttünk; egyrészt lenyűgöző, hogy mindketten ugyanarra vágyunk, másrészt fájdalommal teli, mert sohasem valósulhat meg.

Végigmegyünk egy folyosón, melynek falain vázlatok és régi fényképek függenek, mindegyik a saját fürkájében, így nem lehet csak úgy elsuhanni mellettük, hogy ha látni akarunk valamit belőlük.

– Ez tetszik – szólal meg Rhiannon egy fekete-fehér fotó felé közelítve, mely az 1940-es évekből származik, és négy lányt ábrázol – három kicsit, meg egy nagyobbat – amint hat szappanbuborék után néznek, ahogyan azok a levegőbe emelkednek a kihalt utcán. Van valamiféle szimmetria a lányok és a buborékok megkomponáltságában, mintha csak összetartoznának. A fényképész neve Helen Levitt, aki nem utalt rá, honnan jönnek elő a buborékok, és a lányok is névtelenek maradnak. A fotó címe – *Gyerekek szappanbuborékokkal, New York* – szintén nem szolgál egyéb információval.

Rhiannon újból ásít, majd újból bocsánatot kér. A fekete-fehér képek után színesek következnek, a nyomatok után vásznak. Balett-táncosok kitartott pózait szemléljük. Rhiannon közelebb megy hozzájuk, mögötte állva nézem, ahogyan a rúd felé hajló mozdulatukat utánozza.

– Azt hiszem, Degas a kedvenc impresszionistám – mondja Rhiannon, amikor odaállok mellé. – Bár Monet is az élmezőnyben van.

– Miért nevezik őket impresszionistáknak? – kérdezem. – Úgy értem, valamennyi festmény benyomáson alapul, nem?

Rhiannon elkapja a tekintetét Degas táncosairól, és rám néz.

– Valóban. Csakhogy az impresszionisták különböznek a többitől. Ők felismerték, hogy a témáik állandó változásban vannak, így csupán egyetlen kiragadott pillanat megörökítésére vállalkoznak. Véletlenszerűen kiragadott pillanatról van szó, tehát nem azt állítják, hogy a legjobb pillanatában ábrázolnak egy helyszínt vagy személyt. Azt mondják, ez csak egy a számos lehetőség közül. És én pont ezt látom a képen... azután eltűnik. Ha csak el nem csípek némi benyomást. Mert végeredményben én is el fogok tűnni.

A többi látogató is szeretné megcsodálni a táncosokat, úgyhogy a következő terem felé vesszük az irányt, ahol Monet szénaboglyái és Van

Gogh szalmakalapja várnak ránk. Egy szín korántsem egyetlen színből áll. Ami homogén, az sem teljesen egynemű. Minden más, ha közlről szemléljük. Eszembe jut, amit Rhiannon mondott az imént ezekről az egyszeri pillanatokról, bevillanó képekről. Ugyanakkor nem szabad megfeledkeznünk a megkomponáltságukról sem, hiszen számos, különböző pillanattól és megfigyelésből épültek fel, hogy megvalósítsanak valami majdnem lehetetlent: az időtlen azonnaliságot.

Szeretném megosztani Rhiannonnal ezt a gondolatsort, ám ő már három festménnyel arrébb jár. Tekintete végigpásztáz a falon, s ha megakad valami figyelemre méltón, legalább egy percig elmerül a látványban, majd továbbmegy.

Saját szemszögemből nézve mi, látogatók, a festmények részei vagyunk, míg a látóterünkben vannak. Különválnak a teremttől, hogy megbámuljuk a nyárfákat. Ugyanazt a nőt több, mint egy évszázada bámuljuk úgy, hogy semmit sem tudunk róla. Bár ez nem igaz. Mert az arckifejezéséből mégis kiolvashatunk valamit.

Idegenek vagyunk itt. Összegyűlünk, hogy megnézzük a műalkotásokat, azután a magunk módján, rövid ideig életet leheljük beléjük.

RHIANNON

Idegenek vagyunk. Mást nézünk meg, és mást látunk benne. Ha nem tudnám, hogy A van Arwynban, simán elmennék tőle. Még most sem tudom, mit kellene mondanom. A világ leghíresebb festményei közül jó néhány körülvesz bennünket, mégsem tudok olyat mondani neki, amit másnak nem.

Ha más nem is, eszembe jut Alexander, neki nagyon tetszene itt. Alexander meg akarná érinteni az ecsetvonásokat. Felkutatna egy tájképet, hogy aztán betörjön.

DAWN, 45 ÉVES

Idegenek vagyunk. Évek óta sokat beszélgetek Irene-nal, a 964-es terem őrével. Tudom az összes unokahúga és unokaöcse nevét. Tudom, hol nyaralt. Tudom, hogy jobban szereti Monet-t, mint Manet-t. Tudom, hogy a legjobban Vermeert szereti, de abba a terembe alig küldik őrködni. A főnöke úgy véli, amikor Irene van a 630-as teremben, sokkal több figyelmet szentel az *Alvó lánynak*, mint a betérő, potenciális tolvajoknak és vandáloknak. És ezt ő nem is tagadja. Ugyan miért dolgozna bárki is múzeumi teremőrként, ha közben nem nézegetheti a festményeket?

Mindezt tudom róla, mégis idegenek vagyunk egymás számára. Mert minden egyes alkalommal, amikor találkozunk Irene-nel, én valaki más vagyok.

A festmény, ami előtt ülök, mindig ugyanaz. Órákig tanulmányozom. Ha én is ugyanaz lennék minden alkalommal, gyanút keltenék vele. Habár, Irene legalább tudná, ki vagyok. Ám mivel mindig más a külsőm, nem szúrnak ki, mint a disszertációjához anyagot gyűjtő hallgatót, vagy akár a rablását tervező bűnözőt.

A Monet család az argenteuil-i házuk kertjében. Manet festette, amikor a család kiköltözött nyárra a Szajna mellé. Tetszik, hogy barátok voltak. Tetszik, milyen fesztelennek tűnik a festményen Monet fia, Jean, míg az anyja pózol a festőnek, az apja pedig, aki a legtöbbet tudja a modellkedésről, oldalra húzódva kertészkedik. Miért szeretem annyira ezt a festményt, amikor oly sok van még itt kiállítva? Sohasem jártam Argenteuil-ben, de még az Egyesült Államokon kívül sem. Túl egyszerű lenne ez a magyarázat. Ám valahányszor meglátom, úgy érzem, beszél hozzám, mondani akar valamit. A szívem mélyén persze tudom: ez a festmény nekem a családról szól. Arról, ahogyan a fiú elégedetten, elpilledve dől az anyjához. Biztos vagyok benne, hogy így érezhettem én is valamikor, valaki iránt. Tudom, hogy nekem is volt anyám, még ha egyetlen napig is, de volt. Biztosan szerette a képzőművészetet. Talán ez a kép is tetszene neki. Talán ezért van rám ilyen nagy hatással. Talán ezt mondja nekem, mert ezt akarom „hallani”. Hinni

akarok benne, hogy én is jöttem valahonnan, és ennek töredéke fellelhető a gondolataimban. Ez nem olyan, mintha örökbefogadtak volna, és a biológiai szüleimtől távol nőttek volna fel – azok a gyerekek a tükörbe nézve legalább nyomokban felfedezhetik magukon, honnan származnak. Nekem olyan dolgokra kell hagyatkoznom, melyeknek mélyebb gyökerük van, mint az emlékképeknek. A dalok beszélnek hozzám. A kirakatokon visszatükröződő pillantások is beszélnek hozzám. Bizonyos nevek érthetőbben beszélnek hozzám. És ez a festmény határozottan beszél hozzám.

Irene odajön hozzám, és megkérdezi, tudtam-e, hogy Renoirt közvetlenül Manet mellé állították ki, a Monet családról festett portréi miatt. Azt felelem, hogy tudtam. Nem mondom el neki, hogy ő volt az, aki sok-sok évvel ezelőtt elárulta nekem, és azóta is újra meg újra elismétli.

A
6133. nap (folytatás)

Rhiannon megint ásítózik. És már nem fordul felém, hogy bocsánatot kérjen. Talán már ki is ment a fejéből, hogy itt vagyok.

RHIANNON

Már a hazafelé tartó útra gondolok. Pedig nem kellene. Rengeteg időnk van még.

A

6133. nap (folytatás)

Újabb ásítás.

Kezdek bepánikolni. Nem azért, mert ásítózik – tudom, hogy keveset aludt, és ennek én is az okozója vagyok. Jobban aggaszt, hogy nem beszélünk egymással, hogy nem ismerjük meg egymást alaposabban.

Aztán leállítom magamat. Nyugalom. Túl sokat várok egyetlen naptól. Hinnem kell benne, hogy a többi párhoz hasonlóan, nekünk is rengeteg időnk van még.

Teremről teremre követem, évszázadokon és kontinenseken át. Rhiannon megtorpan egy nő portréja, bizonyos Madame X előtt. Sápadt, fehér matróna, éjfekete köpenyben, ahogy épp jobbra néz; John Singer Sargent alkotása. Az a benyomásom, hogy valójában nem egy fix pontra tekint, csak úgy jobbra, mert úgy akarták lefesteni, hogy jobbra tekint. Így is fogunk emlékezni rá.

– Előfordult már veled, hogy így néztél ki? – kérdezi tőlem Rhiannon.

– Ezt hogy érted?

– Volt valaha olyan napod, amikor ilyen voltál?

A közelünkben látogatók álldogálnak. Talán hallanak is minket.

Rhiannon látja rajtam a riadalmat, mire felnevet.

– Nem kell aggódnod, ez itt New York. Mondhatsz bármit, biztos vagyok benne, hogy nem törődnek veled.

Szemügyre veszem a festményt. Hófehér bőrre gondolok, a leégéstől való félelemre. Megpróbálok felidézni egy ilyen ruhát, vagy valami hasonlót...

– Nem hiszem. Nem igazán emlékszem a külsőmre. Nem olyan fontos az.

– Különös – mondja erre Rhiannon. – Látok egy képet, mint ez itt, és rögtön arra gondolok, milyen érzés lehet ilyen arccal, ilyen bőrrel, ennyi kifinomultsággal élni. Ugyanakkor tudom, hogy sohasem fogok így kinézni, vagy efféle életet élni. De te lehet.

– Tetszik, hogy ezt gondolod – felelem. – Én viszont nem így gondolkodom. Talán másképp kellene – nem is tudom. Azt hiszem, többet

nézhetnék tükörbe. Nem igazán látom magamat, amikor másokban vagyok – bármit jelentsen is ez.

– Hadd tegyek fel egy kérdést! Szerinted most hogy nézel ki?

– Fogalmam sincs róla – vallom be az igazat. – Tudom, rövid a hajam, mert érzem, hogy rövid.

– De milyen a színe?

– Barna?

– Olyasmi. Gesztenyebarnára tippelnék. Na és a szemeid?

– Abból kettő van.

– Jaj. De milyen színűek?

– Nem tudom. Nem is érdekel túlzottan.

– Szerinted jól nézel ki?

– Ezen sem szoktam gondolkodni. Úgy értem, ha az emberek reakciójából ezt szűröm le, akkor persze tudom, hogy igen. De sohasem nézegetem magam a tükörben, Ó, ma elég jól nézek ki?

– Még szerencse.

– Na, és te?

– Én inkább úgy mondanám, hogy határozottan észreveszem, mikor van jó, illetve rossz napom.

– Neked igazán nem lehetnek rossz napjaid!

– Köszönöm. Pedig vannak, elhiheted.

– Akkor hát, a mai napot miként definiálnád?

– Két órát aludtam, majd a lehető leggyorsabban zuhanyoztam. Azt hiszem, ez elég hozzá, hogy ma ne hozzam a legjobb formámat.

– Ez is csak engem igazol. Nem tudod objektíven megítélni ezt. Még egy rossz napod is elég jól hangzik.

– Nem vonom kétségbe, de nem szabadulhatok a gondolattól, hogy nem tudod, milyen vagy.

– Sohasem fogom megtudni, milyen vagyok.

– Tudod, hogy értem. Ahogy kinézel a testben, amiben vagy.

– De hát pont erről beszélek. Az nem én vagyok. Nem emlékszem, hogy néznek ki, mert ők nem én vagyok.

Egy férfi halad el mellettünk a galériában és hosszú, furcsálló pillantást vet rám. Ennyit arról, hogy bármilyen örültséget ki lehet mondani New Yorkban. Az egyik teremőr körbesétál a helyiségben, mire a férfi odaszól neki.

– Szép napot, Irene!

Azzal megy is tovább. A nő visszakiált.

– És önnek is, uram! – Majd, mintegy magának mondja. – Ismerjük mi egymást?

– Szóval, hogyan tudnád leírni magadat? – kérdezi Rhiannon.

– Sehogyan. Nekem például nincs formám.

– Mindennek van valamilyen formája.

– Jó, akkor nincs látható, felismerhető formám.

Tudom, hogy teljesen magától értetődő kérdéseket tesz fel nekem. Tudom, hogy ez azt jelenti, bele tudja képzelni magát a helyzetembe. De ettől még olyan kérdések maradnak, amelyeket még sohasem tettem fel nekem. Aggaszt, hogy talán nem lesz elégedett a válaszaimmal.

– Te hogyan jellemeznél engem? – kérdezek vissza.

– Úgy emlékszem rád, ahogyan aznap kinéztél, bármelyik napról legyen is szó. Biztos vagyok benne, hogy idővel ez változni fog. De most így emlékszem rád, és tudom, igazam van, és egyszersmind tévedek.

– Akkor honnan tudod, hogy én vagyok az?

– Mert te másképp reagálsz, mint Arwyn. Van benned egyfajta kedvesség irányomban. Vonzalom. Ahogyan a világot szemléled és benne engem, Rhiannont. A legelső naptól fogva.

– Akkor hát nem számít, hogy nincs formám?

– Épp arról próbállak meggyőzni, hogy igenis van felismerhető formád. Csak épp nem bőrből, hajból, szemekből, sejtekből és vérből áll. Hanem más egyebekből.

Ezen el is gondolkodom, ahogy belépünk a szürrealisták galériájába, és szép sorban megnézzük a munkáikat. Talán egy Giacometti szoborra emlékeztetek, egy egészen vékony vonalokból alkotott alakire? Vagy inkább Miró lebegő körökből kreált figuráira? Dalí, az arctalanság különböző fokain ábrázolta oroszlánjait, amint tojáshéj színű sziklákról másznak le a *The Accommodations of Desire* című festményen. Picasso mértani zajját redukálja alakjait. Magritte keretekbe töri egy nő testét, ez a *The Eternally Obvious*. Mindegyikükkel rokonságot érzek, bár különbözöm is tőlük.

Rhiannon ott áll mellettem, amint Picasso *Nude Standing by the Sea*-jét tanulmányozom.

– Talán én is ilyen vagyok – mondom állammal a kép felé bökve. – Inkább valamiféle torzó, mint egy emberi alak.

– Ugyan már – feleli csendesen Rhiannon. – Én nem egy torz A-t ismerek.

Tudom, hogy a hirtelen támadt kétségbeesésem nevetséges. De ránézek, aztán magamra gondolok, és felteszem a kérdést, *Mégis hogyan?*

Nem akarom, hogy túl komolynak gondoljon – most még nem, hiszen alig, hogy újból összejöttünk. Ezért csak annyit mondok:

– Hogyan lehetséges, hogy a szürrealizmusban és az impresszionizmusban ennyi átfedés van?

Azt hittem, hogy ez egy megválaszolhatatlan kérdés. Ám Rhiannonnak van rá válasza. Át sem kell gondolnia.

– Mert – feleli a fejére mutatva – mindkettő innen ered.

RHIANNON

Ideje valami enivalót keríteni magunknak. Előveszem a telefonomat, hogy megnézzem, hány óra van, és néhány SMS-re bukkanok; Alexander érdeklődik, mi a helyzet nálam. A szakítási kísérletem óta igyekszem némi távolságot tartani tőle, ugyanakkor eltaszítani sem akarom véglegesen. Erős késztetést érzek, hogy visszaírjak neki: épp a Van Gogh-festmény előtt állok, aminek a lenyomata az ágya felett függ, mégsem teszem. Egyáltalán nem válaszolok neki.

A közben engem figyel, és megkérdezi, minden rendben van-e.

– Csak néhány e-mail Alexandertől – felelem. – Semmi komoly.

– Na, és hogy van Alexander?

Nem tudom, miért, de bosszant a kérdés.

– Inkább nem beszélnék róla.

– Ó. Rendben van. Ahogy akarod.

– Csak tudni akarta, mi van velem. Mindegy. Sokkal sürgetőbb a kérdés: Hová menjünk ebédelni?

– Történetesen tudom rá a választ, illetve azonnal megkeresem a térképen.

Végül A kiszúrt egy vegetáriánus éttermet, kifejezetten a kedvemért, a Candle Cafét. Kifinomultabb, mint az általam eddig látogatott helyek, rántott szejtánt és tempéh empanadast is felszolgálnak. Valamint ez a legdrágább vegetáriánus étterem, ahol valaha is jártam, bár itt New Yorkban valószínűleg nem számít annak. Meg is mondom egyenesen A-nak.

– Nem engedhetem meg magamnak.

– Én állom – feleli.

– Ezt már megbeszéltük, hogy ilyenkor nem te állod. Most például Arwyn állja.

Erre már A is felkapja kissé a vizet.

– Ha Arwyn most a barátaival ebédelne, ugyanennyit költenének. Semmivel sem kerülök neki többre, hidd el. Elég sokat töprengetem már ezen.

– Egyike a magad által kijelölt határoknak.

– Így igaz.

Erre emlékeztetem magamat, hogy valamennyiünknek vannak ilyen határai. Nincsenek mindenkire vonatkozó igazságok, csak az egyes személyekre.

Feladom hát, és amikor kihozzák az ételt, hálás vagyok érte, bár nem igazán tudom eldönteni, vajon A-nak vagy inkább Arwynnak kellene. Valószínűleg mindkettőjüknek.

A különböző dolgokról kérdezget, amik az e-mailjeinkből kimaradtak – iskoláról, barátokról, családról és egyébektől. A meglepően sok mindenre emlékszik a városomban eltöltött időkből; alaposan kivesézzük Steve és Stephanie kapcsolatát, mivel A találkozott velük, tudja miről beszélek, és mert ő egyikük oldalán sem áll, tárgyilagosan látom a dolgokat, ami Rebeccával vagy Prestonnal nem lehetséges.

Elő kell vennem a telefonomat, hogy pontos információval szolgáljak a tempehről. A megkóstolja, és ízlik neki, majd váratlanul egymás tányérjáról kezdünk falatozni, közben nevetgélünk és beszélgetünk. Végre visszatérünk a normális kerékvágásba, egyikünknek sem kell erőlködni. Akár egy átlagos pár is lehetnénk, akik együtt ebédelnek, mégis egyediek vagyunk. Nem is teszek semmilyen megjegyzést, nem akarok vészmadárkodni. Igyekszünk visszatalálni egymáshoz. Nem könnyű – még mindig oda kell figyelni, fenn kell tartani az érdeklődést. Ám ez korántsem hat túlzott erőfeszítésnek. Inkább amolyan magától értetődő figyelmesség a másik iránt.

Tudom, lehetnének nagyobbak az elvárásaim. De egyelőre megelégszem ennyivel.

– Nézd! – mondja A, és a vállam fölött az ablakra bök.

Megfordulok és látom, hogy kint havazni kezd.

A

6133. nap (folytatás)

Kisétálunk, ahol közben minden megváltozott. Állunk a járdán, zúdulnak ránk a hópelyhek, és több rétegben megtapadnak. Mosolyogva üdvözöljük a csodát, először lesöpörjük a hajunkról, majd hagyjuk, hadd maradjon. Tudjuk, hogy csekély belépődíj ellenében betérhetnénk még különböző kiállítóhelyekre, és láthatnánk középkori mesterműveket, és ókori hieroglifákat, rekonstruált dinoszauruszokat és felbecsülhetetlen értékű drágaköveket. Ám mi ellenállunk a benti csábításnak, és elindulunk a hótakarón, ami belepte mindazt, ami eddig történt. Ámulunk a minket körülvevő látványon, és kimondva megosztjuk egymással az élményt. Táncolunk a hóesésben, és legalább olyan könnyűnek érezzük magunkat, mint a hópelyhek. Visszatérünk a parkba, ahol súlyos csend fogad. Halljuk a saját lépteinket. Látjuk a lehetőségeket. Figyeljük, ahogyan az ösvényeket belepeli a hó, ahogy végigmegyünk rajtuk.

RHIANNON

A felhőkarcolók eltűnnek. A nappali fény szürkére vált. A fák meghajolnak, és az utcai lámpák vakon világítanak. Havas szél örvénylik, kivehetetlen mintákat dobálva a szemünk elé. A kutyasétáltatók visszavonulnak a falkával az otthonaikba, a mókusok pedig a titkos odúikba. A nyugalom hangja a felszínre tör, amint az autók kerekei már nem érintik a talajt. Lépteink alakot öltenek.

Úgy érezzük, csak a miénk egész New York.

A
6133. nap (folytatás)

Nélkülözzük az összes téli kiegészítőt – nincsen se sálunk, se sapkánk, se meleg kabátunk, hogy távol tartsa tőlünk a jeges fuvallatokat.

Reszket, mire magamhoz húzom.

Reszketek, mire megcsókol.

Homlokomat a homlokának támasztom. Mindkettőnké hideg.

Körülöttünk összegyűlik a hó. A lélegzetünk még mindig meleg. Éberen várjuk a csodákat, és felismerjük őket.

Nincs szükségünk szavakra. Kimondatlanul is velünk vannak.

RHIANNON

Kisebb csoda, hogy megtaláljuk az autót.

A hó szobrokká formálta a parkoló kocsikat, véletlenszerűen látszik csak ki egy-egy fényszóró. Elkezdem a kabátom ujjával letörölni a szélvédőmet, de A leállít, mondván, egyszerűen csak ülünk be így, úgysem megyünk most sehová. Szerencsére a hó nem torlaszolja el az ajtót, és nem temeti be a kipufogót, úgyhogy óvatosan becsusszanok a volán mögé, bekapcsolom a fűtést, majd kinyitom az utasülés felőli ajtót. A beül mellém, a hidegtől összerázkódik, mígnem a hőmérséklet emelkedni kezd.

A hóval borított ablakok mögött mintha csak a saját univerzumunkban lennénk. Aztán ahogy bent egyre melegebb lesz, a hó olvadni kezd, mi pedig hátradőlve nézzük. Lassan gurulva elhalad az utcán egy-egy autó. A miénk beleremeg, ahogy egy hókotró elhajt a közelünkben, felkarcolva az utat dél felé.

A keze áthatol a köztünk lévő űrön – érte nyúlok. Érzem, ahogyan a telefonom rezeg a zsebemben, újabb SMS érkezett.

– Nem kell megnézned? – kérdezi A.

– Nem. Mind várhat.

Kényelmesen befészkeltem magam az ülésbe. A szemhéjam elnehezül, alig bírom nyitva tartani.

– Még ne hagyj itt! – viccel A.

– Igyekszem.

– Tudom.

A lány hangja szinte álomba ringat. Fogom a kezét. Még mindig vele vagyok.

– Nem akarom elhinni, hogy már ma este vissza kell mennem – szólalok meg.

– Ekkora hóban lehetetlen.

– Muszáj. Holnap suli van.

– Hószünet lesz.

– Ezt ki mondta?

– Én.

A hüvelykujja gyengéden simogatja a csuklómat. Az idő felveszi lassú ritmusát.

Megnyugtató. Megnyugszom.

Nem szól a rádió. A telefont sem veszem elő a zsebemből. A keze a kezemen. A hó egyre csak hull.

Továbbálmodom.

A

6133. nap (folytatás)

Ahogy elsodorja őt az álom, én is behunyom a szemem.

Erre vágytam: eloszlani látszanak elvárásaink és kétségeink, hogy elmerülhessünk végre egymásban és a közösen megélt napunkban.

Megérezem, ahogy eláll a hóésés. Egyre többen merészkednek ki az utcára, lapátolás zaja hallatszik. Nem akarom megzavarni Rhiannont. Lepakcsolom a fűtést, remélem, testünk melege kitart, míg fel nem ébred.

RHIANNON

Elő sem veszem a telefonomat, míg el nem indulunk vacsorázni. Akkor viszont fel kell hívnom anyát, hogy bejelentsem, a havazás miatt meghosszabbítom az egyetemi campuson tett látogatásomat, és egy újabb éjszakát fogok tölteni egy képzeletbeli lány, pontosabban egy kitalált volt gimis iskolatárs kollégiumi szobájának padlóján. Úgy vélem, a bejövő SMS-ek anyától jöttek, illetve talán még Alexandertől. Meglepődve látom, hogy rajtuk kívül Nathan írta az üzeneteket. És nem keveset.

– Pillanat – mondom A-nak.

Érzem, történt valami.

X

A fájdalomnak el kellene múltnia. Nem értem, miért nem múlt még el. A testtel már nem törődnek. De még ebben az új testben is érezni fogok egy nyilallást a mellkasomban. Ösztönösen megérezem a közelgő katasztrófát.

Aztán mégsem történik semmi. Mert most egy egészséges testben vagyok. Kutya bajom.

Annyiszor halljuk a kifejezést: megcsapta a halál szele. Amit nem tesznek hozzá, hogy ennek bizony nyoma marad. Még ha közben testet cserélek is. Mert nem a test, ami sérül ilyenkor, hanem az elme.

Túl kell jutnom rajta. Különben szétesnek körülöttem a dolgok.

A helyzet a következő:

Három nappal ezelőtt egy új testben ébredtem.

Nem én döntöttem el, hogy elhagyom az előzőt. Megéreztem az ellenállását. Éreztem, ahogy ki akar lökni magából. Vagy talán újabb szívrohamra gyanakodtam, és ezért aludtam el azon az éjszakán anélkül, hogy felülkerekedtem volna? Talán nem is akartam ottmaradni. Talán az aggodalom – az ostoba, állandó aggodalom – tette ezt.

És az eredmény? Másnap egy olyan nő alteregója lettem, aki bottal jár.

Ez teljességgel elfogadhatatlan.

A rá következő napon meg: egy férfié, akit egy héten belül meg fognak műteni.

Feltettem a kérdést magamnak: *Ez most komoly?*

És tegnap végre: egy tizennyolc éves birkózó.

Így mindjárt más.

A biztonság kedvéért végeztem némi nyomozást az egészségi állapotát illetően. Ötödik osztályban eltörte a karját, nyolcadikban mononukleózisa volt, ezeken felül tiszta. Szerette az életet, úgyhogy sejtettem, nem adja könnyen magát. De hát szükségem volt az életére, ezért keményen küzdöttem, ő pedig fel sem fogta, mi a tét.

Mélyen beleástam magam, és azóta is benne tartózkodom.

Ám még ebben a testben is ingadozó, bizonytalan vagyok. Mintha ez a szív

tudná, min ment keresztül a másik. Mintha ezt az elmét is megcsapta volna a halál szele.

Mindezzel együtt pedig a tudatalatti vészhelyzetet jelez. Ha gyerekeim volnának, mostantól valószínűleg több időt töltenék velük. Ha rákkutató lennék, gyorsítanék a munkatempón. Ha épp bárkát építenék, szólnék a feleségemnek, hogy kezdje el összeszedni az állatokat.

Az én életem viszont másról szól. Arról, hogy megtaláljam azt a személyt. Felsőhajtók, bepakolom a birkózó felszerelését meg egy kést is ráadásnak.

NATHAN

Az illemhelyi nem-is-volt-szex incidens után, kénytelen voltam egy másik könyvtár után nézni. El sem tudom képzelni, mi lett volna, ha a szüleim megtudják a dolgot – valószínűleg a földre dőngöltek volna, hogy ne legyen alkalmam tovább szaporítani a hülyeségeim lajstromát.

Csupán néhány várossal arrébb rábukkanok egyre; itt nem találok ismerős arcokat, ami jó. Természetesen az agyamba fészkei magát a gondolat, hogy az új arcok egyike mögött talán maga Poole rejtőzik. És ha valaki felfigyel rám, felbúg bennem a sziréna.

Mint például ott, az a lány. Folyton felém nézeget. És amikor visszanezék rá, hirtelen visszatér az előtte fekvő könyvéhez.

Csak egy újabb álmos vasárnap délután a könyvtárban. Főként szülők és gyerekek futnak be a mesedélutánra kettő körül. És én vagyok még itt. Meg az a lány, aki mellett ott a sporttáskája, és aki a kezében egy könyvet tart, melynek nem tudom elolvasni a címét. Hirtelen felnéz, mire mindketten elkapjuk a tekintetünket.

Megpróbálom figyelmen kívül hagyni az egészet. Megnyugtatom magam, hogy nyilvános helyen vagyok, és minden rendben lesz. Senki sem fog berontani utánam a mosdóba. És persze abban a percben elkezd feszíteni a hólyagom és követeli, hogy menjek ki.

Igazán kedves tőle.

Nos, itt legalább nagyobb mellékhelyiség áll a látogatók rendelkezésére. Megvárom, míg egy apuka a három fiával a mosdó felé robog. Egységben az erő, ugyanis. Felpattanok a helyemről, szememet a lányon tartva.

A pisilés, mint tevékenység, rendben folyik. Még az is lehet, hogy gyorsasági rekordot döntöttem. Amikor visszatérek, a lány nincs a helyén – az én térfelelmen bolyong, megbámulja a cuccaimat. Nem csak úgy felületesen, hanem célirányosan. Azután eltűnik a polcok között, mire én, kihasználva a lehetőséget, vetek egy pillantást a könyvére – *Memoirs of an Invisible Man*.

Jó. Kifinomult ízlésre vall.

Lényem egy része utasít: szedd össze a cuccaidat, és indulás haza. Egy másik hang viszont azt mondja: ha ez így megy tovább, a végén nem marad könyvtár, ahová mehetnél. És én nem vagyok hajlandó állandóan otthon rostokolni.

Ráadásul – mi ez a folytonos zaklatás? Mégis mit kellene tennem? Hiszen egyetlen, világos parancsot kaptam: találjam meg A-t. Ami, szerintem lehetetlen küldetés.

Nem hagyhatom, hogy mindig a sarkamban legyen. Meg kellene értenie végre, hogy nem segíthetek neki. Bárki legyen is.

A lány észreveszi, hogy a holmija mellett álldogálok. Láthatóan fogalma sincs, mit tegyen.

– Szia! – mondom neki. – Te ott.

Elég messze van tőlem, az emberek a közelünkben felkapják a fejüket. Nem törődöm vele. A lány rémültnek tűnik. De odajön hozzám.

– Figyelj! – szólal meg, és a hátsó zsebébe nyúl.

Ám most nem vagyok vevő a fenyegetéseire.

– Nem. Te figyelj! – mondom. – Fejezd be! Nem tudok segíteni neked. Nem tudok tenni semmit. És csak az őrületbe kergetsz így... Az miért jó neked? Mire jó ez az egész? Hagyj engem békén, rendben?

A lány a telefonját tartja a kezében. Nem értem.

– Te mégis miről beszélsz? – kérdezi tőlem.

– Láttam, ahogy engem figyeltél – felelem erre. – Láttam, hogy megnézted a cuccaimat. Na, nem nyúltál hozzá, de a tekintetteddel. Mikor elmentem pisilni. Szóval, tudom, hogy te vagy az. Tudom, mit művelsz itt.

Erre felemeli a kezét, és beletúr a hajába. Elvörösödik.

– Ó anyám, ez annyira kínos. Nagyon, nagyon sajnálom. Lebuktam.

Valahogy nem erre a reakcióra számítottam egy testrabló démontól.

– Úgy értem... én csak – dadogom.

Leint.

– Nem, nem. Tényleg egy idióta vagyok. Csak tudod... nem láttalak még itt ezelőtt. Minden vasárnap eljövök a könyvtárba, és most látlak itt először. Kíváncsi lettem rád. Mert, a fenébe is, de olyan aranyos srácnak tűnsz. Szóval ezért is. Most pedig totál hülyét csinálok magamból, és azt fogod rólam gondolni, hogy úristen, ez a dilis csaj a könyvtárban zaklat engem, és levetkőztet a tekintetével.

– Nem azt mondtam, hogy levetkőztetsz a tekintetteddel. Azt mondtam, hogy a cuccaimat bámultad, és engem vizslattál.

– Ó, Jézus. Én is így értettem.

– Ki az ördög vagy te?

– Ugyanezt kérdelem tőled... az ördög kifejezés nélkül.

Oké. Akkor most vagy az van, hogy Poole egy fantasztikus színész, vagy pedig totál melléfogtam ezzel a lánnyal.

– Egyre hülyébben érzem magam – vallom be neki.

– Látod, figyelmeztetnem kellett volna – a hülyeség fertőző.

– Azt hiszem már mindketten elkaptuk.

– Jaiden vagyok – nyújtja felém a kezét. – De hívhatsz könyvtári zaklatónak is, ha akarsz.

Megrázom a kezét, akár a felek egy üzleti tárgyaláson.

– Én pedig Nathan vagyok. De szólíthatsz üldözési mániás könyvtárlátogatónak is, ha az jobban tetszik.

– A kezdeti ügyetlenkedés ellenére, örülök, hogy megismertelek, te üldözési mániás.

– Részemről a szerencse, te kis zaklató.

Azzal elveszi a sporttáskáját a mellette levő székről, és nagy kegyesen odaint.

– Csatlakozol hozzám?

– Örömmel.

Felhorkan.

– Szerencsére, örömmel – más kifejezést nem ismersz?

– Ne cukkolj!

– Nem is cukkollak!

Mivel soha még nem voltam randevún, fogalmam sincs, mi számít egyáltalán randevúnak. Talán három órán keresztül lógni egy könyvtárban vasárnap délután? Vicceket mesélni oda-vissza, aztán beülni a mesedélutánra, mint két túlkoros gyerek? Ha egy lány a vállamra hajtja a fejét, miközben egy könyvtáros fennhangon olvassa a *Last Stop on Market Streetet*, az már belépő az első csókhoz? Ha ragaszkodik hozzá, hogy együtt megrajzoljuk és kiszínezzük a meséhez kapcsolódó feladatlapot, az jó jelnek számít? Amikor a harmadik óra végén kijelenti, hogy ezt meg kell ismételnünk, az vajon kizárólag a cuki mesedélutánra vonatkozik, vagy valami egyébre is? Ha elhívod őt ebédelni vagy vacsorázni vagy kávézni, vagy valami ilyesmi, ahol nem várható óvodás csoportok megjelenése, az első randinak számít, vagy másodiknak? És ha erre igent mond, azt komolyan lehet venni?

Mindezek után boldogan érek haza. Az a fajta boldogság kerít hatalmába, amelyet szeretnék valamennyire titokban tartani a szüleim előtt. Mert ha elmondanám nekik, hogy találkoztam egy lánnyal, azt felelnék: *Alig várjuk, hogy megismerjük.* De valójában azt értik alatta: *Alig várjuk, hogy hazugságvizsgálat alá vessük és kiderítsük, milyen szörnyűségeket követett el a múltban – mert, aki hajlandó veled randevúzni, fiacskám, annak igencsak sötét múltja lehet.*

Az autóban ülve még összeszedem magam, majd kiszállok, és a garázsajtó felé veszem az irányt. Annyira elmerülök a gondolataimban, hogy nem érzékelem a mozgást a közelemben. Akkor jövök csak rá, mekkora a baj, amikor egy kés hegye nyomódik a hátamba, egy dühös hang pedig a fülemben dörgi: *Mostantól fogva pontosan azt fogod tenni, amit mondok neked.*

A

6133. nap (folytatás)

Beszélnünk kell.

Hívj fel, kérlek!

Poole-ról van szó. Visszajött.

Nathan rövid, de velős SMS-eket küldött Rhiannonnak.

– És biztos vagy benne, hogy nem tudja, te eljöttél, hogy találkozz velem?
– kérdezem.

– Teljesen biztos. Tudja, hogy kerestelek. Tudja, hogy megtaláltalak. De azt nem tudja, hogy itt vagy.

A pincérnő valószínűleg eltűnődik, vajon mi folyik itt. Két tizenéves ül egy pizza előtt, és bele sem harapnak. Ilyen még nem fordult elő.

– Fel kell hívnom – jelenti ki Rhiannon, miután jó ideig csak néztünk egymásra, ám választ mégsem kaptunk semmire. – Nem rázhatom le csak úgy.

– De számítanod kell rá, hogy esetleg Poole-lal van, még ha le is tagadja.

– Tudom.

– Tudom, hogy tudod. Akkor is el kellett mondanom. Nyugtalan vagyok.

– Ahogyan én is. És nem igazán tudom az okát.

Mielőtt tovább magyarázhattam volna, kicsoda Poole, és szerintem mit művel, Rhiannon felemeli a kezét, és csendre int. Már felhívta Nathant, akinek kicseng a telefonja.

– Szia! Nathan? Itt Rhiannon. Megkaptam az SMS-eket. Mi van veled? ... Jól vagy? ... Ő is ott van? Te hol vagy?? ... Néhány barátommal beültünk pizzázni. ... Nem, nem. ... Nem tudom, hol van A. ... Tényleg nem. ... Mit üzensz neki? ... Tudom, hogy ragaszkodsz hozzá, hogy A-val beszélj, de fogalmam sincs róla, hol lehet, és hogyan lehetne elérni, ezért velem kell beérned. ... Rendben van, Nathan. ... Csak nyugodj meg! ... Igen, megértem. ... Mikor? ... Ó. ... Értem. ... Szóval, hogy néz ki most? ... Rendben. És most nincs ott. De holnap megint eljön. ... Értem. Figyelj, ezt kell most

tenned! ... Nem, te figyelj! Meg kell próbálnod nem túlaggódni a dolgot. Tudom, hogy nehéz, de most nem tehetsz egyebet. Majd én kézbe veszem az ügyet, rendben? Semmit sem tehetsz. Semmit. Ígérem, holnap reggel keresni foglak. Talán még ma este is. Oké? ... Helyes. És, Nathan! ... Köszönöm. Te nem tettél semmit, amivel rászolgáltál volna erre. Semmit. És ígérem, kimászunk belőle. Ki fogunk találni valamit. ... Tudom. Számomra is hihetetlen. Egyáltalán nem. ... Pontosan. Úgy lesz. ... Jó éjt, Nathan!

Leteszi a kagylót, és mentegetőzve néz rám.

– Fogalmad sincs róla, mennyire szerettem volna átadni neked a telefont. Mintha valami véget nem érő filmsorozatot mesélt volna el részletesen. A lényeg az: a tisztelendő visszatért, és látni akar. Csakhogy már nem tisztelendő. A köztes időben megfordult néhány nő és férfi testében, és közülük páran elkezdtek zaklatni Nathant. Most épp egy erős, korunkbeli fickóban tanyázik, és megfenyegette Nathant, hogy pokollá teszi az életét, ha nem kerít elő téged. Szóval egy erőszakos seggfej. Nathan azt mondta, hogy most nincs ott nála – úgy tűnik, a srác biztonságban van otthon, a szüleivel –, de holnap jelentkezni fog, és elvárja, hogy addigra megszervezzem egy találkozót veled. Ha pedig Nathan nem teljesíti a kívánságát, akkor megkapja tőle a magáét. Nathan hisz neki. Nagyon-nagyon meg van rémülve. Sokkal jobban, mint amikor te ott hagytad az út szélén.

– Akkor hát azt üzeni, hogy találkoznom kell Poole-lal?

– Ó, igen. Egészen pontosan: Figyelj arra, amit mondok! Mást nem tehetsz. Elég vészjósló, nem?

– Akár egy szektavezér.

– Vagy egy nevelési tanácsadó. A kettő ugyanaz.

Alig hiszem el, hogy elfog a nevetés.

– Miért viccelődünk ezen egyáltalán?

– Talán mert mást nem tehetünk?

Hátradőlök és felsóhajtok.

– Na, ez az.

– Nathan tényleg nagyon rémültnek hangzott.

– Te viszont ügyesen megnyugtattad.

– Hát, ebben azért nem vagyok biztos.

– Rajtam nem akarsz kipróbálni?

– Mondd el, mit érzel most!

Vetek rá egy pillantást. Azt hiszem, még mindig nem gondol bele, milyen fura dolog ilyet kérdeznie tőlem, amikor az én válaszomat várja, nem pedig

Arwynét.

Nem hallgatok el előle semmit.

– Össze vagyok zavarodva, mérges is vagyok, meg szomorú, és mindezekon felül nem tudom, mit tegyek.

– Rendben. Szálazzuk szét! Mitől zavarodtál össze?

– Én már egyszer magyarázattal szolgáltam Poole-nak. És azt gondoltam, ezzel végeztünk is. Mintha megérezné, hogy itt vagyok, pedig nem tudhatja.

– Miért vagy dühös?

– Mert épp, hogy újból rád találtam, és nem is akarok mással foglalkozni.

– Rendben van. Erre nem is gondoltam. Persze. És szomorú?

– Azért vagyok szomorú, mert nem tudom a megoldást erre a problémára.

– Pedig van rá mód. Csak épp te nem azt fogod választani.

– Fogalmam sincs, hogyan kezeljem.

– Ezt hogy érted?

– Ugyan mik az esélyeink? Nem voltál ott első alkalommal. Nem láttad a szemét. Hogyan is tudnám leírni a legjobban – láttam a benne lévő test fájdalmát, ugyanakkor a diadalt a fájdalom középpontjában. Ő megteszi mindazt, amit én nem engedek meg magamnak, és biztosra veszem, hogy én cselekszem jól. Nem tudnánk miről beszélgetni. Nem oktathat ki, mert nem fogom végighallgatni, hogy térjek rá az útra, amin ő jár. Mert végső soron ezt akarja tőlem.

– Hogy ugyanabban a testben maradj?

– Ő nyilván tetszés szerint változtatja őket. Nem tehetek róla, de eszembe jut, mi történhetett Poole tiszteletessel mindazok után. Éli tovább az életét azzal az egyhónapos úrral? Vagy rosszabbra fordult a sorsa? És ami kicsinál ebben az egészben, hogy ez a fickó, akit kénytelen vagyok még mindig Poole-nak hívni, nos, ő tudja a válaszokat a kérdéseimre. Elmondhatná nekem. Évek óta rágódom, erre itt van ő, akivel megbeszélhetnénk a dolgainkat. De az ő szemszöge romlott, Rhiannon. Tudom, hogy az. Nézd csak meg, hogyan terrorizálja Nathant! Pedig kész lettem volna beszélgetni vele, kicserélhettük volna a tapasztalatainkat. De így? Ha eljutott Nathanhez, miért ne találhatna meg téged is? Akkor aztán mit tegyek?

– Állj! Egyszerre csak egy dologgal foglalkozzunk! Most például azzal, hogyan reagáljunk.

Megrázom a fejemet.

– De hát nem érted? Egyikből következik a másik, és így tovább. És ha nem próbálsz meg felbecsülni a láncreakciót, ha nem gondolsz a

következőre, meg a rákövetkezőre, emberek fognak megsérülni. Annyi embernek okoztam már bajt akaratlanul is, Rhiannon. Mert volt valami, amit nem vettem észre. Amit nem láttam előre.

– Mint például?

Elmesélem neki, mi történt Mosesszel.

– Elszúrtam – foglaltam össze a végén. – És mert egyszer elszúrtam, lehet, hogy rámegy az egész élete.

– Nem hibáztathatod magadat! Amit neked naponta végre kell hajtaniod, lehetetlen tökéletesen véghezvinni, A. Ugye tisztában vagy ezzel? Azonnal belehelyezkedni másvalaki életébe – azt hiszem, bárki össze lenne zavarodva a helyedben. Nem számít, figyelembe vesszük-e a következményeket, vagy sem. Így egész életedben csak latolgathatsz. Számolva az egyetlen biztos következménnyel: nem lenne saját életed.

Nem vitatkozunk, ám a jelek szerint nem értünk egyet mindenben.

– Én csak azt akarom ezzel mondani, hogy amint válaszolunk Nathannek, nyakig benne leszünk az egészben. Onnan már nincs visszaút, végig kell csinálnunk.

– De hiszen már elkezdődött, A. Már a tennünk-kell-valamit szakaszban vagyunk.

A pincérnő feltűnik az asztalunknál.

– Valami probléma van vele? – kérdezi a pizzára mutatva.

– Nem, de hogy – mondja neki Rhiannon. – Mi csak szeretünk beszélgetni, mielőtt eszünk. Ez afféle megszokás.

– Jó, csak megkérdeztem. Jézus... – mormolja a nő, aztán elmegy.

– Jobb, ha végre nekilátunk – javasolja Rhiannon. Mindketten elveszünk egy-egy szeletet. Nem igazán vagyunk éhesek, de pizzáról lévén szó, amint elkezdjük enni, garantáltan rákattanunk az utolsó szeletig.

Rhiannon folytatja.

– Tehát, ha eltekintünk a jelentős logisztikai feladattól, szerinted mi történik majd, ha találkozol Poole-lal?

– Pontosan az, ami legutóbb. Azt akarja majd, hogy csatlakozzam hozzá. Rá akar venni az erőszakra.

– És ha te erre nemet mondasz?

– Erről van szó. Pont ettől tartok, hogy belerángat egy olyan helyzetbe, amire nem mondhatok nemet. Azelőtt gond nélkül leléptem volna.

– És most?

– Tudod jól, miért nem tehetem.

Megbökdösi a pizzáját.

– Rendben van. Nézzük más szemszögből a dolgot! Mit jelent az, hogy csatlakozz hozzá?

– Lenne kivel beszélgetnie... vélem.

– Pontosán.

– Pontosán?

– Én csak megpróbálom végiggondolni, oké?

– Oké, folytasd!

– Szerintem Poole elég magányos lehet. Hiszen te magad is az voltál, emlékszel? Azt hiszem, beszélgetni akar végre valakivel. Egy ideje már kereshet egy magához hasonlót. Azután megtalált téged. Majd elveszített. Most pedig visszakövetel. Hogy ne maradjon egyedül.

– Még ha így van is, mit számít? Ettől még nem fog beletörődni a visszautasításba.

– Igenis számít, mert azt jelenti, hogy befolyással bírsz a szemében.

– Mégis hogyan?

– Többet akar tőled, mint te tőle. Emiatt van nálad a hatalom. Így működnek ugyanis az emberi kapcsolatok.

– Elég cinikusan hangzik.

– Nem, dehogy. Legtöbbször az erőegyensúly ingadozik, és a különbség nem észrevehető. De ebben az esetben... határozottan a te kezében van az irányítás.

– De hát ő bántani akarja az embereket!

– Ne téveszd össze a gonoszsgot a hatalommal. Valamennyien elkövetjük ezt a hibát. Mind azt feltételezzük, hogy több erőfeszítéssel jár megszegni az emberi tisztesség szabályait, mint követni őket, és ha követjük őket, azáltal gyengébbnek mutatkozunk. Ez csak duma. Igen, a pasas valóban ijesztő. De a tény, hogy azt akarja tőled, hogy hallgasd meg, jelzi, hogy örülten szeretne beszélni valakivel, aki érti, miről van szó. Nem gondolod? Hiszen folyton azokat az embereket keressük, akik megértenek minket. Félünk tőlük, és bizalmatlanok vagyunk velük szemben, mégis szükségünk van rájuk.

– Hogy jöttél rá ezekre a dolgokra?

– Rossz kapcsolatokból. És jó kapcsolatokból is. Együtt voltam olyan emberekkel, akik nem értettek meg. Keresem azokat, akik megértenek.

– Velünk is ez történik? Hogyan tudnánk megérteni egymást, amikor annyira eltérő az életünk?

– Ugyanúgy akarjuk látni a világot, azt hiszem. Nem vagyok biztos benne.

Őszintén szólva sohasem voltam az.

– Nem értem, hogyan működik bármi is. Nem értem, hogyan jelenhettél meg csak úgy az életemben egy napon, most pedig itt vagyunk New Yorkban, és elmondok neked mindent őszintén, ahogyan azt sohasem gondoltam volna magamról.

– Ha netán tetováltatnék, ezt a szöveget választanám: *Nem értem, hogyan működik bármi is.* Meggyőződésem, hogy sokkal rosszabb volna azt gondolni, hogy tudod, hogyan működik bármi is.

– Nem tud nekem semmilyen választ adni, ugye?

– Fogalmam sincs róla. De biztos vagyok benne, hogy úgy általában a válaszainak nem fogod hasznát venni.

– És mégis...

– Igen, mégis meg kell találnunk a módját, hogy foglalkozzunk vele. Mert tartozunk ezzel Nathannek, aki egy kicsit sem tehet mindarról, amibe belekeveredett.

Tovább eszegetjük a pizzát. Nem jut eszünkbe semmilyen terv.

Arwynnak hamarosan haza kell mennie. És Rhiannonnak is indulnia kell.

De hová is?

– Nem akarsz visszajönni velem a lakásba? Biztosan kitalálunk valami hihető sztorit...

– És mi lesz, ha felébrednek az éjszaka közepén és meglátják, hogy egy idegen lány fekszik a padlójukon?

– Nem kellene a padlón aludnod.

– Elég. Tudod, mire gondolok. – Kinéz az ablakon. – Egészen járhatónak tűnnek az utak. Meg kellene próbálnom.

Érzem, ahogyan úrrá lesz rajtam a kétségbeesés.

– Ne! Kérlek! Maradj!

– A. Haza kell mennem. Haza fogok menni.

– Akkor nekem meg veled kell tartanom.

– Ó, szuper... és azt akarod, hogy én vezessek, ugye? Van egy szó arra, hogy valakit a tudtán kívül elvisznek valami ismeretlen helyre. Emberrablás, jól gondolom?

– És ha én vezetek?

– Arwyn New York-i. Megeszem a kalapom, ha van jogsija.

– Komolyan mondom. Veled kell tartanom.

RHIANNON

Nem értem, hogyan keveredhettem bele ennyire. Nem tudom, mit is akarok valójában.

Így maradni, ahogy most vagyunk. A városban. Vele.

Miért is ne sikerülne?

De a megszokott életemhez is vissza akarok térni. A barátaimhoz. A családomhoz. Ahol valaha együtt voltunk.

Nem tudom elképzelni. Nem tűnik hihető jövőnek.

Patthelyzet. Hogyan is lehetne elvárni bármilyen kiszámítható jövőt?

– Rengeteg időnk van magunkra – mondom végül A-nak, az igazságnak, ugyanakkor a vágyainknak megfelelően. – Az egyetlen sürgető dolog most maga Nathan. Foglalkoznunk kell vele. Amellett vagyok, hogy adjuk meg Poole-nak, amit akar, de ne teljesen. Mondd neki azt, hogy megfontolod, hogy találkozz vele, de még nem döntöttél! Ettől még inkább rajta lesz a dolgon. Azután kivárjuk az alkalmat, hogy eljuss Marylandbe, ahogyan New Yorkba is sikerült eljutnod. Vagy idehívunk mindenkit. Meglátjuk, hogy alakul.

– Rendben.

– Ennyi? Rendben?

– Megteszek bármit, amit mondasz.

– Ne! Ez úgy hangzik, mintha elvárnám tőled ezt a választ. De nem várom el, és te sem akarnád, hogy ilyen legyek.

A helyeslőn bólint.

– Akkor úgy mondom, hogy jó az elgondolásod. Csupán egyetlen dolgon szeretnék változtatni.

– Éspedig?

– Maradj velem legalább éjfélig!

– Rendben van.

Valaki: Járkálok, gondolkodom és elveszettnek érzem magam.

Pedig pontosan tudom, hol vagyok, mégis elveszett vagyok.

Ránézek a testemre, és nem látom benne magamat. Hinnünk kell benne, hogy az ellentétek kiegészítik egymást. Meg kell értenem: amikor elveszettnek érzem magam, valójában megtalálom magam ebben az állapotban. A két ellentétes dolog egyidejűleg igaz: megtalált és elveszett.

Te ezt hogyan éled meg?

M: Nem tudom biztosan. Reggel belenézek a tükörbe, és arra gondolok: Ez nem én vagyok. Ami igaz is. Mert tényleg nem. Így kezdem a napomat. Tudom, hogy ez itt nem én vagyok. Aztán egy idő után rájöttem, az emberek többsége, amikor tükörbe néz nem azt gondolja: Ez vagyok én. Pontosan ez. Hanem inkább azt: Ez nem én vagyok. És azt hiszem, ettől egy kicsit jobban érzem magam.

NATHAN

Rhiannon vasárnap este SMS-ben értesít, hogy hétfő reggel fel fog hívni.

Azt hiszem, Rhiannon nincs tisztában velem, milyen érzés életveszélyes fenyegetést kapni egy alakváltoztató örülttől, így amikor még a második óra táján sem érkezik hír felőle, és komolyan aggódni kezdek, hogy a szívverésem megzavarja majd a harmadik tanóra rendjét, besurranok a mosdóba, és elküldök neki pár SMS-t, végül fel is hívom, bár általában helytelenítem a mosdóból indított telefonhívásokat. Mert mi van, ha *kihallatszik* valami? Ám most sokkal jobban aggaszt, hogy mi lehet velem.

A negyedik csengetés után veszi csak fel. 9:34 van, de nekem úgy tűnik, mintha most ébredt volna fel.

– Halló? Nathan? Mi az, mennyi az idő?

Megmondom.

– Ó, a fenébe is! Későn értem haza, és gondoltam, ledőlök egy órára... ami több lett, mint egyetlen óra. Most meg rohannom kell a suliba. Pedig pont azért volt az egész, hogy időben beérjek.

– Rhiannon?

– Nathan?

– Mit mondjak hát a szadista barátunknak?

– Mondd meg neki, hogy A fontolóra veszi a dolgot.

– Fontolóra veszi. Ez nem hangzik túl biztatóan.

– Hangsúlyozd, hogy nem mondott nemet.

– Szerintem ti A-val nem érzitek át kellőképpen a helyzet komolyságát. Könnyű nektek kívülállóként ígéretet adni, amikor én viszem vásárra a bőrömet.

– Akkor tudj meg többet róla! Bármit, amivel meg tudnánk állítani.

Ez nem hangzik jól.

– Jó, legyen elég ennyi. Ha többet mondasz, ki fog ülni az arcomra, ha találkozom velem, ő meg szépen leszedi a fejemet.

– Rendben van, amúgy is indulnom kell. Majd tudasd velünk, mire jutottál!

– Egyéb kívánságod nincs? Egy latte? Vagy talán ugorjak le egy hídról?

Rhiannon bocsánatkérően felsóhajt.

– Elnézést. Kösz, Nathan. Tényleg most ébredtem fel.
– A is ott van veled?
– Nincs. Máshol van.
– Hol?
– Nem akarom, hogy az arcodra legyen írva. De annyit elárulhatok, hogy távol innen.
– Micsoda egybeesés – én is pont erre vágyom!
– Nathan. Igazán köszönöm. Rendes srác vagy.
– Amíg be nem bizonyul az ellenkezője!
Elköszönünk egymástól, majd lehúzó a vécét alibi gyanánt.
Félig arra számítok, hogy az új Poole kilép a szomszédos fürkéből, és kijelenti, hogy mindent hallott. Ehelyett csupán egy elsőéves áll a mosdónál. Úgy néz rám, mintha egy örültet látna – ebből tudom, hogy még véletlenül sem Poole az.

Nem adott telefonszámot vagy ilyesmi; ebből gondolom, hogy kipróbál néhány új életet, amíg rám vár. Ma akarja megkapni a választ, ezért biztos vagyok benne, hogy mindenképpen megkeres.

Úgyhogy suli után messze elkerülöm a könyvtárat. Persze érdekelne, vajon ott van-e most is Jaiden, vagy kizárólag hétvégén zaklatja a népeket. Poole 2.0 felbukkanása viszont jelentősen csökkentené a randi esélyét.

Tehát a bevásárlóközpontba hajtok. Erre körülbelül annyira van szükségem, mint egy halántéklebény-eltávolításra, vagy egy óvszerre (utóbbi magyarázata: még nem szexelek, nem pedig óvszer nélkül szexelek). A pláza felé menet kiszúrom, hogy követnek, és néhány kanyar után biztosra veszem, hogy ismerem is a sofőrt. Az egyik lámpánál gyorsan bepötyögöm a telefonomba a kocsirendszám tábláját, bár azt még nem tudom, mihez kezdek ezzel az információval. Rhiannon azt akarja, hogy figyeljek meg mindent, alaposan nézzek körül. Azt hiszem, most épp ennek tettem eleget.

Közvetlenül a bevásárlóközpont bejáratánál találok egy parkolóhelyet, mellettem anyukák sereglete babakocsikkal, szóval ennél nagyobb biztonságban nem is lehetnék. Bemegyek és egyenesen az ételudvar felé veszem az irányt, mivel nem tartom valószínűnek, hogy Mr. Poole a Sbarro személyzete szeme láttára fog agyoncsapni.

Fél percbe sem telik, és leül az asztalomhoz egy egyetemista kinézetű srác.

– Azt hiszem, üzeneted van számomra – mondja minden bevezető nélkül.

Nem tudom, vajon idegességemben, vagy a tény miatt, hogy nem igazán

van számára mondanivalóm, kibukik belőlem a kérdés.

– Nem iszol egy kávét? – Majd hozzáteszem. – Mert én igen.

Mielőtt bármit mondhatna, felpattanok a székemről, és elmasírozom a Starbuckshoz. Rövid a sor, ám én megvárakoztatom a srácot: elkezdem tanulmányozni a menüt. Rendelek egy mokka Frappuccinót tejszínhabbal, hiszen nem akármilyen alkalom ez – azután hitelkártyával fizetek, lassan csúsztatom be a kasszánál a nyílásba. A javaslatomnak meglepő hatása van, mert ez a Poole fiú, ahelyett, hogy velem hozattatná ki, saját maga rendeli meg a Frappuccinóját (tejszínhab nélkül), és még ki is fizeti a kártyájával. Vetek rá egy pillantást, és már meg is van a neve: Wyatt Giddings.

Rendszám tábla: kipipálva. Név: kipipálva.

Nagyon szívesen, Rhiannon.

Kínos csendben várunk a rendelésünkre. Úgy tesz, mintha nem ismerne, ugyanakkor végig rajtam tartja a szemét.

Amint megkapom a kávém, visszamegyek az asztalunkhoz. Egy perccel később csatlakozik hozzám.

– Miért nem engedsz meg magadnak pár extra kalóriát és a tejszínhab örömet? Ahogy látom, nem kell aggódnod a vonalaid miatt.

Úgy tűnik, jól adom az ártatlant, vagyis inkább jól leplezem a félelmemet, mert láthatóan nem találja a szavakat. Valószínűleg nincs hozzászokva, hogy egy pláza ételudvarában üldögélve a derékbőségéről cseverésszen valakivel.

– Van valami üzeneted számomra? – szólal meg végül.

– Igen. Rhiannon felvette a kapcsolatot A-val. A fontolóra veszi a dolgot.

– Fontolóra veszi?

– Pontosan ezt mondta nekem Rhiannon. Egy szóval sem többet.

Poole kis híján szétmorzsolja a Frappuccinós poharat a kezében.

– Nem jó válasz – mordul fel.

– Pedig ez minden, amivel szolgálhatok. Legalábbis egyelőre.

– Azt mondtam, hogy nem jó a válasz.

– És én először is hallottam. De én itt csak a hírvivő vagyok.

– Fogalmad sincs, mi vár rád, ha ilyen üzenetet adsz át nekem.

– Valóban? Itt az ételudvarban fogsz rám támadni? Ráadásul...

Elhallgatok, várom a hatást. Körülbelül három másodperc múlva türelmetlenül megkérdezi:

– Ráadásul?

– Ráadásul nem engedheted meg magadnak, hogy bántalmazz.

– És miért nem?

- Mert én vagyok az egyetlen kapcsolatod A-hoz.
Erre feláll az asztaltól.
- Kapsz tőlem még huszonnégy órát. Holnap legyél ugyanitt, és ha addigra nem szervezed meg a találkozót, azt teszek veled, amit csak akarok.
- Kérdezhettek tőled valamit?
Áll az asztal mellett, de még nem távozik.
- Mit?
- Mi a neved? Állandóan Poole tiszteletesként gondolok rád, bár nyilvánvalóan annak a névnek már lejárt a szavatossági ideje. Ki vagy te most?
- Mit számít az neked?
- Mármost valakinek a neve? Éppenséggel rengeteget számít. Tudnom kellene, milyen néven nevezzelek, amikor rólad beszélek.
- Most Wyatt a nevem.
- Hát, szia, Wyatt! Felteszem, nem szoktál plázákban lógni. És tini korodban?
- Honnan tudod, hogy nem vagyok még mindig tizenéves? Vagy talán sohasem voltam az. Különböző életkorú emberekként láttál eddig, nem igaz?
- Ó, én csak találgatok. Ostobaság volt részemről illet kérdezni.
Szaglássz! Szimatolj, de óvatosan!
- Furcsa, hogy itt beszélgetünk, miközben tudom, hogy nem Wyatt vagy, nem igaz? Sokszor megtörtént már veled, hogy az emberek rájöttek erre?
- Nem – feleli. Nem vagyok biztos benne, melyik kérdésre adott választ.
Megpróbálom fenntartani a társalgást, ám ő fogja az italát és távozik.

SMS-t küldök Rhiannonnak: Kaptunk még 24 órát. Nem válaszol rögtön. Bemegyek néhány boltba, egyre csak húzom az időt, végül visszamegyek az autómhoz. Nem lennék meglepve, ha betörve találnám az ablakokat, belül pedig egy döglött állat heverne. De minden úgy van, ahogyan hagytam. Hazafelé pedig nem követ senki, legalábbis nem veszem észre.

Ahogy belépek az ajtón, anya ordítva kérdezi, hol voltam eddig. Elmondom, hogy a bevásárlóközpontban jártam, mire azt feleli: *Tudod, hogy nem szeretem, ha odamész*, amiről (a) most hallok először, (b) kicsit hülyén veszi ki magát az emiatti aggodalom jelen helyzetemben. Azon morfondírozom, anya volt-e egyáltalán tinédzser?

De nem kérdezem meg. Fontosabb dolgom van ennél.

Tájékozódnom kell a neten Mr. Wyatt Giddingsről.

X

– Velünk vacsorázol ma? – kérdezi tőlem Wyatt anyja, amikor hazaérek.

– Igen – felelem, és egyenesen a szobájába megyek.

Megpróbálok következetes lenni. Ha úgy érzem, ki akar szorítani a gazdatestem, legokosabb nem ellenkezni. Ez a test pillanatnyilag a legalkalmasabb, mert erős, lenyűgöző és férfias. És remélhetőleg A vonatkozásában is megfelelő lesz. Legutóbb talán hibát követtem el, hogy tekintélyt parancsoló külsővel közeledtem felé. Egy kortárs testtel nagyobb szerencsével járhatok.

Szűknek érzem a fiúszoba nyújtotta teret, de a suliba sem akarok visszamenni – meglátjuk, mikor tűnik fel a hiányom. Különbösen is, néha nem árt körülnézni a kölcsönvett életünkben, hogy ne feledjük, mit miért hagytuk magunk mögött.

A tökéletes család látszatát keltő Giddingsék egyszersmind rém unalmasak. Mrs. Giddings jól főz, így legalább a vacsora figyelemre méltó. Wyatt öccse, North, valóságos locsi-fecsi, de szerencsére még csak nyolcadikos, és nem tud Wyatt hiányzásairól.

Az emberek az egész életüket képesek úgy leélni, mint amilyen a mai este ennél a családnál. Fogalmam sincs, hogy bírják ki. Alig van mozgásterük, annyi szent.

Ha A még mindig hisz az ilyesmiben, azonnal közbe kell avatkoznom. Tudom, azért váratnak most meg, hogy azt higgyem, ők irányítanak.

Fogalmuk sincs az egésztől.

Közben továbbadom a sőt. Apámmal hokimeccset nézünk a tévében. Később Wyatt számítógépén pornót nézek, és teszem, amit ő szokott ilyenkor.

Semmi oka ellenállni nekem. És pontosan emiatt, addig fogom birtokolni, amíg csak szükségem lesz rá.

A 6134. nap

Azt hiszem, neki könnyebb volt elmennie innen, mint nekem maradnom.

Miközben néztem, ahogy elhajt, úgy éreztem, mintha maga után húzott volna az autó. Mégsem jött vissza hozzám.

Tudom, hogy türelmesnek kell lennem. Tudom, hogy jobb helyzetben vagyunk, mint néhány nappal ezelőtt. Tudom, hogy időt kell hagynom a megoldásra.

Am Rhiannon hiánya olyan erővel mar belém, hogy felülír mindent, legalábbis így érzem ébredéskor.

Megint csak a közelben maradtam – csupán három háztömbnyire északra. Ez alkalommal Rosa Thien testében vagyok. Az ébresztője 5:32-kor szólalt meg.

Először azt gondoltam, talán edzésre kell mennie. De nem. A lány metróval közlekedik a belvárosban és rengeteg idő kell neki a készülődéshez.

Kibotorkálok a fürdőszobába, ahol annak ellenére, hogy a fűtőtest a Merkúr bolygón uralkodó forróságot produkálja, a zuhanyban csak hideg víz van. Jól kifolyatom, hátha felmelegszik, de kis idő múlva valaki dörömbölni kezd az ajtón, majd bekiabál.

– Négy perced van! Nincs több pizsmogás!

Összeszorítom a fogamat, és próbálok megbirkózni a hideg vízzel. Ahogy kilépek a zuhany alól, a zuhanyrózsa pöfög egyet, és gőz száll fel alóla.

Újabb kopogtatás hallatszik az ajtón.

– Pillanat! – kiáltom.

Bebújok egy köntösbe, a hajamat törülközőbe tekerem. Alig lépek ki az ajtón, amikor egy srác, talán a bátyám szó nélkül berobog mellettem, és bezárja az ajtót. Egy másik fiútestvér kidugja a fejét a szobájából, és azt kérdezi:

– Most ment be? – Bólintok. Erre a szobaajtó is becsapódik.

Rosa asztalát beteríti a rengeteg sminkcucc, a tükre keretében pedig fotók

sorakoznak, melyből információt nyerhetek, hogyan sminkeljem ki magam, mielőtt elindulok a metrón. Biztos vagyok benne, hogy Rosa tizenöt perc alatt is ki tudná festeni magát, az utolsó simításokat esetleg már a metrón ejtené meg – nekem nem ilyen magától értetődő a dolog. Több időt vesz igénybe, és valószínűleg kihagyok egy-két lépést. Pedig oly sok anyuka tanított sminkelni, mégsem vált véremmé.

Kikapcsolok, és Rhiannonra gondolok. Amikor pedig nem Rhiannonra, akkor Poole-ra és arra, hogy mit tegyek. Körülöttem a lakásban egyre nagyobb lesz a zaj, amint egymás után ébrednek fel a lakói – úgy tűnik, Rosának négy bátyja van. És még otthon laknak valamennyien.

Rosa memóriájából megtudom, hogy igyekeznem kell. Koncentrációt igényel, hogy helyesen húzzam le a kártyát a metróban, és a megfelelő irányba közlekedő kocsiba szálljak. Nem számítok rá, hogy itt lesz időm gondolkodni, de kiderül, hogy legalább tizenöt megállónyira van az iskola. A tizenöt megállóban pedig egyre több utas özönlik be az ajtókon, míg végül úgy tömörülünk össze, mint a heringek a dobozban.

Nem is tudom, mit gondoljak erről.

Voltaképpen mindent elsöprő élmény. Nem magamat tekintve, hanem az emberi kapcsolódás fokát. Ahogy ennyi, egymásnak idegen ember összepréselődik. Ahogy ennyi arc körbevesz. Ennyi tekintet egymásba kapcsolódik, vagy éppenséggel elfordul.

Újból eszembe jut, milyen közel ébredtem a helyhez, ahol tegnap este nyugovóra tértem. Vajon ez azt jelenti, hogy rajtam kívül mások is vannak itt? Vagy a kettő között nincs összefüggés? Ettől függetlenül tényleg többen vagyunk? Olyanok, mint én? Régóta nem gondolkodtam ezen. Volt idő, amikor igen, de aztán abbahagytam. És most újból eszembe jut. Poole hibája. Azt hiszem, Rhiannonnak igaza van, hogy a pasas jobban szeretne találkozni velem, mint én vele. De attól tartok, amint elkezdünk beszélgetni, fordul a kocka, és én leszek az, aki egyre többet és többet akar tudni. És onnantól megelégszem, hogy csupán egyetlen hozzám hasonlót ismerjek? Nem akarom majd, hogy egyre többen legyünk? Vajon megváltozik-e az életem, ha hirtelen mindenki megtudná, hogy léteztünk?

Igen. Mert sohasem fogadnának el minket.

Igen. Mert minden rossznak mi lennénk az okozói.

Igen. Mert csak félelmet keltenénk, megértést viszont nem kapnánk. Nem tekintenének ránk emberi lényként. És a történelem világosan megmutatja, mi történik, ha valakit nem vesznek emberszámba. *Akkor hát mi értelme? –*

kérdezem magamtól. Az, hogy nem akarsz egyedül maradni, jön a válasz. Mi van, ha Poole is így van ezzel?

– Rosa?

Felnézek, és egy olyan lányra esik a pillantásom, aki közel sem töltött annyi időt a ma reggeli sminkje elkészítésével, mint én. Egy pillanattal később beugrik a neve: Kendall.

– Szia, Kendall!

– Húha, olyan ez itt, mint a föld alatti jóga. Szabadalmaztatni kellene.

Az út fennmaradó részében Kendall beszámolt a hétvégéjéről, míg az enyém előttem is homályban marad. Azt mondja, hogy egy raktárbuliban járt, mire megjelenik előttem a Walmart épülete, ahol kamaszok nyakalják üvegből az alkoholt. Nem, biztosan nem erről van szó.

Szerencsére itt van nekem Kendall, különben nem tudom, hogyan igazodnék el a több ezer gyerek között ebben a suliban. Összpontosítva, gyorsan kell haladnom a folyosókon, hogy időben odaérjek a tanórákra. Néha már azt hiszem, tévedésből egy egyetemre sétáltam be, mert olyan tantárgyaim vannak, mint memoárírás és a termodinamika alapjai. Csakhamar kiderül, hogy Rosa a legjobb tanulók közé tartozik egy olyan suliban, amit versenyistállóként szoktak jellemezni. Minden jegy számít. Minden nap számít. Megpróbálom kihozni magamból a legtöbbet.

Ebédidőben gyors e-mailt váltunk Rhiannonnal, azt írja, beszélt Nathannel. Egy darabig tanakodunk, mi legyen, de pillanatnyilag még mindig New Yorkban tartózkodom. Tanítás után Rosa vitakörbe megy. Utána a barátai kávézni indulnak, én azonban kimentem magam. *Haza kell mennem* – mondom, ők pedig nem kérdeznek semmit. Mentróval kellene hazautaznom... de hát New Yorkban vagyok. És ha soha többé nem kerülök ide vissza? Bár több, mint száz saroknyi távolságot kell megtennem észak felé, úgy döntök, gyalog megyek.

A járdákon tömeg hömpölyög, de a hideg miatt mindenki siet, igyekszik valahová. Alig látok néhány turistát, s bár több száz ember vonul mellettem, talán én vagyok az egyetlen, aki kíváncsian tekintget mindenfelé. Míg ők nem akarnak tudomást venni a részletekről, én el akarok merülni bennük.

Rosának igazán cuki cipői vannak, viszont húsz saroknál hosszabb távot nem bírnak ki. Persze nem így terveztem, hogy hazamegyek, valójában nem terveztem semmi ilyesmit. Végre egy parkban kötök ki a Flatiron Buildinggel szemközt; ha az emberek történetesen vetnek rám egy pillantást, valószínűleg elcsodálkoznak, mi az ördögöt keresek egy padon ebben a hidegben. Tudom,

hogy igazuk van – én sem akarom, hogy Rosa tüdőgyulladást kapjon, vagy akár hátfájást a sok gyaloglástól a magas sarkúiban. A test döntött helyettem. Így kellene működnie mindig, én mégis azt kívánom, hogy ne.

Mindig van holnap – mondom magamban. Ami kevesebb valószínűséggel bír, mint a *valamikor*, és sokkal többel, mint a *soha*.

Betérek a Francia kávézóba egy bögre forró csokoládéra, ami selymes és habos, akár egy csokifelhő. Ha nem élvezhetek nagyobb nyugalmat, beérem kisebb megelégedettséggel. Életben vagyok. Ízlelem a csokit. Van jó meleg kabátom egy ilyen hideg napon. Van egy lány, aki ismer engem. Haza fogok menni, és alszom egy jót. Megpróbálok nem gondolni olyasmire, ami felett nincs hatalmam.

RHIANNON

Amikor a többiek a hétvégémről faggatnak, nem tudom, mit feleljek. Csak azt tudom, hogy az igazságot nem mondhatom el nekik. Amikor Rebecca kérdezi ugyanezt, azt mondom neki, nem valószínű, hogy valaha elmennék újból New Yorkba. Azt mondom neki, hogy az utcák éjjel nagyon zajosak. Megkérdezi, voltam-e bulizni, mire azt felelem, nem volt hozzá kedvem, és inkább lefeküdtem aludni, míg mások szórakozni mentek. Amikor Preston kérdez a hétvégémről, elmondom neki, hogy nem, nem láttam egyetlen hírességet sem az utcán, és nem, nem sikerült megnéznem semmit a Broadwayn, és igen, voltam a Central Parkban, s bár nem korcsolyáztam, mégis úgy éreztem, mintha a világ közepén lennék.

Amikor Alexander félénken megkérdezi, hogyan telt a hétvégém, legalább ilyen félénken válaszolok. Elmondja még, hogy hiányoztam neki, különösen, amikor elkezdett havazni. Azt mondja, fel akart hívni, hogy elvigyen szánkózni; már a dombot is kinézte. Azután eszébe jutott, hogy hétvégére elutaztam.

– Nem mentél szánkózni New Yorkban, ugye? – kérdezi. Mire azt felelem, hogy nem. Megpróbálok olyan benyomást kelteni, mintha nem tetszett volna nekem New York. Mintha magányosnak éreztem volna ott magam. Azt mondom neki, hogy jó mulatság lett volna vele szánkózni. Ez nem hazugság, és nem is hangzik annak. Bár kissé kínosan érzem magam, ahogy kimondom.

Amikor anya kérdezi tőlem, hogyan telt a hétvégém, azt felelem, jó volt New Yorkban lenni, de nem hiszem, hogy odaköltöznék.

– Bárhová jelentkezhetsz egyetemre – mondja nekem, és ad egy puszit a homlokomra. – Csak ne legyen túl messze.

Amikor megkérdezem magamtól, milyen volt a hétvégém, megint kínban vagyok, mert nem tudom, melyik válasznak örülnék a legjobban.

A 6135. nap

Reggel a rosszullét hulláma ébreszt; elfordulok és kitátom a szám, hogy kijöjjön, ami kikéredzkedik. Szerencsére valaki bekészített egy lavórt az ágy mellé. Öklendezem, lehajolok újra, meg újra, míg teljesen ki nem ürül a gyomrom.

Nem indul valami jól Anil napja. Illetve az enyém.

Anil anyukája hamarosan bejön, rendet rak, lázat mér, majd ad egy kis gyömbérintalt. A buborékok támadást intéznek a belsőmben, és azonnal jönnek is vissza.

Bocsánatot kérek a felfordulásért, ám Anil anyukája csak a fejét rázza, és azt mondja, feküdjek vissza nyugodtan. Ő most megy, és betelefonál a suliba. Amíg távol van, elszundítok. Amikor felébredek, látom, hogy ott hagyta a telefonomat, a laptopomat és a tévé távirányítóját az ágyam mellett. Egy cetlin pedig üzeni, hívjam fel a munkahelyén, ha bármire szükségem van.

Enyém az egész nap, de szinte semmit sem tudok elvégezni. Ezt a testet a saját gravitációja vezérli, az pedig nem engedi felkelni az ágyból. Valamikor kifejezetten örültem az ilyen napoknak, amikor is alapos indokom volt rá, hogy ne kelljen más életét élnem. Egész nap heverészttem, önmagam lehettem. Olvasgattam, tévét néztem, videójátékkal múlattam az időt. Jól elvoltam egyedül. Semmi sem hiányzott.

Ha most visszatekintek akkori önmagamra, úgy látom, teljesen függetleníteni tudtam magam az alteregóim életétől. Megvoltak a saját dolgaim, nem kötődtem senkihez és semmihez.

Most viszont, ahogy itt fekszem az ágyban, érzem valamennyi kapcsolódást. Rhiannonhoz. Poole-hoz. Bárkihez, aki hozzám hasonló.

Többé már nem tudom kivonni magam a nagy egészből.

Felülök, és odahúzom Anil laptopját. Rhiannontól érkezett egy üzenet – Poole újból megkereste Nathant, és követeli a találkozót.

Itt az idő.

Tudom, hogy eljött az idő. Ahogy böngészem az oldalakat, szemet szúrnak a híradások egy parádéről, melyet a következő hétvégén tartanak Washingtonban. Anil barátai is mennek, az iskolájuk kibérel egy buszt.

Tudom, hogy akkor már nem leszek Anil testében... de remélem, attól még el tudok rá utazni.

X

Tisztában vagyok vele, milyen ártalmas következményei lehetnek a türelmetlenségemnek. De már elegendem van Wyatt szokásaiból, úgyhogy hanyagolni fogom őket. Behajigálok néhány ruhadarabot, és egy baseballütőt a srác autójába, és elhajtok. Ilyen egyszerű az egész.

Nathan épp hazafelé tart a suliból. Lehúzódom az út szélére, nem szólok semmit. Elkezd nekem magyarázni valamit, nem reagálok. Ekkor meglátja a kezemben az ütőt, de már késő, nem tud kitérni az útjából. Lesújtok vele a térdére, és amikor a földre zuhan, fenyegetően a válla felé lendítem, majd utolsó pillanatban megállítom, mielőtt szilánkosra törném a csontjait. Továbbra sem kell szólnom egy szót sem. Vette az üzenetet.

Ott hagyom neki Wyatt telefonszámát, ami most az enyém. Visszaülök az autóban. És elhajtok.

Elképzelem, hogy tiltakozna most Wyatt. De az is lehet, hogy tetszene neki. Vedd le a pórázt egy fiúról, és úgy fog viselkedni, akár egy acsarkodó kutya.

Már tudom, hogy nem fogok visszatérni a srác unalmas szüleihez és az unalmas otthonukhoz. Talán sohasem tér már vissza oda. Még nem döntöttem róla, de azt már tudom, hogy az élete végérvényesen az enyém. A teste nem tiltakozik, amikor ezt gondolom. Wyatt viszont még nem is sejt.

A tény, hogy a teste most már az enyém, az egyetlen dolog, ami megakadályoz benne, hogy még több kárt okozzak. Nem szabad felhívnom magamra a figyelmet. Még nem.

Egyelőre csak várok.

RHIANNON

A barátaim mind be vannak szóva a szombati Egyenlőség-napi felvonulás miatt. Csütörtök este Rebeccáéknál összegyűlünk, és legyártunk néhány molinót. Úgy tervezem, hogy velük megyek Washingtonba, amit viszont nem tudnak, hogy ha sikerül, én már előző este elindulok, hogy találkozzam A-val.

Csütörtök délután átugrom Nathanhez. Tanítás alatt jött tőle egy SMS: El kellene vinned a könyvtárba. Nem kérdezem, miért nem tud a kocsijával odamenni, csak igent mondok.

Most, hogy kitarja a bejárati ajtót, látom, mi a probléma. A lába merevítőben van.

– Mi történt? – kérdezem.

– Úgy tűnik, futárként több dologgal kell megbirkóznom, mint amire számítottam – feleli, és kibiceg az ajtón. – Te vezetsz, én meg közben elmondok mindent.

Besegítem az autóba, de előtte még ütközésig hátrahúszom az utasülést.

– Legalább annyi becsület lett volna benne, hogy ne a vezetéshez szükséges lábamat zúzza össze – mondja, miközben elhelyezkedem a volán mögött. – Igaz, ilyesmit nem lehet elvárni egy pszichopatától.

– Lassítsunk; előbb mondd el, mi történt! – javaslom. – És melyik könyvtárba is megyünk?

Megmondja, aztán részletesen beszámol róla, hogyan támadt rá lesből Poole, azután otthagya őt a telefonszámával együtt. Végül is ezért küldte nekem a suliba az SMS-t: Poole egyre türelmetlenebb, és követeli, hogy szervezzük meg a találkozót szombatra.

– Miért nem mondtad el nekünk, hogy mit művelt veled?

– Őszintén? Mert égtem, mint a rongy. Épp elég nehéz volt elmagyarázni a szüleimnek, hogy hazafelé menet a suliból belebotlottam pár csavargóba. Most azt hiszik, hogy a suliban terrorizálnak, és én egyszerűen megtagadom, hogy megnevezem az elkövetőket. Fogalmuk sincs, mi folyik itt!

– Annyira sajnálom!

– Semmi baj, nem te rángattál bele ebbe az egészbe. Csak úgy megtörtént velünk, nem igaz?

– Jó, de mégis...

– Meg kell állítani a pasast. Ez a lényeg. Mert a barátod biztosan nem tudja lebeszélni Poole-t a gonoszságról. Lehet, hogy magányos, de elképesztően nagy seggfej, és az ilyenek nem hallgatnak az észérvekre. Megvannak a maguk baromságai, és ha valaki nem ért egyet velük, azonnal bevadulnak.

– Nem tudom, hogyan állíthatnánk meg. Először meg kellene tudnunk tőle, mit akar voltaképpen.

– Úgy tűnik, Wyatt eltűnt.

– Wyatt?

– A tinédzser, akinek a testében most Poole tanyázik. Wyatt. Utána néztem a közösségi médiában, és már keresik. Hé, öreg, hová tűntél?? és Hívd fel a szüleidet, oké? Ő meg közben rajtam gyakorolja a baseballütéseket. Ez nem sok jóval kecsegtet Wyatt számára.

– Válaszolt nekik?

– Nem. Napok óta nem írt ki semmit. Úgy látszik, Poole rühelli a közösségi médiát. Ami furcsa, mert sok modern megalomániás meg imádja.

– Szegény Wyatt.

– Na, igen. Meg kell mondanom, hogy nem voltam elragadtatva tőle, hogy csak úgy elveszett egy nap az életemből. De A-ban legalább volt annyi tisztesség, hogy a nap végén távozott.

– Azt hiszem, bizonyos szempontból, szerencsénk van.

– Bizonyos szempontból. Ez tetszik. Szerinted hányan lehetnek? Tucatnyian? Vagy több ezer van belőlük? Esetleg csak ők ketten?

– Fogalmam sincs róla.

– Ahogyan nekem sem. Mintha a lét újabb rétege került volna felszínre. Az emberi természet sötét bugyra.

– Szóval ezért jársz könyvtárba? Hogy kutakodj utána?

Nathan mosolyogva megrázza a fejét.

– Nem. Azért járok, mert remélem, hogy összefutok egy lánnyal.

– Ez bizonyos lánnyal? Vagy csak úgy általában?

– Egy nagyon is különleges lánnyal.

Mesél egy kicsit Jaidenről, kiderül, hogy ő is csak keveset tud róla.

– Egészen ígéretesen hangzik – mondom neki.

– Nos, majd meglátjuk, mit fog szólni az idióta követőmhöz.

– Mondd neki azt, hogy megmentettél egy kiscicát.

- Magától a sától. Nem is rossz... megmentettem egy cicát a sától.
- Nem tud majd ellenállni neked.
- Hogy is tudna?

Kinéz az ablakon, egy darabig csendben üldögélünk.

- Veled is szeretnék beszélni – mondja végül. – Még a hétvége előtt.
- Miről?
- Hogy mennyi esélye van a Stanley-kupa megszerzésére idén a Capsnek.
- Igazán?

– *Dehogy.* A zűrzavarról, amiben nyakig benne vagyunk. Tudom, hogy én inkább véletlenül kerültem bele, míg te amolyan önkéntes vagy. Mert szereted A-t. És tudom, hogy sok barátod van, akik valószínűleg sok kéretlen tanácsot adnak neked – ám ebben az esetben szerintem fogalmuk sincs róla, min mész keresztül, vagy mire készülsz. Így kerülök én a képbe. Te úgy ismerted meg A-t, mint magányos farkast, és mindenki szerint rendes tag. De most készül találkozni a farkasfalka vezetőjével. Akiről az imént állapítottuk meg, hogy nem éppen jó fej. Még ha nem csatlakozik is A a falkához, tudomást szerez róla, mennyi mindent kijátszhat, és egyben megúszhat az ő helyzetében. És véleményem szerint ez veszélyes. Nem csupán ránk nézve, hanem mindannyiunkra. Ezért mondtam az imént, és most is mondom: meg kell állítanunk Poole-t. Ha pedig A nem teszi meg ezt a lépést, neked sürgősen el kell tűnnöd. Nem csupán Poole közeléből, de A-tól is távol kell tartanod magad. Még akkor is, ha összetörik a szíved.

- Mégis honnan veszed ezt?

– Egész éjjel ezen gondolkodtam, Rhiannon. Te és én olyasminek vagyunk a tanúi, aminek rajtunk kívül kevesen. Ám nem szabad megfeledkeznünk róla, hogy csak tanúk vagyunk, nem résztvevők. Nem tudhatjuk, hogyan reagálnának a falkában az emberek, ha mi meghívást kapunk oda.

- A úgy reagálna, mint bármely más tisztességes emberi lény. Mert ő ilyen.

– Szeretnék hinni benne. Ahogyan te is. De honnan tudhatnánk, hogy valóban így lesz?

– Senkiről sem tudhatod biztosra, Nathan. Csupán a hitünk van meg hozzá, nem a tudásunk.

Nathan bólint.

– Ez így fair. És csak, hogy tudd, én hiszek benned. Ezért is mondom el neked mindezt.

- És én is hiszek benned. És örülök, hogy mindezt elmondtad.

– Akkor hát ebben megegyeztünk. És bármi történjék is ezen a hétvégén,

küldj egy SMS-t, vagy hívj fel, és máris ott leszek.

– Mindenképpen tájékoztatni foglak.

Amikor odaérünk a könyvtárhoz, elkezdek kikászálódni, hogy segítsek neki kiszállni az autóból.

– Nem-nem, egyedül kell megtennem.

– Utána hazafuvarozzalak?

– Még nem tudom, de majd küldök SMS-t. Lehet, hogy nem is lesz itt az a lány.

– Hát akkor... sok szerencsét.

– Kösz. Rám fér!

Azzal kikecmereg a kocsiból, és elbiceg a könyvtár felé. Tudom, hogy el kellene hajtanom, mégis inkább leparkolok. Biztosra akarom venni, hogy minden rendben lesz.

Alig lépek be a könyvtárba, látom, hogy rám itt már nincs szükség. Nathan odasántikál a központi pulthoz, ahol egy lány várja, és integet neki, hogy üljön le mellé. A srác gesztusaiból arra következtetek, hogy épp azt meséli el, hogyan mentett meg egy kiscicát a sátántól. A lány nevetve hallgatja, és helyeslően bólogat hozzá.

Kisettenkedem, mielőtt meglátnak. Tíz perc sem telik bele, amikor az egyik kereszteződésben állva már az e-mailjét olvasom.

Jaiden hazavisz autóval. ù

Örülök, hogy ilyen simán összejött neki.

És féltékeny is vagyok.

Ám az örömöm nagyobb.

Aznap este Rebeccáéknál megpróbálok összeszedetten viselkedni. Rebecca amúgy mindig ideges, amikor vendégei vannak, ugyanis az apukája ötpercenként elsüt egy faviccet, az állandóan aggódó anyukája pedig ilyenkor még jobban aggódik, nehogy valaki elloppja, vagy összetörje az értékeiket. Általában át is hurcolja őket a hálósobájukba, és őrt áll felettük, ám mindig ott felejt valamit, és mialatt Rebecca apja vicceket mesél – teljesen feleslegesen –, addig az anyukája hálóköntösben besettenkedik közénk, felkap egy-egy giccses porcelánszobrot a polcról, majd kisurran.

Rebecca szülei láthatóan jobban kedvelnek engem, mint a lányuk többi barátját, így aztán beköszönök hozzájuk, miután megérkezem. Az anyukája már ágyban van, és a családi ezüstöt fényezi, ami az ő olvasatában tök normális csütörtök esti tevékenység.

– Jól teszitek, hogy részt vesztek a felvonuláson – mondja nekem. – Ez fontos ügy.

– Igen, az – felelem. – Mindannyian izgatottak vagyunk.

Az iskolánkat népes csoport képviseli az Egyenlőség-napi felvonuláson. Az üzenetünk egyértelmű és világos: tiltakozunk bármely törvény, illetve tett ellen, amely nem kezeli egyenrangú félként az embereket, tekintet nélkül a nemi, faji, LGBTQIA-önazonosság és testi épségbeli hovatartozásra. Bárki, aki az egyenlőségért küzd csatlakozhat a menethez, hogy így üzenjünk a kormánynak, amely úgy működik, mint a fehér, heteroszexuális, kategorizált emberek végső erődítménye.

A konyhában mindenütt rajzeszközök hevernek szétszórva, Alexander legnagyobb öröme. Vetek egy pillantást a válla felett az asztalra: épp egy sor sziluettet rögzít egy transzparensre. A szilletteket különböző formájú és méretű emberalakok alkotják. Alulra felirat kerül: MIND KÜLÖNBÖZŐEK VAGYUNK. DE AZ IGAZSÁG TÖRVÉNYE ÉRTELMEBEN MINDANNYIAN EGYFORMÁK VAGYUNK.

Amikor Alexander alkot, teljesen elmerül a folyamatban. Ez kívülről is észrevehető, látom, ahogyan sorra veszi a lehetőségeket, összpontosít, majd kiragad közülük egyet, és beilleszti az illusztrációjába. Preston és Will csillámporral maszatolnak valamit a mosogató fölött; Rebecca megkéri Bent, hogy véletlenül se rontsa el a 'jogfosztott' kifejezés helyesírását; Stephanie pedig bebújt a sarokba, és felváltva zokog és suttog a telefonjába. Alexander mindebből semmit sem vesz észre. Néhány perc múlva azonban felegyenesedik, megfordul és rám mosolyog.

– Nos, mit szólsz hozzá?

– Hatásos – felelem. – Működni fog, tényleg.

Bólint, megköti az utolsó csomót, és leteszi a zsineget.

– Arra gondoltam, hogy öt transzparenst viszünk magunkkal a menetben – mondja a padlón heverő kupacra mutatva. Legfelül lesz a SZERELEM HATÁROK NÉLKÜL felirat szivárványszín csillámporral.

– Preston és Will alkotása? – tudakolom.

– Valójában Rebeccáé. Az övék alatta lesz.

Felemelem a szivárványszín kiáltványt, és felfedem a ragyogó, csillámporos sárkányt.

A TE FÉLELMEID NEM FOGJÁK KORLÁTOZNI AZ ÉN ÉLETEMET – olvasom.

– Tetszik? – kérdezi Preston.

– Nagyon – mondom neki.

– Mi csak megpróbáljuk különböző formában kifejezni a nyilvánvalót – teszi hozzá Will. – Mert hát, legyünk őszinték, elég szomorú, hogy olyasvalamiért kell menetelnünk, ami átkozottul nyilvánvaló.

– Mit jelentsen az, hogy nem figyelek rád? – zokogja Stephanie a telefonba.

Rebecca máris ott terem mellette.

– Jaj, ne! Tedd le, Stephanie! Tedd le most azonnal!

– De nem tudom!

Rebecca erre különösebb ellenállás nélkül kitépi a kezéből.

– Ne most, Steve! – mondja Rebecca a telefonba. – Itt nyugalom van, te meg felforgatsz mindent. – Azzal leteszi. Stephanie sírdogál még egy kicsit.

Rebecca talpra segíti.

– Gyere! – mondja neki. – Takarodó van.

Amint kimegy a konyhából, megjelenik Rebecca apja.

– Sziasztok, srácok! – köszön olyan hanghordozással, mintha csak középkorú létére minden esélye meglenne belépni a tini csapatunkba.

– Üdv, Mr. Palmer – köszön vissza Preston és Will.

– Megvan minden, amire szükségetek van?

– Az egyenlőségen kívül minden, uram! – vágja rá Will úgy, mintha az oviban lennének. Preston oldalba böki a könyökével.

– Ha már az egyenlőségről beszélünk... elmondtam már nektek a viccet a franciáról, a hollandról és a britről a hadifogolytáborban?

– Hogyne mondta volna, uram – mondja Ben. – Emlékezetes volt.

– Nos, akkor itt egy másik. A pápa úgy határoz, hogy saját honlapot fog működtetni, ezért szól az informatikusainak, akik elküldenek hozzá egy papot, egy rabbit és egy harkályt. Eddig tudtok követni?

– Azt hiszem, kint maradt pár doboz festék az autómban – mondja nekem Alexander. – Segítesz behordani?

– Hogyne.

Azzal elmenekülünk a helyiségből, mielőtt Mr. Palmer a rabbihoz ér.

Kint Alexander a bejárat előtti lépcsőkre mutat. Leülünk.

– Hiányoztál – mondja, és a kezemért nyúl. – Merre jártál a héten?

A kezét festékpöttyök, odaszáradt ragasztófoltok és csillámpor borítja. Utóbbi a hajában és az arcán is ott ragyog.

– Úgy nézel ki, mint egy műalkotás – mondom neki.

– Én magam vagyok egy művészeti projekt – válaszolja. – Legalábbis a

legjobb napjaimon.

– És a legrosszabbakon?

– A legrosszabbakon mélységes csalódást érzek, amiért elszigetelődtem mindattól, amire születtem.

– Amire születtéél?

– Te nem érzel így néhány dologgal kapcsolatban? Még ha választás is, hiszen mindegyik az, a küldetésed részét képezik. Én sohasem leszek fogyasztó abban az értelemben, hogy amit elfogyasztok, azt egyben megsemmisítem. Inkább hasznosító vagyok – elveszek valamit, ugyanakkor vissza akarom adni a világnak, csak épp más formában. Egy eszményi világban elveszem az ihletet, amit kapok, és valaki más ösztönzésére továbbadom. Létre akarok hozni dolgokat. Nem egy önző vákuumban, hanem a világ részeként. És szeretni akarok. Válogatás nélkül akarok szeretni embereket, helyeket, különféle dolgokat. És nem csupán azokat. Szeretni akarom az igéket. A mellékneveket. A kategóriákon túl akarok szeretni. Mert a szívem mélyén tudom, hogy erre születtem. És az élet? Az élet csupán időtartamot jelent, amit helyesen kell kitöltenem. – Felnevet, megrázza a fejét. – Bocs, ha kissé zavarosan adtam elő, ami bennem van. Ilyeneken járt az eszem, miközben a transzparenszeket gyártottam a barátainkkal, akiket végső soron neked köszönhetek.

– Egyáltalán nem tűnik zagyvaságnak, amit mondasz – felelem. – Sőt, pont az ellenkezője.

– Köszönöm.

– Nem tartozol nekem köszönettel.

– Számptalan dolog miatt tartozom neked köszönettel.

– Fejezd be!

– De miért?

Ez egy jó kérdés. Miért állítom le, ha egyszer őszintén beszél? Miért nem hagyom, hogy köszönetet mondjon nekem, ha ettől boldog? Miért nem tudok én is köszönetet mondani neki, hogy ettől boldog legyek? Eszembe jut a transzparens, amit készített. A szilvettek. Legszívesebben megkérdezném tőle: ha belül ugyanazok, csak épp különböző napokon különböző testekbe költöznek, attól még velünk egyenlőek?

Igennel felelne. Tudom, hogy igennel felelne.

Ugyanakkor őrült feltételezésnek tartaná az egészet.

– Rhiannon.

– Igen?

– Hogy telt a heted?

Eszembe jut a hóesés New Yorkban. Eszembe jut Nathan és a merevítőbe szorított lába. Poole-ra gondolok, akit magam elé tudok képzelni, holott még nem találkoztam vele. Eszembe jut a holnapi utazás. Ragyogásra, ragasztóra és bőrre gondolok.

– A héten nem voltam teljesen ura a dolgoknak – mondom végül.

– És ez milyen érzést vált ki belőled?

– Azt hiszem, mindenképpen össze kell szednem magam. Nem engedhetem, hogy ez így maradjon, csak épp nem tudom, hogyan kezdjek hozzá.

– Hogyan segíthetek neked?

Nekidőlök.

– Bárcsak segíthetnél. De nem tudsz.

Tudom, hogy nem lenne szabad megcsókolnom. De azt is tudom, hogy nem kellene elfordulnom, ha ő csókolna meg engem. Nem tudok nem tudomást venni róla. Nem küldhetem neki az üzenetet, hogy nem számít, amikor nagyon is számít nekem.

A csók után hátradőlök a lépcsőn.

– Fogalmam sincs mi az, amire születtem – vallom be.

– Előbb-utóbb rá fogsz jönni – mondja erre. – Ebben biztos vagyok.

Meg sem érdemellek – gondolom ekkor. És már tudom is, mit felelne erre: A szerelemnek nem sok köze van ahhoz, hogy kiérdemeljük-e, vagy sem.

– Azt hiszem, most már vissza kellene mennünk – mondom. – Ugye nincs semmiféle festék az autóban?

– Nincs. Ott van az asztal alatt. – Reméljük, mostanra elmondta a viccet.

– Igen, reméljük a harkály befejezte a mondanivalóját.

Feláll, lenyúl a kezemért, hogy felsegítsen, de még egy darabig nézem, és felidézem a napot, amikor találkoztam vele, amikor A volt benne.

Kicsúszik a számon a kérdés.

– Mi van akkor, ha nem önmagad voltál azon a napon, amikor találkoztunk?

Egy pillanattal később már jön is a válasz.

– Ha így volna, arra kérnélek, hogy az azóta eltelt napok alapján alkoss rólam véleményt.

Még mindig tartja nekem a kezét. Nem mondja, hogy furcsákat kérdezek, és furcsa gondolataim vannak. Még mindig kitart mellettem.

Végül megfogom a kezét, és visszamegyünk a házba.

Aznap este, miután hazaérek, írok A-nak.

A,

Egyre többet gondolkodom. Egyre többet.

Alig várom, hogy holnap találkozzam veled. Komolyan. De még mindig furcsa számomra, hogy együtt töltjük az időt a barátaimmal, és nem beszélhetek nekik rólad. Ők sohasem fognak veled találkozni. És te sohasem lehetsz az életem része.

Talán elmondhatnánk nekik. De hogyan garantálhatnám, hogy a titok, titok marad? Sehogyan.

Szeretném, ha megértenéd: fenekestül felforgatnám a világot, hogy működjön ez kettőnk között. Megtenném.

De hát nem tudom megtenni. Úgyhogy valami másnak kell történnie. És bármi legyen is az – nekünk kell megteremtenünk. Nem fog beleesni egyetlen kategóriába sem, sohasem látott még ilyet a világ.

Új kategóriára lesz szükségünk ahhoz, hogy együtt lehessünk.
Talán pont erre vagyunk hivatottak.
Holnap találkozunk.

R

A 6138. nap

Péntek reggel végre nagyon jó hírekre ébredtem.

Eboni családja már eltervezte, hogy a templomi csoportjukkal fognak részt venni a felvonuláson. A busz a tanítás után azonnal indul.

Gyorsan összerámolok, és tudatom Rhiannonnal, hol leszek. Elolvastam az éjszaki üzenetét, és azt válaszoltam, hogy később megbeszéljük a dolgot. Valójában nem tudtam, hirtelenjében mit is mondhatnék rá.

Tudom, hogy igaza van. Tudom, hogy új kategóriára lesz szükségünk, egy új kifejezésre, amik vagyunk.

Csak még nem tudom, mi legyen az.

Úgy vélem, majd a buszúton lesz időm végiggondolni, ám ott más program vár ránk. A lelkipásztor nem kapcsolja be a rádiót, mivel mi, a gyülekezete leszünk a rádió. Úgyhogy mielőtt elérnénk egy hidat vagy egy alagutat, már fűjjük a dalokat. Biztos vagyok benne, hogy Eboni, a többiekhez hasonlóan kívülről tudja az összeset. Valahányszor belefognak egy új dalba, bekukkantok a memóriájába, és megpróbálom felkutatni. A lánynak szép hangja van, ám a mai előadása korántsem olyan meggyőző, mint máskor.

Utunkon rengeteg busz mellett elhaladunk. Integyetünk egymásnak, átkiabálunk, énekelünk, amíg csak bírjuk szuflával. Majd levezetésként újabb éneklés következik.

Féktelen öröm van ebben. Kézzelfogható jelentőséggel bír, amit teszünk. A kényes egyensúly a jó és a rossz között mindig megkérdőjelezhető, és csakis úgy billen a mérleg nyelve a jó oldalára, ha odahelyezkedünk. Azért utazunk most oda, hogy szó szerint odategyük magunkat. Azért éneklünk végig az úton, mert a hangok ugyanakkora súlyt nyomnak a latba, mint a testek.

Tudom, hogy álcát viselek. Tudom, hogy egészen más okból vagyok most itt, egészen más projektben fogok részt venni. De hinnem kell benne, hogy én is hozzáteszek a mérleg jó oldalához. El kell hinnem, hogy én is kiveszem a részemet, még akkor is, ha a társaim számára mindez rejtve marad.

Delaware közelében járunk, a buszon az emberek elpillednek, csendesen beszélgetnek a szomszédaikkal, van, aki elszunyókál. A bensőmben nyugalanság támad, mire eltöprengek, vajon Rhiannonnak szól vagy Poole-nak, avagy mindkettőnek. Valószínűleg mindkettőnek. A nyugalanságom annak tudatából fakad, miszerint a kezdet és a vég egy és ugyanaz, viszont nem teljesen világos, hová vezet.

A szálloda előcsarnoka szinte felrobban az összesűrűsödött energiától – egy csomó ember jött itt össze, akik még sohasem találkoztak. Számomra most jön a neheze, el kell ugyanis választanom Ebonit a csoportjától, lehetőleg feltűnés nélkül.

Látom, hogy Rhiannon már megérkezett, és rám vár. Látom, ahogy kíváncsian körbetekintget, de túl távol vagyok tőle, hogy jelezni tudjak. Pillanatnyilag a névtelen, bebocsátásra váró tömeghez tartozom.

Legszívesebben odamennék hozzá, de nem akarom, hogy a társaim faggassanak, ugyan kivel beszéltem.

Csupán a lifthez menet keveredünk egymás közelébe. Lesz, ami lesz, felveszem vele a szemkontaktust. Látom, hogy felismer. Intek, hogy megkeresem, amint tudom. Visszaint, hogy rendben van.

A szobában Eboni anyukája megkérdezi a lányát, hogy a Third Baptistnál fog-e virrasztani, vagy inkább a hotelban, az ifjúsági csoportnál marad. Egyből kapok az alkalmon, és azt felelem, hogy az utóbbit választom. Erre átnyújt nekem egy időbeosztást, és látom, hogy közös plakátkészítés folyik a Tubman Ballroomban. Tízíg tart, most pedig nyolc óra van. Igyekezniem kell.

Aggódok, hogy észreveszik, ahogy Rhiannonnal távozom a teremből, ezért ahelyett, hogy odamennék hozzá, csupán egy pillantással hívom, hogy kövessen. Kimegyek, és több háztömb előtt elhaladok, mielőtt hátranézek. Mosolyogva jön felém.

– Kiváló kémeink lennénk – mondja.

– A legjobbak – mondom erre. – Tízre vissza kellene érnem, úgyhogy... nem sok időnk van.

– Semmi baj, nekem meg vissza kell vezetnem még ma este, hogy reggelre hazaérjek.

– Sajnálom, hogy nem maradhatsz éjszakára.

– Igen, és még mindig nem tudom, kinek, hogyan magyarázzam meg. A szüleim azt hiszik, Rebeccánál vagyok. Rebecca azt hiszi, hogy otthon

vagyok, és kipihenem magam a nagy nap előtt. Ha Rebecca és a szüleim felhívnák egymást, nagy bajban lennénk.

– Nem kellett volna bemutatni őket egymásnak.

– Erről már rég lekéstünk.

– Akkor viszont vállalnunk kell némi kockázatot.

– Mint a legjobb kémeknek általában.

– Rendben. Most pedig, hová menjünk?

– Menjünk el a Mallhoz. Itt van pár saroknyira. Őszintén szólva Washington nem a legbiztonságosabb hely két sétálgató tini lány számára. Ne térjünk le a kivilágított útról!

– Csak utánad.

Bár a járdák zsúfoltak, az épületek nem. Mintha az egész város a holnapi eseményre készülne... vagy péntek este csupán a turisták járnak a szórakozóhelyekre Washingtonban?

– Szóval Nathan lebeszélte Poole-lal, hogy szombat délben a Nemzeti Galéria ételudvarában fogtok találkozni. Ugye, tudod, hogy holnap tömve lesz?

– Ami engem illet, minél többen lesznek, annál jobb.

– Nathan ezt küldi neked.

Azzal megmutatja a telefonján Wyatt Giddings profilképét a Facebookról.

– Most így néz ki. Tehát fogod tudni, kit keress.

– Rendben van.

– Feltéve, hogy nem vált testet addig.

– Na, igen.

Rhiannon nem néz rám, amikor folytatja.

– Tudom, hogy ez nem egy szokványos beszélgetés. Nem is kell annak lennie – nem várom el.

– De nem is szeretnéd, ha az volna?

– Nem. Mert azt hiszem, rájöttem, hogy lehetetlen. Vagyis nem. Ez így nem igaz. Rájöttem, hogy sohasem lesz szokványos senkinek, aki nem mi vagyunk. De ha számunkra ez a normális, az jó. Ennél többet nem kívánhatunk.

Közben a Mallhoz érünk. Balra a Capitoliumot látom, mely mint egy kopasz fej elnököl a tartománya fölött. Jobbra a Washington-emlékmű súlyos rakétaként vár a kilövésre, mindhiába.

Leülünk, azután feszengeni kezdek, mert valamivel alacsonyabb vagyok Rhiannonnál. Nem ehhez vagyok szokva. Nem mintha számítana – csupán

apró finomhangolás.

– Tehát, ma mi a neved? – kérdezi.

– Eboni.

– Mesélj nekem Eboniról!

Elmondom, mi történt a buszúton.

– Oké, de ő milyen? Ismered őt egyáltalán?

– Nem igazán. Azt hiszem, most egészen más dolgok foglalkoztatnak.

Látom rajta, hogy nem tetszik neki a válaszom.

– Mi a baj? – kérdezem.

– Semmi. Csak azt gondoltam, legalább egy kicsit ismered őket.

– Attól jobb lesz?

– Szerintem, igen.

– Igazad lehet. Csak épp a saját dolgaim elvonják róluk a figyelmemet.

– Igen, ezzel valószínűleg mindannyian így vagyunk.

Tudom, ez a rész mindenkinek nehéz, nem csupán nekünk. Az első találkozás sistergő izgalma ekkora már alábbhagy, és jóleső elégedettséggé szelídül, amiért újra együtt lehetünk. Szemtanúja voltam a párkapcsolatok összes stációjának, csupán nekem nem volt idáig kapcsolatom. Úgy érzem, mintha eddig csak a térképet láttam volna, most viszont bekerültem magába a tájba.

– Beszéljünk a tegnapi esti üzenetedről? – kérdezem tőle.

– Persze. Bár nem tudom, érthetően fejeztem-e ki magam.

– Teljesen. Én csak... nem tudom rá a választ.

– Ahogyan én sem. De azt tudom, hogy együtt kell megtalálnunk a megoldást. Legutóbb te hoztál egy döntést mindkettőnk számára. És nem működött. Holnap sem teheted meg ezt. Poole nem kínálhat neked semmit, ami mindkettőnknek megadná a választ. Talán megpróbálja. Azért, hogy előtted fitogtassa az erejét. De ne engedd neki! Nem akarom, hogy én legyek a te gyenge pontod.

– Mint ahogyan én sem a tiéd.

– Azt hiszem, ezt tisztáztuk is. Valójában mindent sikerült tisztáznunk.

A füle mögé simítom a haját. Belenézek a szemébe. Az érzelmeim túlcordulnak, szeretem az életet, és ugyanúgy őt is.

– Bárhogy legyen – mondom neki –, örökké hálás leszek a közös dolgainkért. Tudom, hogy te másokkal is megosztasz dolgokat, de nekem te vagy az egyetlen. És bármilyen nehéz is olykor, bármennyire is fáj, ez mégis többet jelent számomra, mint hinnéd.

Ekkor átölel, belém kapaszkodik. És azt suttogja: Értem.

Néhány percig így maradunk, összebújva, miközben a város éli az életét körülöttünk. Aztán erőt gyűjtünk, és visszatérünk a világba.

– Beszéljük meg, hogyan lesz holnap! – mondja.

Ezután együtt végigvesszük a tervet.

A 6139. nap

Ugyanabban a szállodában ébredek, de egy másik szobában. Tudnom kellett volna, hogy kockázattal jár – egy turistaszállón vagyok egy idegenforgalmi célpontban. Ám még így is meglepetésként ér, hogy egy filippínó tizenéves testében ébredek, aki látogatóba érkezett ide a hazájából. Kavarognak a fejemben a gondolatok egy olyan nyelven, amit nem értek. Rudy tud angolul, így legalább le tudom fordítani őket. Megtudom, hogy a családjával együtt egy hetet töltenek Amerikában; New Yorkból utaztak ide, holnap pedig továbbmennek Orlandóba. Fogalmuk sem volt róla, hogy az utazásuk egybeesik az Egyenlőség-napi menettel.

Erre mondjuk magamtól is rájöttem. A szülei a szobában izgatottan tekintgetnek ki az ablakon, és hangosan vitatják meg, mit is tegyenek most. Néhány másodperces késéssel megértek mindent, ugyanis Rudy memóriáját használom a tolmácsolásra. Bár senki sem kérdezte a véleményemet, közbeszólok.

– Ha már itt vagyunk, nézzünk körül.

Úgy tűnik, ezzel sikerült apám pártját fogom, aki elégedetten néz rám. Rudy anyja vitatkozik még egy keveset, de már csatát veszített. Rosszul érzem magam az érvelése miatt, hogy veszélyes, amire készülünk, mert könnyen szem elől téveszthetjük egymást. Én pontosan erre számítok, ugyanis.

Felváltva bemegyünk a fürdőszobába, felöltözünk, közben Rudy apja bekapcsolja a tévét. A térfigyelő kamerák mutatják, ahogyan a buszok beözönlenek a városközpontba. A tömeg már a Mallon és környékén kavarog. Egymillió ember részvételét jósolják a felvonuláson, de többen is összejöhetnek. Komoly biztonsági előkészületek történtek. Az elnök azt üzeni, hogy Floridából, egy golfpályáról fogja felügyelni az eseményeket.

Valahányszor feltűnik a képernyőn egy autó, amint a központba hajt, Rhiannonét keresem. Tudom, hogy a barátaival ott van. Tizenegykor fogunk találkozni.

Azt is tudom, hogy Poole is ott van valahol és egyre csak közelít felém. Vele délben találkozom.

Ezek az emberek semmit sem jelentenek Rudynak. Remélhetőleg holnapra el fogja felejteni őket.

A következő néhány órában viszont fontosabbak lesznek, mint a szülei. Rudynál semmi sem lesz fontosabb – történjék bármi. Erről egyszerűen nem szabad megfeledkezniem.

Tovább rontja a hangulatomat, hogy olyasvalaki életét veszem ma kölcsön, aki távol van az otthonától és a barátaitól. De nincs más választásom.

Úgy gondolom, rengeteg időm van odaérni a Mallhoz... erre bemegyünk reggelizni a szálloda éttermébe. Hamar végzek a büféasztalnál, de Rudy anyja revansot vesz rajtunk, és tüntetően húzza az időt: darabonként eszi a kukoricapelyhet, a grapefruitját pedig gerezdekre szabdalja, és csigalassúsággal teszi a szájába.

– Mennünk kéne, mielőtt beindul az örület – nyugtalankodom.

Aztán, öt perccel később:

– Ha nem indulunk el most, nem jutunk be az Air and Space Museumba.

Negyed órával később: – Biztos vagyok benne, hogy azt a croissant-t magaddal tudod hozni. Kérek hozzá egy zacskót, ha akarod.

– Az épületek megvárnak minket – mondja erre Rudy anyja, és nekiáll olyan apró darabokra törni azt a péksüteményt, hogy még a madarak sem vennék észre.

Rudy apja egykedvűen bámulja a telefonja kijelzőjét.

Már 10:37 van, mire elhagyjuk a szállodát. Kint teszünk néhány lépést, és egyből a tömeg közepén találjuk magunkat. Megdöbbentő ennyi embert látni – a tüntetők lassú tempóban vonulnak, transzparenszeket tartanak a magasba, sokan szivárvány színű kalapot viselnek, és éljeneznek valahányszor valaki éljenzésre biztatja őket. Érzékelem, hogy Rudy anyja pillanatokon belül visszamenekül a szállodába, úgyhogy gyorsan odafordulok hozzájuk, és azt mondom: *Később itt találkozunk*, majd belevetem magam a tömegbe. Magamban bocsánatot kérek Rudytól, amiért nyilvánvalóan bajba sodortam, és sodródom tovább az emberekkel. Nem érdekel senkit, ha átvágok közöttük, senki sem siet; mindenki azért jött, hogy itt legyen. Miután elégedetten szemlélem, hogy biztonságos távolságra kerültem Rudy szüleitől, körülnézek, megnézem a körülöttem levőket. És ami rögtön szíven talál, ami igazán meghökkent, hogy rengeteg féle embert látok. Ez nem a szokásos

amerikai tömeg, ahol a többségi csoportot könnyű észrevenni. Nem – ez a tömeg itt ténylegesen Amerika; különböző fajú, nemű, korú, öltözködési stílusú és szexuális beállítottságú emberek gyülekezete, akik állhatatosan menetelnek a céljuk felé. Oly sokukban voltam már, de még így sem elég. Egy millió évet is élhetnék, akkor sem kerülnék olyan közel mindenkihez, ahogyan most. Csekély tapasztalatom és mindaz, amit felfogtam, azt mondatja velem, hogy ami leginkább egyenlővé tehet minket, az egyenlőségbe vetett hitünk és az egyenlőség iránti vágyunk. Annyi szívben éreztem már ezt, hogy most félre is tehetjük az aggodalmainkat, és engedjük ezt az érzést uralkodni mindenek felett.

Nem tudom, Rudy mit szólna ehhez. Nem sokat derítettem ki a manilai életéről. De hinnem kell benne, hogy otthon érezné magát, és hallatná a hangját. Mind egy röppályán mozgunk; valamennyien azt akarjuk, hogy komolyan vegyenek bennünket, mint bárki más.

Megállás nélkül haladok el családok, baráti társaságok, egyházi felekezetek, tisztviselők és mezben vonuló középiskolai kosárlabdacsapatok mellett. Itt-ott feltűnnek számomra ismerős arcok, talán a tükörben láthattam őket, ám most nincs idő megállni, emlékezni, kutakodni az elmémben. Azt mondom magamnak, hogy részese vagyok ennek itt, a plusz egy fő, még ha a testem nem is az én testem. Azt mondom magamnak, hogy így én is hozzáteszek a mérleg jobb oldalához. Ezt ismételve magamban, bár tudom, hogy most nem maradhatok.

Feltűnik a Nemzeti Galéria épülete. Már félórás késésben vagyok, és még oda sem értem. Rudy telefonja nem tud csatlakozni a wifire, enélkül pedig az USA-ban nem működik a telekommunikáció. Nem tudom felvenni tehát a kapcsolatot Rhiannonnal. Bíznom kell benne, hogy meg fog találni, amint odaérek.

Végig a Mallon egyenruhás rendőrök sorakoznak, ami más körülmények között visszatetsző lenne – most viszont mosolyognak, csevegnek az emberekkel, és szalutálva fogadják a gyerekek üdvözlését. Amikor ráfordulok a Constitution Avenue-ra, és kiválok az éljenző tömegeből, az egyik rendőr odajön hozzám, és megkérdezi, miben segíthet. Hirtelen felvillan bennem, hogy talán zárva van a múzeum, holott a biztonság kedvéért a honlapjukat többször is felkerestem a hét folyamán. Ám amikor elmondom a rendőrnek, mi járatban vagyok, ő bólint egyet, és az épület oldalán lévő bejáratra mutat.

Tudom, hogy egyetlen fő hiánya nem számít, nekem mégis hiányozni fog,

hogy része legyek az egésznek. Biztos vagyok benne, hogy a tiltakozás nem ér véget, mire kijövünk a múzeumból; remélhetőleg Rhiannonnal mi is felvonulunk majd.

Úgy beszéltük meg Rhiannonnal, hogy Monet *Bazille és Camille* festménye előtt fogunk találkozni, ám amikor odaérek, a képet ott találom, Rhiannont viszont nem. Ahhoz képest, hogy szombat van, a múzeum nagyon csendes... habár kívülről behallatszik a felvonuló tömeg keltette hangzavar, hol csendesebb, hol meg erősebb a moraj. Úgy vélem, hogy Rhiannont feltartóztathatta a tömeg. Az is elképzelhető, hogy ebben a nagy forgalomban még be sem ért a belvárosba.

11:45 van. Egyedül vagyok, és találkoznom kell Poole-lal.

Lemegyek az alagsorba, ami összeköti a múzeum két épületét, és ahol az ételudvar is helyet kapott. Ahogy végigmegyek az ajándéküzleten, Rudy szívverése felgyorsul, és én újból azon töprengek, hogyan lehetséges, hogy a teste ilyen félreérthetetlenül reagál a gondolataimra. Itt lent sokkal nagyobb a tömeg, mint a múzeum termeiben – javarészt turisták, akik a felvonulás elől menekültek ide, illetve a parádé résztvevői közül is sokan betértek némi harapnivalóért. Örülök, hogy nem vagyok egyedül, még ha idegenek vesznek is körül. Nem fogják hagyni, hogy bármi bajom essen.

Néhány perccel korábban érkezem, de ő már ott van. Azonnal kiszúrom; az egyetlen tizenéves, aki egymaga ül az asztalánál. Nehéz elvonatkoztatni attól, hogy nem Wyatt az, akit látok, holott egyértelműen őt látom.

Itt a pillanat, hogy elsétáljak, ha akarok. Ehelyett odamegyek hozzá.

Észreveszi, ahogy közeledem, és feláll. Meglepődöm az előzékenységén és az arcán megjelenő mosolyon is, amely szinte hálát sugároz, amiért megjelentem a találkozón. Kezet nyújt, mire megrázom. Nyári ismerősök, akik télen találkoznak. Neten szövődött barátság, amely most lép ki a való világba. Két fiatalember találkozik, talán állásinterjú folyik, talán randi. A külső szemlélőnek fogalma sincs, kik vagyunk valójában.

– Együnk valamit? – kérdezi. – Vagy csak kávézzunk? – Rámutat a saját poharára. – Szívesen megvárlak, ha szeretnéd megnézni a kínálatot.

– Nem, köszönöm – felelem. – Épp egy kiadós reggelin vagyok túl.

– Nos, akkor...

A vele szemben lévő székre mutat. Leveszem a kabátomat, és a háttámlára teszem. Leülök.

– Igazán méltányolom, hogy eljöttél – mondja. – És mielőtt belefognánk, szeretnék elnézést kérni tőled a legutóbbi találkozónkon történetekért. Rosszul

kezeltem a helyzetet, és tudom, hogy alig érdelek meg egy második esélyt. Az egyetlen mentségem, hogy elárasztottak az érzelmek, amikor végre rátaláltam egy hozzám hasonlóra. Az újdonság erejével hatott rám, hogy beszélhetek valakivel... arról, amik vagyunk. És nem tudom elégszer hangsúlyozni: akkor elszúrtam az egészet. Annyira aggódtam, hogy faképnél hagysz, hogy túlreagáltam, aminek aztán az lett a vége, hogy valóban távoztál. Mi az ellentéte a kezdők szerencséjének – a kezdők balszerencséje? Ostobasága? Remélem, hogy ennek a számlájára írhatjuk. Bár teljesen megértelek, ha mégsem így gondolod.

Amikor elképzeltem ezt a beszélgetést, nem hittem volna, hogy így indul. Belenézek a szemébe, de nem egy bebörtönzött lelket látok benne, hanem egy sebezhetőt, ami úgy tűnik, hogy a sajátja. Én is töltöttem már jó néhány napot olyan fiúk testében, mint amilyen Wyatt; népszerű, de bizonytalan srácok, a jó szándékuk gyakran nem tör felszínre. Emlékeztetnem kell magamat, hogy nem vele beszélgetek, mint ahogyan a velem szemben ülő személy sem Rudyval.

– Köszönöm, hogy mindezt elmondtad – szólalok meg végül. – Jól láttad. Halálra rémítettél. De jobb, ha figyelmeztetlek: nemcsak amiatt, ahogyan mondtad, hanem amiatt is, amit mondtál. Tehát, ha most ugyanazokat a dolgokat hozod fel... csak az időnket pazaroljuk egymásra.

– Nem próbállak meggyőzni semmiről. Nem akarlak rávenni semmire. Csupán beszélgetni szeretnék. És szerintem, ebben te is benne vagy. Mert úgy képelem, mindkettőnk számára lenyűgöző egy magunkhoz hasonlóval találkozni. Aki legalább annyira mulandó, mint amennyire meghatározó mások életében. Minden egyes napon a saját, ugyanakkor másvalaki életében kell navigálnunk. Ki más tudná rajtunk kívül, hogy ez milyen? Rengeteg mindent szeretnék megkérdezni tőled. Rengeteg dologra próbáltam rájönni magam is.

– Azt hiszem, te több mindenre rájöttél, mint én.

– Miből gondolod? Mert nekem sikerült egy napnál tovább maradnom ugyanabban a testben? Valóban ráébredtem néhány dologra, amit most szeretnék is megosztani veled. De sok mindenben inkább csak találgatok.

– Mint például?

Elmosolyodik.

– Hol is kezdjem? Tágabb értelemben: miért vagyunk olyanok, ilyenek? Vagy konkrétan: ha megsérülünk másvalaki testében, a fájdalom emléke ottmarad velük, vagy pedig továbbvándorol velünk?

– Nem jön velünk. De a szégyen és megbánás, hogy fájdalmat okoztunk valakinek, az igen.

Hátradől, rám mered.

– Ez egy felettébb érdekes válasz – mondja.

Milyen furcsa, hogy semmilyen furcsaságot nem érzek abban, amiről beszélgetünk. Rögtön megérezem, hogy elmondhatok neki olyan dolgokat, amelyekkel kapcsolatban nem várhatom el Rhiannontól, hogy megértse. Még ha különbözőek vagyunk is, sok hasonlóságon mentünk keresztül.

Ne feledd, hogy megverte Nathant – emlékeztetem magamat. De aztán elgondolkodom, vajon nem én váltottam-e ki belől a halogatással. Bár erre akkor sincs mentség. De magyarázattal szolgálhat. Azt hiszem, ő még nálam is jobban érti, milyen érzés rátalálni végre valakire, aki tudja, hogyan élünk.

– Bizonyára neked is vannak kérdéseid – mondja. – Ne engedd, hogy uraljam a beszélgetést, mert hajlamos vagyok rá, ha van lehetőségem. Tele vagyok félretett gondolatokkal és megválaszolatlan kérdésekkel, erre most kinyílt számomra egy ajtó, és láthatom, hogyan működik mindez másnál.

– Rendben van – felelem. Kezdjük hát az elején. Mi a neved?

– Wyatt.

– Nem ennek a srácnak a nevét kérdeztem. Mi a te neved? Folyton Poole tiszteletesként gondolok rád, pedig ő sem vagy.

– Huhh. Az a helyzet, hogy ezt még nem kérdezték tőlem.

Elmosolyodok, eszembe jut, amikor Rhiannon faggatott ugyanerről.

– Kész örület, mi? Leéled az életed és közben meg sem kérdezik tőled, hogy hívnak.

– De nem nevezsz ki, ha elárulom.

– Az én nevem A. Nincs rá alapom, hogy kinevessék.

– Mert fiatalon adtad magadnak ezt a nevet?

– Igen.

– Én is. Talán olyan fiatalon, mint te. De azért még fiatal voltam.

– Tehát?

– Xenon^[1].

Felnevetek. Nem gúnyból. Meglepetésemben.

– Azt mondtad, hogy nem fogsz kinevetni! – mondja, és ő is elneveti magát.

– Bocs, bocs...

– Semmi baj.

- Miért pont Xenon?
- Megtetszett az X betű. Később megtudtam, mit jelent, és magaménak érzem azóta is. Habár mindenképpen megtartottam volna.
- Milyen idős voltál, amikor kiválasztottad?
- Nem is tudom – mintha homályba veszett volna, nálad nem? Talán hét? Nyolc? És te?
- Valószínűleg öt, vagy hat. És valóban homályba vész. Akárcsak az évek. A hetek. A napok.
- Többek között ez volt az oka annak, amiért eldöntöttem, hogy egy napnál hosszabb ideig maradok. Hogy többet megtapasztaljak az adott időszakból. Az emberek ilyeneket szoktak mondani: Ó, amikor még abban a házban éltem; Ó, ez akkor történt, amikor randiztunk; Ó, *amikor még éltek a szüleim*. Én is szeretnék begyűjteni ilyen emlékeket. Nem csupán egyetlen napra szólót. Mert egyetlen napba túl nehéz kapaszkodni.
- Villámcsapásként ér a felismerés, hogy a saját gondolataimat most valaki megfogalmazásában hallom. Muszáj, megkérdezniem:
 - De nem érzed, hogy tisztességtelen dolog kölcsönvenni mások életét? Nem érzed, hogy ellopod tőlük az időt, ami az övék?
- Wyatt előredől, mintha most először nem szeretné, hogy mások is hallják, amit mond.
- Az a helyzet, hogy a dolog nem működik, ha ők nem akarják, hogy átvegyem az életüket. Érdekes bűnrészesség jellemzi ezt. Csak azoknak az embereknek a helyét vehetem át, akik nem akarnak ott maradni. Tudom, könnyű lenne erre azt mondani, hogy önigazolás, de hidd el, éveken át töprengtem ezen. Végül arra jutottam, hogy senki sem adja át az életét, ha nincs benne hajlandóság. Ez vajon azt jelenti, hogy kifejezetten a gyengékre vadászom? Talán. A gyengéknak akarok így időt adni, hogy addig is pihenjenek? Lehetséges. Semmi sem biztos ebben az egészben, te nem így gondolod?
 - De igen – felelem.
 - Pontosan.
 - És mi a helyzet Wyattal? – kérdezem. Nem vagyok benne biztos, hogy igazat mond, de nem akarom félbeszakítani sem. Végig kell hallgatnom őt.
 - Wyatt reménytelen eset. Mindenki azt hiszi róla, hogy kézben tudja tartani a dolgait, de nem. Őszintén szólva úgy hiszem, nem maradhatok sokáig a testében – hamarosan vissza fogja követelni az életét, én pedig majd valaki máséban fogok ébredni. De, ahogyan azt te is tapasztaltad, szinte bárki

tud nélkülözni egy napot. A legtöbben egy egész hetet – Wyatt is közéjük tartozik. Te ki vagy ma?

Beszámolok neki Rudyról.

– Na látod, vele nehezebb dolgom lenne. A srác most izgatott, mert vakáción van, de az otthona is hiányzik neki. Azt gondolnád, hogy távol az otthonától sebezhetőbbé válik valaki, de épp az ellenkezője az igaz. Na, és persze abban is biztos vagyok, el akar látogatni a Disney Worldbe.

– Azt mondod tehát, hogy ne is próbáljak egy napnál tovább benne maradni? – tudakolom.

– Nem. Miért tenném?

Amikor Poole-ként találkoztam vele, rettentő rámenősen bizonygatta az igazát, és ragaszkodott hozzá, hogy azonnal tegyem azt, amit ő. Ám azóta talán megtanult egyet s mást. Még mindig kíváncsian várom, hova lyukadunk ki.

– Nem is tudom – felelem. – Próbálok kiigazodni a helyzeten.

– Ahogyan én is.

Mindketten felfedezetlen területre tévedtünk. És úgy tűnik, mindketten fel akarjuk fedezni.

– Figyelj csak – mondom neki –, az előbb nem mondtam neked igazat. Éhes vagyok. Ne ebédeljünk meg?

Újból elmosolyodik, és a pultok felé int.

– Dehogynem, rengeteg időm van – feleli.

Nekem nincs, habár most úgy érzem, hogy igen.

Odamegyünk az egyik pizzéria pultjához. Felajánlja, hogy ő fizet, aztán visszafelé menet az asztalunkhoz megkérdezem, milyen érzés mindig más pénzét költeni.

– Úgy tekintek rá, mit munkabérre – mondja. Leülünk. – Az aznapi munkáért járó fizetésre.

Sohasem gondoltam még erre.

Megkérem, meséljen még nekem.

RHIANNON

Egy örökkévalóságig tart eljutni a fővárosba, és még hosszabb ideig a Mallba. Az autóinkat a külvárosban hagyjuk, aztán több száz emberrel együtt vonatra szállunk. Eleinte partihangulat uralkodik az utazó tömegben, ám ahogy egyre növekszik a létszámunk, egy túlszűfolt parti közepén találjuk magunkat, ami nem éppen szívderítő. Nekem legalábbis nem. Preston viszont láthatóan élvezzi a dolgot, és begyűjti a dicséretek a jelmezéért, amiben úgy fest, mint Waldo és egy szívárvány szerelemgyereke. Alexander transzparensi szintén dicsérő szavakat kapnak. Alexander természetesen viszonzza az elismerést, ha más nem, az illető jelvényeit, vagy éppen a rikítóan pink cipőfűzőjét méltatja.

Valószínűleg én is jobban érezném magam, ha nem lennék hatalmas késésben. Megpróbáltam e-mailezni A-nak. Még Nathannek is küldtem egy SMS-t, hogy türelemre intsem. De nincs válasz. Mire kijutok a metróból, már elmúlt dél. A már Poole-lal van. Ott kellene lennem a háttérben, de nem értem oda.

Remélem, minden rendben megy!

Azt hittem, az lesz a legnehezebb, hogy el tudjak szakadni a barátaimtól, ám ez megy a legkönnyebben, mivel óriási a tömeg, ráadásul a csoport képtelen együtt maradni az állandó sodródás miatt. Gondoskodtam róla, hogy kidolgozzunk egy találkozási tervet arra az esetre, ha elveszítenénk egymást, csak épp azt nem árultam el, hogy pont a szétválás a célom. Amikor megpróbálok lelépni, hallom, ahogy Alexander és Rebecca utánam kiált. Ám ekkor az egyik felszólaló beszélni kezd, a tömeg megfordul, én pedig egy másik csoport mögé kerülök, így a barátaim már nem láthatnak.

A telefonomat kikapcsolom. Ha később rákérdeznének, majd azt felelem, hogy azt hittem, be van kapcsolva.

Amikor a Nemzeti Galériához érek, megkérdezem az őrt, hogy merre találok az ételudvart, mire egy emelettel lejjebb mutat. A mozgó járdán haladok, amely tükrökkel van körülvéve, és ki van világítva, akár egy 1950-es évekbeli tudományos-fantasztikus filmdíszlet, és majdnem egyórás

késéssel megérkezem az ételudvarba. Fogalmam sincs, hogy néz ki ma A – azt viszont tudom, hogyan Wyatt. Lényeg, hogy megtaláljam anélkül, hogy meglátnának. A hajthatatlannak mutatkozott ezzel kapcsolatban: Poole semmiképp sem vehet észre engem. Külön kell maradnunk. Ez az egyetlen módja annak, hogy biztonságban legyek.

A terem szélén próbálok elvegyülni a kisgyermekes szülők és az idősebb, meg-megpihenő látogatók között. A tekintetem legalább kétszer átsiklik Wyattén és A-n, mielőtt kiszúrom őket, mert olyan meghitten, nagy egyetértésben üldögélnek ott, hogy először családtagoknak vagy barátoknak nézem őket. Elmerülten, ugyanakkor élénken beszélgetnek, teljesen megfeledkezve a körülöttük lévő világról.

Akaratlanul is arra gondolok: mintha randiznának, és ez a randi nagyon is jól alakul.

Aztán persze hülyén érzem magamat; A pontosan tudja, hogyan kell viselkednie. Most épp megjátssza magát. Hogy minél többet szedjen ki belőle.

Ez a terv.

Tudom, az egész terv lényege, hogy Poole ne vegye észre, hogy én is itt vagyok. Tudom, ez azt jelenti, hogy A nem kereshet engem, és még ha megérezné is a jelenléteket, nem mutathatja jelét. És mégis, meglepődöm, milyen érzés kívülről figyelni őket. Közelebb akarok menni hozzájuk, hogy halljam, miről beszélnek, pedig tudom, milyen veszélyes lenne. Arra vágyom, hogy A jelezzen felém a szemével, tudassa, mi folyik ott. Tudni szeretném, vajon jól van-e.

De hát... így is látom, hogy jól van.

A boldognak látszik.

Mint aki otthon van.

Biztos vagyok benne, ha elővenném a telefonomat, és bekapcsolnám, hívások és üzenetek várnának a barátaimtól. Valószínűleg már aggódnak értem. Muszáj válaszolnom nekik. Hirtelen erős kísértést érzek, hogy kirohanjak innen, megkeressem a barátaimat, és elfelejtsem, hogy itt jártam egyáltalán.

De nem. Ígéretet tettem A-nak, hogy megvárom, és utána együtt kitaláljuk, mi legyen a következő lépés.

Úgyhogy leülök. Megpróbálok észrevétlen maradni, egyszersmind tisztán látni ebben a helyzetben.

Figyelek. Várom.

Töpregek.

A

6139. nap (folytatás)

– Szóval, mennyi idős vagy? – kérdezem tőle.

– Nem tudom biztosan. Amióta megszabadultam a naponkénti testcserétől, nem tűnik olyan fontosnak. Huszonkettő? Huszonhárom? Nem sokkal vagyok idősebb nálad. Valaha számoltam. Te még mindig számolod, ugye?

– Igen.

– Hadd találjam ki! A 3653. napon kezdted.

– Igen! A tizedik születésnapomon – vagy legalábbis az akkori testem első tizedik születésnapján.

– Szép kerek szám.

– Pontosan. És még három szökőnap.

– De miért számolod még mindig? Miért bajlódsz vele?

– Mert enélkül olyan lennék, mint egy óra, amely csak a másodpercet számlálja. Muszáj nyomon követnem az időt nagyobb léptékben is.

– Ami egyben az életed.

– Pontosan.

Mindketten hátradőlünk. Egy pillanatig egymásra meredünk.

Ez a leghihetlenebb beszélgetés, amiben valaha is részem volt.

És azt hiszem, ő is így van ezzel.

– Szerinted, hányan lehetünk a világban, Xenon?

Felnyög.

– Kérlek! Ha lehet, hívj X-nek. Ha te A vagy, akkor én lehetek X. A Xenon inkább csak a fejemben létezik. Ostobán hangzik kiejtve.

– De hát ez a neved!

– X. Kérlek!

– Jó, tehát X... hányan lehetünk? És mit gondolsz, rokonságban vagyunk egymással?

– Úgy érted, egy szegény asszony egyfolytában csak szül, és mi vagyunk az eredmény?

– Azt hiszem, nem ennyire szoros kapcsolatra gondoltam. De valami hasonlóra, igen.

– Szerintem többek vagyunk ennél. Egy ideje létezhetnek ilyenek, mint mi, csak titkolják, mint ahogyan mi is titokban tartjuk. A hatalmunk és a túlélésünk függ ettől.

– És mit gondolsz, mindig ilyenek voltunk, mint most? Az elejétől fogva?

– Ezt természetesen nem tudhatjuk. Hogy én mit gondolok? Épp úgy születünk, mint bárki más, majd a második napunkon egy másik újszülött testében ébredtünk. Az első babának így kimaradt élete első napja – de honnan is jönne rá valaha? Jóval azelőtt távozzunk, hogy bármilyen emlékkép kialakulna rólunk. – Rám néz. – Most mosolyogsz. Miért mosolyogsz?

Az igazat mondom neki.

– Mert vagy ezerszer megkérdeztem ezt magamtól az évek során. És egy bizonyos ponton feladtam, nem hittem benne, hogy valaha is megbeszélhetem valakivel...

– Azt gondoltad, hogy majd leütlek, eltüntetlek egy fehér furgonba, azután kiszippantom a lelked, és belehelem egy szörnybe, akit időközben építettem?

– Igen, valami ilyesmi – felelem. A vicc ellenére óvatosságra intem magam, mert sosem lehet tudni, nem parkol-e kint valóban egy fehér furgon, aminek a kulcsa a pasas zsebében lapul.

Észreveszi, hogy fedezékbe vonultam.

– Na tessék, jól bemutatkoztam. Azt hiszem, elnézést kell kérnem a hülye viccemért.

– Semmi baj – mondom neki. – Egy órával ezelőtt sokkal rosszabbra voltam felkészülve. Most épp semleges vagyok, megvárom, hova lyukadunk ki.

– Igen, folytassuk a beszélgetést!

– Tehát?

– Ha jól gondolom, nem tekintesz magadra sem lányként, sem pedig fiúként.

– Valóban. És te?

– Én határozottan hímnemű vagyok.

– Annyira furcsa ez nekem. Hiszen te magad is fel szoktál ébredni női testben, nem igaz?

– Igen, de attól még nem leszek nőnemű.

– De miért teszel különbséget?

– Mert minden emberi lénynek vagy ilyennek, vagy olyanoknak kell lennie.

– Ez egyáltalán nem így van.

– Oké, oké... másképp fogalmazok. Számomra fontos, hogy legyen egy konkrét identitásom, még így is, hogy naponta változik a külsőnk. Sőt, annál inkább. Fontos, hogy tudjuk, kik vagyunk. Hogy nézünk ki.

Nem hiszek a fülemnek.

– Te talán tudod, hogyan nézel ki? – szakítom félbe.

– Tudom, hogyan kellene kinézniem. Ez számomra teljesen egyértelmű.

Wyattre mutatok.

– Úgy, ahogyan ő?

Végignézi magán, majd vissza rám.

– Igen, ez már a közelében jár.

– Vagyis te választottad.

– Bizonyos értelemben, igen. Változtattam egy-két dolgot, mígnem megfelelő lett. Erre te is képes leszel.

– Csakhogy én ezt nem akarom.

– Miért nem?

– Mert amint meglesznek a magad preferenciái, amint a megfelelő, illetve a nem megfelelő csoportra kezded osztani az embereket, egyszerre a rosszakkal, vagy a jókkal találod szembe magad. És akkor a rosszakkal majd rosszul fogok bánni, csak mert olyanok a preferenciáim. Én nem hiszek ebben. Nem hiszem, hogy bármely test eredendően jobb vagy rosszabb a másiknál. A külvilág persze ítélkezik. És én biztos vagyok benne, hogy az emberek az elmarasztaló ítéleteiket belülről hozzák. De amikor bent vagyok, nem azért vagyok ott hogy ítélkezzek bárki felett. Néhány hónappal ezelőtt történt ilyesmi, amikor elkezdtem úgy nézni magamra, ahogyan a külvilág lát engem. Éreztem, ahogyan bizonytalankodom, vajon megfelelő az alakom, megfelelő a nemem. És ez bárminél jobban ráébresztett arra, hogy rossz úton járok. Így aztán visszafordultam, és azóta megpróbálom nem a külvilág perspektívájából szemlélni magamat.

– A lány szemén keresztül.

– Kire gondolsz?

– A lányra, akit szeretsz. Még nem meséltél róla nekem. De úgy képelem, a két dolog összefügg.

– Honnan tudsz Rhiannonról? – kérdezem, bár tudom a választ.

– Nathantól, emlékszel? Ne aggódj, nem sokat árult el! Rájöttem, hogy ő a kapcsolata hozzád. Kikövetkeztettem. Bizonyára szereted őt.

Felesleges volna tagadni.

- Így van.
- És természetesen ettől érzed magad láthatónak. A külvilág számára, ahogy te mondod.
- Valóban. Te voltál már valaha szerelmes?
- Teljes mértékben. Nem könnyű, ugye? Majdnem lehetetlen. De nem teljesen lehetetlen. A *majdnem* és a *teljesen* között próbáljuk átpréselni magunkat, nem igaz?
- De igen.
- Te csak magadra hallgass! Hogyan is lehetne elvárni tőle, hogy szeressen, ha nem jelensz meg előtte valódi formában? Mégis mi egyebet szeretne? Talán egy nevet? A-t? Hogyan adhatsz neki olyasvalamit, ami neked nincs?
- Gondolkodunk a megoldáson.
- Nagyon jól teszitek. És én segíteni akarok nektek. Tudom, nincs sok hatásom az eseményekre, de már keresztülmentem ezen, A. Pontosan tudom, miről beszélsz. És a saját tapasztalatom alapján látom az összes akadályt, amit te még nem. Látom az alapproblémát, amiből az akadályok erednek.
- És az micsoda?
- Biztos vagy benne, hogy hallani akarsz?
- Hallani akarom.
- Nekem az a véleményem, hogy te egész életedben alávetted magad mindazoknak, akiknek a testét elfoglaltad. Ahelyett, hogy teljes értékű emberi lényként kezelted volna magadat, mint ahogyan azok is vagyunk, te azt gondoltad, nem vagy több egy élősködőnél, egy fertőzésnél, egy huszonnégy órás vírusnál, ami vajmi kevés befolyással bír a kárra, amit okoz. Úgyhogy szépen a háttérbe húzódtál. Te inkább megtagadod a saját emberi lényedet, csak hogy az övék fennmaradjon. De kérdelem én tőled, mint ahogyan magamtól is százszor: ugyan miért érne többet az ő életük, csupán azért, mert az vagy, ami?
- Nem úgy tekintek rájuk, mint nálam értékesebbekre.
- Igazán? Kire fordítottál több energiát az évek során? Milyen mintát szakítottál meg azzal, hogy beleszerettél Rhiannonba?
- Mégis mi egyéb választásunk van? – kérdezem.
- Az első választásod az, hogy definiáld magadat. – Azzal hátratólja a székét, és feláll, én pedig egy valószínűtlen pillanatig azt hiszem, ezzel véget is ért a beszélgetésünk, mert akkorát csalódott bennem, hogy lelép. Ehelyett azt mondja: – Játsszuk azt, hogy tanulmányi kiránduláson vagyunk! Úgy

hallottam, van a közelben egy galéria.

– Rendben – felelem, majd fogom a kabátomat, és felveszem a tálcát az asztalról.

– Több ezer képnek kell lennie az ilyen galériákban. Portréknak is. Valahol mélyen hiszek benne, hogy van egy elképzelésed arról, hogyan nézhetsz ki. Menjünk végig a múzeumon, hátha találunk egy képet, amelyikhez kapcsolódni tudsz.

– Ez most olyan, mintha beskatulyáznál. Azt pedig nem szeretném – már mondtam.

– Én pedig azt mondom erre, hogy mindannyian egy-egy típusba tartozunk. Akár beismerjük, akár nem.

– Remek – felelem. – Akkor hát, nézzünk körül! – Nagyjából ezt kérte tőlem Rhiannon a Metben. Nem hiszem, hogy totál különböző eredménnyel végződne.

Csak most veszem észre, milyen óriási lett közben a tömeg. A Mallon még mindig tartanak a beszédek, de egyre többen térnek be ide megpihenni.

– Jól van ez így – szólal meg X. – A múzeumok elsősorban azért vannak, hogy megfigyeljük az embereket. Talán magadra ismersz valamelyikben.

Azt akarom erre mondani, hogy mindegyikükben. De már meg sem kíséreltem. Inkább eltöprengek, vajon hogy nézhetek ki. Nem a vágykép érdekel. Az ügyis csak üres frázis.

A földszinten fotótárlat van, válogatás a huszonegyedik századi alkotásokból napjainkig. Belenézek a szemébe a parasztnak és a publicistának, anglikánoknak és afrikaiaknak, kertvárosi polgároknak és katonáknak is, akiket fél világ választ el az otthonuktól. Nem azt nézem, hol vannak, hanem az arcukat, a tekintetüket. De míg érzem, hogy bármelyikük testében felébredhetnék, különösebben egyikük sem ragad meg. Természetesen néhányan többet mondanak számomra – a tapasztalataimból kiindulva. De nem arról, aki vagyok.

Átmegyünk a festményekhez. Megnézzük a dzsesszkorszak bakfisait és a szépiamezőkön dolgozó vendégmunkásokat.

– Semmi? – kérdezi X.

Megrázom a fejemet.

– És te? Te látod magadat valahol?

– Ebben a galériában, úgy vélem, talán ez közelíti meg a legjobban. – Azzal rábök egy szoborra: egy fiatalember torzója. Tipikus ókori görög ábrázolásmód. Izmos. De valahogy üres. – Kivéve, hogy nekem megvannak a

végtagjaim.

– És bronzból sem vagy.

– Az adott naptól függ.

Megpróbálom a személyt, akivel most beszélgetek Poole tiszteletesként beazonosítani. Azt mondom magamban, hogy nem igazán találkoztam aznap X-szel; elfutottam előle. És úgy tűnik, azóta megtanult néhány dolgot.

– Próbáljunk meg az emeleten! – javaslom.

Bemegyünk egy kiállítóterembe, ahol fehér vásznanon fekete vonalak virítanak.

– Ez sem én vagyok – viccelek.

Aztán betérünk a következő terembe, és meghökkenek. Hirtelen körülvesznek bennünket ezek a furcsa, egymásba mosódó, lebegő színek. Néhol olyan, mint maga a horizont, néhol kuszán halmozódnak egymásra. Mások összeütközés és ugyanannál az időnél levő kiegészítés. Ők felhők, de ők szilárdak. Ők csendesek, de beszélnek. Nekik nincs értelmük, és nekik van tökéletes értelmük.

– Ez? – kérdezi X.

– Igen – mondom.

– Rothko. Érdekes.

Nem akarok semmiféle formát ölteni. Csupán színekből akarok állni. Az összesből. Naponta más és más kombinációban.

Tudom, ez nem én vagyok. Nem vagyok absztrakció. Nem ez a válasz. Mégis a legjobb válasz, ami adható, sokkal jobb, mintha ráböknék valamelyik testre, és azt mondanám, ez vagyok én.

– Nem akarok csalódást okozni neked – ismerem be. – Nem szeretném, hogy azt gondold, meg sem próbálom.

– Nem! Nem tudsz csalódást okozni nekem. Bármit mondasz is, az jelentőséggel bír számomra. Felfedezők vagyunk, nem? Ezért találkoztunk újból, ezért vagyunk most itt. Hogy felfedezzünk dolgokat. Szerinted is rengeteg felfedeznivalónk van még?

– Abszolút.

Ott állunk egymás mellett, és nézzük, amint a szürke téglalap a piros felett lebeg. Habár minél tovább szemlélem a szürkét, annál több színt vélek felfedezni benne: zöld és lila hullámzik a kék fölött.

Ekkor lépteket a hallok a hátunk mögött, és meglepődöm, mert tudom, hogy Rhiannon az. Rhiannon engem keres. Órákkal ezelőtt találkoznom kellett volna vele. Remélem látja, mi folyik épp. Biztos vagyok benne, hogy

megérti.

Mi sem lenne egyszerűbb most, mint megfordulni, és inteni neki, aztán bemutatni őket egymásnak. Ám az X-szel történt első találkozásom emléke elővigyázatosságra int. Úgyhogy teszek egy lépést hátra, mialatt X a képet bámulja, és a kezeimet a hátam mögé teszem. Az ujjaimmal egy szívet formálok, azután háromszor mutatom fel az öt ujjamat, arra utalva, hogy tizenöt perc múlva a találkahelyünkön leszek. Hallom a távolodó lépteit.

– Nem hinném, hogy el kellene látogatnunk a reneszánsz képtermekbe. Mármint megtaláltad a hasonmásodat, nem igaz? – szólal meg X.

– Úgy van.

– Helyes. Most mi legyen hát?

– Találkozóm lesz.

– Rhiannonnal?

– Nem. Rudy szüleivel. Mostanra már magukon kívül lehetnek az aggodalomtól a fiuk miatt.

– Határozottan felhívom rá a figyelmedet, hogy Rudy élete nem fontosabb a sajátodnál. Rudy csupán egy washingtoni városnézést hagyott ki, amit kárpótolni fog néhány szép képeslap és szuvenir. Láttad már azokat az emlékműveket? Nincs bennük semmi különös a méretükön kívül. Sokkal fontosabb, hogy ma végre találkozni tudtunk.

– Tudom, de ezt holnap is folytathatjuk.

– Kétségtelenül. Hiszen éppen csak belekezdünk. Bocsáss meg, de annyira türelmetlen vagyok! Jó sűrű volt számomra ez a délután.

– Ahogyan nekem is.

– Helyes. Akkor hát holnap folytatjuk. Kivettem egy apartmant Fairportban. Eljöhetsz hozzám, és onnan is elmehetünk bárhová. Ha megadod az e-mail-címedet, átküldöm a pontos címet és a telefonszámomat.

Ezen a ponton nevetséges volna közvetítőként használni Nathant. Így aztán megadom, ő pedig bepötyögi a telefonjába.

Pontosabban Wyatt telefonjába.

– És mi lesz Wyattal? – kérdezem. – Nem kellene már hazamennie?

– Haza fog menni végül. Hidd el, nem lehetnék most itt, ha nem akarná. És különben is hétvége van. A szülei majd azt gondolják, hogy még egy nappal tovább maradt a felvonuláson.

– Nem tudják, hol van. Aggódnak miatta.

– Ezt meg honnan veszed?

– Nathan elküldte nekem a Facebook-oldalát. Hogy tudjam, hogy nézel ki.

– Ravasz. Őszintén szólva nem néztem meg Wyatt Facebook-oldalát. Te talán szoktál bejegyzéseket írni a nevükben?

– Nem igazán.

– Én sem. Nem tűnik helyénvalónak belepiszkálni valamibe, ami állandó, vagy legalábbis a modern technológia miatt az. Úgyhogy nem, nem posztolok. És biztos vagyok benne, hogy ettől egy csomóan kiborulnak, mert hát milyen dolog már egy egész hétig offline lenni. De elhiheted nekem, hogy Wyatt nem hiányzik máshonnan. És hamarosan visszatér.

– Rendben van. Tehát holnap mindkettőtökkel találkozom.

– Kár, hogy már menned kell.

– Én is sajnálom.

– Át is küldöm rögtön az információkat, hátha később, az este folyamán adódik egy kis időd. Ha így lesz, feltétlenül tudasd velem.

– Kétlem, hogy Rudy szülei látótávolságon kívül engednék a srácot.

– Akkor maradj!

– Nem!

– Bocs. Felfogtam. Igazán. Látod, milyen önző vagyok? Még többet szeretnék beszélgetni veled. A lényeges témák közelébe sem jutottunk. Rendben. Most pedig indulj a családotodhoz! Remélem, büntetésből nem visznek vissza Manilába még ma este!

– Te pedig ne ferd az ördögöt a falra!

– Akárhogy is, nem lenne jó tizennyolc órát repülni a beszélgetés folytatásáért.

– Megteszem, ami tőlem telik.

Alig tudok szabadulni a búvköréből, emlékeztetnem kell magam arra, hogy Rhiannon az impresszionistáknál vár rám.

– Azt hiszem, maradok még egy kicsit, és megpróbálom megtalálni a képekben, amit te megláttál bennük. Sok szerencsét!

– Sok szerencsét neked is!

Elindulok.

– És, A! – mondja X.

Visszanézek.

– Igen?

– Nagy öröm volt találkozni veled.

– Úgyszintén.

Szórakozottan sétálok át a múzeum keleti épületéből a nyugatiba.

Majdhogynem nevetséges a falakon lógó képeken kutatni egy hozzám hasonló után, amikor a leginkább hozzám hasonló ott állt mellettem.

A múzeum visszatükröződő burkolatán figyelem, vajon X állja-e a szavát, és valóban a Rothko galériában marad. Minél távolabb kerülök tőle, annál közelebb jutok a nap történéseihez. Rudyra gondolok, és a szüleire, Rhiannonra, aki pontosan ott vár rám, ahol órákkal ezelőtt kellett volna találkoznunk.

– Sajnálom, hogy elkéstem – mentegetőzöm azonnal.

– És én is sajnálom, hogy késtem. Körülbelül két órával kevesebb időt szántunk az útra – alábecsültük a forgalmat. Hogy ment a dolog?

– Hihetetlen volt, Rhiannon! Nem is tudom, hogyan jellemezhetném a legjobban. Pontosán tudta, miről beszélek. Magától tudta. És őt is ugyanazok a kérdések foglalkoztatják, mint engem.

Részletesen beszámolok neki a beszélgetésünkről, nem akarok elhallgatni semmit.

Nem számítok különösebb reakcióra tőle – tudom, rá is az újdonság erejével hat. Ennek ellenére kissé meglepődöm, mennyire aggódik.

– Úgy beszélsz róla, mintha egy tök rendes fickó lenne – tér a lényegre. – De az eddigiek alapján ezt nem feltételezhetjük róla. Csúnyán összeverte Nathant, A. Nem egyszer, hanem kétszer. Erről nem kérdezted?

– Nem. Nem jött elő a téma – felelem, és közben tudom, milyen szánalmasan hangzik.

– Nos, nem is számítottam rá, hogy felhozza. De te igazán megemlíthetted volna. Már csak kíváncsiságból is.

– Jó, akkor holnap megkérdem. Gondoltam rá, hidd el. De nem volt megfelelő az alkalom. Annyi mindent megtudtam tőle. Nem akartam megzavarni.

Rhiannon felsóhajt.

– Arról legalább meggyőződted, hogy ide nem követett minket?

– Itt maradt, hogy nézelődjön még egy kicsit.

– Még az épületben van? Ez most komoly? – Gyorsan körülnéz. – Menjünk! Most azonnal. Én megyek elől, és a Mall felőli kijáraton távozom. Ott nagy a tömeg. Maradj mögöttem, de ne túl közel! És ha megint belebotlasz, már most szólok, hogy nem fogok megállni. Megyek tovább, és később e-mailezek.

– De wifi nélkül nem működik a telefonom.

– Ezekben a múzeumokban mindenhol van ingyenes wifi, A. Ez holtbiztos.

Azzal köszönés nélkül elmegy. Fél percig várok, majd követem.

Nem látom nyomát, hogy X itt leselkedne utánunk, akár egy szobor mögé bújva. Nem érzem szükségét, hogy álruhás detektívekként viselkedjünk. De már nem tudok szólni neki.

Úgyhogy előrenyomulok a tömegben, amely egyre áthatolhatatlanabb lesz. Amikor kilépek a múzeumból, sehosem látom Rhiannont... míg oda nem lép hozzám.

– Gyerünk! – mondja.

Mintha több millió ember ülne a pázsiton. A hangszórókból az *Imagine* árad, a tömeg énekel. Én is próbálom kiereszteni a hangomat, miközben a National Museum of American History felé nyomulunk.

– Várj csak! – mondom, és visszatartom Rhiannont. – Ezt nézd meg! – Az összegyűlt sokaság harmóniában, békésen énekel együtt egy hasonló világ reményében.

– Magával ragadó kép – mondja Rhiannon.

Mesélek neki a jó és a rossz kényes egyensúlyáról, és a saját szerepünkről, hogy a jó oldalra billenjen a mérleg.

– Ez tetszik – mondja. Azután az utolsó versszakot együtt énekeljük a többiekkel.

Miután véget ér, kitör az éljenzés.

– Menjünk be! Ott nyugalmasabb.

Be is térünk a múzeumba, ahol találunk egy olyan beugrót, amely előtt nem sok eséllyel gyűlik össze a tömeg – ugyanis itt számológépek vannak kiállítva. Rhiannon egyből a mosdó felé veszi az irányt, de még előtte megkérdezem tőle, használhatnám-e a telefonját. Szó nélkül átadja. Felhívom a hotelt, ahol Rudy családja megszállt, és hagyok egy üzenetet a szüleinek, miszerint minden rendben van, vacsorára visszaérek.

– Ne kapcsoljam mégis a szüleid szobáját? – kérdezi a szálloda recepciósa.

– Neeeeee – mondom erre. – Jó lesz így – és leteszem.

A készülék azonnal jelez; arra számítok, hogy a szálloda biztonsági szolgálta kiderítette, honnan telefonáltam. Ehelyett Alexandertől érkezett SMS: Remélem, minden rendben van! Elmegyünk érted, ha szeretnéd.

Amikor Rhiannon visszatér, átadom neki a telefont, és elmondom, miért volt rá szükségem.

– Te is kaptál SMS-t – teszem hozzá.

Elolvassa, majd rám néz.

– Azt írtam nekik, hogy elsodort a tömeg, ezért inkább leültem valahol. De

muszáj visszamennem. Nem akarok különválni tőlük, hiszen együtt jöttünk ide. De arra gondoltam, hogy akár velem is jöhetnél.

– Komolyan mondd?

– Persze! Miért is ne? Majd azt mondjuk, hogy a múzeumban találkoztunk, mindketten a tömeg elől menekültünk be. Mi is a neved?

– Rudy.

– És honnan jöttél, Rudy?

– Manilából.

– Vagyis a...?

– A Fülöp-szigetekről.

– Remélem, ma még nem repülsz vissza!

– Nem először hallom ma ezt a mondatot.

Furcsálló pillantást vet rám.

– Miért, hány emberrel beszéltél ma?

– Kettővel. Te vagy a második, már ami a megjegyzést illeti.

– Kérdezhetek tőled valamit?

– Amit csak akarsz.

– Nem vettél észre, ahogy követtelek, mert igyekeztem távol maradni. Tehát nem igazán hallottam, amiről beszélgettetek. De abban az utolsó teremben, ahol Rothko festményei vannak kiállítva, történt valami. Mi volt az?

– Megláttam őket, egyszersmind magamat bennük. X, vagyis Poole megkért rá, hogy keressem meg magamat a fényképeken, illetve a festményeken. Ahogyan a képzeletemben élek. De amíg meg nem láttam azokat a festményeket, nem éreztem semmit. Tudom, furán hangzik.

– Dehogy, egyáltalán nem.

– Tényleg? Én is ugyanezt érzem ott. A kedvenc helyem az egész múzeumban. A testi énünknek milliányi megnyilvánulása van, és a művészek ezekből válogatva festik meg a képeiket. De amikor a belső világunkat, a gondolatainkat és az érzelmeinket kellene valahogyan megjeleníteni, mindig eljutunk Rothkóhoz, Picassóhoz és még O’Keeffe-hez is, aki úgy tud lefesteni egy virágot, hogy azt érezzük, a mellkasunkban nyílik ki. Szóval csak azt próbálom elmondani: amikor így érzel a Rothko-festményekkel kapcsolatban, ne hidd, hogy azért van, mert te más vagy. Valamennyien így érzünk.

– Rendben van – mondom. – Jó tudni.

– Akkor nem ő az egyetlen, akitől ma tanultál valamit.

Elmosolyodom.

– Nem, nem ő.

Megcsókol.

– Nos, rendben. Keressük meg a barátaimat!

– Nem is tudom.

– Nem tudod?

– Nem.

– És miért nem tudod?

– Mert nem vagyok biztos benne, hogy úgy tudok viselkedni veled, mint egy alkalmi ismerőssel. A barátaid átlátnak rajtam. Le fogok bukni. És te sem fogsz természetesen viselkedni a jelenlétemben. Nyugtalan leszel, különösen, hogy Alexander is ott lesz. Nem érezzük majd magunkat fesztelenül egymás társaságában. Persze értem én, miről szól az egész – íme egy lehetőség, hogy veled és a barátáiddal lógjak egy olyan eseményen, ahol amúgy is mindenki lazán, oldottan viselkedik. Örülök, hogy szerinted készen állunk erre. De én nem vagyok biztos benne.

– Úgy tűnik, csak számomra tűnt jó ötletnek – ismeri be Rhiannon. – Vissza kell térnem hozzájuk, de szeretnék veled is lenni. Különösen, hogy nem igazán beszélünk róla, miért voltál annyira barátságos valakivel, aki elméletileg közveszélyes. X-nek nevezted?

– Ez a Xenon rövidítése.

– Csak nem a szülőbolygójáról nevezték el?

– Ez nem volt szép.

Rhiannon felsóhajt.

– Jó, tényleg túllőttem a célon.

– Talán nem is kellett volna elmondanom neked. Alig akarta elmondani nekem. Én vagyok az első, aki tudja a nevét. Mint ahogyan te vagy az első, akinek elmondtam.

– Engem csak az nyugtalanít, hogy milyen elismerően nyilatkozol róla. Hogy milyen jól kijöttök egymással. Ha láttad volna, hogy összeverte Nathant...

– Igen, tudom. Meglátjuk, mi lesz a vége. Mondtam, hogy holnap rákérdezek erre.

– Mikor találkozol vele holnap? Megint Nathant fogja hívogatni emiatt? Mert akkor jobb, ha figyelmeztetem.

– Nincs rá szükség. Megadtam neki egy e-mail címet. Közvetlen kapcsolatban maradunk.

– Remek.
– Csak egy e-mail címről van szó, nem egy nyomkövetőről.
– Szeretném, ha napközben találkoznátok. Mert jó lenne, ha utána együtt tudnánk vacsorázni. Visszajöhetek.
– Megbeszéltük.
– Rendben van.
– Várj csak! – mondom neki. – Még egy dolog.
– Micsoda?
Megcsókolom. Egyszer. Kétszer. Háromszor.
– Ja, hogy ez.
– Igen, ez.
Újból jelez a telefonja.
– Most már tényleg vissza kell mennem hozzájuk.
– Sok szerencsét! Rengetegen vannak kint.
– Ha véletlenül belebotlanék Rudy szüleibe, megmondjam nekik, merre keressenek?
– Roppant vicces. Habár... – Gyorsan lefordítok valamit Rudy elméjében, és hangosan kimondom: – *Tayo nagkakaintindihan sa ganito eh.*
– *Vagyis?*
– „Olyan jól megértjük egymást.” – Ezután még egy tucatszor elköszönünk, végül elválunk.
Szomorúan figyelem, ahogy távolodik. És örülök, hogy holnap már találkozunk.
Vetek egy pillantást Rudy telefonjára, és látom, hogy tényleg van elérhető wifi.
Meg sem kell néznem, hogy tudjam, X e-mailt küldött. Most azonnal felvehetném vele a kapcsolatot. A nap további részében akár folytathatnánk is a beszélgetésünket.
De nem. Nem feledkezem meg Rudyról. És a szüleiről sem.
Elindulok vissza a szállodába.
Tudom, hogy helyesen cselekszem, amikor magam nézek szembe Rudy szökésének a következményeivel. Ugyanakkor X-nek igaza volt: számomra ez a nap többet jelentett nekem, mint Rudynak egy nap a fővárosban. Még ha a szülei aggódnak is, és ha bajba is kerül miattam... ez a nap mindenképpen megérte.

NATHAN

Nehezen viselem, hogy ki kell hagynom a parádét a mankóim miatt. Jaiden ugyan felajánlotta, hogy átjön, és majd együtt biztatjuk őket a tévé előtt. Azt feleltem, hogy nagyszerűen hangzik, csak épp nekem kellene átmennem hozzá. Nálunk ugyanis a szüleim halálra röhögnek magukat rajtunk.

A térdem már egész jól szuperál ahhoz, hogy autóba üljek – kerül, amibe kerül, hogy elhagyjam a házat.

Jaiden nem igazán világosított fel, hogy náluk négy kutya és körülbelül tizenhat macska él – alig tudom kikerülni őket, de Jaiden közbelép, és lelkesen segít, miközben egymásba kapaszkodunk. Megnézzük a tévében a felvonulást, közben éljenzünk, pukkadásig esszük magunkat nachossal, majd komolyra vesszük a figurát, és elkezdünk nézni egy sorozatot a brit királyi családról.

Amikor Jaiden kimegy a konyhába újabb adag nachosért, eszembe jut Rhiannon és A. Írok is rögtön egy SMS-t: Hogy ment a dolog?

Beszélgettek, írja vissza Rhiannon.

És kitalálta már A, hogyan fogja megsemmisíteni?

Nem éppen.

Ezt meg hogy érted?

Azt hiszem, a találkozó barátságosabb lett, mint vártuk.

Nem hiszek a szememnek. Kikiáltok Jaidennek, hogy a mosdóba kell mennem, majd kisántikálok, és felhívom Rhiannont.

– Elfogadhatatlan! – mondom zaklatottan. – Teljességgel elfogadhatatlan!

– Még beszélgetniük kell. A számára rengeteget jelent, hogy rátalált egy hozzá hasonlóra.

– Egyáltalán nem hasonlítanak egymásra. A jó ember! Poole nem az.

– Tudom. Te is tudod. És A-nak is rá kell jönnie erre. Rá is fog jönni.

– Nem tetszik nekem ez az egész.

– Tudom. Ahogyan nekem sem.

– Tehát újból találkoznak. Újból én leszek a hírvivő?

– Nem, mert közvetlen kapcsolatban maradnak.

- A fenébe is, Rhiannon. A fenébe is.
- Ne aggódj...
- Mi van Wyattel? Van egyáltalán beleszólása?
- Őszintén szólva, nem tudom, mit mondjak erre.
- Bocs. Tudom, hogy nem rajtad múlik. – A háttérben óriási a hangzavar. –

Ott vagytok még?

– Igen. Betérünk még a Dupontba thai kaját enni. Túl nagy most kint a forgalom. Hosszú éjszaka elé nézünk.

- Rendben van. Tájékoztass majd mindenről!
- Úgy lesz.
- Érezd magad jól!
- Te is. Otthon vagy?
- Jaidennél vagyok. Ő a lány a könyvtárból.
- Nos, akkor biztosan jól mulattok.
- Érzem, ahogyan elvörösödöm.
- Na, igen. Oké.
- Szia, Nathan!
- Szia, Rhiannon!

Visszamegyek Jaidenhez, még több nachost tömünk magunkba, és alámerülünk a királynő problémáinak tengerében. Tényleg jól mulatunk. Nagyszerűen. Alig tudom rávenni magam, hogy hazainduljak, pedig fáradt vagyok, és a lábam is fájni kezd. Épp elmondanám neki mindezt, amikor szól, hogy maradt némi sajtos nachos a szám szegletében, aztán, ahogyan letörli, az egész átfordul az első csókunkba – én pedig egy darabig minden egyébről megfeledkezem.

Úgy terveztem, hogy egyenesen hazamegyek. De valami nem hagy nyugodni, és azon kapom magam, hogy Wyatt címét pötyögöm a telefonomba, és odahajtok.

Nem tudom, mire számítok ott. Talán rendőrautókra? Vagy helyszínelőkre, akik nyomok után kutatnak a pázsiton?

Helyette egy fickót találok a felhajtón, aki épp kosárra dob. A sötétben nem tudom megállapítani, ki lehet. Wyatt az? Hazajött? Kiszállok az autóból, hogy közelebbről vessek rá egy pillantást. Igyekszem úgy tenni, mintha rehabilitációs okból kellene ilyenkor sétálnom. De elég rossz színész lenne belőlem, mert a fickó abbahagyja a kosárra dobást, rám néz, és azt mondja.

- Mi járatban?

Nem, ő nem Wyatt. Fiatalabb nála, és nálam is fiatalabb valamivel. Az öccse lehet, akit már láttam az Instagram-fotóin.

– Wyattet keresem – szólalok meg.

– Jó néhányan keressük őt – feleli.

– Sejtettem.

Végignéz rajtam.

– Ő tette ezt veled?

– Nem, nem ő volt – mondom. Ez igaz is. – Miért, kinézed belőle?

– Nem is tudom. Csak olyan furcsán viselkedett egész héten. Nem ment suliba. Kifordult önmagából. És aztán eltűnt. Ő, aki akkor is SMS-ezik nekünk, ha itthon egyik szobából átmegy a másikba. Úgyhogy ezek után már bármit el tudok képzelni róla.

Átfut a fejemben, hogy el kellene mondanom a srácnak az igazat. De aztán arra gondolok: ugyan mihez kezdene vele? Vagy éppenséggel megkérdezné, hogy hívnak, azután bemenne a házba, utánanézne a nevemnek a neten, és persze rögtön megtalálná a történetemet. Megpróbálok legalább következetes maradni. De nem várhatom el tőle, hogy higgyen nekem.

– Bárcsak segíthetnék! – mondom végül.

– Miért keresed?

– Bioszon vagyunk párban. Na, és van ez a közös projektünk. Nem válaszol az SMS-eimre, ezért gondoltam, hogy beugrom, megnézem, mi van vele.

– Rendben, megmondom neki, hogy kerested. Már ha előkerül egyáltalán.

Újabb lehetőség, hogy elmondjam az igazat. De megint csak elhallgatom, inkább köszönetet mondok, és visszamegyek az autómhoz.

Nem jó érzéssel hajtok el.

X

Érzem, ahogyan Wyatt belül nekem feszül. Érzem, hogy élni akar.

De én eltaszítom. Kirekesztem magamból.

Túl sok forog most kockán.

Azelőtt is éreztem a hatalmamot, ám az mindig egyetlen személyé volt. Most azt akarom megragadni, ami túlmutat ezen, látni akarom, mi történik, ha egy valaki hatalma összeadódik a vele hasonlókéval. Ismerem a saját erőmet. De A-val együtt legalábbis jobban megértem, sőt talán még növelni is tudom.

Mert mélyen, legbelül azt gondolom, hogy A is ugyanezt akarja.

Nem elégedhetünk meg azzal, hogy továbbra is elszigetelten éljünk.

Ha igazi hatalmat akarsz, egyesítened kell a fajtádat, a többit pedig leigázni.

A 6140. nap

Ugyanabban a szállodában ébredek fel, míg rá nem jövök, hogy ez egy másik szálloda. Nem emlékszem a tegnapi szobára, így nem veszem észre azonnal a különbséget. Ám amikor belenézek Andy memóriájába, már tudom, hogy három saroknyira vagyok az előző hoteltől. Két szobatársam is van, Shane és Vaughn. Először arra gondolok, hogy a tüntetés miatt vagyunk itt, de nem, a Junior State-diákpárlament miatt jöttünk, viszont egy nappal korábban, hogy részt vegyünk a felvonuláson.

Megkönnyebbülten állapítom meg, hogy nem jelentkezik ki tizenegykor.

Shane és Vaughn előtt ébredek, majd felkelek. Van még egy harmadik, összecukható ágy is a szobában, de látom, hogy Shane és Vaughn egymáshoz bújva fekszenek a kétszemélyes ágyon. Nekem jutott az egyszemélyes. Úgy gondolom, ezzel minden kérdésemre választ kaptam.

Kiosonok a fürdőszobába Andy laptopjával. Az első dolog, ami szemet szúr, hogy a srác szoros időbeosztást készített az egész ülészakról. Ma délelőtt Shane-nel és Vaughnnal vita-előkészítőn veszek részt, ezt követi az ünnepélyes megnyitó, majd a nyitónapi vitafórumok és egyéb programok. Andy bejelölte, ami érdeklő, de úgy látom, ezek csak tervek. A csapatuk nem versenyez holnapig.

Mindezek után megnézem az e-mail fiókomat, ahol már vár X üzenete az elérhetőségeivel. Visszaírok neki, hogy találkozunk 12:30-kor a szállodájánál. Onnan aztán bárhová elmehetünk.

Rhiannonnak is küldök egy e-mailt: találkozunk hatkor, a hely kiválasztását pedig rá bízom.

Mocorgást hallok a hálószobából, mire hangos Jó reggelt!-tel köszönök; egyből csend támad. Lecsukom a laptopot, beugrom a zuhany alá, készülődöm az előttem álló napra. A fejemben egyre csak gyűlnek a kérdések, melyeket X-szel szándékozom megbeszélni. De előtte még Andy dolgaival kell foglalkoznom, pár óra erejéig az ő életét kell élnem.

Semmit sem kell tenned érte – visszhangzik a fülemben X hangja.

Kijövök a fürdőszobából, Shane és Vaughn álmosan mosolyognak rám. Vaughn kikecmereg az ágyból, és elhúz zuhanyozni. Shane továbbra is csak vigyorog, és kinyújtózik az ágyon.

– Soha rosszabb ébredést – mondja elégedetten.

Az ágy túloldalán transzparensok sorakoznak a falnak döntve, mindegyikünknek egy-egy. INTERSZEXUÁLIS VAGYOK ÉS EGYENLŐ. ASZEXUÁLIS VAGYOK ÉS EGYENLŐ. QUEER VAGYOK ÉS EGYENLŐ. Belekukkantok a tegnapi emlékekbe, és látom, hogy az első transzparens Shane-é, a második az enyém, a harmadik pedig Vaughné.

Miután Shane előkerül a zuhany alól, lemegyünk reggelizni, majd visszavonulunk a szobánkba, hogy elvégezzünk némi finomhangolást a témánkon. A fő vitatéma a víz, mint az emberiség legfontosabb erőforrása, amit a mindenkori kormánynak kötelessége ingyen biztosítani valamennyi ember számára. A mi feladatunk, hogy e mellett érveljünk; előzőleg hónapokat töltöttünk azzal, hogy kutattuk a kormányok és a vízellátás kapcsolatának történelmét. Ebben az előzetes szakaszban felkészültségben jóval a társaim mögé szorulok, viszont holnap nem én fogok szerepelni, úgyhogy megengedhetem magamnak, hogy ma én legyek köztük a leggyengébb láncszem.

Shane látja rajtam, hogy alig tudok koncentrálni.

– Még mindig a tegnapi kattogsz? – kérdezi.

Igennel felelek, ami nem is hazugság.

Amikor elérkezik az idő, hogy az ünnepélyes megnyitóra menjünk, közlöm a srácokkal, hogy ezt most kihagynám, mert szeretnék még többet látni a városból. Megkérem őket, hogy falazzanak nekem, és hangsúlyozom, hogy néhány óráig egészen biztosan nem térek vissza. Hozzáteszem, hogy értesíteni fogom őket minderről. Erre persze elmondanak minden naplopónak, meg lázadónak, aki semmibe veszi az egész diákszövetséget. Ám amikor eljövök a hotelszobából, nekem nem úgy tűnik, mintha a közeljövőben távoznának.

Néhány perccel korábban érkezem X szállodájához, de ő már vár rám, és izgatottan, türelmetlenül rázza a lábát. Nem tudja, hogy nézek ki ma, de amint észrevesz, széles mosollyal az arcán közeledik felém.

– A, ha nem tévedek – mondja.

– Szolgálatára.

Megkérdezi, mit szólnék egy ebédhez, mire készségesen követem a Capital

Grille-be a sarkon túlra. Az úton az előző nap hátralévő részéről kérdez, mintha nem volna egyéb megbeszélnivalónk. Elmesélem neki, mekkora bajba kevertem Rudyt; amikor visszatértem a szállodához, a srác szülei kilátásba helyezték, hogy büntetésből lefűjják a kirándulást Disney Worldbe.

X felnevet.

– Már megvették a jegyeket Orlandóba. Mindenképpen elutaznak Disney Worldbe. És ha teszem azt, büntetésből csak a Harry Potter élményparkig jutna el, még jobban is járna.

– Te már voltál ott?

– Igen.

– Sok helyen megfordultál, ugye?

– Jóval több helyen jártam, mint az emberek többsége. – Rám néz és a fejét csóválja. – Fogalmad sincs róla, mekkora szabadsággal rendelkezel, nem igaz?

– Eddig nem jutottam el messzire.

– Miért nem?

– Ezt meg hogy érted?

– Miért nem jutottál el messzire?

– Nos, mert csak oda tudsz elmenni, ahová az is megy, akinek a bőrébe bújtal. És különben is, már hozzászórtam egy bizonyos területhez, amitől nem egyszerű elszakadni.

– Azt még meg tudom érteni, hogy így éreztél, mielőtt megkaptad a jogosítványodat – mások sem tudnak jönni-menni addig –, de hogy utána is... Bárhová elmehetnél.

– Éjfélig.

– Nem csupán éjfélig. Maradhatsz, ha akarsz. Ezt is elmondtam már neked. Vagy ha ragaszkodsz hozzá, hogy éjfélkor elhagyd a helyszínt, egyszerűen elviszed őket, ameddig lehet.

– Aztán csak úgy felejtsem ott őket? Már volt rá példa. Szörnyű érzés volt.

– Azért volt szörnyű érzés, mert hagytad, hogy eluralkodjanak rajtad az érzelmek. És valószínűleg bennük is ott hagyod a rettegést. Ennek nem ez a módja. Kalandként kell felfognod az egészet, és rávenned őket, hogy ők is ezt gondolják. Igaz, ez zavarba ejtő lehet azoknak, akik nem szoktak hozzá, hogy ismeretlen helyen ébredjenek, miközben azt sem tudják, hogy kerültek oda. De mennyivel jobb, ha annak tudatában ébrednek, hogy előző este valami vad és örült dolgot műveltek, és annak következményeként kerültek egy ismeretlen helyre. Ezt a gondolatot kell otthagynod. Ezt kell elhitetned velük.

– És ha ezzel ártasz nekik?

– Azt hiszem, nem kellene összemosnod a kellemetlenség és az ártalom fogalmát. Ez ugyanis két nagyon különböző kategória. Téged láthatóan megrémít, hogy esetleg megkárosítasz valakit. Nos, rendben van. Én viszont azt vallom, hogy az esetek kilencvenkilenc százalékában, amit te ártalomnak tartasz, az csupán némi kellemetlenség.

Közben megérkezünk az étterembe, és letelepedünk egy asztalhoz az ablaknál. A rendelés idejére felfüggesztjük a témát, azután folytatjuk.

– Mi volt a legtávolabbi hely, ahová eddig eljutottál? – kérdezi tőlem.

– Denver.

– És ez mikor volt?

– Egy hete.

– Á, szóval ott bujkáltál.

– Nem bujkáltam. Miért kellene elbújnom, ha egyszer minden nap rejtve vagyok?

– Azért, mert találtál valakit, aki a külsőd mögé látott. Ő Rhiannon. És nem rejtőztél el minden nap. És vissza kellett térned, hogy naponta elrejtőzz.

– Hogyan jöttél rá?

– Nem te vagy az egyetlen, akinek lett egy szerelme. Az enyémet Sarának hívták. Majd egyszer mesélek róla – hosszú történet, és más dolgok is közrejátszottak.

Szeretném, ha mesélne Saráról. De talán túl fájdalmas neki. Ráadásul alig ismerjük egymást, érthető, ha még nem akar a bizalmába avatni.

Így aztán a helyekről kérdezem, ahol a világban megfordult, és az emberekről, akikben élt. Számomra roppant különös, hogy oly sok különböző korú ember bőrébe bújt; amikor elmondom ezt neki, azt feleli: *Te is megtapasztalhatnád így az életet.*

– Mi történt Poole tiszteletessel? – tudakolom aztán.

– Egyenes kérdésre egyenes válasz jár: meghalt.

– Mikor?

– Nem sokkal az után, hogy távoztam belőle. Természetes halállal halt.

– Vagyis?

– Vagyis azért maradhattam olyan sokáig a testében, mert a rész, amit birtokoltam már haldokolt. Talán már halott is volt. A jelenlétem miatt élhetett jóval hosszabb ideig, mint amennyi adatott neki. Amikor távoztam, ő is eltávozott.

– Tegyük fel, hogy akkor hal meg, amikor te még benne vagy...

– ...akkor én is meghaltam volna. Nem hiszem, hogy halhatatlanok vagyunk, A. Nem hiszem, hogy test nélkül létezhet élet. Tehát ha a test, amiben vagyunk meghal, mi is meghalunk. Örülnék, ha téves lenne a feltételezésem – csak hát, hogyan lehet ezt bizonyítani?

– Sehogy – értek egyet vele. Azután újból Poole tiszteletesre gondolok, és X mostani testére. – És mi a helyzet Wyatttel? Ha elég sokáig maradsz benne, ugyanaz fog történni?

– Gyanítom, minden rendben lesz vele, miután távozom. Egy hét hiányozni fog az életéből, de megpróbálom a lehető legjobban kitölteni.

– Tegnap azt mondtad, hogy megengedi, hogy maradj.

– Igen. Ha nem szeretné, hogy maradjak, mindezt nem tehetném meg. Épp ezért gondolom, hogy neked is ezt kellene tenned. Vagy legalább megpróbálnod. Kinek a testében vagy ma?

– Andyében.

– Rendben van. Ha tehát Andy holnap is hiányozni fog, az csakugyan akkora veszteség lenne? Ha valóban vissza akar térni, te egyszerűen nem az ő bőrében fogsz felébredni. Ám ha valahogyan át tudnád venni felette az irányítást... kapnál egy újabb napot. És hidd el, elcsodálkoznál rajta, mennyi mindent véghez lehet vinni ebben a formában!

Ha most egy vitakörben lennénk, feltehetően veszítenék, mert a legjobb érvem továbbra is csak az: ennek nem így kellene működnie. Ami persze értelmetlen, mert ugyanez elmondható a gyakorlatról, hogy mindennap különböző testben ébredek. A „hogyan kellene lennie” frázis születésemkor értelmét veszítette.

Úgyhogy nem vitatkozom. Inkább megkérem, hogy meséljen nekem az eddigi alteregóiról. Erre azt feleli, hogy rendben, de kezdjem én az élménybeszámolót.

Jobbára iskolai, illetve családi történeteket elevenítek fel. Rhiannonról nem akarok beszélni, mert a vele kapcsolatos emlékeim csupán kettőnkre tartoznak. Amikor X-re kerül a sor, menő repülőutakról és Párizsban töltött éjszakákról számol be. Szinte csak férfi alteregókra emlékszik, velük azonosítja önmagát, mire emlékeztetem magamat, hogy részéről ez épp oly tudatos választás, mint részemről a bizonytalan (avagy nyitott) jellem. Olyan régóta beszélgetünk, hogy közben a pincérek műszakot váltottak. A végén X ragaszkodik hozzá, hogy újból ő fizessen. Nem ellenkezem.

– Ne sétáljunk egyet? – kérdezi. – Folytathatnánk a beszélgetést.

Lelépek a mosdóba, és előveszem Andy telefonját. SMS-ben értesítem

Shane-t és Vaughnt, hogy épp a múzeumokat látogatom sorba. Visszaírnak, hogy nem maradok le semmiről, és a tanácsadónknak sem fogok hiányozni, akinek még a színét sem látták.

Belenézek a postafiókomba. Rhiannontól jött egy e-mail, mely szerint találkozunk a Politics and Prose könyvesboltnál hatkor. Metróval vagy taxival tudok eljutni oda, de ígéri, megéri a fáradságot.

Amikor visszatérek az asztalunkhoz, X már rendezte a számlát, és indulásra készen áll.

– Van valami, amit különösen látni akarsz? – kérdezi.

Gyorsan végiggondolom, mit hallottam vagy tapasztaltam Washingtonban az évek során.

– A pandamackók? – javaslom. Emlékszem, hogy sok évvel ezelőtt az anyukámmal ellátogattunk az állatkertbe.

– Az elég messze van innen, kint pedig hideg van. De elmehetünk, ha akarod.

– Inkább nem. Ötre vissza kell érnem a szállodába.

– Nem kell.

– De igen.

Erre elmosolyodik.

– Megértettem. Akkor mi lenne, ha az én szállodai lakosztályomba mennénk? A hallban folytathatnánk a beszélgetésünket.

Ha valaki két nappal ezelőtt azt mondja nekem, hogy felmegyek Poole-hoz, kiröhögtem volna. Most viszont nem tűnik kockázatos vállalkozásnak. Mégis mit tenne velem? Odaláncol a radiátorhoz, és kényszerít, hogy tegyem, amit mond? Éjfélkor úgylis lelépek.

– Egyébként nagyon tapintatosan bánsz velem – mondja útközben.

Nem vagyok benne biztos, hogy ezt dicséretnek vagy panasznak szánja.

– Ezt hogy érted? – kérdezem.

– Fel sem hoztad eddig, amit a barátoddal, Nathannel műveltem. Mindkettőtöknek bocsánatkéréssel tartozom, sajnálom, amit tettem. Neked pedig még egy magyarázattal is, ami bonyolultabb, mert még én magam sem értem igazán. Nem akarom, hogy azt hidd, hogy őt hibáztatom. Minden az én hibámból történt. Nyilvánvaló okokból kétségbeesetten kutattam utánad. A beszélgetéseink, a felismerés, majd az eltűnése – teljesen letaglózott. Addig csak Sarához kerültem hasonlóan közel... de az más volt. Bár hagytam, hogy megismerjen, nem értette, min mentem keresztül. Az sem az ő hibája volt. Valójában senkié. Veled viszont ott volt a lehetőség az igazi

tapasztalatcserére, az igazi megértésre. És én elrontottam, mert ahogy már említettem, nagyon rosszul kezeltem a dolgokat. Rájöttem, hogy Nathan maradt az egyetlen kapocs hozzád. És tudtam, hogy ha egyszerűen csak megkérem, hogy segítsen, nemet fog mondani. Mert mivel tartozott nekem? Semmivel. Tehát úgy döntöttem, hogy ráijesztek. Ez pedig működött. Jól működött. Amíg el nem akadtunk, amikor is elhatároztam, hogy még jobban ráijesztek. De ismétlem, amit tettem, megbocsáthatatlan, és nem számít, mennyire kétségbe voltam esve. Szerettem volna, ha mindezt tudod, hogy továbbléphessünk.

Meglep, hogy mindezt elmondta. Megkönnyebbülést érzek.

– Valójában Nathantól kellene bocsánatot kérned – mondom. – Nem tőlem.

– Tudom. De kizártnak tartom, hogy szóba állna velem. Megtennéd, hogy átadod neki?

Bólintok.

Átadom.

Érzem, hogy ezzel még nincs elintézve a dolog, de nem tudom, mit kellene még mondanom. Hogy az erőszak bűn? Úgy tűnik, tudja. Hogy a kétségbeesés nem mentség semmire? Úgy tűnik, ezt is tudja. Eszembe jutnak a saját vétkeim, például ahogyan Katie-t akaratán kívül Denverbe vittem. Magam is elkövettem hibákat, amikor felindultan rossz döntéseket hoztam.

– Emlékszem, milyen rémült volt Nathan, miután kölcsönvetted egy napra a testét – folytatja X. – Bizonyára hirtelen kellett elhagynod. Mert én általában érzek egyfajta átmenetet, amikor távoznak. Ugye így van?

Emlékszem, beszéltem erről Rhiannonnal, miután egy napig az ő szemszögéből is megtapasztalhattam a világot. És teljesen másképp reagált, mint Nathan.

– Szeretném hinni, hogy van rá mód, hogy megkönnyítsük számukra – mondom.

– Kell lennie. Különben az emberek már rájöttek volna erre az egészre. Már beszélnének róla. Az pedig számunkra végzetes volna. De számukra is. Személyes hatalmunk hírére az emberek válsághelyzetbe kerülnének. El tudod képzelni, hányan veszítenék el a talajt a lábuk alól egy amúgy is ingatag világban? Épp elég viaskodni a saját biokémiájukkal. És akkor egy napon arra ébrednek, hogy valaki átvette az életük felett az irányítást? Végképp eltörne, ami addig is törékeny volt.

– Azt állítod, hogy az ő érdekükben jobb, ha titokban tartjuk?

– Teljes mértékben. Ez mindannyiunk érdeke.

Közben megérkeztünk a szállodájához, és felmegyünk a legfelső emeletre. Amikor azt mondta, hogy lakosztályt vett ki, egy szokásos hotelszobát képzeltem magam elé, esetleg franciaágygal és teakonyhával.

De ez itt igazán grandiózus.

Mintha csak egy gazdag emberhez jöttem volna látogatóba.

Nappali, ebédlő, konyha. És feltehetően egy hálószoba, fürdőszoba (két fürdőszoba!) található még itt.

X az egyik kanapé felé int.

– Helyezd magad kényelembe. Megkínálhatlak valamilyen innivalóval?

– A víz megteszi.

– Ugyan már, hiszen van bárszekrény. Válassz, amit csak szeretnél!

– Oké, akkor legyen egy gyömbérsör.

Jót mulatva ingatja a fejét.

– Illik hozzád.

Azt hiszem, X-nek fogalma sincs róla, milyen vicces látványt nyújt Wyatt ennek az előkelő lakosztálynak a gazdájaként. Wyatt ugyanis tök úgy néz ki, mint egy motoros pizzafutár. Senki sem gondolná róla, hogy egy puccos lakosztály kulcsa van a zsebében.

X átnyújtja nekem a feltehetően legdrágább Canada Dry-t, amit valaha is a kezemben tartottam. Ő kólát iszik.

Tudom, hogy ilyen kérdést nem illik feltenni, a rendkívüli körülményekre való tekintettel, mégis kikíváncozik belőlem:

– Hogy tudod ezt megengedni magadnak?

– Okos befektetéseknek köszönhetem.

– És kinek a pénzből?

– Mindjárt megmagyarázom.

Azzal belefog, és olyan kifejezéseket használ, mint offshore bankszámlák, forgótőke és likvid tőke. A hallottaknak csupán a felét, ha értem, ám abból a következőt szűröm le: egyszerűen elveszi azok pénzét, akikbe beleköltözik, és átutalja a saját bankszámláira.

– Vagyis meglopod őket? – kérdezem kertelés nélkül.

– Igen is, meg nem is. Igen, abban az értelemben, hogy ami az övék volt, az enyém lett, és hát nem ajándékozás révén került hozzám. És nem, mert nagyon ügyelek rá, hogy kizárólag vagyonos emberektől vegyek el pénzt. Évi három-négy ilyen tranzakció elegendő ahhoz, amit itt láatsz. Biztosíthatlak, hogy nem veszem el a pénzét egy, teszem azt, hét tagú, háromszobás

lakásban élő családnak. Sőt, olyankor a saját megtakarításaimhoz nyúlok, és hagyok nekik kárpótlásul valamicskét. Nagyszerű képességeink egyike, hogy elvégezhetjük a vagyon újrafelosztását a világban.

– Miközben alaposan megszeded magad.

– Nem tagadom! És azt tanácsolom, hogy te is használd ki ezeket az előnyöket, A. Minden adandó alkalmat ki kell használnunk a túlélésünk érdekében. Te ugye hiszel abban, hogy a szabadság alapvető érték, és mindenkinek jár a függetlenség?

– Természetesen.

– Nos, hogyan legyünk szabadok, ha nincsenek meg rá az eszközeink? És mégis hogyan legyünk függetlenek, ha nem hozhatunk szabadon döntéseket? Bizonyára észrevetted már, hogy társadalmunkban minden a pénz körül forog. És azt is láthatod, hogy ebben a testi megnyilvánulásunkban nem tudunk pénzt keresni. Ezért kell élnünk az előnyeinkkel. Valahányszor alkalom kínálkozik, meg kell ragadnunk.

– Milyen egyéb hasznot húzhatunk még az állapotunkból? – kérdezem kíváncsian, és némileg ijedten.

– Előnyt jelent számunkra, hogy képesek vagyunk egyszerűen eljönni bárhol, A, – eltekintve a haláltól. Nekünk, eltérően az emberektől, nem kell számolnunk a tetteink következményeivel. És nem kell olyan testben maradnunk, amit utálunk – míg ez gyakori az embereknél. Mi különböző nézőpontból láthatjuk a dolgokat, és addig maradhatunk hatalmi pozícióban, ameddig csak akarunk – csupán a megfelelő helyen kell ébrednünk hozzá.

– Igaz, de azért vannak következményei a mi tetteinknek is.

– Persze. Én csak arra céloztam, hogy másfajta következmények, nem olyan súlyosak.

– Te talán így látod.

– Lehet, hogy te még nem, de idővel te is így fogod. Bár fogadni mernék, hogy már te is megtapasztaltad ezt, még ha nem is ismered be magadnak.

– Mit értesz ezalatt?

– Csupán azt, hogy nem számolhatsz az összes tettered következményével, hiszen te is rengeteg testben megfordultál már, és az emberi emlékezet is véges. Azzal kell szembesülniük, amit ott hagysz nekik. De neked nem kell. És ez így van jól.

– Én nem így látom a dolgokat. Nem tudok szándékosan előnyt kovácsolni a helyzetemből.

– De igen. Neked is ezt kell tenned.

– Nem tehetem.

– De meg fogod tenni, mert még fiatal vagy, A. És épp csak elindultál a tanulás útján. Én már látom rajtad, hogy össze vagy zavarodva. Már megkérdőjelezed a szabályokat, melyeket lefektettél magadnak. Már túltekintesz azon, aki most vagy. Ez jó. És hogy megszegtem-e néhányszor a törvényt? Igen, megszegtem. De mi attól a naptól megszegettük a természet törvényét, amikor megszülettünk. Rávághatod, hogy követni akarsz a szabályokat, nem érdekelnek az előnyök, és észrevétlenül akarsz ki-be lépni az emberekbe. De ha ez még nem készített ki téged, számíthatsz rá, hogy hamarosan teljesen ki fogsz égni. Te nem a saját életed éled napról napra. Évek telnek el, és sohasem lehetsz önmagad. Hiába képzeled bele magad a helyzetükbe, az csak önáltatás. Az pedig oda vezet, hogy vagy magaddal kell megalkudnod, vagy a szabályokkal kell kompromisszumot kötnöd. A túlélés egyetlen módja, ha az utóbbi megoldást választod. Magadat tedd a többiek elé, még ha azzal jár is, hogy mások szenvedni fognak miatta, miattad – ilyen a világ körülöttünk, A! Attól, hogy örökösen csak te szenvedsz, nem leszel jobb ember. Egyre nyomorultabb leszel.

– Tehát te egyáltalán nem veszed figyelembe őket?

– Te hallod, amiről beszélek? Egész idő alatt rájuk gondolok! Ha ahhoz lenne kedvem, tönkretethetném az egész életüket. Amikor beköltöztem Wyattbe, már az elején szerezhettem volna fegyvert, és kinyírhattam volna az egész családját. Ha holnap reggel lányként ébrednék, aki amúgy veletek együtt részt vesz a diákpárlamentben, megtehetném, hogy jól leiszom magam a bárban, aztán felszedek egy coloradói biztosítási ügynököt, és védekezés nélkül lefekszem vele. Azt hiszem, bizonyos szempontból körültekintőbben járok el, mint te. Nagyon is észnél kell lennem, hogy ne használjam ki jobban a helyzetemet.

Ez most úgy hangzik, mintha meg kellene dicsérnem őt, amiért nem tesz olyan dolgokat, amik nekem eszembe sem jutnának.

– De ha tovább maradsz bennük, nem okozol nagyobb kárt? – kérdezem. – Tudom, azt mondtad, hagyják, hogy azt tedd, amit akarsz – de még ha így is van, nem használod ki mégis jobban őket? És amikor távozol, nincsenek rosszabb a helyzetben?

– Erről igazából nincs tudomásunk, nem igaz?

– És mi van Wyattal? Mióta vagy benne? Wyatt, mennyi maradt belőled?

Belenézek a szemébe, és ahogy felteszem az utolsó kérdést, ugyanazt a villanást látom benne, amit első találkozásunkkor, amikor X még Poole volt.

Egy pillanatra feltáruul előttem egy másik szempár. Esedezve, könyörgőn tekint rám.

Aztán X pislog egyet, és Wyatt eltűnik.

– Mi az? – mered rám X. – Mit láttál?

– Talán Wyattet. Nem is tudom.

X mosolyog.

– Bámulatos. Kérdeztél, és rögtön megkaptad rá a választ. Milyen volt?

Elmondom neki.

– Rendben van. Hogy is hívnak ma téged?

– Andy.

Előredől, belenéz a szemembe.

– Nos, Andy. Bent vagy? Mutasd meg magad nekem!

Néhány másodpercig bámul, mialatt megpróbálok nem pislogni.

– Semmi. Érezted talán, hogy Andy megpróbál a felszínre emelkedni?

– Nem. És te érezted Wyattet?

– Lehetséges.

– Akkor ez azt jelenti, hogy vissza akar térni?

– Nem tudom, mit jelent.

Felhajtja a kóláját.

– Azt hiszem, mára ennyi volt. Hirtelen nagyon elfáradtam. De ismétlem, rendkívüli találkozás volt. Nem gondolod? Hogy sikerült végre mindezt megbeszélni – valóban rendkívüli volt.

Alig néhány korty fogyott a gyömbérsörömből, mégis úgy érzem, valóban ideje távoznom.

– Akkor holnap? – kérdezem.

– Persze. Holnap folytatjuk. Értesíts, hol és ki vagy, miután felébredtél.

– Te is – felelem.

– Ó, én holnap is Wyattre számítok. Meglátjuk.

Remélem, nem Wyatt lesz! De nem szólok. Valamiért úgy érzem, hogy nem mondhatok el neki mindent.

És mégis... X-nek igaza van. Még ha nem is értek vele egyet mindenben, a beszélgetés rendkívüli volt. Sokáig fogok még emlékezni rá.

RHIANNON

Már kezdem ingázónak érezni magam, miközben három napja egyfolytában oda-vissza vezetek Washingtonba.

A ma délután sokban különbözik a tegnap esti hazafelé tartó úttól. Akkor valamennyien énekeltünk – Preston volt a DJ az iPhone-jával, és én, Alexander, meg Will mindent elénekeltünk, ami csak a listán volt, még ha nem tudtuk is a szövegét. Időnként lehangyagultuk Rebecca autóját, és ott, az autópályán az éjszaka közepén leengedtük az ablakokat, és énekversenyt tartottunk. Eszembe sem jutott A – mígnem kivettem Prestont és Willt, majd Alexanderrel ott maradtam kettesben az autóban. A láthatatlan jelenléte megakadályozta, hogy elmondjam Alexandernek, milyen remekül éreztem magam aznap éjjel, valahogy tartottam tőle, hogy A meghallja.

Alexander búcsúzóul megcsókolt, és tudom, hogy tovább is tarthatott volna, de elhúzódtam, ő pedig nem erőltette. Elmosolyodott, kijelentette, hogy én vagyok a legjobb sofőr a tüntetők között, akit csak kívánni lehet, majd bement a házba, hogy dokumentálja a nap eseményeit.

Most ő a láthatatlan személy az autóban. Mind azok. A, Alexander, Rebecca. Nathan is. Nathan, aki egyfolytában küldözgeti az SMS-eit: ne engedjem, hogy A meghátráljon, és futni hagyja Poole-t.

Láttam Wyatt testvérét – írta. Szörnyű.

Tudom, hogy szörnyű. Úgy szörnyű az egész, ahogy van.

De mit tehetek?

Korán érkezem a könyvesbolthoz, úgyhogy végignézem az újdonságokat és az egyéb érdekességeket. Már csak időre volna szükségem, hogy átrágjam magam valamennyin. De azt magamnak kell előteremtenem. Miután végeztem a szemlével, veszek magamnak egy kávét, aztán letelepszem egy asztalhoz, és várom, hogy A felbukkanjon. Eszembe jut, hogyan vártam rá annak idején a házukhoz közeli könyvesboltban, mielőtt tudtam volna, kicsoda is A. Nathanre számítottam, helyette bejött egy lány. Távoli emléknek érzem már. De nem rossz értelemben. Úgy érzem, alig

emlékeztetek arra a lányra, aki akkoriban voltam. Az A előtti életem üresebbnek tűnik, mint az A nélküli életem. Ugyanakkor eltöprengök, vajon ez is csak egy olyan nap lesz-e. Mi van akkor, ha ez a mostani beszélgetésünk ugyanolyan következményekkel jár, mint a másik, abban a másik könyvesboltban? Lehetséges? Már kinyíltak a szemeim. Nem akarom behunyni őket. Sőt, azt akarom, hogy még jobban kinyíljanak.

Látom, ahogy A belép. Látom, hogy felfedezi, hogy itt vagyok. Elmosolyodik.

Elgondolkodom: Értékeld a mosolyt, amit feléd sugároz, valahányszor meglát. Nagy ajándék.

A Andyról mesél nekem, és X-ről. Végighallgatom. Megkérdezi milyen volt a napom, hogy sikerült a tüntetés hátralévő része. Röviden beszámolok róla. Vissza akarok térni X-re.

– Nathan elment Wyattékhez – mondom A-nak. – Fogalmuk sincs róla, mi történt vele. El tudod képzelni, hogyan érezhetik most magukat? Ki kell találnunk, hogyan menthetnénk meg a fiút.

– Ez nem ilyen egyszerű. Varázsütésre nem fog kiszabadulni.

– X talán nem hallgat rád?

– Nem igazán.

– Akkor miért beszélsz vele még mindig?

– Mert annyi mindent tud! Úgy tudok beszélgetni vele dolgokról, mint senki mással. Nem is tudom, mihez kezdenék, ha ez most félbeszakadna.

– Ezek szerint te hagyod, hogy Wyatt szülei halálra aggódják magukat, csak mert beszélgethetsz valakivel?

– Nem ezt állítottam, te is tudod.

– De valójában erről van szó, nem igaz?

– Nem nálam van az irányítás, hanem nála!

– Mert te hagyod, hogy átvegye feletted az irányítást.

– Azért, mert többet tud, mint én.

– Nem vagyok benne biztos, hogy megéri neked. Arra tanít, hogy használd ki az embereket? Ez a nagy tanács?

– Már megint félreérted...

– Ugyan, hallom, amit hallok!

A nekinyomja a kezét az asztallapnak, és felegyenesedik. Vesz egy mély lélegzetet, és rám pillant.

– Veszekszünk – mondja A. – Miért veszekszünk?

Valaha azt válaszoltam volna erre, hogy nem tudom. Valamikor, ilyen helyzetben előredőltem volna, hogy a térdeink összeérjenek, és azt mondom lemondóan, hogy én nem akarok veszekedni. Az a lány, aki régen voltam, leállította volna magát, mert ezt várták el tőle.

De én már nem az a lány vagyok.

– Azért veszekszünk, mert a szerelem nem csupán olyan időszakból áll, amikor minden cukros-habos, és a dolgaink játszi könnyedséggel haladnak előre. Azért veszekszünk, mert nem semmiségekről van szó, hanem alapvető elvekről, és mert szeretlek, és te szeretsz, és nem kerülhetünk meg fontos vitákat csupán azért, nehogy egyikünk felemelje a hangját. Vagy akár mindkettőnk. Tudjuk, hogy egy oldalon állunk. Muszáj, hogy figyelmeztesselek rá, milyen nyugtalanító X felbukkanása, és a rád gyakorolt hatása. Mint ahogyan te is szóltál nekem, milyen romboló hatással volt a személyiségemre Justin. Felteszem, fordított esetben te is észrevennéd mennyire veszélyes X, és óva intenél tőle.

– Csak hogy a mi szerepeink sohasem fognak felcserélődni.

– Tisztában vagyok veled. Szerintem kölcsönösen segítsünk a másikon – ez hozzátartozik a szerelemhez. Emlékszel, mit mondtál tegnap a tüntetésről? Hogy állandó az egyensúly a jó és rossz között, és mi a jelenlétünkkel hozzáadunk a jó oldalhoz, hogy a világ is a felé billenjen? És tudod, mit? Ugyanez bennünk is lejátszódik. És nekünk kell eldöntenünk, hogy adott pillanatban merre billenjen a mérlegünk nyelve. Ha szerencsés vagy, ha nagyon szerencsés, akkor ott vannak az életedben azok az emberek, akik a saját súlyukkal nyomnak a latba, és még akkor is segítenek neked, amikor úgy tűnik, a rossz befolyása érvényesül benned. Most pontosan ez a helyzet. Megpróbálok segíteni neked, hogy a jó dolgok irányába billenjen a belső mérleged nyelve. De ez csak akkor sikerülhet, ha te engeded.

A rám mered.

– Igazad van – szólal meg végül.

– Tudom – felelem. – Ettől függetlenül jó hallani.

– Akkor hát, mihez kezdünk?

– Végző esetben elmondjuk Wyatt szüleinek, hol van a fiuk. Ettől talán a felszínre engedi törni.

– Talán. Ugyanakkor Wyatt szülei is veszélybe kerülhetnek.

– Ezt hogy érted?

– Csupán feltételezés, de nem szabad figyelmen kívül hagynunk.

- Milyen lehetőségeink vannak még?
 - Esetleg rá tudnánk venni X-et, hogy engedje el Wyattet. De... erre nagyon kevés az esély. És az egyetlen, aki erről felvilágosítást adhat, az maga X.
 - Vagy talán ultimátumot adhatnál neki: ha nem engedi szabadon Wyattet, soha többé nem állsz vele szóba. Örökre eltűnsz a szeme elől.
 - Nem tudom, működné-e.
 - Győzd meg észérvekkkel, hogy morálisan ez a helyes lépés.
 - Tényleg elbizonytalanodtam.
 - Akkor radikális eszközökhöz kell folyamodnunk.
 - Vagyis?
 - Wyattet kell rávinnünk, hogy lökje ki őt.
 - Rendben van. De előtte teszek egy utolsó kísérletet X-nél. Talán jobb belátásra tudom bírni. Talán rá is ugyanilyen hatással vannak a beszélgetéseink. Kaphatok rá még egy napot?
 - Egyetlen napot. Többet nem. Már így is jól kitoltunk Wyattet.
 - Rendben van, és köszönöm.
 - Nem akarom játszani a főnököt.
 - Kösz, hogy mellettem állsz. Nagyra értékelem. Elmosolyodom.
 - Szívesen, máskor is.
 - Szóval ez is a kapcsolatunk része?
 - Aha.
 - És még mi?
 - Ezt nem ma este fogjuk kitalálni. Most csak nézzünk szét itt a könyvesboltban, ha nincs ellenedre.
 - Nagyon is a kedvemre van. Tökéletesen hangzik.
 - Semmi sem tökéletes, de törekednünk kell rá.
- A továbbiakban nem esett szó sem X-ről, sem Wyattról, sem Alexanderről, sem Nathanról, vagy bárki másról. Csak mi voltunk, és a könyvesbolt a több ezernyi könyvvel. A költészetből átugrottunk a kertészkedésbe, a politikából a prózába. Begubózunk a saját világunkba, ahonnan nem hiányzott senki és semmi.

A 6141. nap

Victoriának csupán egyetlen szobatársa van, Lara. A harmadik vitapartnerük, Lionel, a szomszédos hotelszobában szállt meg. Lara pontban hét harminckor ébreszt, és elmondja, hogy fél órára van a vita-előkészítőig. Maga a vita tíz órakor kezdődik.

SMS-ben értesítem X-et a helyzetről, és közlöm vele, hogy amint tudok, megyek. Visszaír, hogy hagyjam a fenébe az egész vitakört. Visszaírok, hogy nem tehetem Victoria, Lara és Lionel miatt. Még csak nem is ismered őket – válaszolja. Majd néhány másodperccel később hozzáteszi: Ez igazán nagylelkű dolog tőled. Akkor hát délután találkozunk. Tudod, hol találsz.

Miután végzek a zuhanyozással, látom, hogy Lara kiterítette a jegyzeteinket a szállodai íróasztalra. Valahogy értesíthette Lionelt is, mert amint felöltöztem, már kopognak is az ajtón. Leülök az asztalhoz, kinyitom a dossziét, és ugyanazt a vitakérdést találok benne, amit tegnap Andynél.

Csak mi az opponens vagyunk.

– Ugye ez csak vicc? – szólalok meg.

– Hogyan? – kérdezi Lara.

– Felkészültél rá, nem igaz? – nyugtalankodik Lionel.

– Talán túlságosan is – mormolom.

A helyzet tovább súlyosbodik, amikor belépünk a konferenciaterembe, ahol vitapartnerünk Andy, Shane és Vaughn már fent ülnek a színpadon. Shane energikusnak tűnik, Vaughn idegesnek, Andy pedig... fáradtnak. Rém kimerültnak. Pedig biztosan tudom, hogy éjfélre ágyba került. Viszont fogalmam sincs róla, mikor kelt fel, vagy mennyit kellett készülnie a vitára.

Bárcsak elfelejthetnék mindent, amit a feljegyzéseikben láttam! De hát nem lehet, ezért adja magát a kérdés: Victoriának vagy Andynek tartozom-e tőbbel?

Lara szerencsére megment, mert valahányszor lehetősége nyílik rá, egyfolytában beszél. És amikor nem beszél, Victoriának és Lionelnek

körmöli a feljegyzéseket. Hagyom, hadd irányítson. Nem árulom el a másik csapat érveit. Megpróbálok a lehető legsportszerűbben játszani.

Fogalmam sincs, hogy jól szerepeltünk-e, vagy sem. Amikor a bírók visszatérnek, és bejelentik, hogy Andy csapata győzött, nem érzek sem meglepetést, sem pedig csalódottságot.

Lara viszont tajtékszik a dühtől.

– Ti most szórakoztok velem? – kiáltja később a hotelszobában. A felkészítőnk megpróbálja lecsendesíteni, mire még inkább feldühödik.

– Nem nyerheted meg az összeset – motyogja Lionel.

– Te csak a magad nevében beszélj! – süvölti Lara. Majd összeszedi a holmiját, és kiviharzik a szobából. – Fel kell készülnöm a következő programra – veti oda távozóban.

– Ha nem akarsz ma a szobádban aludni, nyugodtan gyere át hozzám – mondja Lionel. Nem rám pályázik, attól fél, hogyan fog viselkedni velünk Lara.

– Kösz, de minden rendben lesz. Gondolom.

A felkészítőnk javasolja, hogy menjünk ebédelni. Gondolatban kibúvót keresek, de látom, milyen esedezve néz rám Lionel, úgyhogy megadom magam.

Két óra után érek oda X lakosztályába.

– Nem tudtál korábban lelépni arról a szájkarate bajnokságról? – kérdezi X, amint meglát. Átfut a fejemen a gondolat, hogy Larával nagyszerű párost alkotnának.

– Igazából elég furcsán alakult az egész. Emlékszel Andyre tegnapról?

Elmesélem neki, mi történt, a dilemmámmal együtt. Hoz nekem egy gyömbérsört, anélkül, hogy egyáltalán megkérdezné, kérek-e. Ő maga vodkát vagy vizet iszik, nem tudom megmondani.

– Szóval, te mit tettél volna? – kérdezem.

– Felhasználtam volna az információt, amit tudok.

– De az nem lett volna tisztességes Andyvel szemben.

– Talán... De honnan tudod, hogy Victoria nem számított volna Andy érveire minden belső információ nélkül is? Nem tudhatod. És ha épp Victoria testében ébredtél fel azután, hogy egy napot az ellenfeleként töltöttél? Nem az ő hibája, és te sem tehetsz róla. Én biztosan kihasználtam volna.

– És ez vajon miért nem lep meg... – mondom velősen.

Lehet, hogy ezzel megsértettem, de csak elmosolyodik. – Örülök, hogy végre kezdjük megérteni egymást.

Tudom, hogy újra fel kéne hoznom Wyattet... de emlékszem, ez hogy vetett véget a tegnapi beszélgetésünknek. És más dolgok is vannak, amiket meg akarok tudni.

– Szerinted hogyan működik ez az egész? – kérdezem X-et. – Hogy lehet, hogy egyik nap Andy vagyok, aztán a következőn már Victoria? És miért nem lehetek kétszer ugyanaz a személy? Gondolod, hogy van valami átfogó minta? Vajon van valami szabályszerűség, vagy ez az egész teljesen random?

– Látom, a könnyű kérdésekkel kezdjük... – X kortyol egyet a vodkavagy-vizéből. – De megértelek. Én is folyton ezeket tettem fel magamnak.

Hirtelen izgalom fut át az egész testemen – lehet, hogy tényleg vannak válaszai a számomra? De aztán az izgalom elhalványul, amikor így folytatja:

– Megoszthatom veled az elméleteimet, de ezek csak elméletek. Több bizonyítékra van szükségünk. Így, hogy te is itt vagy, legalább megdupláztuk az esélyeinket, hogy kideríthetünk valamit.

– És mik az elméleteid?

– Kezdjük azzal, hogy miért nincs ismétlődés. Úgy gondolom, hogy miután elhagyunk egy testet, az a test kiépít magában egyfajta immunitást. Spirituális immunitást, ha úgy tetszik. Csak egyszer léphetünk be egy adott ajtón. Miután kimegyünk rajta, a test tudja, hogy be kell zárnia utánunk.

– És mi van azzal, hogy hol és hogyan bukkanunk fel?

– Azt hiszem, ennek hozzánk van köze. Amikor többen is felbukkanunk ugyanazon a területen, egymás közelében maradunk. Ha jobban szétszóródunk, távolabb kerülünk egymástól. De, ismétlem, ez csak feltételezés.

– Pedig én is erre a feltételezésre jutottam.

– Az egyetlen mód, hogy leteszteljük, egy sokkal nagyobb mintavétel lenne. Gyanítom, hogy erre nem kerül sor a közeljövőben.

– Oké, lépünk vissza: elgondolkodtál valaha azon, hogy mi áll az egész mögött?

– Ez a nagy kérdés. És a válasz: sohasem fogjuk megtudni. Isten? Vagy valamilyen algoritmus? Talán egy huszonegyedik századi gimnazista tudományos projektjének vagyunk a szereplői? Ez már túlmutat a jelenlegi tudásunkon. Arra mindenestre rájöttem, hogy nem szabad túlzottan beleásni magunkat ebbe a témába.

Ezután arról beszélünk, hogy titokban kell leélnünk az életünket.

– Hagytad, hogy Nathan azt higgye, démon vagyok, vagy az ördög, aki megszállta – mondom.

– Kézenfekvő volt számára felülni a babonáknak. Még mindig jobb, mint elmondani neki az igazat.

– Sarának elmondtad az igazat? – tudakolom.

– Sejtettem, hogy felhozod ezt a témát. És a válaszom nem, nem mondtam el neki az igazságot.

– Akkor hogyan magyaráztad meg az alakváltozásaidat?

– Szerintem erre te is tudod a választ.

Hát persze.

– Te nem változtál.

– Pontosán. Sokat javít egy kapcsolat minőségén, ha mindennap ugyanabban a testben jelensz meg.

– De ez nem volt elég.

– Miért mondd ezt?

– Csak mert múlt időben beszélsz róla.

– Ó, hát ezért. Nos, igen. Annak határozottan vége van. De ez nem jelenti azt, hogy nem volt elég. Inkább elegendem lett belőle. Rájöttem, hogy mi magányos utazók vagyunk. Vagy legalábbis a saját fajtánkkal kell utaznunk. Az úgynevezett normális kapcsolat nem nekünk való.

– Neked talán nem.

– Ó. Most annyira szomorúnak tűnsz. Biztos vagyok benne, hogy Rhiannon elragadó teremtés, és kiérdemli a figyelmedet, az odaadásodat. De látom, még nem tudsz távlatokban gondolkodni. Tudod mi vár rátok, A? Mindig mást akar majd, mint te, mert számára más dolgok lesznek elérhetőek. És biztos vagyok abban is, hogy értelmes lány, de ebben a három napban, amit jóformán végigbeszéltünk, én sokkal több információt nyújtottam neked az életedről, mint amire ő valaha is képes lesz. Számára ez nagy falat. Aki nem olyan, mint mi, nehezen fogja fel, miről is van itt szó. Tudom, hogy te az empátia lovagja vagy, de csak eddig, ne tovább. Remélem, sikerült meggyőznöm téged!

– Nem ismered Rhiannont. Nem tudod, milyen vele lenni.

– Akkor mutass be neki! Nagyon szeretnék találkozni vele!

De én nem akarom. Hirtelen összerándul a gyomrom – tudom, hogy ez rossz jel.

– Először is, engedd el végre Wyattet. Hagyd, hogy visszamenjen a szüleihez, rendben? Megkönnyítené a társalgásunkat, ha nem kellene folyton rá és a családjára gondolnom – mondom neki.

– Ó, már megint az empatikus éned kerekedett felül! – X látja, hogy nem

szállok le a témáról. – Teljesen rákattantál erre a Wyattre, és meg sem akarsz hallani, amit mondom. Nekem pontosan annyi jogom van az élethez, mint neki. A végén a győztesé lesz a zsákmány, vagyis megkapom a testet, mert én jobban akarom. Hidd el, a te szükségleteid vannak olyan fontosak, mint az övék!

– Mi van, ha nem térek ide vissza, amíg bele nem költözöl valaki másba?

– Azt hiszem, nem lennél képes megbirkózni a bűntudattal, ha valami történne azzal a másvalakivel. Biztosan ezt akarsz?

– Ezt meg hogy érted?

– Pontosán tudod, hogy értem. – Felsóhajt. – Miért nem tudunk megegyezni, és túllépni ilyen piszlicsáré ügyeken? Jobbak vagyunk ennél.

– Azt akarom, hogy engedd el Wyattet.

– Nem vagyok köteles alávetni magam mások akaratának. A tiédnek sem. Felállok.

– Akkor hát távozom.

– Ó, ne tedd tönkre, A! Ne hagyd, hogy az érzelmeid vezéreljenek! Legalább hallgass meg más tanácsokat is.

– Te nem ismeresz engem.

– De igen, ismerlek. Tudom, hogy holnap újból itt leszel. Kevesebbre is tartanálak, ha nem ellenkeznél folyton. De azt gondolom, hogy szándékosan csinálod, és ha abbahagynád végre, rengeteget tanulhatnál tőlem.

Amikor odaérek az ajtóhoz, megfordulok.

– Utoljára kérlek, hogy ne Wyatt testében fogadj, amikor holnap eljövök.

Nevetve rázza meg a fejét. Azután visszatér az italához, mintha már ott sem lennék.

Távozom.

A 6142. nap

Időt kell nyernem, ezért közlöm X-szel, hogy egész nap a vitafórum programjain fogok részt venni tekintve, hogy ez az utolsó nap. Ez így is van, kivéve, hogy Marlon alig figyel a körülötte zajló eseményekre, a barátai pedig valósággal nekiesnek, amikor nem veszi észre, hogy az egyik vitaellenfele nyíltan flörtölni kezd vele.

– Hol jár az eszed? – kérdezik tőle.

Nem árulhatom el, hogy az utolsó beszélgetésünkre készülök. Függetlenül attól, milyen kimenetele lesz a dolognak, soha többé nem fogok szóba állni X-szel.

Megkönnyebbülést kellene éreznem, de nem megy. Folyton Wyattre emlékeztetem magam. Ha döntenem kellene, vajon még több kérdésemre kapjak választ, vagy az életét kapja vissza valaki – számomra egyértelmű a fontossági sorrend.

Öt óra után érek csak oda X szállodájához. Megírom Rhiannonnak, hogy most megyek be, és később, X jelenlétében már nem tudom elővenni a telefonomat. Visszaír, hogy kapcsoljam Marlon telefonját rezgőre, és ha eljön az idő, hívni fog.

Körülbelül húsz, talán harminc perc áll rendelkezésemre, hogy a fennmaradó kérdéseimre választ kapjak.

Egyetlen körülmény van csupán, ami megváltoztathatja a tervünket: ha X nem Wyatt testében nyit nekem ajtót. Ennek reményében kopogtatok.

De aki az ajtóban áll, az megint csak Wyatt.

– Végre – mondja X.

Nem nézek a szemébe. Még nem.

– Bocs. Elhúzódott a vitafórum.

– Győztetek?

Nem emlékszem rá, de igennel felelek.

– Jól van. Legalább az sikerült.

Elindul előttem, én pedig résnyire nyitva hagyom az ajtót magam után. Követem a nappaliba, ahol már vár a gyömbérsöröm.

Letelepszünk, és elkezdünk beszélgetni arról, mivel telt a napunk – azt állítja, visszament a Nemzeti Galériába, hogy újból megnézzé Rothko műveit, ám én kételkedem benne. Szerintem csak azért mondja, mert feltételezi, hogy ezt akarom hallani.

Talán egész idő alatt így vezetett félre.

Elmesélem, milyen szerencsés vagyok, hogy Marlon a sulijával csak holnap hagyja el a fővárost, amikor is félbeszakít.

– Még mindig nem beszéltük meg, hogy maradhatsz ugyanabban a testben huzamosabb ideig.

– Talán valamilyen varázsigét kell elmormolnom hozzá? – kérdezem, és ügyelek, hogy könnyed legyen a hanghordozásom.

– Semmi ilyesmi. De, mint mindenben, itt is vannak különféle stratégiák.

Kíváncsi vagyok. Természetesen kíváncsi vagyok. De emlékeztetem magamat, hogy ha túl hosszú ideig maradunk ugyanabban a testben, az csak károsodáshoz vezethet. Tehát jobb nem tudni.

Másvalamit kérdezek inkább.

– Öltél már embert?

X felnevet.

– Ez meg hogy jutott az eszedbe? Csak nem Poole tiszteletesre gondolsz?

Ebből meg tudom állapítani, hogy ő ölte-e meg Poole tiszteletest.

– Nem, én csak...

– Semmi baj. Nem hittem volna, hogy egyszer így nekem fogják szegezni ezt a kérdést – ez is csak a köztünk lévő szövetségre utal, látod? Nem fogok hazudni neked: attól függ, miként definiálsz az ölés fogalmát. Meghaltak-e emberek a tetteim miatt? Természetesen. Tudom-e hányan? Szóra sem érdemes. De hogy szándékosan megöltem volna valakit? Hidegvérrel meggyilkoltam volna annak tudatában, hogy másnap reggel úgysem leszek már ott? Nem, soha. De határozottan élveztem a gondolatot, hogy akár meg is tehetném. Ez az állapotunk szélsőséges megnyilvánulása, a végső és legnagyobb hasznunk belőle. Hamarosan te is megérted.

Az ujjongás, ami árad belőle arra utal, hogy mindez nem csupán feltételezés, hanem tapasztalat a részéről.

– Sebesítettél meg embereket? – faggatom tovább.

– Hogyne. De csupán annyira, amennyire rászolgálnak. Ha provokálnak. Az emberek kivételesen tehetséges provokátorok. Különösen, amikor isznak.

– És sohasem találkoztál még olyanokkal, mint mi?

– Látom, alaposan felkészültél a kérdéseidből, A. Nem probléma, szívesen felelek rájuk. A válaszom tehát, nem, még nem találkoztam. Hallottam ugyan emberekről, akik azt állítják, hogy úgy élnek, ahogyan mi, de ezek vagy beugratások, vagy nem lehet felkutatni őket, mert időközben eltűnnek. Te vagy az egyetlen, aki elegendő nyomot hagyott maga után. És én hálás vagyok, hogy most itt lehetünk.

– Miért is? Mégis mire vagyunk képesek mi együtt?

– Mivel épp a fővárosban tartózkodunk, felelhetném azt is, hogy akár világhatalmi törekvéseink is lehetnének, majd megfejelném egy sátáni kacajjal. Bárcsak ilyen emelkedett céljaink lennének! És egy napon talán lesznek is, ha elegendően felsorakozunk. Minél nagyobb a hatalmunk, annál több lesz a lehetőségünk. Együtt pedig jóval többet tudunk felhalmozni.

– Lopva, csalva, hazudva?

– Nem, hanem azáltal, hogy élünk. Hogy jó időben vagyunk, jó helyen. Legyen az New York, Tokió vagy Párizs. Hát nem szeretnél eljutni Párizsba?

– Még nem gondoltam rá.

– Mert úgy képzeltem, hogy ha egyszer odamegyek, ott is kell maradnom örökre. Legközelebb oda fogunk menni. Hozd magaddal Rhiannont is! Nagyon romantikus lesz.

Egy pillanatra megelevenedik előttem a kép, ahogy végigszaladunk a pompás sugárutakon, majd kéz a kézben bámuljuk az alkonyatban az Eiffel-tornyot.

Csak épp... ki vagyok én ezen a képen?

Kinek a testét vettem el?

– Te még akkor is Wyatt leszel? – kérdem.

– Úgy vélem, előnyösebb volna kissé érettebb külsőbe költöznöm – feleli erre X. – Mint ahogyan neked is. De ne aggódj, megoldjuk!

– Neked miért sikerül váltogatnod az életkorod, míg nekem nem?

X vállat von.

– Ezt istentől vagy az algoritmustól, esetleg a huszonnegyedik századi fiútól kellene megkérdezned. Amint elkezdtem egy napnál tovább maradni, kiestem a ritmusból. Legnagyobb sajnálatomra még mindig nem tudom irányítani, kinek a testébe költözzek legközelebb – de azt hiszem, ez lesz majd a következő szint. El tudod képzelni, mire leszünk képesek akkor?

– Nem hinném, hogy ugyanazokra a dolgokra vágynánk – mondom erre felbátorodva.

X felnevet.

– Most még nem vágysz rájuk. Mert nem kaptál rá az ízükre, sőt talán meg sem kóstoltad még őket. De ha egyszer belekóstolsz...

A telefon vibrálni kezd a zsebemben. Akár csöröghetne is, annyira hangos.

– Muszáj felvenned? – kérdezi X.

– Á, nem – felelem hanyagul. – Valószínűleg a suliból keresi valaki.

– Akkor jobb is nem felvenni.

Egyetlen kérdésre maradt még időm.

De nem jut eszembe semmi.

Helyette azt mondom, lehetnének itt akár többen is.

X különös pillantást vet rám.

– Szerintem is.

Kopogtatnak.

X zavartan feláll, és kikiabál.

Én is felállok. X és a hálósoba ajtó közé lépek.

Feltáru a bejárati ajtó, és Nathan besántikál a lakásba.

– Hát, szia, Xenon! – mondja.

Wyatt szülei és testvére ott állnak mögötte.

– Wyatt – szólok meg –, téged csapdába ejtettek a saját testedben. Most azonnal fel kell vened a harcot ellene! Át kell vened az irányítást!

– Mégis mit teszel? – fordul hozzám ekkor X.

Megpróbál elmenekülni a hálósobába, de elállom előle az ajtót. Azután lefogom.

– Wyatt! – kiáltja Mrs. Giddings.

Mr. Giddings le van taglózva.

Wyatt testvére, North odaszalad hozzánk, és ő is igyekszik lefogni Wyattet, miközben X dühében tombol és rúgkapál.

– Wyatt! – ordítja North. – Wyatt küzdened kell ellene!

Mr. és Mrs. Giddings szintén csatlakoznak hozzánk.

Kitartunk, várunk.

– A neve Xenon – mondom Wyattnek. – Űzd el, szabadulj meg tőle!

WYATT

...tudod

– Wyatt, meg...

– Wyatt...

...ott

– Szeretünk. Gyere vissza...

– Wyatt, ez...

– Keresd...

– Wyatt!

North?

– Ide...

Anya?

– Vissza kell jönnöd hozzánk! Bánt téged. Ki kell jönnöd...

Ki az?

– Ó, Wyatt...

Ne sírj, anya!

– Harcolj!

Mi?

– Tudjuk, hogy ott vagy bent. Látunk téged. Te látsz minket?

– WYATT.

Fáradt.

– Szükségünk van rád, Wyatt. Itt vagyunk, és szeretünk téged. Mondd meg Xenonnak, hogy menjen el! Te vagy a mi fiunk. Ő nem tartozik hozzánk. Te vagy az, akinek szüksége van ránk. Fájdalmat okoz nekünk, Wyatt. Szükségünk van rád, Wyatt.

Itt vagyok.

Rendben?

Itt vagyok?

– Szeretünk téged, Wyatt. Annyira szeretünk.

Tudom, anya.

– Szeretünk, Wyatt. Szeretünk, és szükségünk van rád.

Apa?

Húha, apa.

– Gyerünk, Wyatt! Szükségünk van rád. A csapatnak szüksége van rád. Nekem is szükségem van rád.

– Wyatt, ne legyél már barom.

Te vagy a barom, North.

– Már nem tudunk sokáig kitartani. Szükségünk van rád, Wyatt. Vissza kell jönnöd hozzánk! Szükségünk van...

...itt akarsz lenni?

Ki vagy te?

– Wyatt, itt akarsz lenni?

Igen.

– Hiányoznak neked?

Igen.

– Itt akarsz maradni a mamáddal, a papáddal, North-szal és a barátainkkal?

Igen.

– Szükségük van rád.

Itt vagyok.

– Mutasd meg, hogy itt vagy, Wyatt! Mutasd meg nekünk...

Itt vagyok.

Ez fáj.

– WYATT!

Anya.

– WYATT!

Ez nagyon fáj. Nagyon fáj.

Meg...

...fulladok!

– Mi történik?

Rendben van, North.

Rendben van.

A

6142. nap (folytatás)

– Életben van? – kérdezi Nathan.

– Lélegzik – mondja erre North.

Ott állok fölöttük, mintha még mindig a karjaimban volna. Azt hiszem, ennél ijesztőbb élményem még nem volt: mintha egy feszülő kötelet levágtak volna a mennyezetről, és az most petyhüdten heverne a padlón.

Wyatt mamája felkiált.

A fiú kinyitja a szemét.

Az asszony egyre csak ismételgeti a fia nevét.

A srác felköhög.

– Anya?

Folyik róla az izzadság, bágyadt, és zihálva veszi a levegőt.

– Mintha szívrohama lett volna – mondja Nathan.

– Visszakapta a szívét – mondom erre.

– Reménykedjünk benne.

Figyelem a tekintetét, ahogy a családja sírva újra a szárnyai alá veszi.

Látom a szemében, hogy X már nincs ott.

– Azt hiszem, X eltűnt – mondom Nathannek.

– Vagy pedig beugrott egy másik testbe.

Megrázom a fejem.

– Nem gondolom, hogy egy személy élhet test nélkül. Egyetlen másodpercet sem bírna ki.

Szerintem végleg eltűnt.

Nathan elküld egy SMS-t. Egy perccel később kopogtatnak.

– Most már bejöhetek? – kérdezi Rhiannon.

– Igen – felelem. – Már biztonságos.

Wyattnek láthatóan fogalma sincs róla, hol van, és hogy került ide. A családja

megkér, hogy magyarázzam el ezt az egészet.

Ami nem egyszerű.

Biztos vagyok benne, hogy Nathannek és Rhiannonnak minden rábeszélő képességét latba kellett vetnie, hogy idehozzák a szülőket. El tudom képzelni, hogy nem igazán hitték el a sztorit, de hajlandóak voltak bármit megtenni, hogy visszakapják a fiukat. Most pedig egy másfajta hitetlenkedés vesz rajtuk erőt, és megkérdőjelezi mindazt, amit eddig a világról gondoltak.

Wyatt még mindig kába, és össze van zavarodva, úgyhogy nem tudom, mennyit fog fel az egészből. Az elmúlt hét eseményeire egyáltalán nem emlékszik, sem a beszélgetéseinkre, sem pedig arra, hogy megtámadta Nathant. (A szüleivel együtt elborzadnak, amikor felhozom a témát, de muszáj, mert ez volt X legmélyebbbről fakadó és legemlékezetesebb tette, míg Wyatt testében tartózkodott).

Megkérem Wyattet és a családját, hogy ne beszéljenek erről senkinek. Mr. Giddings valósággal kinevet, és biztosít róla, hogy a világért sem tenne ilyet. Észreveszem, hogy közben Wyattten eluralkodik a szorongás és a szégyen. Nathan és Rhiannon is felfigyelhettek rá, mert igyekeznek megnyugtatni, hogy át fogják beszélni vele a dolgot.

– Most azt hiszed, senki sem fogja megérteni – mondja neki Nathan. – De mi tudjuk, mi ez az egész.

Wyatt bólint, de látom rajta a kételkedést, és minket sem tud még hová tenni.

– Miből fizetette ki ezt a lakosztályt? – kérdezi North, miközben körülnéz.

– Nem ő fizetett, hanem X. A maga módján, mondhatni.

– Jól ki lehetett tömve.

– Elképzelhető.

Átfut a fejemen a gondolat, hogy talán szerezhethnék némi információt a recepciónál. X számlájáról, személyes adatairól.

De aztán figyelmeztetem magam: *nem. Ne tedd!*

A kanapé felé tekintek, ahogy Wyatt elnyújtózott, mellette az asztalon ott van a gyömbérsöröm. Mintha magához vonzana a sötétség. Akármilyen gonosz volt is X, velem mindig kedvesen viselkedett. Én pedig eltüntettem a föld színéről. Megöltem őt.

– A legjobb lesz, ha rövid időre magatokra hagyunk benneteket – mondom Wyattnek és a családjának.

– Igen – helyesel Rhiannon.

Mrs. Giddings tiltakozik, de nem túl meggyőzően. Hiába, vissza kell nyerni a lélekjelenlétüket.

– Nos, rendben van – szólal meg Nathan is.

Még nem tudom, hová megyünk, egyelőre csak el innen.

Mialatt a liftre várunk, Nathanből kirobban.

– Ez bámulatos volt.

Elveszítem az önuralmam.

– Nem! – üvöltök rá. – Nem volt benne semmi bámulatos. Épp most likvidáltunk valakit. Mi tettük ezt vele. Igaz, közben megmentettünk másvalakit, és tudjuk, hogy helyesen cselekedtünk, de ettől még nincs okunk az ünneplésre.

Nathan hátrálni kezd, én pedig csak akkor veszem észre, hogy a gallérjánál fogva tartom őt a markomban. Elengedem.

– Bocsánat – mondom neki.

– Semmi baj – értem, mire gondolsz – feleli. – De most inkább itt maradok, aztán velük együtt utazom haza, rendben? Biztos vagyok benne, hogy rengeteg a megbeszélőnivalótok.

Újból bocsánatot akarok kérni, de Rhiannon félbeszakít.

– Igen, ez remek ötletnek tűnik.

Megérkezik a lift. Ketten szállunk csak be.

Egy darabig csendben baktatunk, és megpróbálunk rendet tenni a fejünkben. Aztán elmesélem Rhiannonnak, hogyan zajlott az egész, hogyan álltuk körbe, és fogtuk le Wyattet, miközben biztattuk, hogy próbáljon meg küzdeni X ellen, aki nem adta könnyen magát, végig sikoltozott, üvöltött velünk. North, nagyon okosan, elkapta a lábait, és amikor X egy pillanatra kiszabadította a karjait, nem tudott kitörni.

Odaérünk egy üres padhoz a Nemzeti Galéria szoborkertjében, letelepszünk rá, pont szemben egy magas, fémből készült fával.

– Nem voltál benne biztos, hogy sikerül, ugye? – kérdezi Rhiannon.

– Nem. Egyáltalán nem.

– Akkor most furcsa lehet, hogy végül is sikerült.

– Nem furcsa, hanem rémisztő.

– Miért?

– Szerinted?

Rhiannon a fejét rázza.

– Nem. Nem szabad így gondolkodnod! Veled ez sohasem történhet meg. Te nem tettél olyan dolgokat, mint ő. Te mindig törődsz azokkal, akiknek az életét kölcsönveszed. Nincs rá okuk, hogy kilökjenek magukból.

- De ha mégis, hát megtehetik.
- Már ha észreveszik, hogy ott vagy.
- Te például most velem beszélsz. Hogyhogy Marlon ezt nem tudja?
- Mert nem vele beszélek, hanem veled.

Megszólal a telefonja. Előveszi, a kijelzőre pillant.

– Nathan az – mondja. Röviden beszélnek, azután hozzám fordul. – Indulni készülnek, és szeretnének köszönetet mondani neked. Nathan velük megy haza. – Azzal átadja a telefont, én pedig kínos zavarban beszélek a család valamennyi tagjával. Nagyon hálásak nekem. Nem tudom észrevették-e egyáltalán, hogy X Wyattet arra használta, hogy a közelembé férkőzzön.

Miután leteszi, Rhiannon elmondja, hogy elővigyázatosságból a saját autójával jött.

– Nem akartam velük hazamenni, ha ne adj’ isten, nem sikerül visszahoznunk Wyattet – ismeri be.

– Megértem.

Most Marlon telefonja kezd el rezegni. A barátai érdeklődnek, miért hagyta ki a vacsorát, és hol van egyáltalán.

– Nagyon jó alibivel kell előrukkolnunk – állapítom meg. – Szerinted mit szeret Marlon?

– A Hamilton musicalt?

– Ezt honnan veszed?

Rhiannon Marlon telefontokjára bök. Ami valóban egy Hamilton musicales telefontok.

– Épp itt lép fel a társulat Washingtonban. Küldjük őt oda!

– De honnan szerzünk jegyet?

Rhiannon elmosolyodik.

– Nem kell bemennie. Elég, ha csak azt hiszi, hogy ott járt. Gyerünk!

Amikor a színházhoz érünk, a közönség már befelé igyekszik. Rhiannon készít egy fotót Marlonról, amint a műsor plakátja előtt áll, és hüvelykujját felfelé fordítja. Elküldjük az összes barátjának. Azonnal válaszolnak. Ne már! Mégis hogyan? Falazunk neked!

Rhiannonnal vacsorázni indulunk, útközben megosztozunk egy fülesen, benne a Hamilton szól dübörögve.

Egy pizzázóban kötünk ki, a Politics and Prose könyvesbolt közelében. Izgatottan várjuk az ételt – alaposan kimerített bennünket a mai nap. Nagyon jól érzem magam vele, de ötpercenként beugrik, hogy X eltűnt; végleg eltűnt.

És nem érzek megkönnyebbülést. Megbánást érzek.

Nem akarom elhallgatni Rhiannon elől, elmondom hát neki.

Fogalma sincs róla – szólal meg ekkor X hangja a fejemben. Ami valójában nem is az ő hangja. De most a lényem egy része arra használja a hangját, hogy kifejezze vele az ő gondolatait.

Nem számít. El akarom mondani neki – felelem.

– Biztosan léteznek mások is – mondja Rhiannon. – Mert ha ti ketten már léteztek, valószínű, hogy három, ha nem háromezer van belőletek. Meg fogod találni őket. És hasonló párbeszédet folytathatsz velük. Anélkül, hogy a gonosz a fületekbe suttogna.

Sohasem akarom megtudni, milyen a gonosz oldalán állni.

De azt sem fogom már megtudni, vajon meggyőzhettem volna-e őt, hogy a jó oldalra álljon. Kétlem. De még sokáig fogok rajta töprengeni.

– Tehát, mik a terveid? – kérdezi Rhiannon. Amikor meglátja az arckifejezésemet, hozzáteszi. – Úgy értem, ma estére.

– Visszamegyek a színházhoz, és előadás után megpróbálok szerezni valakitől egy kezelt jegyet. Azután be akarom fejezni a hotelszobákban ébredést, mert a végén még Párizsban találom magam. Keresek inkább egy lakóövezetet a közeledben. Itt akarok maradni. Veled.

– És én most ne maradjak itt veled?

– Ne. Vissza kell érned időben. Holnap sulis.

– Tudom. De maradok, ha úgy akarod.

– Akkor sohasem engednék el.

– Nincs is rám szükséged.

– De igen. Nagyon. Szükségem van a kapcsolatunkra, nevezzük bárminek is.

– Nincs rá szó. De akár a szerelem is lehet.

– Igen. Ilyen kapcsolat a miénk.

– És különös.

– Határozottan az.

– Eddig azt hittem, esetünkben a nagy kérdés az, vajon együtt tudunk-e lenni. De a kérdés most már ez: hogyan tudunk együtt lenni? Mert az már bebizonyosodott, hogy együtt akarunk maradni.

– És mi a válasz erre a kérdésre?

– Még nem találtuk meg. A kapcsolatunkat jellemző szó az. De már közel járunk hozzá, érzem.

Ahogy én is. Csak még én sem találom rá a szót.

Hálás vagyok, amiért létezik. Hálás vagyok, hogy mindazok után, ami

történt, még itt van velünk.

Egy idősebb pár volt olyan kedves, és odaadott nekem egy kezelt jegyet. Miközben felfelé tartok a Dupont Circle-höz, hallgatom a koncertalbumot, és rögzítem Marlon memóriájában az este történéseit. Remélem, elég valóságosnak fogja érezni.

Kevéssel éjfél előtt Marlon telefonján rendelek egy kocsit. A sofőr tudja, hogy vissza kell vinnie őt a szállodájába.

Sietve alszom el a hátsó ülésben.

RHIANNON

Visszatérek az eddigi életemhez. A tény, hogy A a közelemben marad, határozottan része ennek. De nem határozhatja meg.

Akkor este elgondolkodva sétáltam vissza az autómhoz. Wyatt és a családján járt az eszem, és azon, hogy ha nem tettünk volna érte semmit, akár végleg elveszíthettük volna.

Ez pedig túlmutat önmagunkon, az pedig csak hozzátesz a dologhoz, hogy nem a barátainkért, hanem idegenekért tettük.

Ettől világossá válik számomra, hogy nem csupán A-nak kell erőfeszítéseket tennie azért, hogy emberséges legyen, hanem nekünk is, ha fontosak akarunk lenni nemcsak a barátainknak, de ismeretleneknek is.

Hónapokkal ezelőtt, amikor még Justinnal voltam, eszembe sem jutottak ilyen gondolatok. Akkoriban folyton lehajtott fejjel jártam, nem vettem észre a világot magam körül. De most már látom.

Nem mintha minden megváltozott volna.

Csak épp elkezdődött a változás, ami, érzem, hogy azóta is folyamatos.

Amikor másnap reggel beérek a suliba, egy újabb átlagos szerda vár rám. A tüntetés izgalmát felváltotta a megszokás.

Ebédnél meg is kérdezem Rebeccától:

– Szerinted is minden, ami csak előfordul egy középiskolában, az vagy pletykaként, vagy pedig feszültségként kategorizálható?

Egy pillanatig elgondolkodik, majd azt feleli.

– Pontos megállapítás.

Minden beszélgetés, amit hallok, magán hordja ezek címkéjét. Pletyka. Feszültség. Feszültség. Feszültség. Pletyka. Feszültség. Még a saját beszélgetéseink is. De nem a gondolataim. Azok sokkal bonyolultabbak. És amikor A-val SMS-ezem, és kiderítem, hol van, mit csinál, inkább érzem csevegésnek, semmint rám nehezedő stressznek.

Suli után Alexanderrel találkozom, és ismét úgy érzem, hogy egyik címke sem illik ránk. Amikor elmesélem neki, hogy a tüntetés ideje alatt a Nemzeti

Galériában kerestem menedéket, az iránt érdeklődött, hogy mit láttam. Beszámoltam neki Rothko tárlatáról, és hogy azóta is sokat gondolkodom rajta. Most pedig, ahogy belépünk a szobájába, látom, hogy egy kivetítőt csatlakoztatott a laptopjához.

– Mielőtt átnéznénk az albumokat, mit szólnál egy sétához Mr. Rothko világegyetemében? – kérdezi.

Leoltom a lámpákat, és a következő órában egyik festményről siklunk a másikra, miközben a szoba falain visszatükröződnek a színek. Alexander némi zenei aláfestést is szolgáltat hozzá – nem is beszélünk túl sokat, csupán a megfigyeléseinket osztjuk meg a témával kapcsolatban.

Találtam egy vidám, könnyed barátot, aki komolyan vesz engem.

Igazán kedvellek – állapítom meg magamban. Mindentől függetlenül kedvellek. A találkozásunk mikéntjétől is függetlenül. Csak úgy, a szimpátia saját jogán.

Ez a megfigyelés megérdemli, hogy hangosan is kimondjam.

Mesélek erről A-nak. Azt akarom, hogy mindenről tudjak neki beszélni. Ezt is megírom.

Azonnal válaszol, szerinte is pontosan így kellene lennie. Bármit érzek is Alexander, vagy másvalaki iránt, az nincs befolyással a mi különös kapcsolatunkra.

Együtt, bár más-más helyről szemléljük a dolgokat.

Aznap, pénteken, sulit után visszamegyek Washingtonba.

A a cseresznyefáknál vár rám, melyek egy hónappal virágzás előtt pont úgy néznek ki, mint a többi fa. Elhatározzuk, hogy a Potomac mentén fogunk sétálgatni egészen napnyugtáig. Kanyargós, kihalt ösvényeken megyünk végig, szerencsére a leghidegebb szélrohamoktól megkímél bennünket az időjárás.

Bár megírtuk egymásnak a hét eseményeit, az mégsem olyan, mint beszélgetni róluk. Így mindjárt érdekes sztori kerekedik mindegyikből.

– Tehát semmi hír X-ről? – tudakolom.

– Semmi. – Látom, ahogyan elfelhősödik A homloka, és szeretném tudni, hogyan oszlassam el.

– Nathan naponta átjár Wyatthez – mondom. – Egész jól átvészelt a történeteket. Bár biztos benne, hogy már nem bírta volna vele tovább.

– Örömmel hallom.

– Pedig nem tűnsz túl vidámnak.

A szomorú pillantást vet rám.

– Egyszerre vagyok boldog és szomorú. És sajnos nem semlegesítik egymást, hanem egymás mellett léteznek.

– Muszáj volt megtennünk – emlékeztetem rá.

– Nem erről van szó. Hanem... ahogyan elment. Folyton arra gondolok, hogy csupán Nathan és én emlékszünk rá egyedül a világon – illetve Nathan alig-alig. Mert rejtve volt, senki sem tudta, hogy ott van. És tudom, hogy szörnyű dolgokat művelt – valószínűleg elképzelni sem tudom, hány ember életét tette tönkre, vagy vette el örökre. De úgy vélem, inkább magamra gondolok, amikor azon tűnődöm, milyen egyszerű is nyom nélkül eltűnni a világból. Ha tizenhat éven át velem is ez történt volna, egy ilyen véggel, az olyan, mintha soha nem is léteztem volna. Tudtam, hogy meghalhatok – valamennyien meghalunk. De hogy soha nem is léteztünk – annál nincs rosszabb.

– De ez veled nem fog megtörténni. Már nem.

– Amikor Wyatt kilökte magából X-et, az olyan volt, mintha kitört volna a testében a láz. A teste nem akarta őt.

– Mert X ártalmas volt. Te pedig nem vagy az.

– Merem remélni. De honnan is tudhatnám? Hogyan tudom megítélni, milyen kárt okozok akaratlanul is? Senki sem lehet önmaga felkent bírója.

– Ezért vagyok itt neked. És fogsz találni másokat is, akikkel minderről beszélhetsz. És megbizonyosodhatsz magadról.

– De miért is tennéd? Miért bilincselnéd magadat egy ilyenhez, mint én? Nem tudom megérteni.

– És én sem értem, miért bilincselnéd magad egy olyanhoz, mint én – felelem.

– Nem gondolod, hogy ugyanúgy szükségem van a segítségedre, mint ahogyan neked az enyémetre? Nem gondolod, hogy nekem is szükségem van rá, hogy valaki segítsen megítélni a világ dolgait, és meggyőzni róla, hogy a tetteimmel nem okozok kárt másoknak? Igen, más-más helyzetben vagyunk. De mindketten emberek vagyunk, ami azt jelenti, hogy mindketten magunkban hordozzuk annak a végtelen lehetőségét, hogy összekuszáljuk a dolgokat magunk körül – épp ezért van szükségünk végtelen mennyiségű türelemre és megbocsátásra, hogy azok lehessünk, akiknek lennünk kellene.

– Érdekes kihívás elé nézünk mi ketten.

A megtorpan.

– Komolyan gondoltam. Vajon nem lenne könnyebb neked nélkülem? Én csak megnehezítem a dolgokat.

Elfog a harag.

– Hát nem tanultál semmit az eddigiekből? Te most tényleg azt mondod nekem, hogy megint el akarsz futni?

– Nem. Egyáltalán nem. De...

– Nincs semmiféle de. Egyszer már eljutottunk odáig, és nem fogunk feleslegesen leírni újabb köröket. Hajlandó vagy végighallgatni?

– Igen.

– Remek. Mert csak egyszer fogom elmondani. A szerelemnek és a szeretetnek nem az lényege, hogy csupán kellemes időket éljünk meg, a rosszakat meg soha, és olyasvalaki legyen melletted, aki megelégszik azzal, amilyen vagy, és sohasem állít kihívás elé. A szerelem lényege, hogy ne te légy a másik számára a megoldás, a válasz vagy a gyógymód. A szerelem lényege, hogy a magad eszközeivel segíts neki megtalálni, amire szüksége van. Ami köztünk van – egyértelműen szokatlan. De a szerelem értelme, hogy megírjuk a saját verzióinkat, azt, ami számunkra normális és elfogadható, és mi pontosan ezt fogjuk tenni. Én sohasem lehetek a barátnőd. Sohasem fogunk naponta találkozni, és az összes barátunk sem fogja mind ismerni egymást. Nem megyünk együtt a szalagavató bálra. Nem fogunk amiatt aggódni, hogy középiskola után szakítunk, vagy sem. Nem fogunk amiatt aggódni, hogy egyetem után szakítunk, vagy sem. Nem fogunk aggódni amiatt, hogy összeházasodunk, vagy sem. Mi ugyanis mindig ott leszünk egymásnak. Őszinték leszünk, egymás életének része leszünk, és amit együtt fogunk összekuszálni, azt együtt fogjuk kibogozni, és egymás érzéseibe is gyakran bele fogunk taposni. De együtt leszünk ott. Nap nap után. Mert nem akarom, hogy csupán randizni hívj, A! Nem akarom, hogy ki-be lépj az életemben! Azt akarom, maradj benne állandóan! Számomra csak így van értelme a szerelemnek.

Amint kimondtam, ráébredtem: most találtam meg.

Megtaláltam a szavunkat.

– Ami számodra állandó – mondja A. – Az nekem is az.

– Akkor hát érted?

A elmosolyodik.

– Igen. Teljes egészében megértettem.

LIAM, 18 ÉVES

Gyáva vagy, gyáva vagy, gyáva vagy.

Két teljes évig ezt ismétелgettem magamban.

Jó, volt talán két-három hét, amikor nem – az a néhány hét, miután a Melbourne Writers Fesztiválon találkoztam Peterrel.

Túl szép volt, hogy igaz legyen. Két könyvmoly, zakóellenes, gendersemleges kölyök találkozik egy könyvfesztiválon. Mintha csak megkérdezték volna tőlem: „Hol szeretnél rátalálni az igaz szerelemre?” *Egy könyvesboltban vagy egy könyvfesztiválon* – felelem erre.

Bár nem hittem, hogy ez lehetséges.

Míg ott nem voltam Peterrel. Néztam őt, és arra gondoltam: *Egészen biztosan megidéztelek. Nincs rá más magyarázat.*

Általában nem engedtem meg magamnak, az efféle gondolatokat.

Pontosabban: soha, de soha nem adtam át magam az ilyen gondolatoknak.

A legjobb kapcsolatam mindig is a jegyzetfüzeteimmel volt, a papírjaimmal, melyek magukon hordozták a naponta többször is rájuk rótt szeszélyes szavaimat. Biztos voltam benne, hogy sokkal több időt fordítok majd arra, hogy az életről írjak, mintsem megéljem azt.

És akkor megjelent Peter.

Hát persze, hogy egy másik városban kellett élnie.

És persze túlságosan messze.

Először arra gondoltam, merő formalitás az egész. Hiszen csak a szavak számítanak.

A szavak, melyeket aztán naponta megosztottunk egymással.

De gyávának bizonyultam. A könnyebbik utat választottam. Nem próbáltam meglátni őt, aki elbújta a net mögött. Mert nem úgy tűnt, hogy ő látni akar engem. Gyanítottam, hogy valami nincs rendben körülötte. Gyanítottam, hogy azt hitte, körülöttem nincs rendben valami. Fogalma sem volt róla. Annyira gyáva voltam.

Majd több mint két évvel később végre összeszedtem a bátorságomat, jöjjön, aminek jönnie kell, kiszúrtam, hogy a kedvenc szerzőink közül jó

néhányan részt vesznek az Adelaide Fesztiválon.

Megszereztem a jegyeket a fesztiválra.

Sikerült félretennem egy fapados repülőjáratra.

És akkor bejelentettem neki, hogy jövök.

Egy órába telt, míg válaszolt, közben azt gondoltam: *Eljött hát. A következő lépés. Az igazság pillanata.*

Aztán visszaírt, hogy nem akar változtatni a dolgok állásán. Azt írta, a mi eszközeink a szavak. Élnünk, halnunk és szeretnünk kell a szavak által.

Mire én: Jó, rendben van. Így tiszták maradhatunk. Ésatöbbi, ésatöbbi.

De közben azt gondoltam: *Most te vagy a gyáva.*

És azt gondoltam: Mi az, amit annyira rejtegetsz?

És azt gondoltam: Ez a kérdés most neki szól, vagy neked, Liam?

És aztán azt gondoltam: Muszáj tisztán látnom ebben a dologban. Mert a szavak ugyan nagyszerűek, de az még nem minden.

És: Ha személyesen nem tudja kimutatni a szeretetét, az nem szerelem.

Eljött tehát a nap, és felvettem a repülőjegyet.

Nem értesítettem, míg le nem szálltunk.

Nem szabadna itt lenned – írta.

Ó, pedig én határozottan itt vagyok – írtam neki vissza.

Nem lehet, nem megy – írta.

És én visszaírtam:

Bármitől is félsz, attól én is félek. Bármit is kockáztatsz, hidd el, én többet kockáztatok. Látni akarlak, bárki vagy is. És azt akarom, hogy láss, bárki vagyok is. Mindent vagy semmit. Most vagy soha.

Visszaírt:

Mindent.

Azután:

Most.

Mire a fesztiválhoz értem, már tartott az esti nyitóbuli. Nyüzsgés, zshivaj mindenütt, petárdák durrantak a levegőben. Azt írta, találkozunk a nagyszínpadnál, ami feltehetően üres lesz, mivel mindenki be lesz piálva, és együtt fognak mulatozni. Azt írta, hogy a *Black Juice* lesz a kezében, a könyv, amit az első találkozásunkkor olvastam. Biztosítottam róla, hogy meg fogom őt ismerni, bár egy ideje nem küldött fotót magáról. Erre azt felelte, hogy ebben nem lehetek biztos.

Azt is írtam neki, hogy nálam meg a *Yellowcake* lesz. Arról felismerhet.

Belépek az üres amfiteátrumba, ahol a székek már ki vannak téve a másnap délelőtti találkozók vendégeinek. Mögöttem szól a zene, villóznak a diszkófények, és ezrek beszélgetnek. Látom, hogy valaki áll az árnyékban, kezében ott a könyv.

– Peter? – kérdezem, és a hangom mindent elárul.

Az alak kilép az árnyékból, én pedig meglepetésben elejtem a könyvemet. Mert nem egy fiú jön elő. És nem Peter, hanem egy lány, aki meg sem közelíti Peter magasságát.

És ekkor rajta van a meglepetés sora – mert én is lány vagyok; nem annyira alacsony, mint ő, de természetesen magasabb voltam, amikor először találkoztunk. (Mindazonáltal ugyanazt a szemüveget hordom. Fő a következetesség.)

Hirtelen a helyére kerül minden egyes részlet. Minden világos.

– Úgy tűnik – szólalok meg –, sokkal több bennünk a hasonlóság, mint azt valaha is gondoltuk volna.

– És látod? – mondja. – Végül igazából rátaláltunk egymásra.

A: Szia! Nem ismeresz engem, de néhány héttel ezelőtt olvastam a bejegyzésedet, és reméltem, hogy egyszer beszélhetek veled.

M: Akkoriban eléggé össze voltam zavarodva. Most sokkal jobban érzem magamat. De értékelem, hogy aggódsz miattam.

A: Nem egészen erről van szó. (Bár nagy örömmel hallom, hogy sokkal jobban érzed magadat.) Arról lenne szó, amiről említést tettél a bejegyzésedben.

M: Mármint a depresszióról?

A: Nem. A másik dolgról. Hogy naponta változol. Pontosan tudom, mit értesz ezalatt. Egészen pontosan.

M: Ó.

A: Akkor hát beszélhetnénk?

M: Hogyne.

NATHAN

Folyton visszatérek a naphoz, mely megváltoztatta az életemet.

De minél többet gondolok rá, és minél többet megélek az életemből, rájövök: valamennyiünknek megvannak a napjai, melyek megváltoztatják életünk folyását. Talán nem minden egyes nap ilyen. De sok. A legtöbb igen.

Jaidennel szóba jött már párszor, Wyattal pedig rengeteget beszélgetünk róla. Néha Rhiannonnal és Alexanderrel autóval felutazunk Washingtonba, ahol találkozunk A-val, és velük is alaposan kivesézzük a témát.

Ezidáig nem jutottunk végleges következtetésre. De abban valamennyien egyetértünk: vannak napok, amikor előre tudjuk, hogy fontos dolgok történnek majd velünk, és mégis, a fontos napok jobbára meglepetésszerűen köszöntenek ránk. A legjobb, amit tehetünk, ha minden napunkat megtanuljuk jól kezelni.

Aztán meglátjuk, hogy végződik.

RHIANNON

Számomra az a tanulság, hogy a szív oly sok embert tud szeretni. Valaha azt gondoltam, hogy csupán egyetlen embernek kell odaadnom a szívem összes szeretetét, és több szeretetet nem is kell megőriznem a szívemben. Mekkora tévedtem! Hiszen szerethetem A-t és Alexandert, a régi barátaimat, meg az új barátaimat is, és azokat is, akikbe A beköltözik egy-egy napra, és azokat az embereket is, akik körülöttem élnek, és hozzátesznek ahhoz, hogy a dolgok az egyensúly jó oldalára billenjenek. És még így is marad rengeteg szeretet a magam számára, hogy erőt merítsek belőle, és nagylelkűen levegyek másokról némi terhet, mint ahogyan ők is nagylelkűen levesznek majd valamennyi terhet rólam.

Vannak napok, amikor bátran állok a kihívások elé.

Más napokon kifulladás a kihívásoktól.

De még hosszú az út, amely előtt állunk.

Még a nehéz napokon is tudom, hogy egyszer majd könnyebb lesz.

A
6359. nap

Nem szabad megfeledkeznem róla, hogy nem vagyok egyedül.

A nehéz napokon eszembe jut majd, hogy nem vagyok egyedül.

A könnyebb napokon is emlékeznem kell rá.

Ez fog átsegíteni.

Minden napon ez fog átsegíteni.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönöm a szüleimnek, akik beragyogják a napjaimat. Külön köszönet édesanyámnak e könyv címadásáért. Csókoltatom a családom összes tagját és valamennyi barátomat. Köszönöm a társszerzőim türelmét. Ahogyan köszönet jár a Scholastic kollégáinak türelméért is. Külön köszönet illeti a barátaimat, akik befogadtak, vagy velem tartottak az úton, mely során sikerült létrehoznom ezt a könyvet; a teljesség igénye nélkül tehát Billy Merrellnek, Nick Eliopoulosnak, Zack Clarknak, Nico Medinának, Derek McCormacknak, Mike Rosznak, Libba Braynek, Justin Weinbergernek, Chris Van Ettennek, Alex Kahlernek, Kurt Hellerichnek, Caleb Huettnek és Lawrence Uhlingnak.

Amikor tudomásomra jutott, hogy megfilmesítik a Nap nap után-t, arra gondoltam: *Ó, muszáj befejeznem a folytatást, mielőtt megnézem a filmet, és a képi világ befolyásolna.* Aztán nem így történt. Valójában olyan mozi kerekedett belőle, amely azonnal még száz oldal megírására inspirált. Nagy öröömre, imádnivaló lett a film, és mindenképpen pozitív a hatása. Szeretnék ezért köszönetet mondani Jesse Andrews barátomnak (a kiváló forgatókönyvírónak), a fantasztikus Michael Sucsy rendezőnek (aki pontosan megértette a történet lényegét), a film valamennyi producerének és alkotójának, az Orion szupercsapatának, valamint a remek színészeknek, akik életre keltették A-t, különösen Angourie Rice-nak, Justice Smithnek, Lucas Jade Zumannek, és Owen Teague-nek.

Hatalmas köszönet Bill Cleggnek, Simon Toopnak, David Kambhunak, Marion Duvertnek, és a többieknek a The Clegg Agencynél.

Mint mindig, most is elismerés illet mindenkit a Random House Children's Booksnál szívélyességükért és lelkesedésükért – a teljesség igénye nélkül sorolom fel Jenny Brownt, Barbara Marcust, Mary McCue-t, Sylvia Al-Mateent, Judith Hautot, Adrienne Waintraubot, Lisa Nadelt, valamint az értékesítési, a marketing és produkciós csapatot. És szeretnék köszönetet mondani mindenkinek az Egmontnál Angliában, a Textnél Ausztráliában, és a többi külföldi kiadónak, amiért oly csodásan gondozták a könyvemet az USA-n kívül.

Köszönöm az olvasóimnak, akik szívükbe zárták, és komolyan vették a karaktereimet.

És Nancynek – mindazt kívánva, amit az örökkévalóság még ígér és tartogat számunkra. Bárcsak sose ereszkedne le a bársonyfüggöny.

[\[1\]](#) Színtelen, szagtalan, nehéz nemesgáz.

Table of Contents

[RHIANNON](#)

[NATHAN](#)

[X](#)

[A6065. nap](#)

[A6076. nap](#)

[X](#)

[NATHAN](#)

[RHIANNON](#)

[A6082. nap](#)

[RHIANNON](#)

[X](#)

[A6088. nap](#)

[A6089. nap](#)

[NATHAN](#)

[X](#)

[RHIANNON](#)

[A6099. nap](#)

[A6100. nap](#)

[X](#)

[A6101. nap](#)

[NATHAN](#)

[A6102. nap](#)

[A6103. nap](#)

[A6104. nap](#)

[X](#)

[A6106. nap](#)

[RHIANNON](#)

[X](#)

[A6107. nap](#)

[MONA, 98 ÉVES](#)

[HELMUT, 64 ÉVES](#)

[MORRIS, 5 ÉVES](#)

[X](#)

[AEMON, 18 ÉVES](#)

[A6132. nap](#)

[RHIANNON](#)

[A6133. nap](#)

[RHIANNON](#)

[A6133. nap \(folytatás\)](#)

[RHIANNON](#)

[DAWN, 45 ÉVES](#)

[A6133. nap \(folytatás\)](#)

[RHIANNON](#)

[A6133. nap \(folytatás\)](#)

[RHIANNON](#)

[A6133. nap \(folytatás\)](#)

[RHIANNON](#)

[A6133. nap \(folytatás\)](#)

[RHIANNON](#)

[A6133. nap \(folytatás\)](#)

[RHIANNON](#)

[X](#)

[NATHAN](#)

[A6133. nap \(folytatás\)](#)

[RHIANNON](#)

[NATHAN](#)

[X](#)

[A6134. nap](#)

[RHIANNON](#)

[A6135. nap](#)

[X](#)

[RHIANNON](#)

[A6138. nap](#)

[A6139. nap](#)

[RHIANNON](#)

[A6139. nap \(folytatás\)](#)

[NATHAN](#)

[X](#)

[A6140. nap](#)

[RHIANNON](#)

[A6141. nap](#)

A6142. nap

WYATT

A6142. nap (folytatás)

RHIANNON

LIAM, 18 ÉVES

NATHAN

RHIANNON

A6359. nap

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS